

BERKESI ANDRÁS

iubire și trădare

agentul

13

IUBIRE
ȘI TRĂDARE
Agentul 13

BERKESI ANDRÁS

IUBIRE ȘI TRĂDARE

Agentul 13

— roman —

*Traducere din limba maghiară
de D. SAVIN*

EDITURA MILITARĂ, BUCUREȘTI, 1985

Coperta : V. ILIE

© BERKESI ANDRÁS

A 13. Ügynök

**Zrinyi Katonai Kiadó
Budapest, 1982**

1

În ziua de douăzeci și cinci iulie o mie nouă sute șaiszeci și nouă, Salgó Oszkár îl telefonă prietenului său, colonelul de securitate Kara Ernő.

— Ce-i cu tine, bătrîne ? îl întrebă Kara, după ce-i recunoscuse vocea. De unde vorbești ?

— Din Emőd, de lângă Balaton, spuse Salgó. Nu știai că, din aprilie, sînt aici ?

— De unde era să știu, dacă tu nu te-ai ostenit ca, înaintea plecării, să-ți iei rămas bun de la prieteni ?

— Cum așa ? întrebă Salgó uimit. Interesant. Puteam să jur că mi-am luat rămas bun de la tine. Ca să vezi ce uituc am ajuns. Te rog să mă scuzi, șefule.

— Te-ai ramolit, bătrîne, zise Kara. Cum se simte Liza ?

— Mulțumesc, bine. Ar vrea și ea să te revadă. Nu înțelege de ce nu ne faci o vizită la sfîrșit de săptămînă. Crede că ești supărat.

— Văd că-ți bați joc de mine ! se burzului Kara.

De la celălalt capăt al firului se auzi rîsul lui Salgó ; știa că prietenul său nu era supărat cu adevărat, ci doar cîrcotea, potrivit obiceiului său. După ce colonelul se mai potoli, îl întrebă dacă a auzit ceva despre moartea lui Mennel.

— Mennel... și mai cum ?

— Viktor Mennel, răspunse Salgó. Om de afaceri din Hamburg.

— Cel pe care l-au scos acum cîteva zile din lacul Balaton ? întrebă Kara.

— Da, mormăi Salgó.

— Am auzit eu ceva despre cazul ăsta. După cîte ştiu, poliția județeană e pe fază. Pentru asta m-ai sunat ?

— Am vrut să-ți aud și vocea. Parcă ai fi răgușit. Te doare cumva gîtul ?

— Mă doare.

— Bea ceai de mușețel și, pe cît posibil, nu te enerva.

— Nu mă enervez. Ai vrut să-mi spui ceva despre neamțul ăla ?

Cîteva clipe se auzi un ticăit abia perceptibil. Kara avea impresia că aude și respirația sacadată, grea, a lui Salgó. Își imagina fața somnoroasă a bătrînului și privirea năucă.

— Da, răspunse Salgó după un scurt răgaz. Am vrut să-ți spun că... a fost asasinat.

— Asasinat ? întrebă Kara ~~neîncrezător~~, știind din primele constatări oficiale că tînărul om de afaceri se înecase în lac.

— I-au rupt o vertebră cervicală și după aceea l-au aruncat în apă. Ar fi bine să vii aici.

— Bănuiești că-i vorba de o crimă cu substrat politic ? întrebă colonelul. Își dădu însă îndată seama că întrebarea era stupidă ; de vreme ce Salgó l-a sunat, înseamnă că acea crimă nu se putea să nu aibă caracter politic.

— Nu mă gîndesc la nimic. Aș vrea numai să vii aici, răspunse Salgó. Te aștept. Dacă nu poți veni, trimite-l pe Dombai Sanyi.

— Cînd s-a comis, exact, asasinatul ? întrebă Kara, sîcîndu-și agenda.

— În ziua de douăzeci. Între opt și un sfert și nouă și patruzeci de minute.

Kara răsfoi calendarul. „Așadar duminică dimineța, se gîndi. Dar de ce mă sună abia acum, bătrînul ?“ Aștepta ca Salgó să mai adauge vreun amănunt, dar la celălalt capăt al firului se auzea doar un zumzet slab. Colonelul continua să se uite la calendar. Avusese de gînd, în după-amiaza aceea, să plece la Tass și să stea la pescuit pînă duminică seara. Acum știa însă că excursia trebuia amînată pentru cine știe cînd. De fapt nu-i părea rău. La urma urmei sfîrșitul de săptămînă ți-l poți petrece oriunde. Se

poate pescui și la Balatonemőd : Salgó avea locurile lui amenajate, cu pești hrăniți, în preajma stufărișului. Oricum, își va lua echipamentul de pescuit.

— Când zici să vin ? întrebă.

— Cît mai curînd. Te așteaptă și Liza.

— Mîine dimineată pornesc la drum, spuse Kara.

Au mai schimbat cîteva vorbe, apoi și-au luat rămas bun. Colonelul și-a chemat locțiitorul, locotenent-colonelul Dombai Sándor.

— Mîine dimineată plec la Balatonemőd.

— Spuneai că plecăm la Tass.

— La Emőd sînt condiții mai bune de pescuit. Îi povesti cele relatate de Salgó.

Dombai își aprinse o țigară.

— Nu vrea să se astîmpere afurisitul bătrîn, observă el, dînd din cap. În loc să-și vadă în liniște de pescuit, să se bucure de plăcerile sezonului estival, uite cu ce se ocupă ! Spune-mi, Ernő, tot așa de... fânatici vom deveni și noi la vîrsta lui ?

— S-ar putea, răspunse colonelul. Tu cum ai fi procedat, dacă erai în locul lui Salgó ?

Dombai trase adînc în piept fumul de țigară, meditănd.

— Desigur și eu ți-aș fi telefonat, după ce aș fi aflat că un cetățean german a fost asasinat, dar cred că aici nu e vorba doar de atît. Din rapoarte știu că de afacerea asta se ocupă de cîteva zile șeful grupului de criminaliști, maiorul Bálint. Dar dacă Salgó ți-a telefonat, exprimîndu-și dorința de a te deplasa la Emőd, înseamnă că știe mai mult decît grupul lui Bálint. Și, potrivit obiceiului său, desigur nu i-a împărtășit acestuia ce a aflat.

Probabil că bătrînul a făcut investigații pe cont propriu, fără știrea grupului Bálint. Obiectez față de procedeu. În locul lui nu aș manifesta nici o rezervă față de Bálint și de oamenii lui. Le-aș relata ce știu și aș părăsi scena.

Colonelul stătea la geam, privind colina Cetății, scăldată în soare.

— Salgó nu va părăsi scena niciodată, remarcă el. Iar, în afară de noi, va manifesta neîncredere față de oricine, și de acum încolo. E o nerozie, desigur, dar asta-i situația. Dacă pînă în prezent nu am fost în stare să-l educăm, apoi, cu atît mai mult de-acum încolo, va fi inutil să ne străduim.

Se uită la Dombai, zîmbind.

— Drăguț din partea lui, nu-i așa ?

— Dar după pensionarea noastră ce-i va mai rămîne de făcut cu toate informațiile astea ale lui ? întrebă Dombai. Noi, oricum, nu vom mai avea cum să le folosim. Ori te gîndești cumva ca, după pensionare, să deschidem un birou sau o antrepriză particulară pentru investigații speciale ?

Netezindu-și părul des și negricios, Dombai se ridică în picioare și se apropie de colonel. Era aproape tot atît de înalt, avea doar umerii mai lați decît Kara, un trup mai robust.

— Ai putea sta de vorbă cu el, Ernő, explicîndu-i că datorită acestei neroade neîncrederi în ceilalți nu poate să-și atragă decît neplăceri ; unii ar putea să interpreteze greșit, să-l privească pieziș. Noi îl cunoaștem de douăzeci și cinci de ani, am luptat împreună în anii cei mai dificili, știm de unde a venit în rîndurile noastre și cu ce scop. Prietenia noastră s-a călit în vremuri grele. Dar cei care nu-l cunosc îndeajuns, ar putea să-l ia drept un aventurier.

Kara se întoarce cu fața la Dombai. Obrazul uscățiv îi era palid. Părea obosit.

— Toate acestea le știe și Salgó, spuse. Nu o singură dată am discutat această problemă. Nu demult, la ziua lui de naștere, dacă nu mă înșel, mi-a spus : „Uite, Ernő, aș vrea să înțelegi bine ce simt și unde cred eu că mi-e locul. Nu-mi arde deloc să fac vreo declarație de devotament sau să-mi etalez fidelitatea. Nici față de alții, nici măcar față de tine. Răspunderea pe care o simt este numai față de mine însumi. Exclusiv față de mine însumi. Voi, care mă cunoașteți bine, mă îndemnați să mă odihnesc, să gust din bucuriile vieții de pensionar, avînd conștiința împăcată că am făcut tot ceea ce trebuia să fac. Îți spun, Ernő : Nu, încă nu am făcut tot ceea ce puteam să fac. Sînt mari obligațiile ce-mi apasă pe umeri. Aș dori să-mi despovărez sufletul. Să mai achit din obligații. În fiecare zi trebuie să mai plătesc cîte ceva, să reduc din vechile datorii ca să pot dormi liniștit“. Kara își aprinse o țigară. Idee fixă ? Masochism ? Dar noi știm că el și-a achitat însutit datoriile care-i apasă conștiința. Ce putem face, însă, dacă el nu e convins de acest lucru ? Reveni lîngă biroul său, fără să se așeze, încer-

cînd, cu mișcări ezitante, să-și rînduiască documentele răvășite pe cristal. Voi cere aprobarea și mîine dimineață plec, spuse. Îl iau cu mine pe Felméri. Cereți o informare detaliată din Veszprém.

A doua zi, dis-de-dimineață, porni la drum în compania locotenentului Felméri István. Îi făcea plăcere să conducă automobilul. În asemenea împrejurări se destindea, uitînd de grijile cotidiene. Își concentra atenția exclusiv asupra volanului. Volkswagenul roșu, cu spatele bombat, devora șoseaua kilometru după kilometru. Gonind cu viteză, se gîndi că nu mult după ora zece va sosi la Emőd. N-ar fi o performanță neglijabilă.

Locotenentul ședea alături de colonel, fără a scoate vreo vorbă. În primăvară împlinise douăzeci și patru de ani. Era un tînăr înalt și liniștit. Unii răspîndiseră zvonul că ar fi scump la vorbă pentru că se considera superior colegilor săi. Aceștia îl cunoșteau superficial, de aceea și colportau asemenea nerozii pe seama lui. Pur și simplu locotenentului nu-i plăcea să vorbească de prisos. Acum, însă, ar fi vorbit cu plăcere, dar colonelul părea a nu-l lua în seamă. Ca și cum alături de el n-ar fi stat nimeni. „Proștii. Căldura excesivă e de vină, se gîndi. Doar șeful nu l-a ales întîmplător tocmai pe el din rîndul tinerilor ofițeri. Fără îndoială, Dombai Sanyi i-a atras atenția lui Kara asupra sa. Și ce-i cu asta ? Dombai sau bunul Dumnezeu nu-i totuna ? Important este că se află aici și că timp de cîteva zile avea să colaboreze cu șeful. Acum nu-i dă atenție, nu discută cu el, dar șefu-i șef, și are cap, nu glumă. Ce-i drept, pilotează cam molîu, poate că vrea să menajeze pedala de accelerație“. Se uita la Kara cu coada ochiului. Privirea colonelului era ațintită asupra benzii de șosea ce strălucea în lumina puternică a soarelui. Tînărul își aminti de anumite cleveteli la adresa colonelului, nutrind nădejdea, în taină, că se va ivi vreun prilej să-l întrebe pe acesta unele lucruri la care se făcea deseori aluzie în discuțiile tinerilor ofițeri. De pildă, faptul... Se zăpăci subit, ca și cum prilejul atît de rîvnit ar fi fost iminent. E o tîmpenie. Ce interes ar putea prezenta vechea profesie a lui Kara din viața civilă ? De ce consideră ei bizar faptul că și-a părăsit cariera de profesor pentru a deveni ofițer de securitate ? Își aduse aminte de cuvintele lui Dombai Sándor : „Bătrînului nu-i

place să fie discusut. În activitatea noastră nu-i deloc recomandabil să-i pui șefului întrebări inutile sau deplasate. Și încă ceva nu suportă bătrînul : minciuna. Îl dezgustă. Să nu-l minți niciodată. În ochii lui minciuna e un păcat de neiertat“. Prostii. Nenea Sanyi ar trebui să știe că el nu minte, că nu-i stă în obicei. De ce ar face-o ? Îl stimează pe Kara poate mai mult ca pe alții, pentru că nu-i privește pe tineri de sus, cu acea obișnuită condescendență a vîrstnicilor, ci îi apreciază cu seriozitatea cuvenită. Într-adevăr, așa este. Seriozitatea lui Kara — Felméri știa acest lucru — se împletea cu o anumită rigoare, fiind totodată exigent față de sine. Spre deosebire de majoritatea veteranilor, lui nu-i plăcea să vorbească despre trecut, considerînd că acțiunea consecventă și exemplul demn de urmat valorează mai mult decît invocarea „legendelor eroice“. Uneori aducea însă vorba despre importanța rolului pe care-l are cultura în munca ofițerilor din securitate. Cînd discuta cu un tînăr, la un moment dat, îl întreba dacă a citit un anumit roman, dacă a văzut piesa jucată pe scena unui teatru sau ce părere are despre o anume dispută purtată în paginile revistelor literare. Colaboratorii săi învățaseră că, dacă doresc să obțină aprecieri sau calificative bune de la Kara, trebuie să se cultive. La rîndu-i, el își folosea deplasările în provincie pentru cunoașterea nemijlocită a tinerilor. Cu asemenea prilejuri, avea obiceiul să-i asculte, lăsîndu-i să vorbească. El doar punea întrebări. Inteligente, urmărind obiective precise. Era greu să eviți întrebările care se refereau, de obicei, la relațiile cu părinții, rudele, la cercul prietenilor. Pe Felméri îl cruță. Îi solicită doar să-i vorbească despre cazul Mennel.

— Mă gîndeam că l-ai studiat temeinic aseară.

— Firește, răspunse Felméri, cerînd permisiunea de a aprinde o țigară.

Kara înclină capul aprobător, apoi își aprinse și el o țigară. Motorul lucra frumos și uniform. Banda de beton a autostrăzii răsfrîngea lumina orbitoare a soarelui.

— Viktor Mennel s-a născut la München, în anul 1935 — își începu relatarea locotenentul. Dacă nu mă înșel, în ziua de zece aprilie. Din actele lui rezultă că a fost procurist al Societății Comerciale Anonime Hanza din

Hamburg. Locuia la Hamburg, la adresa — o clipă își consultă însemnările — da, la Hamburg I, Schiller Platz nr. 3. Era necăsătorit. Semnalmente : înălțimea — un metru optzeci și doi, fața prelungă, părul castaniu închis, ochii câprui, fără mustăți sau barbă.

— Vreun semnalment deosebit ? întrebă Kara, în timp ce depășea un autoturism Skoda care rula încet.

— Nu, răspunse Felméri. La cincisprezece iunie anul curent, continuă el, firma Hanza a adresat o scrisoare Camerei de Comerț Ungare, scrisoare semnată de directorul Egon Braun, în care se exprima dorința de a stabili relații de afaceri cu întreprinderi industriale și comerciale de la noi. În cazul unui răspuns favorabil, se menționa, și-ar trimite la Budapesta reprezentantul pentru prospectarea pieței. Sint interesați în primul rînd de industria de medicamente, de metalurgie și prelucrarea metalelor ușoare, dar ar participa, eventual, și la livrarea de instrumente și echipamente de laborator, de utilaje pentru industria de mecanică fină. Se mai menționa că firma are strînse relații cu numeroase reprezentanțe ale unor firme de renume mondial. La treizeci iunie, Camera de Comerț a răspuns scrisorii firmei Hanza, sub semnătura directorului general Márton Béla. Un răspuns obișnuit, de rutină ; așteptăm cu plăcere sosirea la Budapesta a reprezentantului dumneavoastră etc.

— Ai citit scrisoarea de răspuns ? întrebă Kara, plăcut impresionat de suplețea formulărilor, de maniera concisă și inteligentă a expunerii locotenentului.

— Am citit-o, tovarășe colonel. Cei din Veszprém mi-au dictat textul scrisorii la telefon. Se uita spre Kara, așteptînd alte eventuale întrebări. Văzînd că acesta nu scotea nici o vorbă, își continuă relatarea : Între întii și zece iulie a avut loc un nou schimb de scrisori. Braun a informat că reprezentantul Societății va sosi la Budapesta cu mașina, pe ziua de cincisprezece ale lunii. Tovarășul Márton a comunicat pe data de zece că a fost reținută camera oaspetelui la Hotel Royal. După cum rezultă din investigații, Viktor Mennel a trecut granița la Hegyeshalom, în ziua de cincisprezece iulie, orele unsprezece, cu o limuzină marca Mercedes, de culoare gri-grafit. A parcat în fața Hotelului Royal cu cîteva minute înainte de ora paisprezece.

— Nu prea s-a grăbit, spuse colonelul, gîndindu-se că el, dacă pilota un Mercedes 280, ar fi parcurs mult mai rapid acest traseu.

— Venea pentru prima oară în Ungaria, cel puțin așa m-au informat cei din Veszprém.

— Se poate, spuse colonelul. Pînă acum e o poveste obișnuită.

— Nici în cele ce urmează nu va fi altfel, îl asigură Felméri, răsfoindu-și însemnările din agendă, fără a le mai citi. „Se vede că s-a pregătit temeinic, gîndi Kara. Mi-am ales bine ajutorul !“ În seara zilei de cîncisprezece, continuă locotenentul, cină la Royal. Au fost prezenți Mennel, Márton, doctorul Járay, reprezentant al secției vest-germane din Camera de Comerț și Lánicz Tibor, reprezentantul firmei Chemolimpex. S-au pus de acord asupra programelor, s-au făcut primele tatonări. În ziua de șaisprezece, între orele nouă și treisprezece, negocieri la Camera de Comerț. Mennel s-a referit amănunțit la domeniile în care firma pe care o reprezenta dorea să-și plaseze mărfurile. A informat asupra condițiilor de vînzare și livrare. Firma din Hamburg era interesată să stabilească și relații de afaceri în compensație. Din punctul ei de vedere, cele două părți ar putea semna un contract-cadru pe cinci ani, pentru livrarea unor articole prestabilite. Se arăta dispusă să achiziționeze din Ungaria mobilier stil, articole finite de blănărie, anumite sortimente alimentare, materii prime pentru industria farmaceutică, iar în sezonul de vînațoare își putea asuma răspunderea organizării unor călătorii în grup. La rîndul său, Márton și-a informat partenerul asupra opțiunilor ungare, menționînd cîteva articole ce figurează pe lista de embargo a S.U.A. După-masă au fost vizitate mai multe întreprinderi de comerț exterior. Să le enumăr ?

— Nu e nevoie, răspunse Kara. Deocamdată.

— În ziua de șaptesprezece, la cererea lui Mennel, a fost vizitat Centrul de Cercetare și Experimentare pentru Industria Farmaceutică. Aici s-a întîmplat ceva interesant. Felméri reflectă cîteva clipe, apoi continuă : Eu, cel puțin, consider că este interesant, deși s-ar putea să nu aibă cine știe ce semnificație.

— Rămîne de văzut, zise Kara. În tot cazul, doi oameni văd mai mult decît unul singur.

— Oaspeții au fost întîmpinați de Tábori Máté, directorul Centrului. Menționez că, în ziua respectivă, Tábori își începuse concediul, fără a fi plecat însă din oraș.

— Știi cine este acest Tábori Máté ?

— Am citit în material. A concurat la diverse competiții de ciclism interne și internaționale și a cîștigat o mulțime de titluri de campion.

— Așa este. E un om destoinic. A participat și la mișcarea de rezistență.

— Îl cunoașteți, tovarășe colonel ?

Kara dădu din cap afirmativ.

— În curînd ai să faci și dumneata cunoștință cu el, îl preveni. Îți atrag însă de pe acum atenția asupra fiicei lui. E o făptură tare chipeșă. Splendidă fată. Dar dac-ai ști ce mîini zdravene are... E campioană la tenis. Așa că fii atent! rîse el cu subînțeles.

Felméri zîmbi.

— Pot să vă spun că servesc destul de bine și am învățat să parez loviturile.

— Vom vedea, zise Kara privind cu încîntare peisajul cunoscut. Așadar Tábori se pregătea să plece în concediu.

— Da, răspunse tînărul. Aveți grijă...

Un Opel se apropia cu o viteză uluitoare, neținînd seama de marcajul median de culoare albă. Kara trase pe dreapta, pentru a evita o coliziune frontală. Înjură printre dinți.

— Să nu vă supărați că v-am avertizat, adăugă tînărul.

— Ba, dimpotrivă, îți mulțumesc. Sînt mulți zurlii pe șosea. Cu de-alde ăștia niciodată nu poți fi îndeajuns de prudent. Continuă, te rog.

— În cursul negocierilor, Tábori și Lánecz au menționat că se prevede modernizarea utilajului de la Centrul de Cercetări, totul valorînd aproximativ un milion și jumătate de dolari. Mennel s-a arătat interesat de această posibilă afacere. După ce l-au informat că fuseseră solicitate oferte din partea cîte unei firme engleze, franceze și suedeze, Mennel nu și-a ascuns regretul și a insistat asupra avantajelor pe care le-ar oferi firma pe care o reprezintă. Afirmînd că firma sa ar fi în măsură să livreze utilajele cu cel puțin zece la sută mai ieftin și în condiții cu mult mai favorabile, a scos

dia servietă o ofertă care cuprindea, pe sortimente, utilajele necesare înzestrării, și care, de fapt, erau tocmai cele solicitate în licitația la care urmau să participe firmele respective. Mennel oferea un preț de livrare mai redus cu cincisprezece la sută. Márton și colegii săi au rămas stupefiați. Un calcul rapid arăta că, acceptând oferta firmei Hanza, s-ar putea economisi circa o sută de mii de dolari din suma prevăzută inițial, plus alte cincizeci de mii de dolari, în caz că hamburghezii ar începe livrarea utilajelor cu un avans de patru luni. Întrucît Mennel era investit să semneze procura, s-a convenit ca negocierile să înceapă numaidecît, urmînd a fi continuate a doua zi, la Balatonemőd. Cei din Veszprém au precizat că negocierile din Emőd au fost sugerate chiar de Mennel, care dorea să petreacă cîteva zile pe malul lacului Balaton și totodată să evite ca profesorul Tábori să-și amîne plecarea în concediu.

— Și ce-ai găsit atît de interesant în povestea asta ? întrebă Kara, claxonînd îndelung după Trabantul care gonea bezmetic în fața lui și putea oricînd să-l bage-n bucluc. Bănuia ce avea să spună tînărul său interlocutor.

— De la cine a obținut Mennel materialul prezentat la licitație ? întrebă Felméri, aruncînd spre Kara o privire cu tîlc. La asta mă tot gîndesc de aseară.

— Dacă nu de la Tábori sau colaboratorii săi, atunci întrebarea este într-adevăr interesantă. Oricum, merită s-o avem în atenție și la momentul oportun să încercăm să-i găsim răspunsul. „Bună logică are puștiul, se gîndi. Ce-ar fi să-l transferăm la «echipa pentru analize-sinteze» ?” În ziua de optsprezece, spuse cu voce tare, dacă nu mă înșel, Tábori și Mennel s-au deplasat la Emőd.

— Așa este, confirmă Felméri. Împreună cu ei a călătorit și Lánicz Tibor. La hotelul Sirena n-au găsit nici o cameră liberă. Tábori le-a oferit vila lui de vară. Mennel a acceptat. Și Lánicz Tibor, firește. În timpul celor două zile de negocieri s-a elaborat proiectul acordului, s-a formulat contractul. În ziua de nouăsprezece, Lánicz a plecat la Budapesta, să obțină de la forurile competente aprobarea documentelor asupra cărora conveniseră. S-a stabilit ca semnarea contractului să aibă loc într-un cadru festiv, peste trei zile, anume pe ziua de douăzeci și doi. Tînărul își aprinse o țigară. În ziua de nouăsprezece, Mennel a luat le-

gătura cu Hamburgul, informînd asupra acordului preconizat și obținînd permisiunea de a semna contractul. A doua zi dimineața, la orele opt și cincisprezece minute, Mennel a închiriat o barcă de la service-ul hotelului Sirena și a plecat să vîslească pe lac. La orele nouă și patruzeci de minute, pilotul unei bărci cu motor a observat că ambarcațiunea era goală, la o distanță de opt sute de metri de mal. Imediat a fost alarmată paza pe coastă. La orele zece și zece minute, la aproximativ treizeci de metri de ambarcațiune, a fost găsit cadavrul lui Mennel. Aici, o nouă ciudățenie.

— Anume ?

— Mennel purta pantaloni de pînză, cămașă și pantofi. În buzunarul din spate au fost găsite actele, carnetul de cecuri, o mie trei sute de dolari și patru sute cincizeci de mărci vest-germane. La încheietura mîinii purta un ceas-brățară, de aur, marca Certina.

— Mergea ?

— E un ceas antiacvatic. La gît i s-a găsit un lăncișor de aur, pe deget un inel cu pecete, tot de aur.

— Da, e într-adevăr interesant, rosti Kara, încrunțindu-se.

— Expertiza preliminară a stabilit că se înecase, continuă Felméri. Chiar și în primul raport oficial figura aceeași concluzie. Numai după multe ore, o expertiză amănunțită a medicului legist a stabilit cauza reală a morții. Mennel a fost sugrumat cu atîta forță, încît i s-a rupt o vertebră cervicală. Potrivit concluziilor medicului legist, moartea a intervenit între orele opt și douăzeci și opt și douăzeci și cinci de minute. După expertiza medico-legală, grupul de criminaliști condus de maiorul Bálint și-a început investigațiile de rigoare. Asta-i tot, tovarășe colonel.

— Mulțumesc.

Felméri dădu din cap și încercă să-și întindă piciorul care îi amortise de-a binelea.

— Permiteți să pun o întrebare ?

— Poftim.

— Ce vă face să credeți, tovarășe colonel, că această crimă ar avea un substrat politic ?

— Dar de ce crezi că eu aș avea o asemenea bănuială ?

— Păi, evident, acesta este mobilul deplasării noastre la Emőd.

— Știu că este vorba de un asasinat politic, răspunse colonelul după o scurtă ezitare. Peste puțin timp repetă : Știu.

Felméri îl privi îngândurat :

— De aseară tot caut motivul care ar putea să indice caracterul politic al crimei. În materiale nu am găsit însă nimic în acest sens.

— În materiale nu am găsit nici eu astfel de indicii, preciză colonelul. Pe baza rapoartelor, îndrăznesc să afirm doar că nu este vorba de o crimă avînd ca mobil jaful.

— Cunoașteți ceva, tovarășe colonel, care ar indica un mobil de ordin politic ?

— Despre cazul ăsta, fiule, nu știu nici eu mai mult. Detaliile mi le-ai prezentat chiar dumneata. Pînă acum am știut doar atît : că Viktor Mennel a fost ucis.

— Și credeți, totuși, că a avut loc o crimă politică ?

— Da, s-a comis o infracțiune de ordin politic. Asta este absolut sigur.

— Ce vă face să fiți atît de sigur ? insistă tînărul.

— Cînd Salgó susține așa ceva, înseamnă că nu mai încapе nici o îndoială, fiule. Dumneata nu l-ai cunoscut încă, nu ?

— Nu, răspunse tînărul. Dar am auzit multe despre el. Și mai cu seamă despre soția lui. Tovarășul locotenent-colonel Dombai zicea că dînsa are un cap mai ceva decît al soțului ei.

— Eu nu m-aș încumeta să fac asemenea afirmații, rosti Kara, gîndindu-se la Liza, care începuse să îmbătrînească. Fără îndoială, sînt oameni cam ciudați. Dar numai pentru cei care nu-i cunosc prea bine. Aș vrea să te previn să n-o iei în nume de rău dacă Salgó se va distra pe seama dumitale.

— Pe seama mea ? Cum adică ?

— E un fel de joc al lui, cînd vrea să-și omoare timpul. Un joc căm aiurit, ce-i drept, dar nu gratuit. De fapt, prin intermediul lui intervine în evoluția unor evenimente, în așa fel încît delincventul este forțat să se autodemăște. Înțelegeți ? Pur și simplu acesta nu mai are altă alternativă ; afurisitul ăsta de Salgó știe să-i bareze toate căile de refu-

giu. Urmărește-l atent. Poți învăța multe de la el. Și urmărește-o și pe Liza. Între ea și Salgó există o concordanță miraculoasă, așa zice. Fiecare din ei cunoaște perfect gândurile celuilalt.

„S-a aprins bătrînul“, gîndi Felméri. Se bucură mult, ascultînd vorbele colonelului în legătură cu Liza. Această învățătoare liniștită, cu vocea domoală, pe vremuri, în timpul ocupației germane, trăia într-un sat polonez. Luni de zile n-a știut că bărbatul ei, căpitanul Jerszy Zadarsky, era comandantul unui detașament de partizani, care lupta împotriva cotropitorilor germani. Mai tîrziu Liza a intrat și ea în mișcarea de partizani. A devenit unul din conducătorii partizanilor din Cracovia. Ca urmare a unei trădări, soțul ei a fost arestat. Nemții au încercat să-l constrîngă să facă mărturisiri, dar căpitanul nu a suflat o vorbă. Puțin timp după aceea a fost arestată și Liza. Sub ochii ei, soțul și cei din familia lui au fost schingiuiți pînă la moarte. Atunci s-a hotărît Liza să-și consacre restul vieții răzbunării. După război tovarășii ei au vrut să-i încredințeze sarcini importante. Dar Liza dispăruse. A cutreierat lumea în căutarea fasciștilor care reușiseră să se ascundă, depunînd eforturi extraordinare pentru a-i descoperi. Viața îi fusese deseori în primejdie, deoarece fugarii naziști se apărau în mod organizat, ajutîndu-se unii pe alții. Din considerente de autoapărare, Liza a trebuit să-și însușească cele mai subtile metode ale conspirației. Pe la mijlocul deceniului al șaselea, l-a întîlnit pe Salgó Oszkár. Cunoștința lor s-a transformat în prietenie, apoi în căsătorie. Au continuat lupta împreună, iar după un timp s-au reîntors în Europa. În acești ani Kara a fost întemnițat pe nedrept. Salgó urmărise cu atenție evenimentele din Ungaria și știa precis ce i se întîmplase lui Kara. După reabilitarea sa, Kara a fost reincadrat în securitate, iar Salgó a reluat, în secret, legătura cu el și au început să colaboreze din nou. Kara lucra la Budapesta, iar Salgó la Viena. După afacerea Schlicken s-a întors la Budapesta. Timp de cîțiva ani și-a îndeplinit sarcinile alături de Kara. Cu trei ani în urmă a fost pensionat, dar nici azi nu a abandonat lupta împotriva naziștilor.

— Cîți ani are Salgó ? întrebă Felméri.

— Șaizeci și șapte, răspunse Kara, dar pare mai vîrstnic. Șleampăt cum e, cu ținuta lui neîngrijită, cînd îl întîlnești pe stradă îți stîrnește milă și te simți tentat să-i strecuri cîțiva forinți în palmă bietului bătrîn.

Luîndu-se cu vorba, nici un observaseră cum dinspre apus se apropiau niște nori negri, amenințatori. La Polgárdi i-a prins o adevărată furtună de vară cu fulgere, tunete și o ploaie atît de densă, încît Kara se opri la cel mai apropiat loc de parcare.

— Rupere de nori, nu glumă ! exclamă tînărul.

— Măcar de-ar mai ostoi căldura asta îndrăcită, oftă Kara.

2

Salgó Oszkár stătea pe terasa umbrită a pavilionului, cu spatele spre lac. În grădină, așezat și el pe un scaun împletit, Felméri își arunca privirea cînd spre Kara, cînd spre Salgó. Bătrînul suferea vizibil din pricina aburului înăbușitor, care se ridica de pe suprafața lacului. „Kara nu a exagerat cîtuși de puțin, gîndi tînărul, Salgó arată întocmai așa cum mi l-a descris : cu cămașa șifonată, cu pantalonii de pînză mototoliți și pătați, cu sandalele tocite și uzate, mai mari cu cel puțin un număr și jumătate decît i-ar trebui.“ Observă că bătrînul stătea nemișcat și atît de vlăguit, încît nu se-nvrednicise nici măcar să-și șteargă broboanele de nădușeală ce-i năpădiseră fruntea înaltă și pleșuvă. Ce-i drept, fusese o arșiță de se topeau pietrele.

De altfel și cămașa lui Felméri era udă learcă. Cel mai bun lucru, pe o asemenea vreme, ar fi fost să înoate și să se răcorească în apele lacului. Dar trebuia să-l aștepte pe maiorul Bálint Miklós. Își consultă ceasul. Era trecut de ora cincisprezece. Văzu cum Kara începuse să caște toropit. Nu s-ar fi mirat deloc dacă pe șeful său l-ar fi furat somnul. Bătrînul Salgó ațipise deja. Tînărul își șterse fruntea

nădușită. În urmă cu o jumătate de oră mai sperau că dogoarea va scădea, dar ploaia nu făcuse decît să spele praful de pe frunze. Își aminti de masa de la prînz : de ciorba de pește picantă și iute, de tăiței cu brînză atît de gustoși, de vinul delicios ușor acidulat. Parcă nici acum nu-i venea să creadă că totul fusese pregătit de mama Liza ; polonezele nu prea cunosc secretul ciorbei de pește cu specific unguresc. Se gîndi la fata care acum, la bucătărie, conversa cu bătrînica în limba poloneză. Dar mama Liza asimilase nu numai arta conspirației, ci și tainele artei culinare ungurești. Hudák Ilona era probabil de origine slovacă, deși trăsăturile ei nu confirmau originea slavă ; asemenea fete cu părul castaniu și ochii negri pot fi întîlnite mai degrabă pe malurile Tisei, în împrejurimile orașului Szolnok. Îl plăcea fata și nu s-ar fi dat în lături să facă o plimbare cu ea într-o barcă. Era bine ales locul unde se afla modesta căsuță de odihnă a lui Salgó, aici, pe coama dealului, printre vilele cochet rînduite — cugeta tînărul ofițer — ferită de zgomotele șoselei și atît de aproape de apă. „Trebuie doar să cobori dealul și ai și ajuns la malul lacului. Dacă ochii nu mă înșală, gîndi el, aproape fiecare grădină are cîte o ieșire prin spate, de unde se vîd bine scurtăturile spre stufăriș“. Privi golfurile și canalele amenajate în stufărișul de pe malul lacului și văzu velele și bărcile ancorate la debarcaderele înguste. După convorbirea cu Bálint, va încerca să-l convingă pe bătrîn să facă o plimbare cu barca. Urmări cu privirea linia țarmului. În spatele colinei, la numai un kilometru depărtare de casă, putea fi observată clădirea cu zece nivele a Hotelului Sirena ale cărui ferestre scăpărau în bătaia razelor. Se hotărî să cineze acolo.

Din bucătărie ieși fata care acum purta o bluză albă, un sort bleumarin, și părul legat cu o panglică azurie. Salgó tresări la auzul pașilor, aruncînd o privire somnoroasă spre față.

— Gata, pleci ? o întrebă, în timp ce își ștergea cu batista fața-i nădușită.

— Trebuie, răspunse fata cu amabilitate. Sînt aici de dimineață. Și, uitîndu-se la tînărul ofițer, îl întrebă : Dumneata de ce nu cobori spre lac ?

— Pentru că n-are cine să-i arate calea, răspunse Salgó în locul locotenentului. Apoi întrebă : Kázmér s-a întors de la Budapesta ?

— De unde să știu ? replică fata. Doar nu sînt doica lui ! adăugă tăios.

„Kázmér, tresări tînărul, desigur este vorba de Tábori Kázmér, nepotul profesorului, pesemne, despre el citise în material.“ Observă că fata aruncă priviri furioase spre bătrînul grăsan.

— Nu-nțeleg de ce te-nfurii, îi spuse Salgó cu o voce domoală și calmă, uitîndu-se la Kara.

— Ia uite, cum se ambalează domnișoara !

— Cum să nu mă înfurii, dacă de două zile-ncoace mă tot sîcîi cu aceleași întrebări despre Kázmér. De unde să știu eu pe unde se află acum ?

Atunci apăru și Liza din bucătărie și îi spuse ceva fetei, în limba polonă. Ilonka răspunse cu o voce domoală, întorcîndu-se apoi și plecînd fără a-și lua rămas bun. Felméri o urmări cu privirea pînă cînd aceasta dispăru în spatele tufelor de Ligustrum, lemn ciînesc cum i se mai spune la țară.

— De ce o întăriți ? îl întrebă Kara pe grăsan.

— Îl suspectează pe Kázmér, răspunse în locul lui Liza, ștergîndu-și miinile cu șorțul, așezîndu-se apoi pe o bancă, alături de Salgó.

— Aflase istețul ăsta al meu că în zorii zilei de douăzeci, Ilonka fusese plecată de acasă. Iar Kázmér se întorsese de la Budapesta în jurul orei zece.

— O suspectează că și-ar fi petrecut noaptea împreună ? întrebă Kara. Înțeleg. Dar ce-o fi suspect în asta ? Ilonka este o fată chipeșă. Am dreptate, fiule ? îl întrebă pe Felméri.

— Sincer să fiu, nu mi-ar displace nici mie să petrec o noapte sau două cu ea, recunosc locotenentul.

Femeii nu-i plăcu răspunsul ; își întoarse capul indispusă, uitîndu-se în direcția în care plecase fata. Salgó îi șopti ceva la ureche, dar Liza nu se prea sînchisi, atenția fiindu-i absorbită de zgomotul unei mașini ce se apropia. Era o limuzină Mercedes tip 280. Numărul de înregistrare nu i se vedea din cauza tufelor scunde care acopereau cîmpul vizual. Limuzina de culoare argintie străbătu pe

nesimțite aleea străjuită de arbori și opri în fața vilei lui Tábori.

— Nu-l suspectez, spuse Salgó, dar aş dori, totuși, să știu pe unde a umblat Kázmér în zorii zilei de douăzeci.

Kara nu răspunse. Lui Felméri i se păru oarecum straniu că, de cînd sosiseră, colonelul nu pomenise deloc de afacerea Mennel. „Dracu-l mai înțelege și pe asta, î; i zise el. La Academie am învățat altfel. Probabil, însă, că bătrînul știe el ce știe... Iată, și acum conversea ă pe alte teme. Ce interes are Kara să afle care sînt perspectivele producției viticole ? Iar Salgó nu este nici el, din cîte știu, președinte al vreunei cooperative agricole de producție. Pariez pe oricît că pînă și culesul strugurilor l-a văzut doar la cinema.“

Liza se ridică în picioare, aranjîndu-și părul încărunțit și dezlegîndu-și șorțul albastru cu desene minuscule.

— După cum văd, comoara mea, familia Tábori are oaspeți. Mă duc să văd cine a mai venit...

— Du-te, dragă, aprobă Salgó ridicîndu-și pleoapele grele și învăluindu-și firava consoartă într-o privire drăgăstoasă.

„Siropoase expresii ! gînd Felméri, strîmbîndu-se malițios. Steluța mea, comoara mea, draga mea femeie, unică și fără pereche... Romeo ar fi vorbit, oare, tot așa cu iubita lui, Julieta, dacă ar fi ajuns la vîrsta senectuții ? Dar n-a apucat-o. În schimb, Salgó Oszkár trăiește și dormitează mereu...“

Liza traversă aleea străjuită de tufe de coacăze roșii. Felméri abia acum observă că, în gardul care dă sparte cele două curți vecine, era o mică poartă. Așadar, familia Salgó este în bune relații cu familia Tábori. După cum se poate observa, poarta nici nu poate fi încuiată ; asta înseamnă acces liber în ambele părți. Coborî de pe terasă, plimbîndu-se pînă la nukul bătrîn. De acolo putea observa nestîngerit casa cu un singur etaj a familiei Tábori. Terasa dinspre lac nu se vedea, în schimb poarta de la intrare putea fi ținută sub observație. Mercedesul fusese parcat în curte, în fața garajului. Era o locuință cît casa de odihnă a unei întreprinderi. Avea cel puțin opt camere, așa încît despre familia Tábori nimeni n-ar fi putut spune că trăia

în strîmtoare. Se plimbă pe lingă gard, coborî pînă la poalele colinei. Constată cu uimire cît de îngrijită era grădina. Privind în sus, peste porțița dintre cele două curți, văzu ușa de stejar, ferecată cu fier forjat, a cramei. Ce nevoie o fi avînd de o cramă, cînd în toată curtea nu se văd decît vreo zece-cincisprezece butuci de viță de vie ? Sau poate că fostul proprietar o fi fost podgorean ?

Soarele îi ardea fața, începu să transpire. Încet-încet, se îndreptă spre casă. Pe maiorul Bálint îl găsi acolo, sosise cu puțin timp înainte. Se prezentă și, retrăgîndu-se, continuă să-l studieze pe tînărul bărbat corpulent. Avea fața bronzată, în schimb părul blond îi era aproape decolorat de soare. Purta pantaloni albi din doc, cămașă cu mîneca scurtă. Avea brațe vînjoase de sportiv.

Ca și cum el ar fi fost gazda, Kara îi pofti pe oaspete și pe Felméri la un pahar de vin. După ce ciocniră și băură toți trei, Kara se interesă de familia maiorului pe care-l cunoștea mai demult, apoi, pe un ton prietenesc, îl dojeni :

— De ce nu ai grijă de dumneata, Miklós ? Nu peste mult timp ai să te îngrași cît Salgó.

— Tovarășe colonel, de cinci ani trăiesc în provincie, spuse maiorul. Avu un surîs drăgălaș, ca de băiețandru. Felméri era sigur că este foarte apropiat și iubit de colegii săi de muncă. Lucrez mai mult în aer liber, unde omului i se face foame mai repede. Iar munca nu este atît de trepidantă ca la Budapesta.

Salgó își șterse fața brobonită de sudoare și adăugă cu o voce calmă :

— De cînd Miklós Templar se află aici cu serviciul, răufăcătorii au început să ocolească ținutul. Prin urmare, el poate să ducă o viață nomadă, pe placul lui. Pescuiește, vînează, mai face cîte o gafă, seara — seară de seară ! — jocul de cărți... Și se îngrașă, se îngrașă mereu.

Felméri contemplă fața maiorului. Avea ochii radioși, semn că nu se supăra deloc.

— Dar chiar așa moleșit, ca dumneata, n-am să fiu, bătrîne.

Umbra de pe terasă se mai mutase ; lumina soarelui învălui fața zîmbitoare a lui Kara. Locotenentul observă abia acum cît de obosită era privirea lui Kara.

— Ei, Miklós, mi-ai putea spune, acum, ce-i cu afacerea Mennel ?

Bálint își aprinse o țigară și relatează tot ce știa deja Kara.

— Nu înțeleg mobilul crimei, conchise maiorul, nu-mi dau seama cine să fi fost interesat de moartea lui Viktor Mennel. De o crimă avînd ca mobil jaful nu poate fi vorba, căci nu i s-a luat nimic. Să presupunem că a fost ucis din motive politice. Cine să-l fi ucis și de ce ? Potrivit datelor pe care le deținem, Mennel a venit pentru prima oară în Ungaria. Las la o parte faptul că cel care l-ar fi asasinat din motive politice sau eventualii delincvenți care s-ar fi asociat în acest scop, s-au abținut să sustragă bunuri.

Kara interveni :

— Asta nu prea stă în obiceiul categoriei de asasini de care ai amintit. Cel care ucide din motive politice nu caută să deruteze autoritățile. Dimpotrivă...

— Exceptînd cazul în care țîngăul gîndește cu capul lui Bálint Miklóski, remarcă Salgó cu o voce somnolentă.

— Nu începe cu tîmpeniile, bătrîne, spuse Bálint, aruncîndu-i o privire întunecată. Și, deocamdată, te rog să faci abstracție de mine în acest joc.

Salgó se scărpină pe piept cu mișcări molatece.

— Cred, Miklós, că te-ai supăra de-a binelea dacă te-ai omite din joc. Te-ai simți profund ofensat. Iar în zilele de sîmbătă ai fi nevoit să mă duc la pescuit de unul singur. Nu, băiete, această partidă trebuie s-o jucăm împreună pînă la capăt.

Cutele de pe mijlocul frunții lui Kara se adînciră. „Acum trage concluzii asupra celor relatate“, gîndi Felméri, și abia aștepta să audă ce va spune colonelul. Dar acesta tăcu.

— Dar nu credeți că există și posibilitatea de a fi fost ucis din gelozie ? întrebă locotenentul.

Bálint îl privi cu o mină gînditoare.

— Și noi ne-am gîndit la asta. Sincer vorbind, este presupunerea cea mai plauzibilă, observă el. Mai trase două-trei fumuri din țigară și, asemenea fumătorilor de ocazie, desprinsese fărîma de tutun lipită de buza de jos cu unghia degetului mic. Deși, trebuie să recunosc, potrivit

datelor de care dispunem, în zilele care au trecut de la sosirea lui în Ungaria nu s-a întâlnit cu nici o femeie.

— Sau nu aveți cunoștință de o asemenea întâlnire, adăugă Salgó scoțind dintr-un buzunar o țigară de foi. Ciupind-o la un capăt, își aprinse havana, privind cu o mină voioasă spre Bálint.

— Așa este, încuviință maiorul. Poate că nu avem cunoștință de o asemenea întâlnire. În schimb, în amiaza zilei de azi am dat de un fir interesant.

— Anume ? întrebă Kara, plimbându-se cu pași rari pe terasa pardosită cu prundiș.

— Chelnerița Czapik Magda de la caffè-express afirma că, în seara de nouăsprezece, Mennel a servit o cafeluță la o masă din colț, conversînd cu un tînăr de vîrsta lui. Au mai consumat cîte un pahar de coniac „Napoleon“, după care au părăsit localul.

— Seara ? La ce oră ? întrebă Salgó.

— La orele douăzeci.

— Asta-i interesant.

— În sfîrșit, recunoști și dumneata ceva ca fiind interesant, bătrîne, remarcă Bálint zîmbind.

Kara îi apostrofă, spunîndu-le să mai termine cu jovialitățile de acest gen și să se distreze cînd or fi la pescuit ; iar acum să abordeze eventualele aspecte noi ale anchetei, apărute de ieri pînă azi. Această observație își atinse într-un fel scopul. Bálint încetă să mai facă haz, reluîndu-și expresia serioasă, dar Salgó nu ținu seama prea mult de intervenția lui Kara ; rămase mai departe pe bancă, arborînd aceeași mină plictisită, aceeași privire molcomă și continuînd să-și fumeze, în liniște țigara de foi.

— Czapik Magda, continuă Bálint, își amintește precis că Mennel și interlocutorul său au conversat în franțuzește, dar ea nu cunoaște limba franceză ; cu amănunte, fata a reținut că nota de plată a fost achitată de bărbatul necunoscut, precum și faptul că cei doi erau foarte agitați. Au stat, se pare, vreo douăzeci-douăzeci și cinci de minute în incinta „presso“-ului. Fata mai afirmă că necunoscutul era mai scund și cu mult mai corpulent decît Mennel. Depoziția ei a fost întărită și de spusele casierului ștrandului de la hotel, Rusztem Adám, care i-a întâlnit pe cei doi pe

malul lacului, în aceeași seară, în jurul orei douăzeci și unu.

— Rusztem vorbește franceza ? întrebă Kara.

— Și încă cum ! spuse Salgó, adăugînd că, în afară de franceză, cunoaște la perfecție încă patru limbi.

— Dacă așa stau lucrurile, cum de nu este șef de serviciu la IBUSZ ? mormăi Kara, întipărindu-și în memorie numele casierului ștrandului.

* Bálint reluă firul relatării. Spuse că Rusztem Ádám fusese bibliotecar al vicariatului din apropiere. În cincizeci și șase organizase un partid politic, îndrumase activitatea unor bande de contrarevoluționari, drept care a fost condamnat la zece ani ; acum doi ani a fost eliberat din detenție. În timpul lunilor de iarnă lucrează la bibliotecă, iar din primăvară pînă toamna tîrziu, la hotel. Este un bătrînel abil, inteligent și priceput la tot felul de îndeletniciri.

Kara dădu din cap că a reținut și înțeles cele relatate, gîndindu-se că ar merita să-l cunoască mai îndeaproape pe Rusztem Ádám.

— Așadar, acum este căutat bărbatul necunoscut ? îl întrebă pe Bálint.

Maiorul dădu din cap afirmativ.

— Am stabilit deocamdată, avînd în vedere semnalamentele acestuia, că nimeni din personalul hotelului, ca și din al motelului nu-și amintește de el. Judecînd după faptul că, din ziua de optsprezece, nici unul din oaspeții celor două unități hoteliere nu a plecat, devine cert că bărbatul în cauză nu a locuit acolo.

— Campinguri există prin apropiere ? întrebă Kara.

— Există, confirmă maiorul. Acum le luăm la rînd. De i-am ști măcar naționalitatea...

— Asta, îi răspunse Kara, tot nu ne-ar ușura treaba cu nimic. Amprente digitale ați găsit ?

— Multe, dar, după opinia specialistului, prea puține dintre ele ne-ar putea fi de folos.

— Ați verificat și ambarcațiunea ? se interesă Salgó.

Bálint se uită spre Kara cu un aer jalnic.

— Vedeți, tovarășe colônел, iar mă ia peste picior... În urmă cu șase zile a fost ucis un om, iar după șase zile

Salgó întreabă dacă ambarcațiunea din care l-au aruncat în apă a fost verificată. Ce se poate răspunde la o asemenea întinpenie ?

— O întinpenie și mai mare, îi sugeră Kara.

— Acum nu glumesc, spuse Salgó scărpinându-și pieptul. Întreb cu cea mai mare seriozitate și nu fără motiv.

— Sigur că am verificat-o, răspunse Bálint. În afară de vîsle, de podeaua cu grătar și de niște apă clocită, cam cît să umpli un lighean cu ea, n-am găsit nimic altceva în ambarcațiune.

Kara stătea pe o treaptă a terasei, privind în zare. Soarele dogoritor risipise aburii care pluteau deasupra lacului ; milioane de scame luminoase sclipeau pe suprafața apei. Îi mulțumi lui Bálint pentru raportul prezentat și întreabă dacă au vreo linie telefonică directă cu Budapesta ; în cazul că au să racordeze la ea aparatul lui Salgó, iar centrala telefonică să asigure ca linia aceasta să nu poată fi interceptată de altcineva.

— Rămîneți aici mai mult timp, tovarășe colonel ? întreabă Bálint.

— Încă nu știu, răspunse Kara, strîngînd mîna maiorului. Încercați să-l găsiți pe bărbatul acela necunoscut.

Înainte plecării lui Bálint, Salgó îl mai întreabă dacă în limuzina lui Mennel a fost găsit ceva demn de reținut.

Bálint se uita bănuitor spre bătrînel, avînd impresia că Salgó era iarăși pe cale să facă vreo poznă. Dar fața bătrînului rămînea serioasă, privirea nu-i trăda nici o intenție de șiretlicuri. Or, tocmai acest lucru îl pune pe gînduri. Îl cunoștea pe bătrîn îndeajuns ca să-și dea seama că, atunci cînd Salgó era preocupat de lucruri ce păreau evidente și nu-i ardea de zeflema, avea motive serioase să nu procedeze altfel. Era sigur că Salgó verificase personal ambarcațiunea și găsise ceva care, celorlalți din grupul lor, le scăpase. Dar ce putea găsi în limuzină ? Ei înșiși făcuseră o verificare minuțioasă, inclusiv a amprentelor digitale. Constataseră că Mercedesul respectiv era de tipul cel mai modern. Ce-i drept, încă nu avusese prilejul să întîlnească un Mercedes cu grad atît de înalt de automatizare, dar, la urma urmei, asta nu are prea mare însemnătate, știut fiind că firma Mercedes produce cel puțin

treizeci de tipuri de autoturisme, dintre care în Ungaria rulează doar câteva tipuri.

— Am verificat-o, spuse el oarecum evaziv, și nu am găsit nimic deosebit de semnalat în mașină.

— Mulțumesc, dragul meu Miklós, m-ai liniștit perfect.

— Mă bucur, răspunse Bálint și plecă.

Salgó se ridică la rîndu-i, se duse pînă la marginea terasei și-l urmări, cu ochii mijiți, pe maiorul care se îndepărta. Întorcîndu-se spre terasă, Felméri avu impresia că surîde șiret. Revenind, cu mersul lui tîrșuit, la masă, se opri un moment să-și umple paharul cu vin, pe care îl bău pînă la ultima picătură.

— Ce e măi, pezevenghiule ? îl întrebă Kara, așezîndu-se la masă. Ce năzdrăvăanii îți mai umblă prin scăfirlie ?

— Făceam o succintă evaluare a datelor de care dispunem, spuse Salgó, reșezîndu-se pe bancă. Dar dumneata, tinere, de ce taci cu atîta ostentație ? îl apostrofă el pe locotenent.

— Nu-mi place să vorbesc prea mult.

— Eu însă aș dori foarte mult să-ți cunosc opinia.

Locotenentul se uită întrebător spre Kara. Acesta încuviință, făcîndu-i un semn prietenesc cu capul : „expune-ți părerea“. Puțin nedumerit, Felméri avea impresia că se afla în fața comisiei de examinare.

— E un caz complex, spuse cu oarecare ezitare. Pentru mine, multe sînt de neînțeles. Mai ales motivul care l-a determinat pe Mennel să viziteze Centrul de Cercetare și Experimentare pentru Industria Farmaceutică. Apoi : de unde știa el de utilajele de laborator de care avea nevoie Centrul ? Găsesc interesant și faptul că, fără nici un studiu pe care să-l fi efectuat anterior, a avansat oferte cu mult mai avantajoase, comparativ cu firmele angajate deja în obținerea comenzii centrului nostru. Iată de ce, dac-aș fi în locul tovarășului maior Bálint, eu mi-aș concentra atenția în primul rînd asupra clarificării acestui aspect.

— Mai pe șleau, puse Kara punctul pe i, tutuindu-l cu simpatie pe locotenent, te-ai interesa de unde și de la cine a aflat Mennel despre obiectivele de modernizare a unității !

— Exact, răspunse tinărul ofițer.

— Ești de părere că există vreo legătură între convorbirile de la centru și crima comisă ? întrebă Salgó.

— S-ar putea să existe. Felméri se gândi puțin, apoi continuă : S-ar mai putea, însă, și ca el să fi fost victima vreunuia dintre concurenți, care ar fi putut pune la cale comiterea acestui asasinat. Deși ipoteza aceasta îmi pare cam... romantică. Ar fi vorba, în acest caz, de un criminal obișnuit.

— Dumneata excluzi varianta că Mennel a fost victima unui asasinat politic ? întrebă Salgó.

— Nu există nici un indiciu care să ateste că Mennel a fost ucis din considerente de ordin politic, susținu ferm locotenentul.

— Felméri are dreptate, încuviință Kara, în afara cazului că, în buzunarul vestei, ai avea vreun argument suficient de tare ca să dezmință supozițiile sale.

Scrumul țigării de foi pe care-o fuma Salgó căzu pe masă. Îl mătură liniștit cu palma, uitându-se apoi la Kara.

— Am verificat și eu limuzina lui Mennel.

— Când ? întrebă colonelul.

— Imediat după descoperirea crimei. Toată lumea fugea spre mal, iar eu am intrat în garaj. Luă o înghițitură de vin din paharul aflat pe masă, ștergându-și buza cărnoasă cu dosul mîinii. Nu mă pricep prea mult la tehnică, continuă el, dar în clipa cînd am ridicat capota motorului mi-am și dat seama că Mercedesul lui Mennel nu este o mașină de serie. Pînă și motorul limuzinei este un unicat. Mai tîrziu, în spatele tabloului de bord, am găsit un aparat de emisie-recepție miniaturizat, dar de mare capacitate.

— Vrei să-ți bați joc de mine ? întrebă colonelul.

— Acum nu. Am constatat că energia necesară funcționării aparatului de emisie-recepție nu o primea de la acumulator.

— Numai de acolo poate fi alimentat.

— Nu de acolo primea energia ! răspunse Salgó cu fermitate. Poți să mă crezi pe cuvînt, băiete !

— Interesant ! rosti Kara, și orice urmă de părere de rău că dăduse curs solicitării lui Salgó și venise aici, îi

dispăru. Se pare, totuși, că bătrînul are dreptate : asasinarea lui Mennel nu poate fi o simplă infracțiune de drept comun.

— Am găsit și un pistol cu amortizor, adăugă bătrînul. Aparatul de emisie-recepție poate fi pus în funcțiune în zece secunde, prin acționarea unui singur buton camuflat. Permite-mi, te rog respectuos, să te întreb : de ce oare un comerciant vest-german, cu intenții pașnice, ar avea nevoie de un asemenea aparat și de un pistol cu amortizor ?

„Corectă întrebare“, se gîndi locotenentul așteptînd cu interes răspunsul colonelului. Dar Kara tăcu gînditor, uitîndu-se în jos.

Liza abătu însă discuția pe altă pistă.

Minute în șir, Felméri studiase atent mîinile osoase ale femeii, fața ei uscățivă, ochii căprui, cu o privire caldă. Începea să aibă serioase îndoieli în legătură cu tot ce-i povestise colonelul despre ea, în timp ce se îndreptau spre această localitate balneoclimaterică. Părul alb ca zăpada, zîmbetul ei afabil și de o puritate angelică îi aminteau lui Felméri de propria-i bunică, bisericooasă și azi, și parcă se aștepta ca femeia să înceapă să repete în surdină avertismentul dulce al bunicii : „Fiule, nu pizmui nicicînd“... Cum a putut fi în stare această femeie blindă și atît de firavă să lupte ani de-a rîndul, în rîndurile partizanilor ?

Dar Liza nu vorbea despre iubirea aproapelui, ci despre faptul că în familia Tábori atmosfera este foarte-foarte încărcată, că toți sînt nervoși, ceea ce este de înțeles, deoarece, oricum, Mennel a locuit în casa lor...

— Nu asta mă preocupă acum, comoara mea, mai bine vorbește despre oaspetele lor.

— Multe nu știu despre el, spuse femeia. Numele său este : doctor Otto Huber. Vîrsta între cincizeci și cincizaizeci de ani. S-ar putea să fie tot atît de înalt ca Ernő, dar cred că are umerii mai lați. Părul negru, acum însă e încărunțit de-a binelea. Este un om liniștit, cu o voce domoală ; om serios. Se exprimă destul de bine în limba maghiară.

— În maghiară ? întrebă Salgó, privind spre Kara. Nu-mi plac nemții care vorbesc bine ungurește. Își aduse aminte de Schlicken și se înfioră.

Ochii femeii radiau o foarte bună dispoziție. Îi veni să rîdă.

— Ce-i drept, nu vorbește chiar atît de select ca mine, spuse ea, dar pronunță cuvintele frumos și corect. După cum am observat, se străduiește să formuleze frazele cît mai precis. Se simte că gîndește nemțește. Se uita la Salgó, la fața lui învăluită de fumul țigării de foi : Iar ți-ai umplut pantalonii de scrum ! Ești o figură imposibilă, Salgó.

— Nu-ți bate tu capul cu pantalonii mei. Avem acum chestiuni cu mult mai importante.

— Pentru mine și pantalonii tăi reprezintă o chestiune importantă. Nici nu-mi vine să mă uit la tine în halu-n care ești. Ai face bine să te schimbi imediat.

Salgó schiță un gest cu mîna.

— Bine, am să mă schimb.

— Spune-mi, Liza, interveni Kara, preluînd firul convorbirii, Huber a sosit singur de la Budapesta ?

— L-a însoțit un tînăr. Cred că un funcționar al Camerei de comerț. Dar a și plecat.

— Tábori avea cunoștință de sosirea lui Huber ? se interesă colonelul.

— Cred că da.

— Trebuie să fi știut, spuse Felméri. În raport am citit că deja Camera de Comerț a informat firma Hanza asupra morții lui Mennel. Dacă nu mă înșel, firma Hanza a răspuns că își va trimite reprezentantul.

— Desigur că a știut, spuse Salgó. Dar ce importanță are asta ?

— Este important în măsura în care acceptăm presupunerea că Mennel a vrut doar să stabilească relații de afaceri cu Centrul de Cercetare și Experimentare pentru industria farmaceutică. Descoperirea lui Salgó, însă, ne obligă să privim lucrurile dintr-un alt unghi de vedere. Practic, putem presupune că Mennel a venit la Budapesta nu numai pentru a încheia o convenție referitoare la livrarea utilajului și aparaturii necesare înzestrării laboratorului, ci și în alt scop. Acest alt obiectiv înscris pe agenda lui Mennel nu ne este cunoscut ; nu știm ce misiuni mai avea de îndeplinit.

— Mai sînt și alte necunoscute, remarcă Salgó.

— Tocmai de aceea trebuie să fim prudenți. Nu-i bine să ne grăbim cu formularea unor concluzii înainte de a avea elementele necesare.

Liza își palpa fruntea cu vârful degetelor, uitându-se când spre Kara, când spre soțul ei.

— Dar dacă, rosti ea în surdină, mai mult pentru sine, dacă Viktor Mennel intenționa să stabilească relații nu atât cu Centrul de cercetare, cât mai degrabă cu Tábori sau cu altcineva ?

— Și eu m-am gândit la această alternativă, spuse Kara. Dacă-i așa, povestea devine și mai interesantă.

„Straniu ! se gândi Felméri. A fost ucis un tânăr, iar bătrînul colonel și prietenul său, în loc să caute o cale pentru descoperirea crimei, a criminalului și, respectiv, a mobilului crimei, se frămîntă să ghicească motivul care l-a îndemnat pe Mennel să întreprindă călătoria în Ungaria.“

— Ești atent, fiule, sau visezi ? i se adresă Kara lui Felméri, smulgîndu-l din gândurile lui.

— Sînt atent, răspunse tînărul.

— Și care este părerea dumitale asupra acestei afaceri ?

— Păi... nu prea știu ce să zic. Privind-o pe Liza, citi, parcă, în privirea ei caldă, o încurajare. După părerea mea, începu totuși, după o scurtă ezitare, întîi trebuie să prindem criminalul. Abia după aceea vom primi un răspuns la celelalte întrebări pe care ni le-am pus.

Salgó își ridică sprîncenele. Expresia feței lui arăta că era mulțumit de răspunsul tînărului locotenent.

— Pe mine, fiule, spuse Salgó, mă interesează mai mult victima decît delincventul. Și cred că noi trebuie să găsim neapărat răspunsurile la întrebările pe care ni le-am pus, chiar înainte de găsirea criminalului. Deși s-ar putea ca între misiunea lui Mennel și asasinarea lui să nu existe nici o legătură.

— E posibil, recunosc Felméri. Însă, în acest caz, trebuie să stabilim dacă firma Hanza are vreo conțință cu aparatul de emisie-recepție și, în consecință, dacă bănuiala că Mennel a fost agent al unei puteri occidentale are sau nu vreun temei.

— Iată o vorbă mai rezonabilă, fiule, aprecie Salgó satisfăcut. Este într-adevăr o problemă-cheie.

— Mașina, întrebă Kara, este proprietatea firmei Hanza ?

— Nu, răspunse Salgó. Adică nu cred, întrucît are un număr de înregistrare Zoll.

— Deci este un autoturism închiriat, conchise Kara, îndreptîndu-se spre tînar. Te rog să-mi reamintești să controlăm permisul de circulație. Felméri făgădui, dînd din cap. Dacă este o limuzină închiriată, continuă Kara, atunci întreaga noastră supoziție, formulată pînă acum, s-ar putea să se spulbere. Poate că Mennel nu știa nimic despre aparatul de emisie-recepție.

— Mă tem că are dreptate Kara, se amestecă iarăși Liza. Să fi dat tu greș, comoara mea ? i se adresă ea lui Salgó.

— Totul este posibil, spuse enigmatic bătrînul. Dar nu cred. M-aș simți tare rușinat dacă așa stau lucrurile. Bálint Miklós m-ar lua peste picior cîte zile voi mai avea de trăit. La naiba, exclamă el deodată, cum de nu m-am gîndit la asta ? Se ridică greoi de pe bancă și intră în casă.

După un scurt timp îl auziră vorbind la telefon. Reapăru apoi, comunicînd acru :

— Mașina este proprietatea Întreprinderii pentru împrumuturi de autoturisme „Friedrich Messer“, cu sediul la Hamburg Königplatz numărul trei.

Peste o jumătate de oră Kara vorbi cu Felméri :

— Te duci, fiule, în sat, la maiorul Bálint. Îl suni la telefon pe locotenent-colonelul Dombai și îi comunici să culeagă toate informațiile privitoare la firma Hanza și la întreprinderea „Messer“, privindu-i pe profesorul Tábori Máté, Tábori Blanka și Tábori Kázmér. Spune-i locotenent-colonelului Dombai să organizeze o permanentă pentru acest caz la serviciul lui. Aș dori să primesc materialul chiar astă-seară. Deocamdată, asta-i tot.

*

— Vă sînt recunoscător pentru invitație, dragă domnule profesor, spuse Otto Huber, dar n-aș vrea să vă stingheresc.

Vorbea în limba maghiară. Lent, chibzuit. Se observa cum caută expresii cât mai corecte. Avea o voce lină, cu un timbru voalat, probabil ca urmare a fumatului excesiv. Se uita la fața lunguiață și colțuroasă a profesorului Tábori, bărbat înalt, cu umerii lați.

Neamțul avea ochii albaștri-verzui, pungi sub ochi, frunte înaltă, brăzdată de cute adânci. Potrivit datelor de pe pașaport, avea cincizeci și șase de ani, dar profesorul Tábori aprecia că putea să aibă chiar mai mulți.

— Nu ne stingherești, domnul meu, spuse Tábori. Te rog să te simți ca acasă la dumneata.

Neamțul stătea cu spatele spre cămin, uitîndu-se prin ușa deschisă a terasei care oferea o frumoasă priveliște spre lac. Își scoase o țigară de foi și o aprinse.

— Mulțumesc de primirea ospitalieră, dar nu o pot accepta fără a mă recompensa.

Deși fața profesorului era în umbră, i se puteau distinge cu claritate trăsăturile : o pereche de ochi negri, îngustați ca o lamă de oțel, arcul subțire al buzelor trădînd anumită amărăciune, umbra adîncă a pomeților obrazilor.

— Dragă doctore, spuse profesorul, eu nu sînt proprietar de pensiune. Desigur, nu am venitul de care dispune, să zicem profesorul Szentgyörgyi din Statele Unite, dar îmi ajunge ca să vă pot primi ca musafir chiar și pe timp de un an.

Auzind pași dinspre terasă, se întoarse ; soarele îi lumină fața. În ușa larg deschisă apăru nepotul său, inginerul electrotehnician Tábori Kázmér. Profesorul îl prezentă lui Huber. Tânărul înalt și uscățiv strînse cu putere mîna neamțului. Se așeză apoi pe unul din scaunele împletite. Începu să răsfoiască o revistă ilustrată pe care o găsi pe masă. Cămașa bleu cu nasturii descheiați lăsa să se întrevadă pieptul muscular, cu pielea bronzată.

— Nepotul meu este inginer cercetător, preocupat de undele micro, auzi apoi, din interiorul camerei, explicațiile profesorului. Spre marea mîhnire a surorii mele, care este mai tinăra ca mine, peste două săptămîni urmează să plece în Uniunea Sovietică, pentru mai mulți ani.

— Dar poate că pe domnul Huber chestiunea aceasta nu-l interesează cîtuși de puțin, îl întrerupse inginerul, cu sprîncenele ridicate, adresîndu-i-se unchiului său.

— Ba mă interesează, spuse cu amabilitate neamțul.

— Într-adevăr ? rosti Kázmér, oarecum neîncrezător, continuînd să răsfoiască revista ilustrată. Atunci, dacă-mi permiteți, am să mă prezint : Am douăzeci și opt de ani, sînt necăsătorit, doctorand în științe tehnice. Scriitorul meu preferat este Robert Merle, compozitorul agreeat Benjamin Britten, sculptorul preferat englezul Moore, îmi plac fotbalul și întrecerile pugilistice, prefer culoarea gri, port pantofi numărul patruzeci și trei, detest iarna, ador băile solare, sînt un adept al ateismului și, după opinia mea, cea mai mare performanță a științelor secolului nostru este revoluția care se desfășoară în biologie. Să fi omis oare ceva ?

Privi sarcastic spre unchiul său. Lui Huber nu-i scăpă privirea aceea a tînărului. Profesorul se întunecă la față, vădit nemulțumit de comportarea lui Kázmér. În sinea lui, oaspetele era de partea profesorului, dezaprobind răbufnirea copilărească și, în fond lipsită de originalitate, a inginerului. Încea un sentiment de decepție. Acesta era așadar, tînărul talentat despre care auzise atîtea lucruri măgulitoare ? Un june artăgos, cinic, fanfaron, care nu ține seama nici măcar de respectul ce i se cuvine oaspetelui ! Încetă să mai scruteze fața profesorului. Trase mai aproape scrumiera de pe masă.

— Am impresia că-l incomodez pe domnul inginer, rosti el insinuant. Poate ar fi cazul, totuși, să încerc să-mi rețin o cameră la hotel.

— Nu mă stingheriți, domnule, pe cuvîntul meu. Inginerul își puse pe genunchi revista ilustrată și-l privi drept în ochi pe Huber. Dar, chiar dacă m-ar stingheri prezența dumneavoastră, nu trebuie să țineți seama de asta, întrucît în această casă unchiul meu este căpitan. Eu nu sînt decît un oaspete aici. Nu-i așa, unchiule ? îl întrebă pe Tábori pe un ton ușor agresiv.

— Vorbești prostii, băiatule, replică profesorul, întrebîndu-se de ce avea Kázmér o atitudine atît de ostilă.

— Știți, domnul meu, ce anume mă stînjenește ? i se adresă tînărul neamțului, trecînd peste reproșul unchiului său. Mă stînjenește faptul că sînt nevoit să răspund la întrebările stupide ale unor detectivi, pe cînd dorința mea era să-mi petrec concediul odihnîndu-mă pur și simplu.

— Dacă nu mă înșel, ai fost audiat o singură dată, spuse Tábori. Maiorul nu face decît să-și îndeplinească îndatoririle. Să sperăm că nu va mai fi necesară o nouă audiere.

— Exceptînd cazul în care s-ar comite o nouă crimă, replică Kázmér.

— Vă gîdiți că și eu aș putea fi ucis ? întrebă Huber zîmbind.

Kázmér își aprinse țigara, aruncînd pe masă revista ilustrată.

— Mă gîndeam, domnul meu, că pot fi uciși doar cei aflați în viață. Or, noi mai trăim. Și mai trăiește și asasinul. Mătușa Liza mi-a spus odată : „Să-ți intre bine în cap, cît timp criminalii se află printre noi, cei în viață nu se pot simți în siguranță !” Privirea i se pierdu undeva în gol. Da, cred că la asta m-am gîndit, domnul meu, murmură Kázmér.

— Fleacuri ! izbucni Tábori. Se vede că Liza ți-a împuiat mintea cu ideile ei trăsnite. Ce-ar fi ca, din cînd în cînd, să mai gîndești și cu propriul tău cap ? îl sfătui cu un aer sever pe nepotul său. Apoi, adresîndu-i-se neamțului : Dumneata ești la curent, nu-i așa, cu negocierile preliminare la care a participat nefericitul de Mennel ? Ești informat probabil și asupra acordului pe care l-am realizat împreună.

— În linii mari cunosc materialul negocierilor, spuse Huber, dar, înainte de a semna convenția, va trebui să revád mai pe îndelete notele lui.

— Nu există nici un impediment în această privință, spuse Tábori. Poliția ne-a înapoiat azi dimineată actele lui Mennel, autorizînd implicit transportul cadavrului.

În încăpere se așternu pentru o clipă tăcerea.

„Ca și cum ar cinsti memoria lui Mennel, se gîndi Kázmér privindu-i pe cei doi. Dacă nu aș fi în cameră, poate că amîndoi ar lua acum poziția de drepti, pentru un minut sau două, în semn de reculegere.”

Undeva, în curtea unei case lătra un cîine. Pe șosea, în spatele colinei răsuna strident claxonul unui automobil. Kázmér se uită înspre grădină. În umbra tufelor de liliac o văzu pe maică-sa stînd de vorbă cu mătușa Liza. Închise ochii, concentrîndu-și atenția asupra tonalității aspre a vocii unchiului său. Se strîmbă iritat. „E clar, se gîndi,

bătrînul e încredințat că a prins o vrabie... Doamnelor și domnilor, ascultați, vă rog, conferința profesorului Tábori cu privire la rezistența bacteriilor cu acțiune patogenă. O descoperire extraordinară, senzație pe mapamond ! Pofțiți, pofțiți, doamnelor și domnilor ! Veți putea lua cunoștință despre dedublarea spiralei..." Începu să numere în gînd, pentru a-și calma nervii. Apoi se simți trist, rușinat. Ce se întîmplă cu el, de ce este atît de iritat și nervos ? De ce, de cîteva zile, se tot ciondănește cu unchiul său ? De ce nu acceptă, în sfîrșit, ideea că Tábori Máté îmbătrînește pe zi ce trece și ține morțiș ca măcar acum, în preajma pensionării să-i admire pregătirea științifică, ținuta de talie europeană, ospitalitatea specific ungurească, modul umanist de gîndire...

— Trebuie să recunosc, dragă profesore, desluși el vocea lui Huber, că eu nu mă prea pricep la biologie. Știu că în genetică au avut loc descoperiri epocale. Nu sînt doctor în medicină, sînt un simplu inginer, specialist în mecanică, și doctor în drept. Datorită unei împrejurări cu totul accidentale am devenit angajat al firmei Hanza. Adevărul este că la o întreprindere cu un astfel de profil comercial juristii sînt de mai mare folos decît medicii. N-aș vrea să înțelegeți că i-aș desconsidera pe oamenii de știință, dimpotrivă, am respect și admirație față de cei care lucrează pe tărîmul științelor.

Izbucniră amîndoi în rîs. Huber continuă apoi :

— Înainte de începerea convorbirilor oficiale aș dori să iau măsuri pentru a transporta acasă cadavrul prietenului meu Mennel.

Kázmér miji ochii.

— De ce nu-l înhumați aici ? întrebă tînărul.

Tábori îi aruncă o privire morocănoasă.

— Unde aici ?

— La Balatonemőd, preciză Kázmér, mutîndu-și privirea de la Tábori la neamț. Pentru Mennel este absolut indiferent unde anume va fi înhumat. Întreprinderea ar putea economisi o sumedenie de bani. La noi, un loc de veci costă ieftin, iar ceremonia funerară este o bagatelă de ordinul fillérilor ; asta, fără să mai vorbesc despre poziția cimitirului din Emőd, care este de-a dreptul magnifică. Aș putea spune, unică în țară...

— Kázmér ! Vocea lui Tábori sună dur.

— Asta-i adevărul, unchiule, continuă inginerul fără să-și piardă cumpătul. Știi și tu că așa este. Anul trecut, tu însuși ți-ai exprimat dorința ca după moarte să fii înhumat aici.

— Asta n-are nici o legătură cu discuția noastră, replică Tábori ofensat. Termină, te rog, nu-i nici locul, nici cazul să te exersezi în umor negru. Nu-i nimeni dispus să-ți asculte sfaturile de o calitate atât de îndoielnică.

Cu un gest de puști îmbufnat Kázmér ridică din umeri.

— Cum crezi, unchiule, spuse. Eu n-am vrut decât binele. Și adresându-se lui Huber : Sper că nu v-am jignit !

— Nu m-ai jignit, domnule inginer, răspunse Huber. Dacă mă gândesc mai bine, chiar ai avut dreptate. Pentru Viktor este într-adevăr totuna unde anume i se transformă rămășițele în țărână. Dar familia lui trăiește acolo. Tatăl, mama țin să-l înmormînteze acasă. Știi cum sînt părinții.

— Nu știi, răspunse Kázmér cu insolență. Eu nu mi-am cunoscut părinții. Pe mine m-au lăsat la poarta unui orfelinat, la vîrsta de patru luni. Un zîmbet amar i se schiță pe față. Dar poate că, dacă aș muri, cineva ar suferi pentru mine.

— Părinții dumitale trăiesc ?

— Nu știu. Nimeni nu știe. Nici mama mea adoptivă.

— Te rog să mă ierți, bătu neamțul în retragere. N-am vrut să-ți răscolesc durerea.

Kázmér făcu un gest vag și vru să plece. Tocmai în acel moment cele două femei își făcură apariția pe terasă. Tină-rul își salută mama respectuos, o întrebă cum se simte și o sărută pe frunte ; rîse apoi și reluă firul discuției cu Huber :

— Uite, doctore, de aceea nu mă doare, pentru că am o astfel de mamă, de o mie de ori mai bună decît cea ade-vărată. Tu nu-l cunoști încă pe oaspetele nostru.

Făcu prezentările.

Neamțul se apropie, înclină ușor capul și își rosti numele.

Kázmér simți neliniștea mamei, își dădu seama că genunchii i se vor înmuia imediat și o strînse puternic la piept.

— Ți-e rău ? Dumnezeu, ce ți s-a întâmplat ?

— Din cauza căldurii, șopti femeia cu o voce aproape de nedelesuit.

Dînd fuga să aducă apă, îl luă totodată la zor pe profesor să nu stea cu gura căscată, ci să-i telefoneze medicului. Blanka n-a vrut însă nici să audă de medic.

— Imediat îmi revin, poate că am stat prea mult la soare, spuse.

Cu grijă, Liza îi dădu să bea, apoi o frecă cu apă rece la temple și pe frunte. Îngrijorat, Tábori le privi încurcat pe amîndouă, neștiind cum să procedeze.

— Vreau să urc în odaia mea, spuse cu o voce slabă femeia, încercînd să se ridice în picioare.

Kázmér o luă în brațe și o duse în odaia ei. Liza îi urmă numaidecît.

— E încăpățînată, spuse îngîndurat Tábori. Tare încăpățînată. Îmi dau seama că trebuia să chem doctorul, dar dacă ea nici nu vrea s-audă de el...

— I s-a mai făcut rău și altădată ? întrebă Huber, curios.

— În ultimele zile s-a mai întâmplat, spuse profesorul, luînd de pe un raft al dulapului o sticlă de rachiu de caise. Sper să nu fie nimic grav, oftă turnînd în pahare și îndemnîndu-și oaspetele să bea.

— Știi, adăugă el, sora mea este o femeie foarte energetică. Tare ca oțelul. Întotdeauna i-am admirat puterea, voința.

Putere, voință... Se așeză pe canapea închizînd ochii. Își dădu seama că se purta nepoliticos. Probabil că Huber ar fi dorit să stea de vorbă, dar el nu mai era cîtuși de puțin dispus. La urma urmei, gîndească ce-o vrea despre el, acum îl frămînta exclusiv starea surorii sale, Blanka. „Atunci cînd o să simt, îi reveni în minte vocea femeii, că nu se mai poate, o să știu ce am de făcut. Fii liniștit, momentul deciziei încă nu a sosit.“ Apoi își aduse aminte de o altă noapte. Tresări din pricina neplăcutei contracții din stomac care iradia în tot corpul. „Nu-mi mai vorbi de forța voinței, Máté. Puterea ta servește numai la impunerea propriei voințe asupra altora. De unde și deteriorarea propriei mele vieți. Nu te acuz. A fost demult. Dar odată și odată sosește scadența pentru toate păcatele fie-

căruia. E rîndul tău acum.“ Blanka se înșală, totuși ; ea care avea o voință atît de puternică. Probabil s-a pierdut cu firea, și asta o singură dată, atunci cînd a privit fața palidă, lividă a Irénei. Prăbușirea a survenit mai tîrziu, la cîteva zile după acel moment de slăbiciune : în ziua înmormîntării, cînd sicriul Irénei era coborît în groapă.

— Pot turna, domnule profesor ? auzi vocea lui Huber.

— Vă rog, și întinse mîna automat.

Se întoarse și Kázmér. Avea fața liniștită.

— Se simte mai bine, spuse. Nu te îngrijora. Știi că are un organism robust. Nu suportă soarele și totuși se expune cînd sînt razele mai dogoritoare.

— Nu am de gînd să mă amestec în treburile dumneavoastră, spuse cu modestie Huber, dar, în mod categoric, eu aș consulta un medic.

— Aveți dreptate, domnul meu, spuse Kázmér. Va fi consultată cît de curînd. Deși nu cred să aibă ceva serios. E obosită, își ia prea multe treburi pe cap. În urmă cu patru săptămîni ne-a părăsit menajera și de atunci face singură curățenie, gătește.

Observă că, în timp ce Huber îl aseulta cu atenție, Máté era ca și absent din cameră. Se așeză pe brațul fotoliului. De fapt de ce i se destăinuia acestui nesuferit ? De ce nu-și alege altă temă de conversație ? Aceste întrebări gîndite rămaseră însă fără răspuns. Ca și cum interesul manifestat de Huber i-ar smulge pur și simplu cuvintele, pe care altminteri nu le-ar roști, își continuă reflecțiile :

— Moartea neașteptată a lui Mennel a istovit-o de-a binelea. Gîndiți-vă, în dimineața aceea am luat micul dejun împreună. Mennel era bine dispus, glumeț. Puteți să vă imaginați situația, domnule ? Era o dimineață splendidă, însorită. Mennel se ridică în picioare, sărută mîna mamei mele, mulțumește pentru micul dejun, își exprimă după aceea dorința să luăm împreună și masa de prînz. O roagă pe mama să-mi transmită mesajul, Pleacă apoi, fluierînd. Peste o oră și jumătate mi s-a telefonat că Mennel s-a înecat în lac.

Tăbóri încetă să se mai plimbe prin odaie.

— Peste o oră și jumătate ? De unde o mai scoseși și pe asta ? Au trecut două ore și jumătate, dacă vrei să știi.

— Poate, acceptă inginerul. La urma urmelor n-are importanță cînd anume mi-au dat telefon. Stuația rămîne oricum interesantă.

— Interesantă ? Ce găsești atît de interesant în situația asta ?

Kázmér își aprinse o țigară. Sufla în jarul țigării, care făcu flacără asemenea unui cablu de țekas, * stingîndu-se apoi sub stratul de cenușă.

— Moartea de acest gen, o moarte neașteptată, dacă vrei moartea unui om sănătos și robust, este nu numai tragică, ci și interesantă. Îmi pare rău că tu nu sesizezi acest aspect.

— Eu apreciez că este uluitoare, preciză Tábori. Uluitoare și, în același timp, tragică.

— Este fantastic și de neînțeles, spuse Huber. Și la Hamburg ne-am întrebât : Oare cine l-o fi ucis pe Viktor și de ce ?

— Asta ne întrebăm și noi, spuse Tábori. Iar poliția se-ntreabă la fel.

Kázmér făcu un gest de lehamite.

— După cum cunosc eu poliția, niciodată nu va putea da un răspuns la aceste întrebări.

Tábori se sprijini cu mîna de șemineu, privind spre grădină.

— Cine știe ? rosti el pe gînduri. Viața atestă, în genere, că întrebările de acest gen nu rămîn, totuși, fără răspuns. În cazul de față, sînt convins că poliția va pune mîna pe infractor sau pe infractori. Și asta cît de curînd.

— S-ar putea, încuviință Huber cu jumătate de gură, stingîndu-și țigara de foi. Din nefericire, lui Viktor acest lucru nu-i mai poate fi de nici un folos. Își consultă ceasul. Limuzina se mai află acolo ?

— E acolo, spuse Tábori. Autoritățile au încuviințat să fie transportată. Mașina asta era proprietatea lui Mennel ?

— Nu pot ști înainte de a o vedea, răspunse Huber. Poate că a venit cu mașina firmei, dar este la fel de po-

* amalgam din fier, nichel, mangan și cupru, menit să servească ca materie primă pentru fabricarea rezistențelor electrice. (n. trad.)

sibil să fi călătorit cu autoturismul propriu. Mennel avea un BMW tip 250.

— Acesta este un Mercedes tip 280, spuse Kázmér.

— Cheia de contact o aveți, domnule profesor ? întreabă neamțul.

— Adu-mi-o, te rog, îi spuse Tábori inginerului. E pe biroul meu. Și adresându-se lui Huber : Mi-a restituit-o maiorul Bálint, azi dimineată.

— A fost controlată și mașina ? întreabă Huber după ce Kázmér ieși din cameră.

— Chiar foarte amănunțit, spuse Tábori. Am văzut chiar și niște specialiști în dactiloscopie foindu-se în jurul mașinii. Habar n-am ce urmăreau ; se știe doar că pe orice autoturism se pot găsi o sumedenie de amprente.

Kázmér se întoarse cu cheia de contact, pe care i-o predă lui Huber, întrebându-l îndatoritor dacă i-ar putea fi de folos cu ceva la mașină.

— Mulțumesc, ar fi o osteneală de prisos. Cunossc limuzinele marca Mercedes.

Inginerul asistă cu indiferență la plecarea acestuia, apoi se întinse pe canapea, cu ochii ațintiți asupra lustrei de fier forjat atârnată de tavan. Bănuia că peste câteva clipe unchiul său avea să-i vorbească și își spunea că trebuie să-și păstreze calmul cu orice preț. N-avea rost să-l contrazică, să intre iarăși în conflict cu el. Pregătit, deci, să se abțină de la orice ripostă care să-l întărească, își aprinse o țigară, punând scrumiera la îndemână, pe piept.

— Aș vrea să-ți între bine-n cap, odată pentru totdeauna..., îi spuse profesorul.

Kázmér continuă să tragă calm, din țigară, uitându-se-n tavan.

— Cu tine vorbesc, băiete.

— Aud. Aștept continuarea, spuse dându-și îndată seama că răspunsul nu era prea nimerit. Vocea-i vibra de iritare.

— Această casă este proprietatea mea...

— Știu, recunosc eu cu un aer blând, supus. Dealtfel mi-ai mai spus-o. N-am uitat și nici n-aș putea să uit vreodată.

— Foarte bine. Deci invit aici pe cine vreau eu și îți cer categoric să te porți respectuos cu oaspeții mei.

— Just, spuse Kázmér. De dragul tău am să-ngenunchez la picioarele lor, mormăi apoi. „Ei, drăcie ! De ce naiba se preface ? Și la ce poate folosi o asemenea falsă diplomatie ?“

— Nu-ți cere nimeni să-ngenunchezi la picioarele lor !

Kázmér își strînse pleoapele. Revăzu în minte figura lui Mennel Viktor, pe unchiul său și pe maică-sa care strîngea cu îndemînare farfuriile și castroanele de pe masă. Mennel trona în capul mesei, asemenea unui monarh din basmele orientale, după ce descinsese aici, pe malul lacului Balaton și, instalîndu-se în vila lui Tábori, era convins că prin simpla sa prezență ridică prestigiul proprietarului vilei. În ochii unchiului Maté se citeau devotamentul și umilînța specifice cîinilor. Urmărea cu nesaț orice mișcare a tînărului neamț, îl ospătau cu cele mai alese bucate, iar pe el nici măcar nu-l luau în seamă. Ca și cum n-ar fi fost acolo. „Nu face pe modestul, Viktor, îl îndemnau. Noi am dori să te simți ca acasă.“ Da, așa i se adresau : Viktor ! „Dragă Blanka, vezi, poate că oaspetele nostru mai dorește ceva.“ „Nu, nu, profesore, totul este O.K., nu mai doresc nimic“. „E de necrezut. Și eu cred, dragă Viktor, că, într-un anumit sens, politica noastră manifestată față de dumneavoastră este rigidă. Dar noi, nu-i așa, trebuie să ținem seama și de alții, de aliații noștri, de cealaltă Germanie. Consider că voi înțelegeți acest lucru. Dorești puțin vin ? Merită să-l guști, te asigur că e delicios...“

Kázmér se ridică în picioare. Puse scrumiera pe masă și privi ostentativ spre Tábori.

— N-ai vrea să termini odată ? întrebă. Dacă dorești, mă mut imediat. Mă-ntreb de ce n-am făcut-o mai demult. Îmi venea să vărs văzînd cum îl tot lingusea profesorul Tábori pe licheaua aceea de Mennel.

— Mennel nu a fost o lichea.

— De-ai ști cît îl detestam.

— Pînă acum nu mi-ai spus.

— Pentru că nu m-ai întrebat. Ai fost atît de fermecat de neonazistul acela... Căci asta a fost. Am stat de vorbă cu el. Vreau să-ți spun, unchiule Maté, că unul ca tine, care timp de patru ani a fost oaspetele „motelului Bu-

chenwald“, n-avea dreptul să uite anii petrecuți acolo. Tu i-ai uitat. Nu vrei să ți-i mai amintești.

— Nu i-am uitat, spuse Tábori cu privirea întunecată. Dar Mennel Viktor nu era răspunzător pentru cele întâmplate la Buchenwald.

— Se poate. Eu am vizitat anul trecut clădirile care au mai rămas acolo. Am văzut muzeul, cîrligele de fier înfipite-n zid, ciomegele, spînzurătoarea. După cele văzute, timp de două zile n-am mai fost capabil să mănînc nimic. Voi mi-ați spus că părinții mei au pierit acolo. Nu-mi mai pretinde să fiu degajat, să-ți distrez oaspeții.

— Nu-ți pretinde nimeni să-i distrezi. Dar observațiile tale dezgustătoare mă revoltă pur și simplu.

— Pe mine m-a revoltat fabrica aceea a morții. Iar lovitura cu ciomagul o consider deplorabilă. Nu încerca să mă înveți buna cuviință, unchiule Máté.

Liza reveni în odaie. Profesorul întrerupsese firul discuției.

— Blanka m-a rugat să vin, să fac pe gazda. Vă stau la dispoziție, domnilor. Doriți să vă fac niște cafeluțe ?

— Poate mai târziu, spuse Tábori. Cum se mai simte Blanka ?

— Și-a revenit, spuse Liza. Are un organism robust ; totuși nu i-ar strica un examen medical complet. Privirea întunecată a tînărului îi dovedea că iarăși se certaseră. Tu ce mai ai ? Arăți ca și cum ți-ar fi tras cineva un pumn în nas.

— Lui nenea Máté îi displace că nu l-am sărutat în fund pe domnul Huber.

— Să nu exagerăm, spuse Tábori pe un ton mai împăciuitor. Nu despre asta era vorba.

Kázmér ieși pe terasă. O clipă se uită în grădină. „M-am enervat ca un nerod. Scuip pe ei...” Se întoarse cu spatele. Privirea lui vădea acum o bună dispoziție ștregărească.

— Unchiul Máté nu crede că cimitirul din Emőd este cel mai frumos din lume, spuse ca și cum ar fi uitat complet că de-abia se sfădiseră.

— Pentru că nu te odihnești încă în acest loc de veci, spuse Liza, trăgînd cu ochiul spre tînăr.

— Dumneata te odihnești ? i-o-ntoarse Tábori.

— Încă nu. Dar cînd vreau să mă delectez cu frumusețile naturii de pe aceste meleaguri, mă duc întotdeauna la cimitir. De la morgă încolo se deschide o priveliște minunată.

Se auzi scîrțîitul porții din grădină. Fața profesorului se crispă de enervare. Pe drum se apropia Salgó Oszkár cu pași mărunți și greoi. Pufăia și acum din țigara de foi, iar pălăria ponosită de pai îi acoperea toată fața.

„El mai lipsea, gîndi Tábori. Așadar, Sfînta Treime este completă, nimeni nu lipsește ; buni nervi îți trebuie, ca să te poți stăpîni.“

— Slavă Atotputernicului, în sfîrșit te vîd radios, spuse grăsunul.

— Radios ?

— Întocmai ca cerul întunecat, spuse Salgó, întorcîndu-și ochii spre Kázmér. Servus, amice Kázmér. Cînd ai sosit ?

— Azi la amiază, răspunse tînărul.

— Interesant, nu ți-am auzit zbîrniitul motorului. Se duse la masă și ridică sticla de coniac.

— Am lăsat mașina jos, la service, îi explică inginerul. În dulap găsești pahare curate.

— Vrei să beau ? Hai, fie !

— Dar cu măsură, comoara mea, interveni Liza, azi ai băut destul.

— Dar nu din paharul lui Máté, replică Salgó cu subînțeles, începînd să adulmece băutura din pahar. Ce aromă... Ridică paharul și-l duse la gură : Martel ! E extraordinar, Máté, crede-mă ! Savurînd licoarea, continuă : Apropo de aromă, mai ai din țigările acelea de foi cubaneze ?

— S-ar putea să mai am, dacă nu cumva mi-ai fumat tu întreaga rezervă, spuse Tábori, uitîndu-se spre garaj.

— Ultima dată ți-am lăsat trei havane într-o cutie, își aminti Salgó. Mi-e teamă să nu le fumez azi pe toate.

Kázmér rîse cu poftă.

— Obraznic mai ești, Salgó, spuse Liza, ridicîndu-se.

— Îmi plac țigările de foi cubaneze. Ce să fac ? Asta-i slăbiciunea mea. Vezi și tu, nu sînt perfect nici eu.

— Vă fac cîte o cafeluță, spuse Liza, ieșind din camera de zi.

Salgó se uită după ea înduioșat și cu dragoste.

— Nu mai există o asemenea soție pe tot globul...

— Ai grijă să nu te podidească lacrimile, îl persiflă Tábori. Deși nu m-aș mira nici de asta...

Salgó ridică paharul, ținându-l spre soare.

— Să mă podidească lacrimile ? Nu. Máté, n-am de gând să plîng. Mai degrabă am să golesc paharul. Pînă la fund. În memoria lui Mennel. Odihnească-se în pace !

— Amin ! spuse Kázmér.

Salgó își bău coniacul, așezat comod într-un fotoliu.

— Spune-mi, Kázmér, pe tine nu te impresionează faptul că Mennel are părinți ? întrebă Tábori. De ce nu încerci să-ți imaginezi situația în care se află părinții lui Mennel ?

— Nu, unchiule Máté, spuse Kázmér. Nu încerc. Tot n-aș reuși. N-am fost, și nu sînt părinte...

— Unde ai fost în noaptea de nouăsprezece ? îl întrebă pe neașteptate Salgó.

— Asta, apropo de ce ? privi Kázmér nedumerit în ochii bătrînului.

— Pe Bálint îl interesa amănuntul ăsta. Acum mi-am adus aminte.

— De ce nu mă întreabă pe mine ?

— Într-adevăr, e curios.

Kázmér își aprinse o țigară cu vădită nervozitate.

— Cum își permite Bálint să-și bage nasul ?

— Asta e datoria lui, spuse Tábori. Nu uita că s-a comis o crimă. În asemenea cazuri se obișnuiește să se verifice alibiul fiecăruia. E corect ce am spus, Oszkár ?

Salgó trase scrumiera mai aproape.

— Nici eu nu m-aș fi putut exprima mai exact, Máté, răspunse grăsunul. Alibiul este foarte important. Mai ales acum.

— Acum ? De ce tocmai acum ? Ieri de ce nu era important ? Sau alaltăieri ? întrebă Kázmér, ceva mai calm.

Salgó sesizase faptul că inginerul se străduia să se stăpînească.

— Acum, preciză grăsanul, conducerea anchetei a fost preluată de colonelul Kara. Or, nu este un debutant. Și am impresia, dragă Kazi, că în scurt timp o să te întrebe și el : „Unde ai fost în ziua de douăzeci, între orele două noaptea și zece dimineața ?” Cred că va fi necesar să răs-

punzi la această întrebare. Eu te previn doar ca să fii pregătit să răspunzi.

Kázmér nu replică. Medită, mîngîindu-și bărbia voluntară, osoasă.

În acest moment, Kara se afla într-unul din birourile de la etajul întîi al clădirii consiliului comunal, cartierul general al anchetatorilor, și studia rapoartele so-site între timp. Se străduia să-și imagineze înlănțuirea logică a evenimentelor. Nu era ușor, lipseau unele date, iar semnele de întrebare se înmulțeau continuu. Felméri privi fața obosită a colonelului, în timp ce trecea în revistă rapoartele ; se simți ca la un examen de sfîrșit de an. Maiorul Bálint se gîndise la început că, din moment ce Kara a preluat conducerea anchetei, probabil a comis vreo greșeală. S-a liniștit numai cînd Kara i-a spus clar că nu este vorba de așa ceva. Telefonînd la Budapesta, aflate că acest caz prezintă aspecte politice și de aceea ancheta a fost preluată de către Direcția generală centrală. Totuși, pe el l-a solicitat poliției județene, așa că vor colabora mai departe.

Kara a cerut să rețină aici trei oameni destoinici, iar ceilalți să se întoarcă la comandamentul poliției județene ; în locul acestora să fie chemați alți oameni de la direcția securității. Bálint a luat fără întîrziere măsurile adecvate. Era bucuros că poate colabora cu tovarășul colonel.

Kara citi în continuare rapoartele, fumînd țigară după țigară.

— Ce știm despre Tábori Máté ? întrebă. A sosit materialul de la Dombai ?

— Nu figurează în evidență, răspunse locotenentul.

Kara se uită pe una din hîrtii.

— Văd că nu este prea înaintat în vîrstă. S-a născut în nouă sute paisprezece.

— Are cincizeci și cinci de ani. Dispune de o condiție fizică excelentă, remarcă Bálint.

— Este văduv. Soția i-a murit în martie, una mie nouă sute patruzeci și șase...

— În timp ce a născut, observă Bálint. Fiica lui este campioană la tenis ; face parte din echipa selecționată a țării. Acum participă la o competiție din California.

— Știu. Colonelul își ridică ochii de pe materialele aflate în fața lui. Mult timp am crezut că tânărul Kázmér este fiul profesorului.

— Sora lui, Tábori Blanka, dacă nu mă înșală memoria, este cea care l-a adoptat.

— În iulie patruzeci și cinci, spuse Bálint. Până atunci, copilul fusese crescut la orfelinatul din Veszprém.

— Cine i-au fost părinții ? întrebă Felméri.

— Nu știu. Nu am investigat acest aspect. Am considerat că nu este esențial.

— N-ar strica să ne interesăm, spuse Kara. Mennel a locuit împreună cu ei, ar fi bine să știm totul despre această familie. Sau, cel puțin, cât mai multe.

— Mi-am notat, spuse Bálint. În material nu figurează, dar vă amintesc că, înainte de război, Tábori a trăit în Danemarca. Sub ocupația germană, a participat împreună cu patrioții danezi la luptele antinaziste. În patruzeci și doi a fost arestat de Gestapo, împreună cu soția. Până la eliberarea lagărului a fost deținut la Buchenwald.

— Și soră-sa ?

— Ea a trăit la Budapesta, ca profesoară de desen la un gimnaziu. În patruzeci și patru, în timpul bombardamentelor, s-a refugiat aici. În patruzeci și cinci nu s-a mai întors la școală la care a predat, devenind pictoriță. După moartea cumnatei sale, s-a hotărât să nu se mai căsătorească. Așa se spune. Cert este că ea a crescut copilul.

Kara medită. Nu i-au plăcut niciodată fetele bătrâne, chiar dacă au fost în stare de sacrificii asemeni celui de care a dat dovadă Tábori Blanka. Nu se căsătorise cu toate că, potrivit afirmațiilor lui Salgó și ale soției acestuia, în tinerețe, Tábori Blanka a fost o femeie deosebit de frumoasă. Consultându-și notele, Kara aprecie că ancheta trebuia orientată în două direcții principale, axate pe trei fire. Prima sarcină consta în culegerea unor informații asupra firmei Hanza. Poate că Domбай va găsi ceva în evidențele centralei. Trebuia aflat, de asemenea, cu cine s-a întâlnit Mennel înaintea decesului, ce anume a vorbit cu interlocorii săi și cum s-a comportat. În al treilea rând, trebuia găsit bărbatul necunoscut cu care a

conversat pe malul lacului, în seara care a precedat comiterea crimei. Semnalmentele furnizate erau incerte, se ştia numai că cei doi au conversat în limba franceză. Asta nu înseamna însă neapărat că bărbatul respectiv era francez.

După ce a discutat cu Bálint detaliile misiunilor, s-a întors la vila lui Salgó. Pe drum a citit şi raportul expertizei medico-legale. Mennel a fost sugrumat cu atîta forţă, încît i s-a rupt o vertebră cervicală. Pe trupul său au fost găsite echimoze, încît medicul care a făcut autopsia presupune că crima a fost precedată de o încăierare. Kara aprecie drept interesantă opinia medicului legist. Criminalul trebuie să fi avut o mare forţă fizică, deoarece : în ambarcaţiune nu au fost găsite urme ale încăierării, prin urmare făptaşul a apucat imediat gîtul victimei, strîngîndu-l cu o putere irezistibilă. Treabă deloc simplă, desigur, ţinînd seama de faptul că Mennel fusese un om puternic, care, evident, a încercat să se apere, înzecindu-şi forţele în momentul în care şi-a dat seama că viaţa-i era în pericol. „Dar dacă a fost atacat din spate ? se întreabă Kara. Dacă nu se aştepta la un asemenea atac ? Oricum, e sigur că întîi a fost sugrumat şi apoi aruncat în apă.“

Pe Salgó l-a găsit dincolo, în vila lui Tábori. S-a prezentat, a strîns mîna profesorului, apoi pe a inginerului, l-a prezentat şi pe Felméri ; le-a comunicat după aceea că a preluat personal conducerea anchetei. Tábori le-a oferit oaspeţilor coniac şi cafele. Colonelul nu refuză. Amestecînd cu linguriţa cafeaua din ceaşcă, Kara se interesează în ce împrejurări l-a cunoscut Tábori pe Mennel. Profesorul nu-i spusese nimic nou.

— Dumneavoastră aţi cunoscut firma Hanza şi înainte de apariţia pe scenă a lui Mennel ? întreabă Kara.

— Nu, răspunse Tábori. Habar nu aveam de existenţa unei asemenea firme.

Felméri îşi aprinse o ţigară. Nu i-a scăpat neobservat surîsul sarcastic al tînărului inginer. A observat şi faptul că acesta îl urmărea cu o privire atentă pe colonel.

— Spune-ţi, domnule profesor, pe dumneavoastră nu v-a intrigat faptul că Mennel a oferit livrarea tocmai a acelor utilaje care fuseseră preconizate în planul de mo-

dernizare a laboratoarelor centrului ? Nu vi s-a părut curios că lista cvasiintegrală și pe sortimente a acestora coincidea atât de mult cu conținutul licitației de oferte publicat de centru ?

Kara îl urmări cu interes pe Tábori.

— Nu mi s-a părut. Dar așa cum ați remarcat acum... într-adevăr, așa este... E interesant... Permiteți-mi o clipă. Părăsi odaia vădit tulburat de întrebarea lui Kara.

— Plăcut lucru să fi omorît pe malul lacului Balaton ! exclamă Kázmér.

— Plăcut ? De ce oare, și pentru cine ? întrebă Kara.

— Mă gândeam, răspunse inginerul, că într-un asemenea anturaj cultivat este mai ușoară și mai comodă munca pe care o desfășurați, decât dacă ați fi fost nevoit să lucrați într-un sat îndepărtat, pe meleaguri aride. Aici, între două audieri, mai puteți face o baie, puteți pescui. Poate că și criminalului i-a fost mai ușor. Putea să se ascundă în stufăriș, iar după comiterea faptei avea posibilitatea să se spele.

— Uite că la așa ceva nu m-am gândit, recunosc Kara. Într-un anumit sens ați dat însă greș, domnule inginer. Mennel nu a fost ucis pe mal, ci într-o ambarcațiune.

— Dar putea fi ucis pe mal.

— Cum ?

— L-au doborât și sugrumat, să zicem, au așezat apoi cadavrul în barca cu vîsle și, ajungînd într-un loc potrivit, l-au aruncat în apă.

— Credeți că au luat parte la uciderea lui mai multe persoane ? întrebă Kara.

— E posibil ca la comiterea crimei să fi participat mai multe persoane, spuse liniștit Kázmér.

— Dar cum crezi că s-a desfășurat crima ? întrebă Kara, luînd o înghițitură de cafea.

Felméri urmări mîna puternică și osoasă a inginerului.

— La asta încă nu m-am gândit, răspunse Kázmér. Pe mine nu m-a interesat junele.

— Nu l-ai simpatizat ?

— L-am detestat. Era un bădăran plin de sine.

— Lui Kazi nu-i place concurența, remarcă liniștit Salgó.

— După opinia dumitale, papa, un bătăran înfumurat sînt și eu ?

— Nu întotdeauna. Acum ești.

Tábori reveni agitat.

— Aveți dreptate, domnule colonel. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Priviți, vă rog, spuse punînd hîrțile pe masă : documentele publicate în cadrul licitației de tranzacții, ofertele de prețuri ale firmelor franceză, engleză și suedeză... și iată aici, propunerile prezentate de Mennel. Era ușor de constatat că oferta firmei Hanza este identică, chiar pe sortimente, și la parametrii solicitați de documentele publicate. Încep să nu mai înțeleg...

— Deși este foarte clar, rosti Salgó, edificat. La Hamburg, la firma Hanza, lucrează asemenea genii care au intuit exact tipul utilajului de care avea nevoie profesorul Tábori Máté.

— Ba, mai mult, au cunoscut precis ofertele pe care ni le-au trimis firmele franceză, engleză și suedeză, adăugă Felméri insinuant.

— Sper că nu mă bănuiești de pactizare cu Mennel ? întrebă profesorul contrariat.

— Ei, unchiule, spuse Kázmér zîbind, tu nu-l cunoști încă pe papa Salgó ? Pescuiește bătrînul... Pune nada în undiță, ca s-o muște vreun peștișor.

— Exact, replică Salgó. Asta-i secretul anchetei : o momeală bună și răbdare nelimitată.

— Și ai nada bună ? întrebă Kázmér.

— Am, dragul meu Kazi, iar răbdarea îmi este enormă...

— Un singur lucru este cert, interveni Kara, studiind în continuare actele. Cei de la firma Hanza au cunoscut cu precizie planul de dezvoltare și de investiții al centrului de cercetări. Au cunoscut, de asemenea, ofertele firmelor concurente, sumele propuse de acestea. Înseamnă că Mennel și șefii lui erau în legătură cu vreunul dintre angajații centrului. E o presupunere ce decurge logic din analiza datelor pe care le cunoaștem pînă în momentul de față.

Kázmér se ridică în picioare, dezmořindu-și trupul, își umplu paharul și sorbi din coniac.

— Numai cu condiția, spuse adresându-i-se lui Kara, ca publicarea datelor licitației de oferte să nu fi fost cunoscută anterior și în altă parte. După mine, milioane de oameni puteau să aibă cunoștință despre ele. De pildă, cei din comerțul exterior. Reprezentanțele comerciale din Londra, Stockholm, Paris. Se mai putea întâmpla ca datele să fi fost procurate chiar din sursele concurenței. După cîte știu, firmele de talie mondială se supraveghează și se urmăresc reciproc.

— Asta de unde o mai știi ? întrebă Kara.

— De la dumneavoastră.

— De la mine ?

— Da. Săptămîna trecută am terminat un curs organizat sub egida Ministerului Afacerilor Externe.

— Kazi a fost numit pe trei ani, la Moscova, ca unul din secretarii comisiei de colaborare tehnică sovieto-ungară, îi explică Liza. Peste trei săptămîni va pleca.

— La acest curs ați conferențiat și dumneavoastră despre munca organelor de informații din Occident. Eu n-am făcut decît să vă citez, domnule colonel.

Kara era nevoit să admită că inginerul gîndise cît se poate de logic. Desigur, toate acestea le știa și el foarte bine, dar alternativa respectivă o amintise între multe alte posibile, ca să-l determine pe Tábori să reflecteze. Era sigur că nu profesorul a fost cel care a pactizat cu Mennel. Ce-i drept, nu dispunea de nici o probă în acest sens, dar credea în propria-i judecată. Oare din ce cauză se ia la harță Kázmér cu profesorul ? O fi vorba, pur și simplu, de o manifestare de teribilism specifică tinerilor ? Tot ce-i posibil, dar oricum este necesar să-l cunoască mai îndeaproape pe acest tînăr lungan.

— Ai dreptate, spuse. Deși n-ar fi exclus să tatonăm într-o direcție cu totul greșită. Mennel putea fi ucis și din răzbunare. Eventual din gelozie. Sau din alte motive. Dumneata, de pildă, nu l-ai agreat, după cum singur ai mărturisit.

— L-am detestat din toată inima, spuse Kázmér, învîrtindu-și bricheta pe masă. Dar asta nu înseamnă nimic. Sînt un țîngău subiectiv. Există oameni pe care-i

simpatizez de la prima vedere, spre exemplu pe papa Salgó. Pe el îl agreez mult.

— Te-a jignit cumva ?

— Nu, nu m-a jignit.

Salgó interveni cu o mină de om de-abia trezit din somn :

— Nici pe Ilonka ?

— Pe Ilonka ? tresări Kázmér.

Kara observă că, pentru o clipă, tânărul își pierduse stăpînirea de sine. Îl privi pe Salgó cu suspiciune : „O fi și asta vreo momeală ?“

— Vă rog să mă scuzați că intervin, spus Tábori. Kázmér este foarte subiectiv. Nu încerca, dragul meu, să faci din Mennel un drac. A fost un tânăr cultivat, inteligent și cu o educație bună.

— Un om de nimic, un înfumurat, o lichea ! Kázmér sări în picioare surescitat. Știi cine a fost acest Mennel al tău ? Un crai, un cioflingar ! Crai trivial !

— Ai înnebunit, măi băiete ?

~ Kázmér își mușcă buzele de enervare. Cîteva clipe stătu țeapăn în picioare, apoi se întoarse brusc, ieși pe terasă și se îndreptă spre poartă. Felméri se duse după el. Observă că inginerul s-a oprit la poartă.

— Ilonka ! o strigă el pe fată. Vrei să vii încoace pentru o clipă ?

— Imediat, răspunse de departe vocea fetei. Ce este ?

— Te rog, vino încoace.

Porni în întîmpinarea ei.

Felméri se duse și el pînă la poartă. Trecînd prin fața garajului, se uită înăuntru. Era gol. După cum știa, mașina lui Mennel trebuia să fie, însă, acolo.

Ilonka sosi în fugă, traversînd drumul.

Kara auzi scîrșitul porții. Ar fi dorit să știe ce discută inginerul cu fata. O să-i spună Felméri. E abil băiatul. Pe terasă își făcu apariția frumoasa și grațioasa tînără. Purta un șort ciclamen și un sutien confecționat din același material. Pielea îi era bronzată de soare, iar părul castaniu i se decolorase tot din cauza soarelui, devenind aproape blond. Kara o privi îndelung, gîndindu-se că femeile ar trebui să poarte numai șort sau bikini ; același gînd îl umplu însă de groază, aducîndu-i în minte

imaginea vecinei sale, doamna Halmai, care cîntărea o sută cincizeci de kilograme, și care, după moartea soțului ei, profita de orice ocazie ca să-l atragă într-o ședință de... spiritism. Închipuindu-și-o pe vecina sa obeză cu un sutien ciclamen și cu un șort de dimensiuni minuscule, îl umflă risul.

— Ilonka, spune, te rog, o îndemnă Kázmér, ce propunere ți-a făcut lepădătura aceea...

Fata stătea stingheră în mijlocul camerei. Ar fi putut să-și îmbrace halatul, se gîndi. Apoi ridică din umeri. Acum nu mai avea încotro. Locotenentul holbă ochii. Se pare că arareori îi era dat să privească fete atît de grațioase.

— Lepădătură ? Te gîndești la Mennel ?

— Ce mai întrebi ! Știi că despre el e vorba.

Kázmér era vădit enervat. Felméri se întrebă cum de suporta fata observația grosolană a inginerului.

— Mi-a propus să devin amanta lui.

— Chiar așa ? gesticulă Tábori. Asta-i curată închipuire. Cum o să te cred ?

— N-ai decît să nu crezi, nene Máté, replică fata pe un ton tăios.

— Cînd a spus ? întrebă profesorul.

— Sîmbătă după-masă. Vreți să-mi dați o țigară ? Felméri sări întinzîndu-i pachetul, apoi scăpără să-i aprindă țigara. Făceam baie în preajma salciei.

— Făcusem baie împreună, preciză Kázmér. Ilonka făcea plajă pe mal, pe cînd eu mă aflam în apă.

— Poate ar fi bine să lași fata să ne relateze singură cele întîmplate, îi întrerupse intervenția Kara cu o voce liniștită.

— Mennel a ieșit din apă și s-a așezat alături de mine, spuse fata.

— Și i-a spus să fie amanta lui, vibră nestăpînită vocea lui Tábori.

— Întîi mi-a îndrugat verzi și uscate despre situația lui. Se lăuda ce mult este apreciat... Mi-a povestit de călătoriile lui prin lumea largă. Apoi a început să laude fetele din Ungaria. Spunea că sîntem grațioase și emancipate. Mi-a spus că și eu sînt chipeșă, grațioasă, atrăgătoare. M-a întrebat dacă am deja un logodnic. Nu, i-am

spus. Dar vreun cavaler ? Păi, cavaler da, chiar mai mulți. Mi-a spus că mi-ar face și el curte, cu mare plăcere. „Sînt convins că nu ți-ar displace, mi-a zis. Nemții sînt darnici“. Pe urmă zicea că auzise de la colegii lui, care au mai fost în Ungaria, că fetele de la noi întrețin cu plăcere relații cu oamenii de afaceri din Occident. Asta-i o soluție avantajoasă atît pentru fete, cît și pentru junii occidentali. Pentru fete, fiindcă pot agonisi unele lucruri pe care, deocamdată, nu le pot obține în țară, iar pentru bărbați avantajul stă în faptul că atunci cînd revin în Ungaria nu mai au nevoie să facă noi cunoștințe, de fiecare dată. Ce-aș spune eu de o asemenea legătură ? m-a întrebat. Mă place foarte mult și i-ar face multă plăcere să petreacă noaptea cu mine. Kázmér tocmai ieșise din apă și-a auzit ultima frîntură de frază.

— Și cum ai reacționat ? îl întreabă Salgó pe inginer.

— L-am întrebat dacă are o soră. Da, o cheamă Elisabeth și este și ea foarte grațioasă. Cînd o să mai revină în Ungaria, i-am spus atunci, s-o aducă și pe soră-sa. Dacă este chiar atît de grațioasă, poate mi-ar place să petrec cu ea o noapte-două. S-a simțit jignit și mi-a replicat pe un ton atît de impertinent, încît... i-am dat una peste gură.

— Ce-ai făcut ? ! exclamă Tábori stupefiat.

Ilonka trase un fum în piept și îl prîvi pe Tábori, zîmbind.

— Într-adevăr, i-a tras una peste gură, spuse ea reproducînd gestul. Așa, cu dreapta, aplicată cu dosul palmei... A fost o lovitură zdravănă, pesemne, căci Mennel s-a prăvălit numaidecît, ca și cum ar fi căzut în nesimțire. N-aș fi crezut despre Kázmér că e în stare să lovească atît de puternic.

Involuntar, tînărul inginer își frecă mîna dreaptă cu cea stîngă. Fetei îi plăcea, probabil, că era în centrul atenției, așa că își continuă relatarea cu exactitatea unui cronicar atent la orice amănunt.

— O clipă, Mennel și-a dat ochii peste cap, ca și cum i-ar fi ieșit din orbite. După aceea s-a ridicat în capul oaselor, pipăindu-și bărbia, privind împrejur cu un aer năuc și dezorientat. Aveam impresia-că a suferit un șoc și că nici nu-și mai amintea ce i s-a întîmplat.

— Se prefăcea, spuse inginerul.

— A primit ce a meritat, interveni Liza. Bine i-ai făcut. Lovitura aceea cu dosul palmei a fost de toată frumusețea.

— Liza, te rog..., de nenumărate ori te-am rugat să...

— Máté, nu te enerva, îl sfătui Salgó. Continuă, draga mea Ilonka.

— Până la urmă, Mennel și-a revenit. A început să se scuze, scuipînd sînge și afirmînd că... glumise.

— Mama lui ! zise Salgó. Așa se glumește ?

— Asta a fost. Apoi, Kázmér i-a spus că și el glumise...

— Mie de ce nu mi-ai spus nimic ? îl luă Tábori la rost. Răspunde-mi, de ce n-ai suflat o vorbă despre cele întîmplate ? !

— Tu cum ai fi procedat ? îl întrebă la rîndu-i Kázmér. Chiar m-ar interesa foarte mult să știu ce ai fi făcut tu, dacă erai în locul meu.

— Într-adevăr, Máté, asta m-ar interesa și pe mine foarte mult, spuse Salgó.

— În nici un caz nu m-aș fi încăierat cu el.

— Ei, tocmai de aceea nu ți-am pomenit nimic despre cele întîmplate, mărturisi Kázmér.

Kara învîrtea între degete paharul de coniac pe care-l golise.

— Spune-mi, domnule inginer, dumneata unde ai fost în ziua crimei ?

— Nu cumva mă suspectați pe mine ?

— Nici gînd. Dar aș dori să știu. Dacă nu mă-nșel, dumneata încă nu ai fost audiat, spuse Kara.

— Ascultați-mă, tovarășe colonel, izbucni Kázmér pe un ton iritat, recunosc că privirea mea este sfredeli-toare, dar criminal să știți că nu sînt.

— Nimeni nu a afirmat așa ceva. Așadar, unde ai fost ?

— Păi unde să fi fost ? răspunse, în locul lui, Tábori. A fost acasă.

— Am fost la Budapesta, îl contrazise Kázmér. Am plecat în seara zilei de nouăsprezece la Budapesta, cu mașina.

— Despre asta eu de ce nu știu ? se încruntă profesorul.

— Am douăzeci și opt de ani. La vîrsta asta nu cred că mai e nevoie să-ți cer aprobare la tot pasul.

— Cînd te-ai întors ? întrebă colonelul.

— La amiază, în ziua de douăzeci. Mama poate confirma.

— Ce-ai făcut la Budapesta ?

— M-am dus acasă. La cină mi-am uns o felie de pîine cu untură, apoi am făcut o baie și m-am culcat.

— Pentru asta te-ai dus la Budapesta ?

— Numai pentru asta.

— Și cînd ai pornit de-acolo ?

— La orele șase.

— Și ai sosit la zece ?

— Exact. Între orele opt și nouă îmi reparam autoturismul.

— Înțeleg, domnule inginer. În apartament se mai afla cineva ?

— Nimeni.

— Înainte de asta, cînd ai fost ultima oară în apartament ?

— În urmă cu două săptămîni.

— În urmă cu două săptămîni ?

— Și mama dumitale ?

— Cu o lună în urmă.

— Și dumneavoastră, tovarășe profesor ?

— Eu ? În ziua în care m-am întîlnit cu Mennel la institut.

— În ziua de optsprezece, îl corectă Kara. Mai exact, cu două zile înainte de moartea lui Mennel.

— Da, așa cred.

— Asta-i clar. Kara se uită la Salgó. Grăsanul zîmbi abia perceptibil.

— Acum de ce rîzi, papa ? Poate nu crezi ce am spus ?

— Cum să nu zîmbesc, dragă fiule ? îi răspunse Salgó. Chicotesc pentru că aș fi dorit să aflu pe ce fel de pîine ai întins tu untura aceea de casă ?

— Cum așa, pe ce fel de pîine ? Nu știi cum este pîinea noastră ?

— Ba da. Tocmai de aceea zic : pîinea asta chiar cînd e proaspătă nu-i prea grozavă. Darmită cînd e veche, de cîteva zile ?... Te rog să mă ierți, fiule, dar trebuie să-ți

spun răsplat : ești un dobitoc. O vită bună de sacrificat pe altar, ca să mă exprim într-o manieră mai modernă.

În fața casei frînă o mașină. Liza sări în sus cu vioiciune și ieși pe terasă.

— S-a-tors Huber. A luat-o prin spate. A fost plecat cu limuzina lui Mennel. Pe unde să fi umblat ?

— De ce nu-l întrebi chiar pe el, comoara mea ? îi răspunse Salgó, apoi îl privi din nou pe Kázmér și dădu din cap dezaprobator.

Ilonka întrebă dacă mai e nevoie de prezența ei. Kara îi răspunse că poate pleca. Din ușă, fata îi aruncă o privire inginerului.

— Mai doriți ceva de la mine ? întrebă acesta, adresându-i-se lui Kara.

— Deocamdată, nu.

Inginerul se grăbi și-o ajungă din urmă pe fata care ieșise prin terasă. Nici nu plecase bine și apăru Huber. Își ținea haina strânsă sub braț. Ambele mâini îi erau mînjite de ulei. Își curăța degetele cu o batistă. Observînd prezența lui Salgó și a celorlalți, se opri la ușa terasei.

— Vă rog să mă scuzați, vă deranjez cumva ?

— Nu. Cum să ne deranjezi ? spuse Tábori, grăbindu-se să-și întîmpine oaspetele. Vă rog să-mi permiteți, domnilor, să fac prezentările. Colonelul Kara din Budapesta. Domnul colonel conduce ancheta. Arătînd spre Salgó : prietenul meu, Salgó Oszkár... Ezită o clipă, neștiind ce profesie să-i atribuie. Dar grăsanul îi veni în ajutor.

— Polițist adjunct, spuse. Eu sînt polițistul adjunct din Balatonemőd. Numai că acum nu port banderolă, fiind foarte cald. După cîte știu, pe soția mea o cunoașteți deja, domnule Huber.

— Da, am avut fericirea să fac cunoștință cu stimabila dumneavoastră soție. De bine, de rău, reuși să-și curețe degetele. Își băgă batista în buzunar, adresându-i-se lui Kara : Ați obținut vreun rezultat, domnule colonel ?

— Încă nu pot să mă pronunț. E un caz complicat. Tábori dori să-și arate amabilitatea :

— Pot să vă asigur, dragă domnule Huber, că poliția noastră va face totul pentru a pune mîna pe criminal. Pot să vă spun, fără să mă laud, că organele noastre de

urmărire au obținut rezultate demne de atenție pe plan mondial.

Felméri ascultă indispus tirada profesorului.

Elocința lui nu era tocmai potrivită, nu l-ar fi mirat dacă ar fi început să înșire niște date statistice arhicunoscute. Dar Tăbóri își încheie alocuțiunea cu o glumă. „Ei, drace, se gîndi, profesorul mai are și simțul umorului.“

— Secretul activității eficiente a poliției noastre, domnule Huber, trebuie căutat în faptul că dispune de asemenea polițiști-ajutători, cum este, de pildă, prietenul meu. Acolo unde ordinea publică este păzită de Salgó Oszkár, nu prea mai rodesc nuci pentru delincvenți.

Ilaritate.

— E o problemă de stil, spuse Salgó cu modestie.

— Dumneavoastră aveți un stil specific ? întrebă Huber. Doresc să precizez anticipat că eu nu mă pricep la aceste treburî mai mult decît se pricep telespectatorii amatori de filme polițiste. De aceea, din păcate nu prea pot recunoaște nici stilurile.

— Deși stilul este foarte evident, spuse Kara. De pildă, stilul „Sfîntului“ este lupta pugilistică, al inspectorului Maigret este logica.

— Și al domnului Salgó ? întrebă Huber, uitîndu-se curios la grăsanul ce părea stăpînit de o iremediabilă somnolență.

— Răbdarea, domnule, preciză Liza. Răbdarea fără margini a pescarilor pasionați. Noi așteptăm pînă cînd peștele mușcă nada prinsă în undiță. Desigur, noi urmărim numai pești mari. Răpitori, pești de pradă. Aceștia nu pot fi trași la mal cu ușurință. De aceea, mai întîi îi obosim. Iată de ce este nevoie de răbdare. Obosim peștele răpitor pînă cînd se arată singur, ieșind la suprafață.

Huber își aprinse o țigară de foi.

— În viața mea nu am pescuit niciodată cu undița. Poate că de aceea nu înțeleg această tehnică, sau, cum spuneți dumneavoastră, doamnă, stil.

— În limbajul nostru, spuse colonelul, acest lucru înseamnă că prietenul meu intervine în desfășurarea evenimentelor și creează asemenea situații, încît delincventul este obligat să se autodemăște.

.. Huber medită, fumîndu-și țigara de foi.

— Dacă am înțeles corect, asta presupune că domnul Salgó cunoaște cu certitudine pe delincvent, dar așteaptă momentul în care acesta să se destăinuie : domnule, eu sînt făptașul !

— Cam așa ceva, spuse Kara.

— Cu greu îmi pot imagina o asemenea cursă de urmărire, mărturisi Huber. Eu am impresia că, în privința evenimentelor de această natură, timpul este dictat mereu de către delincvent. Ca la șah. Inițiativa se găsește totdeauna pe partea celui care deschide partida. Cel care mută piesele negre doar se apără.

— Jucătorul abil își pregătește ofensiva, apărîndu-se în același timp. Jucătorul mai experimentat își silește adversarul, care joacă cu albele, ca acesta să atace, spuse Salgó. Dumneavoastră vă place șahul ?

— Îmi place, dar timpul nu prea îmi permite să joc, spuse Huber. Vă rog să mă scuzați, mai sînteți și acum polițist activ ?

— Nu, domnule, zîmbi Salgó. De ani de zile sînt pensionar. Uneori, însă, îi dau o mîină de ajutor prietenului meu.

— Ca să fiu sincer, distracția asta mi se pare cam stranie, remarcă Huber, cu o anume aversiune.

— Nu încapе îndoială, admise Salgó. Cred că orice pensionar are cîte un hobby. Unuia-i place lucrul manual, altul crește pui, popa se roagă tot timpul vieții, iar eu, dragă domnule Huber, voi combate delincvența pînă la sfîrșitul vieții mele. Vocația, pasiunea valorează doar cît timp, și în ce măsură le practică omul cu plăcere. Asemenea unui joc de agrement. Convingerea mea este, domnule, că sentimentele fundamentale ale omului nu se sting în pas cu procesul biologic al senectuții. Poate că detestăm sau iubim profund, mai inteligent, mai cu pasiune și mai obosiți.

— În privința asta sîntem întru totul de acord, spuse Huber. Vă doresc din toată inima să prindeți criminalul care l-a ucis pe Viktor Mennel.

— Aș vrea să vă întreb ceva, domnule Huber, intră iarăși în vorbă Kara.

Huber se descotorosi de scrumul țigării de foi, scuturându-l în scrumiera de cristal.

— Ce doriți, mă rog ?

— După știrea dumneavoastră, Mennel avea, să zicem, anumiți prieteni sau cunoștințe în Ungaria ?

Felméri urmărea reacția neamțului. Huber împrăștie un nor de fum, care, pentru o clipă, îi învălui fața. După ce fumul se risipi, în lumina puternică a soarelui fața acestuia reapăru, marcată de oboseală. Felméri observă că și ochii albaștri-verzui ai neamțului exprimau aceeași istovire. Desprinzându-și privirea de la colonel, Huber își cercetă cu atenție exagerată degetele mînjite de ulei.

— Aș putea să vorbesc cu dumneavoastră între patru ochi, domnule colonel ? întrebă. Peste vreo zece minute, dacă ș-ar putea, după ce-mi schimb hainele.

— Nu-i nici o grabă. Tot aveam programate niște convorbiri telefonice, spuse Kara ridicîndu-se.

— Vă conduc în camera de baie, spuse Tábori însoțindu-l pe Huber spre ușă.

Liza ieși de asemenea, traversînd terasa.

— Tu mai rămii ? îl întrebă colonelul pe Salgó.

Acesta făcu un gest afirmativ cu capul.

— Stau foarte bine aici. Își scoase din buzunar o monedă : Dacă-i cap, am cîștigat. Învîrți moneda, prinzînd-o apoi cu o ușurință surprinzătoare pentru un grăsan ca el, și o așeză pe dosul plamei.

— Ce joci și cu cine ? îl întrebă Kara.

— Cu mine însumi.

— Și ai cîștigat ?

Salgó se uită la ban :

— Cap ! anunță el triumfător.

3

Kázmér se oprise în ușă.

— Ești singur, papa ?

Salgó tresări din gîndurile în care se cufundase.

— Ca Beliaev în Cosmos.

Kázmér se apropie, oprindu-se la masă. Îl privi atent, pătrunzător.

— Prietenul tău mă suspectează ?

— Ca pe toată lumea, răspunse Salgó, ridicîndu-și sprîncenele. Poate că și pe mine mă suspectează.

— Pune niște întrebări de-a dreptul stupide.

— Povestea stupidă generează întrebări stupide — din Salgó : Opere alese.

— Lasă-te de năzbîtii. Vorbesc serios.

— Și eu. Ceea ce am spus este o constatare erudită, serioasă, cu un profund substrat filosofic.

— Pe mine vrei să mă prinzi în capcană ? Eu nu sînt pește, tăticule, ca să înghit nada prinsă pe undiță ! Îl sfidă Kázmér, cu o voce devenită deodată neobișnuit de caldă.

— Asta nu-i pîine cu untură. N-am dreptate ?

— Nu mă crezi că am fost la Budapesta ?

Salgó își reținu un căscat. Căută în buzunar o țigară de foi. Nu găsi. Se ridică în picioare cu mișcări lente, dar Kázmér i-o luă înainte, scoase din dulap cutia în care erau păstrate țigările de foi. Bătrînul luă una, rupîndu-i vîrfurile cu dinții și scuipîndu-l departe, fără a se osteni măcar să urmărească pe unde zboară. Își aprinse apoi trabucul.

— Ce-ai întrebat ? Mda..., te cred. Dar asta nici nu are vreo importanță acum. Kara a lansat cîteva întrebări de rutină. În caz că afacerea ar lua vreo întorsătură neașteptată, n-avea grijă, îți va pune încă o sumedenie de întrebări. Tu ești un băiat deștept, dragă Kazi, cred că de-acum înainte ai să răspunzi mult mai inteligent.

— Doar nu credeți că într-adevăr eu l-am omorît pe acel nătărău ? !

— Dragul meu, asta nu ține de domeniul crezutului. Ești inginer. Nici tu nu crezi în legile fizicii, ci le cunoști. Le știi, pentru că ele au fost demonstrate. Iar Kara vrea să știe cine l-a ucis pe Mennel. Și o va demonstra. El nu admite flecăreli, divagații. Cercetează și urmărește tot ce ar putea prezenta vreun interes. E curios, dorește să afle totul.

— Mie, n-are decît să-mi pună orice întrebări. Voi răspunde. Restul îl privește. Dacă aș fi însă în locul dumneavoastră, eu nu l-aș căuta pe criminal în această casă.

— Criminalul trebuie căutat printre cunoștințele lui Mennel.

— În locul prietenilor dumneavoastră aș căuta să aflu în primul rînd cine are echipament ușor de scafandru.

— Te gîndești că...

Salgó întrerupse firul discuției. Își imaginează situația : Mennel stînd în barcă, bronzîndu-se la soare. Criminalul înotînd sub apă, apropiindu-se de el.

— Din spate l-a apucat de gît, spuse Kázmér ; iar Mennel nu a mai avut cum să se apere. L-a sugrumat, l-a tras în apă, apoi, pe sub apă, a înotat spre mal. În stufăriș poți dispărea neobservat.

— E interesant ce spui. Dar față de Kara să nu insistîi asupra acestei alternative.

— De ce să nu i-o expun și lui ?

— Pentru că... și tu ai un echipament ușor subacvatic.

— Ce-ar fi să-ți iei șaua de pe mine, papa ? îl repezi Kázmér, părăsind camera.

Din grădină se auzi vocea Lizei. Vorbea cu cineva. Salgó se apropie de ușă.

— O domnișoară chipeșă îl caută pe Mennel, spuse Liza încetîșor.

— I-ai spus că nu mai e în viață ?

— Ei, comoara mea, mă iei drept o toantă ? replică ea, oarecum ofensată. Și continuă : A sosit cu un autoturism pe care l-a parcat în spatele cofetăriei. Femeia a coborît din mașină, iar bărbatul care o însoțește a rămas în autoturism.

— Cheamă fata, spuse Salgó. Și notează numărul mașinii. Și nu fi supărată. N-am vrut să te jignesc.

Liza ieși, iar Salgó își aranjă ținuta, netezindu-și părul rărit.

— Poftiți, domnișoară..., pe aici, auzi vocea Lizei. Curaj ! Cîinele nu mușcă.

— Aveți cîine ?

— N-avem, drăguț. Tocmai de-aia nu mușcă.

Salgó surise. „Nu mai e supărată“, își zise. Se opri în ușa, uitându-se curios la grațioasa și cocheta fată înaltă, cu părul roșcat.

— Domnul Salgó, îl recomanda Liza. Managerul lui Viktor Mennel...

— Bună ziua ! salută fata în timp ce urca pe terasă.

— Sărut mîna, domnișoară.

Cu un gest elegant, Salgó o invită să ia loc, arătîndu-i fotoliul împletit, așezat sub umbrarul multicolor. Cu maniere de lord, Salgó îi mulțumi Lizei că a condus-o pe domnișoara pînă aici și, tot printr-un gest elegant, îi acordă permisiunea să se retragă. Între timp fata se așezase. Fustița albă, lăsa să i se întrevadă coapsa arătoasă și bine făcută, bronzată, ca de ciocolată. După ce luă loc și Salgó, începu să vorbească :

— Mă numesc Kürthy Beáta și îl caut pe domnul Viktor Mennel.

— În ce problemă îl căutați pe prietenul nostru, Viktor ?

Fata luă o țigară din portțigaretul scos din poșetă și o aprinse. Își încrucieșă picioarele, își mai aranjă puțin fustița, dar chiar și așa ajurul chiloteilor de culoare bleu nu putea fi ascuns. Un simplu amănunt, dealtfel, de care fata nu prea se sinchisea.

— Sînt verișoara lui Viktor, spuse.

Uimit peste măsură, Salgó trase fumul în piept atît de violent, încît începu să tușească și fața i se congestionă. Îl trecură toate nădușelile. „Pana“ aceasta neașteptată îi oferise însă răgazul necesar pentru a se reculege, a-și ascunde uimirea și a-și mai rîndui gîndurile. Să mai spună cineva că anchetatorul se poate lipsi de noroc. Cum să se lipsească ? De zile întregi se frămînta, se chinuia încercînd să depășească punctul mort și iată că deodată apare pe scenă această fată zveltă, cu părul roșcat. Nu-ncape îndoială, zeul anchetatorilor este cel care a trimis-o pe această drăgălașă și atît de dezinvoltă verișoară a lui Viktor Mennel. La țanc. Un adevărat loz ciștigător. Numai că..., da, aici Liza a dat greș, nu era nevoie să-i spună fetei că el este managerul lui Viktor. Cu toate că fata nu s-a arătat deloc surprinsă, socotind, se vede, că era cît se poate de firesc ca vărul ei să dispună de serviciul unui manager. Deo-

camdată, deși n-avea decît să-și păstreze această titlatură pompoasă..., era timp destul pentru corectarea acestei gafe, fără prea mari implicații. Oricum, nu mai avea de ales, se va comporta ca un veritabil manager. Îi ceru scuze fetei, dar această afurisită țigară de foi îi făcea cîteodată și pozne.

— Nu vă supărați, zise apoi, v-aș ruga să mai repetați o dată numele dumneavoastră.

— Beáta. Kürthy Beáta. Fata privi întrebătoare în jur, ca și cum îl căuta pe Mennel și, nezărindu-l, își justifică apariția surîzînd cu amabilitate : Mi-a cerut, printr-o scrisoare, să-l caut azi după-amiază.

— Azi după-amiază ?

— Nu sîntem în ziua de douăzeci și șase ? Surise : Sper să nu fi greșit ziua. Mi-am consultat calendarul. Azi, dacă nu mă înșel, sîntem în douăzeci și șase.

— N-ați greșit deloc, domnișoară. Azi, sîmbătă, sîntem într-adevăr în douăzeci și șase ale lunii. Interesant ! Tăcu o clipă, cu privirea lăsată în jos. Așadar, Viktor și dumneavoastră... sînteți... rude, spuse, evitînd formularea exactă, pentru ca fată să precizeze gradul de rudenie.

— Tătal lui Viktor și mama mea sînt frați, spuse Beáta. Mama mea se trage din familia Mennel.

— Da, parcă mi-a spus el ceva, deși din cîte am putut să-mi dau seama, lui Viktor nu prea-i place să vorbească despre familia sa.

Privirea fetei păru să se întunece pentru o clipă.

— Nu e acasă ? întrebă ea puțin îngrijorată.

— Din păcate, nu, spuse Salgó. Era bine să vă fi comunicat, dar nu cunoșteam adresa dumneavoastră. Și era o comunicare importantă.

— A plecat undeva ?

Salgó expiră fumul tras în piept, și o privi mîhnit :

— A murit.

Ochii albaștri ai Beatei se dilatără. Încremeni cu gura, întredeschisă.

— A murit ? repetă cu o voce stinsă, plimbîndu-și degetele pe suprafața poșetei.

— A fost ucis. În dimineța zilei de douăzeci. Mîine se împlinește o săptămînă de atunci.

— Cerule !... Nu cumva e o farsă ? întrebă fata îngălbenindu-se.

— Nu obișnuim să glumim cu moartea, spuse bătrînul, urmărind schimbarea la față și gesturile interlocutoarei. A fost ucis, continuă el. Cineva l-a sugrumat. S-ar putea să fi fost un singur făptaș, s-ar putea să fi fost mai mulți. Decamdată nu știm nimic. Care să fi fost mobilul ? Cine anume era interesat ? Cine a fost autorul crimei ?

Pupilele fetei se dilatară, apoi se îngustară de tot ; voia să spună ceva, dar parcă amuțise pentru moment, nu era capabilă să scoată nici un sunet. Uitase pînă și de țigara aprinsă, care-i fumega între degete.

— Poate că dumneată, domnișoară Beáta, ai vrea să ne dai o mîină de ajutor. Ne lipsesc anumite puncte de reper pentru clarificarea unor aspecte. Apoi, mai este și problema înmormîntării...

— L-au omorît ! îngăimă încă o dată fata, complet siderată, privind în zare, undeva, departe. Încă nu-i revenise vocea. Șopti aproape imperceptibil : Dumnezeu, bunul nostru Dumnezeu ! Își lăsă țigara în scrumieră, își scoase batista din poșetă și începu să-și tamponeze ochii.

— Te rog, domnișoară, să primești expresia sincerelor noastre sentimente de mîhnire, condoleanțele noastre.

— Mulțumesc, șopti fata. Sărmanul Viktor !

— N-ar trebui să-i comunicăm și nefericitei dumneavoastră mame ? întrebă Salgó. Vă ajut cu plăcere. Poate prin trimiterea unei telegrame...

— Mamei ? Mamei mele ?

— Să știe, bunăoară, că a fost eliberată autorizația de înmormîntare.

Fata tresări. Parcă își mai revenise după șocul de moment. Referirea la mama ei o readusese oarecum cu picioarele pe pămînt.

— Nu, mama mea nu trebuie înștiințată.

— Ideea asta mi-a fost sugerată de faptul că șeful lui Viktor, domnul Otto Huber, a sosit din Hamburg... Mă gîndeam că el ar putea discuta cu mama dumneavoastră despre formalitățile ceremoniei funerare, sau, eventual, despre transportul defunctului acasă.

— Vă rog, domnule, spuse fata perplexă, mototolindu-și batista.

Fața ei își recăpătase culoarea naturală, în ochi nu i se mai citea spaima. Respira liniștit, ritmic. Salgó văzu că își revenise complet și era în stare să-și domine sentimentele, înțelegînd că moartea vărului său era un fapt împlinit și ireversibil, ce trebuie acceptat cu sobrietate, judecat la rece, obiectiv.

— E o situație cît se poate de penibilă. Nici nu știu cum să vi-o explic. Suspină adînc, umezindu-și buza de jos cu vîrfurile limbii. Să încerc, totuși. Scoase altă țigară, pe care nu o aprinse, o răsuci doar între degete. Sper că mă veți înțelege. Știți, mama mea este în relații foarte proaste cu tatăl lui Viktor. Le-aș putea numi relații de ură reciprocă. O ură neîmpăcată. Mama nici nu știe că Viktor a sosit în Ungaria.

— Spuneai că ai primit o scrisoare de la el.

— Am primit. O expediasse însă pe adresa logodnicului meu. Mama nu știa că aveam de gînd să mă întîlnesc cu Viktor. Am mințit-o că mi s-au oferit bilete de odihnă, pe timp de trei zile, în vila întreprinderii, din cauza unei astenii nervoase. Acum, vă dați seama, trei zile nici nu mă pot întoarce acasă.

— Îmi dau seama, domnișoară, spuse bătrînul, avînd impresia că toată explicația era cam cusută cu ață albă, o născocire pe moment a fetei. Nu i se părea deloc plauzibilă povestea cu trimiterea la casa de odihnă. Întorsătura îi creaa totuși o anumită bucurie ascunsă. Și la ce casă de odihnă ai să stai ? Cărei întreprinderi îi aparține ? întrebă.

— N-am nici o repartizare. Am mințit-o pe mama. Ne gîndisem că trei zile, fiind oaspeții lui Viktor, va avea el grijă să fim găzduiți...

— Unde ?

— La hotel. Sau în altă parte. Știu că străinii pot obține camere fără prea multă dificultate.

— Dar nu aici, domnișoară. Hotelul local este ticsit. Să-ncercăm eventual la o casă particulară.

— Și acum ce ne facem ?

— V-aș ruga să mă luați și pe mine cu mașina pînă în comună, spuse Salgó, și acolo o să vedem ce putem face. La hotel cunosc cîțiva oameni înțelegători. Rămîne și logodnicul ?

— Firește.

— Atunci înseamnă că aveți nevoie de două camere.

— De ce două ? Doar sîntem logodiți, spuse fata arătîndu-și verigheta.

— Înțeleg ! zîmbi Salgó. Așteptați-mă în fața porții. Vin imediat.

— Mulțumesc, spuse fata, ridicîndu-se în picioare.

Salgó așteaptă pînă cînd fata ieși pe poartă și îi făcu semn Lizei să se apropie.

— Îi însoțesc pînă în comună, îi comunică el femeii. Fata este Kürthy Bea, nepoata lui Mennel. Transmite-i lui Ernő că-l rog să dea dispoziții lui Dombai să verifice cuplul ăsta. Ți-ai notat numărul mașinii ?

— Da.

— Caută să afli cine e proprietarul autoturismului. Spune-i lui Ernő că mie nu-mi plac unele lucruri. Ernő să-mi trimită datele culese. Ne găsiți la café-bar. Eva va ști unde să mă caute.

— Înțeleg. Liza observă că Opelul aștepta deja în fața porții. Spune-mi, crezi că e cazul să așez „buretele“ ?

Salgó porni spre poartă cu mișcări lente și greoaie.

— Nu știu ce să zic, răspunse el din mers. Mi-e teamă de reacția lui Ernő.

— El n-o să afle.

— Zici să ne avîntăm ?

— Eu aș zice că da. Ce avem de pierdut ?

— Bine, fie cum zici tu. Încearcă, dar fii prudentă.

— Mă descurc eu.

Liza își însoți bărbatul pînă la poartă. Așteaptă pînă se instalează în mașină, așa greoi cum era, și își luă rămas bun, făcîndu-i un semn discret cu ochiul. Ea rămase pe loc, nemișcată, uitîndu-se după autoturismul care se îndepărta.

Felméri stătea pe un pietroi albit de ploi, de mărimea unui ciubăr și n-o scăpa o clipă din ochi pe Ilonka. La umbra frasinului, fata spăla niște ciorapi. Bronzate de soarele fierbinte, spatele, pieptul, fruntea îi erau brobonite de sudoare. Fata îl luă în rîs :

— O să ți se ncingă creierii. De ce nu-ți scoți cămașa ?

Locotenentul nu se lăsă rugat. Își soase cămașa, se duse apoi la robinetul din grădină și se stropi pînă la brîu cu apă rece.

— Pot să te ajut ? o întrebă pe fată, care pusese rufele spălate într-un lighean.

— Termin imediat, spuse ea, dar dacă vrei într-adevăr să-mi dai o mână de ajutor, aruncă, te rog, apa din albie. Până atunci eu o să întind rufe.

Felméri își dădea seama că fata îi place din ce în ce mai mult. Ar fi privit-o până seara, așa cum se mișca, grațioasă, înălțându-se pe vârful picioarelor, încordându-și mușchii și întinzând brațele să așeze pe frînghii rufe puse la uscat.

— Știi să înoți ? îl întrebă Ilonka.

Mergeau alături, pe prundișul falezei. Cărarea șerpua pe un sol ud, printre pilcuri de pipirig ; în depărtare, pe mica peninsulă în formă de lună, se zăreau trei sălcii pletoase. Golful minuscul era mărginit, în dreapta, de arcu interior al peninsulei, iar în stînga de stufăriș. Sălciile înconjurau un luminiș de aproximativ douăzeci-douăzeci și cinci de metri pătrați ; frunzișul lor aplecat spre lac părea învelișul unor corturi. Din luminiș se deschidea panorama coamei dealului. Pante domoale cu livezi, apoi mii și mii de butuci de viță de vie ce se aliniau într-o ordine perfectă, aproape militărească. Puțin mai sus se vedeau pereții decorați de soare ai vilelor stațiunii balneo-climaterice.

— E o priveliște ca în basme, exclamă locotenentul, în timp ce se dezbrăca.

— Încă nu mi-ai răspuns la întrebare, îi aminti fata, în timp ce își scotea șorțul, rămînînd doar în micuțul bikini, confecționat din același material cu sutienul. Știi să înoți ?

— N-am veleități de campion olimpic, spuse locotenentul, dar știu să mă mențin la suprafață. E adîncă apa aici ?

— Destul de adîncă, spuse fata, luînd-o spre lac într-o fugă plină de grație și armonie. Intră în apă, se bălăci puțin, apoi se avîntă spre apa mai adîncă. Dispăru deodată din cîmpul vizual al tînarului. Vreo jumătate de minut înotă sub apă. Ce-i, domnule locotenent ? îl strigă după aceea strănutînd. Pășind pe fundul lacului, unde apa era mai mică, îi făcu un gest de chemare, cu mîna.

Înotară aproape lipiți unul de altul. Fata se afla puțin în avans, înotînd pe spate, așa că se și puteau privi ochi

în ochi. Apa era lină și caldută, cerul senin, învăpăiat de soare.

— Cu Mennel de câte ori ai făcut baie ? întrebă locotenentul, apucându-i glezna cu o mișcare rapidă.

— Ce vorbă-i asta ? protestă ea. Dă-mi drumul, că te pocnesc !

Se zbātu și smuci piciorul, încercînd să se elibereze din strînsoare.

— Ei ? întrebă el descleștîndu-i glezna și alăturîndu-i-se iarăși printr-o singură mișcare a mîinilor și picioarelor.

— Cu Mennel ? O singură dată. În după-amiaza aceea, spuse fata. Dar ce înseamnă asta ? Mă anchetezi ?

— Nu chiar, făcu el. Doar cît să se confirme ce-a spus tipul dumitale.

Fata se întoarse pe o parte, înotînd lîngă Felméri, privindu-l.

— Tipul meu ? Cine mai e și ăsta ? întrebă ea uimită.

— Kázmér. Tábori Kázmér.

— Ce te face să crezi că ar fi... al meu ?

— Nu-i vorba să cred ; sînt absolut sigur, spuse locotenentul. E o certitudine. Pot să pariez pe orice.

— Și ce înseamnă „să se confirme ce-a spus tipul meu“ ? îl descusu fata din ce în ce mai curioasă.

— Mă refeream la ce i-a spus bătrînului...

— Colonelului ?

— Da.

Fata trecu înot în partea stîngă a tînărului. Soarele îi lumină fața. Își închise ochii, ferindu-se de lumina prea puternică.

— Ce i-a spus Kázmér bătrînului ? îl întrebă.

— I-a explicat că noi avem baftă. Mediu cultivat, femei splendide, plus posibilitatea ca, în timpul anchetei, între două audieri, să ne mai destindem scaldîndu-ne în lac și chiar pescuind. Închipuie-ți că aș avea biroul aici. Eu mă aflu în spatele mesei. Îndepărtează-te puțin ; nu-mi place ca cineva să-și vîre nasul în actele din dosarul pe care-l am în față.

— Mă rog, zise fata, dîndu-se un pic înapoi. Telefonul dumitale unde e ?

— Aici, în dreapta mea. Mă miră că nu-l vezi.

— Îmi dai voie să sun de aci la cineva ?

Un timp se ținură așa, de joacă. Lui Felméri îi plăcea că fata are simțul umorului. La rîndul său, Ilonka se simțea bine în compania tînărului, îi plăcea firea lui sinceră, deschisă. O puneau însă un singur lucru pe gînduri, afirmațiile lui în legătură cu Kázmér, Tábori Kázmér :... „tipul dumitale... Nu-i vorba să cred, sînt absolut sigur. E o certitudine. Pot să pariez pe orice...”

După ce ieșiră din apă, fata se întinse pe spate în iarbă și închise ochii. Îi ceru locotenentului o țigară, o aprinse. Felméri se așeză lingă ea cu fața în soare, studiind desenul delicat al atît de atrăgătorului chip, strălucirea minusculilor stropi de apă ce se prelingeau pe fața ei.

— Așadar, după părerea dumitale, Kázmér este tipul meu ? întrebă fata.

— Da. Sau, dacă preferi termenul, iubitul tău. Este gelos, de aceea l-a plesnit pe Mennel peste gură.

— Dumneata ce ai fi făcut în locul lui ? îl iscodi ea deschizînd pleoapele și acoperindu-și fruntea cu mîinile. Fără să mai aștepte însă, răspunsul locotenentului, începu să-i explice precipitat : Nu uita, Kázmér mă cunoaște de cînd m-am născut. M-a dădăcit chiar. Așa că, atunci cînd Mennel s-a purtat cu mine ca un mitocan, Kázmér putea să interpreteze asta ca o insultă la adresa surioarei sale. La asta nu te-ai gîndit ?

Felméri smulse niște fire de iarbă. „Explicația e plauzibilă, se gîndi el, totuși nu prea îmi vine să cred.” Își imagina silueta fetei cînd traversa drumul în fugă. Vedea fața ei radiind. Îl lua de braț pe Kázmér, asculta vorbele, explicațiile lui, apoi Ilonka se întunecă la față, privirea-i era plină de îngrijorare. Și, mai tîrziu, cînd fata se afla în camera de zi. Cum o privea Kázmér, cum vorbea cu ea. Nu, îndeobște nu se folosește un asemenea ton față de sora ta mai mică. Aruncă spre față firele de iarbă smulse.

— Spune-mi, Ilonka, ce fel de cuceritor era acel neamț ?

Fata contempla visătoare cerul senin. Felméri avea impresia că ea își aduna gîndurile, își reîmprospăta amintirile.

— Adevărul este că-l cunoașteam prea puțin, răspunse. Ce fel de om a fost ? Cum să spun ? Un om ferm, sigur.

de sine. Chiar din primul moment lăsa impresia că în toate merge la sigur. Mă înțelegi, nu-i așa ?

— Mă străduiesc.

— Cred că Mennel a venit aici, în Ungaria, convins că știe totul despre noi. Sper că nu greșesc susținând că asta era convingerea lui. Cineva sau poate mai multe persoane l-au inițiat înainte de a întreprinde această călătorie. Poate că i-au spus așa : amice, acolo poți merge la sigur, fetele pot fi ademenite, trebuie doar să le faci oferte, ele se vor simți fericite că se pot culca în patul unui occidental. Dealtfel, a și făcut niște remarci în acest sens. Dume-neata, probabil, credeai că l-am mințit pe nenea Măte, când mă aflam acolo, în prezența tuturor. Adică, în relațiile noastre s-ar fi creat o asemenea situație, încît el, în mod firesc, putea să avanseze propunerea de care ai auzit. Înțelegi, nu-i așa, la ce mă gîndesc ?

— Cred că da, spuse Felméri plăcut impresionat de modul logic de a gîndi al fetei.

— Nu a existat o asemenea situație. Te rog să mă crezi. Am fost prietenoasă și nimic mai mult. Am conversat, am glumit. El mi-a depănat din amintiri. După cît am putut să-mi dau seama, a făcut înconjurul globului de vreo trei ori.

Fata scutură pe iarbă scrumul de țigară și se întinse cu fața-n jos, pentru a se bronză pe spate. Se rezemă în coate, așezîndu-și bărbia în palme.

— Mennel s-a înșelat amarnic. Atunci cînd l-a lovit Kázmér, a rămas perplex pentru moment, dar nu atît ca urmare a loviturii, ci pentru că nu-i venea să creadă că-l plesnise de-adevăratele. Privirea lui parcă spunea : Cretinule, doar pentru atîta lucru m-ai lovit ?

— Spune-mi, Ilonka, Mennel ți-a făcut cumva vreo aluzie la anumîți cunoscuți ai lui din Ungaria ?

Fata se gîndi îndelung, amîniîndu-și răspunsul. Asta nu-i plăcu locotenentului.

— Așa ceva nu mi-a dat de înțeles. A spus cîte ceva în sensul că ne-ar cunoaște țara. Dar a spus în așa fel încît n-aș putea afirma că ne-a mai vizitat țara. Aveam impresia că vrea doar să se laude, să-și dea aere de atotcunoscător.

Fata stinse chiștocul țigării, virîndu-l în solul moale, și pieptănă cu virful degetelor iarba încă udă. Un timp

nu se mai uită la locotenent. Nici chiar atunci, cînd spuse pe neașteptate :

— Știi cît de mult îți compătimesc logodnica ?

— Nu sînt logodit.

— Atunci pe fata cu care ai să te logodești sau cea care îți va deveni soție. Eu, de pildă, nu te-aș lua de bărbat chiar dacă m-aș îndrăgosti lulea de dumneata.

— Pot să știu și eu de ce ? întrebă Felméri, ațintindu-și privirea pe bărbia fetei. De ce nu te uiți la mine ? Ilonka îl privi clipind.

— M-ai interoga pînă și în noaptea nunții, spuse.

— Fii sigură că atunci aș avea alte preocupări, surîse el. Greșești, crezînd că noi ne ocupăm tot timpul numai de interogatorii. Pe dumneata, spre exemplu, nu te interoghez. E adevărat, însă, că mă frămîntă acest caz. Mă pasionează. La urma urmei a fost ucis un om. Pe dumneata nu te interesează cine este ucigașul lui Mennel ? Și de ce l-a omorît ?

— Ba da.

— Știi ce aș face eu acum, dacă aș asculta sfatul inimii ? Fata nu răspunse. Felméri continuă : Te-aș lua în brațe, te-aș duce într-o cameră comodă și răcoroasă și... mai departe nu mai spun, căci n-aș dori să mă încaier cu inginerul. Îl iubești ?

— Ilonka își lăsă capul în jos și începu să smulgă iarba din pămîntul ud.

— Și dacă-l iubesc, ce-i cu asta ? întrebă.

— Atunci e firesc să-l aperi, spuse Felméri.

— Doar nu-l suspectați pe Kázmér ? tresări fata, ridicîndu-și subit capul. Asta-i o nerozie. Nu el este făptașul. Sigur !

Felméri urmări cu atenție reacțiile fetei. I se păru că privirca ei exprimă spaimă. Pupilele i se dilataseră de tot. Îi încolți în minte gîndul că Ilonka nu-i spusese chiar totul. Că tănuia încă ceva foarte important.

— Nimic nu e sigur, Ilonka, spuse. S-ar putea întîmpla ca Mennel să nu fi uitat ofensa și, să zicem, a avut de gînd să se răfuiească cu el. S-au întîlnit în dimineața zilei de douăzeci.

— Dar nu s-au întîlnit.

Felméri înregistrează atent protestul ferm al fetei, dar se prefăcu a nu fi auzit nimic. Continuă firul presupunerilor.

— Lui Kázmér îi și ieșise din minte încăierarea din ziua precedentă și s-ar putea să-l fi salutat cu amabilitate pe Mennel, care însă l-a atacat...

— Ai înnebunit ? izbucni fata, privindu-l cu dușmănie. Îți repet că nu s-au întâlnit. Kázmér a fost la Budapesta. Și, la urma urmelor, spuse după o scurtă pauză, Mennel oricum nu l-ar fi atacat pe Kázmér. Înțelegeți ? Mennel dorea să întrețină relații bune cu el.

— De unde o mai știi și pe asta ?

— Știu. Și dacă ți-o spun eu, poți să crezi.

Felméri rîse malițios.

— Te cred. De ce n-aș crede-o, cînd mi-o spui dumneata ?

— Degeaba mă iei peste picior, așa stau lucrurile. Se ridică, așezîndu-se picior peste picior.

— Vă credeți mult prea deștepți, voi, ăștia, și aveți convingerea că toată lumea este neghioabă, cu excepția voastră, firește. Vocea fetei era artăgoasă, fața i se congestionase de indignare.

— Dacă vrei să știi, Ilonka, eu nu mă consider mai deștept decît media oamenilor luată pe parcursul a mai mulți ani, dar nici neghiob nu sînt. Aș vrea să te cred, înțelege-mă, și de fapt, chiar am încredere în dumneata. Explică-mi, însă, clar, de ce ar fi dorit Mennel să întrețină relații amicale cu Kázmér ? Ce motive avea ? Din simplă simpatie sau urmărirea să obțină ceva de la el ?

— Nu știu, răspunse fata îngîndurată, cu privirea lăsată în jos. Nu știu, repetă, de astă-dată cu o voce aproape plîngăreată ; dar așa este, chiar dacă nu mă crezi.

— Nu te cred, confirmă Felméri cu fermitate. Și am să mă îndoiesc pînă cînd ai să-mi răspunzi plauzibil la anumite întrebări. Fata își ridică încetîșor capul și îl privi cu neliniște. Aș vrea să știu precis unde se afla Kázmér în momentul crimei și unde ai fost dumneata în noaptea zilei de nouăsprezece. O apucă de mîină și îi spuse : Ilonka, crede-mă că nu vreau să-ți pricinuiesc nici un rău. Înțelege odată că s-a comis o crimă, iar criminalul sau criminalii trebuie căutați printre cei care l-au cunoscut pe Mennel sau aveau relații cu el. Discreția voastră nu face decît să

dea naștere la bănueli. De ce nu ai încredere în mine ?

— N-am spus că n-am încredere în dumneata.

— Atunci, spune-mi, pe unde ai umblat în noaptea de nouăsprezece ?

Fata smulgea firele de iarbă cu o nervozitate vădită și se încăpățina să tacă.

4

Liza stătea lângă calorifer, când Kara își făcu apariția subit pe ușa terasei. Femeia îi auzise pașii, se prefăcu însă că aranjează perdelele. Își impuse un calm desăvârșit și nu se întoarse, gîndindu-se că, dacă se comportă firesc, Kara nu va deveni bănuitor. Pur și simplu trebuia să pară a nu-și fi dat seama că cineva intrase în cameră, să lase impresia că nici nu i-a auzit pașii.

— Nu cumva ți-e frig, Liza ? o întrebă Kara în timp ce se îndrepta spre masă.

— N-aș zice. Atît de puternic arde soarele, încît mă tem că țesătura asta de tul n-o să mai reziste mult. Ia uite, Ernő. Întorcîndu-se spre fereastră, ridică un capăt al draperiei. Uite cum se destramă. La spălatul următor, se rup de tot. O să se bucure Blanka...

Pe Kara nu-l interesa perdeaua. Se așeză obosit pe canapea, se întinse, căscă somnoros.

— Salgó unde e ?

— Doamne, toantă mai sînt. Am uitat de tot.

Se așeză lângă colonel și, coborînd glasul pînă la șoaptă, îi transmise mesajul lui Salgó.

Kara, la fel ca și Salgó, se tulbură. În caz că Mennel avea rude în Ungaria, ancheta trebuia extinsă. Dar cum se face că Bálint nu știe nimic despre acest lucru ? Să nu fi aruncat măcar o privire pe cererea de viză a lui Mennel ? Desigur, s-ar putea ca Mennel să nu fi înscris numele rudelor sale aflate în țară.

— Interesant, spuse, pînă în prezent nu știam de verișoara lui Mennel. Pe unde mai e Felméri ?

— Face baie cu Ilonka.

— Dar repede s-a mai agățat de fusta ei. Ai putea să-l cauți, Liza dragă ?

— Ce să-i spun ?

— Să-i telefoneze lui Dombai. Să afle totul despre fata aceasta, precum și despre proprietarii Opelului.

Liza dădu din cap aprobator și o luă repede din loc. Era deja în grădină, cînd în camera de zi își făcu apariția Otto Huber.

Kara observă obrazul proaspăt bărbierit și privirea oboșită a neamțului. Avu senzația că-l mai cunoscuse cîndva. Încercă să-și amintească pe unde a mai văzut acest chip sau în ce împrejurări ar fi pîutut să-l întâlnească, dar oricît își bătu capul, nu reuși. „Nu-i nimic, se consolă el. E un fapt arhicunoscut că fiecare om are cîte un alter-ego pe undeva, pe glob, care îi seamănă leit.“

— Cum se vede, domnule, ne aflăm între patru ochi, spuse Kara.

— Mulțumesc, domnule colonel, pentru că mi-ați pri-lejuit această conversație, spuse Huber, scoțîndu-și din buzunarul hainei punga de piele plină cu țigări de foi. Servici ?

— Cu cea mai mare plăcere, răspunse Kara, aprinzîndu-și una.

Avea impresia că Huber ezita, nesigür pe sine ; părea că vrea să spună ceva, dar încă nu se putea decide s-o facă și trăgea de timp, ba aranjîndu-și pantalonii, ba mu-tînd scrumiera dintr-un loc în altul. Răbdare ! Pînă la urmă va grăi el, totuși.

— Domnule colonel, începui Huber în sfîrșit, dacă ați veni cu mine la garaj, v-aș arăta aparatul de radio special prevăzut cu emițător și receptor, montat în limuzina lui Viktor Mennel, cu care ocazie v-aș preda și pistolul cu amortizor de căre dispunea el.

Deși Kara avea cunoștință de existența aparatului, comunicarea neașteptată a lui Huber îl surprinse. „Asta da, surpriză, își spuse. La orice m-aș fi gîndit, numai la așa ceva, nu. Omul ăsta trece imediat la esența lucrurilor, nu se-ncurcă în fleacuri.“

— Aparat de emisie și recepție ? Domnule, dumneavoastră glumiți, pesemne.

— Vorbesc cu cea mai mare seriozitate, răspunse neamțul. Știam că veți fi uimit.

— Nu pot să neg, recunosc Kara. Ați reușit să-mi produceți realmente o surpriză. Ca să spun așa, cu asemenea comunicări ne întâlnim rar în activitatea noastră.

Huber arăta vădit ușurat, asemenea unui copil care, după îndelungi șovăieli, le destăinuie părinților cine știe ce năzbâtie pe care a făcut-o.

— Am trecut de obstacolul cel mai greu, spuse. Nu era o naștere ușoară. Nu exagerez, domnule colonel, aceste minute reprezintă o cumpănă a vieții mele. Poate în sens bun, poate invers, încă nu pot să-mi dau seama. Până la urmă, omul trebuie să-și asume răspunderea față de propria-i persoană.

— Înainte de a merge la garaj, trebuie să clarificăm însă unele lucruri.

— Vă stau la dispoziție. Îmi promiteți că tot ceea ce am să vă comunic acum, sau eventual mai târziu, va rămîne confidențial ?

— Firește, domnule Huber.

— Și nu le veți folosi împotriva mea.

— Cum puteți să vă închipuiți așa ceva ?

Huber se uită fix în ochii colonelului. Privirea lui avea acea transparență specifică oamenilor care n-au nimic de ascuns în străfundurile sufletului lor.

— ...Și nu voi fi șantajat, nu se va încerca să fiu atras într-o rețea.

— Aveți cuvîntul meu că voi trata comunicarea dumneavoastră în mod absolut confidențial. Comunicați-mi însă numai ceea ce doriți și cît veți crede de cuviință.

— Mulțumesc, domnule colonel. Închise ochii, cu vîrfurile degetelor își frecă tîmplele, apoi își scutură capul, ca și cum ar fi dorit să se reculeagă. Umplu^{te} pînă la refuz paharele cu coniac și îl goli repede, pînă la fund, pe al său. Trebuie să vă relatez ceva. Vorbea sacadat și agitat, asemenea delincventului hotărît să-și ușureze sufletul, destăinuind pocăit infracțiunile comise. Mă trag dintr-o familie de militari. Bunicul și tatăl meu au fost militari.

Poate că ați auzit de numele Otto von Huber, general de infanterie. A fost ofițer de stat major al lui Hindenburg. Eu însumi am devenit tot militar. Calea pe care am străbătut-o este asemenea celei parcurse de mai toți foștii ofițeri prusaci. Încă din tinerețe am ajuns ofițer de stat major. Și încă ceva : nazist. Nazist din convingere. Un înflăcărat și credincios adept al lui Adolf Hitler. Am ajuns în Ungaria ca tânăr ofițer de stat major. Ofițer subordonat atașatului militar și obligat, în consecință, să învăț limba maghiară. Din mai multe motive, dar nu intru în detalii. Unul din numeroasele motive a fost stabilirea de bune relații cu ofițerii maghiari de stat major. Am făcut-o cu plăcere, iar munca mea a fost încununată de succes. În corpul de ofițeri ungar mulți au simpatizat cu Reichul. Mai târziu am fost trimis pe front. Am ucis pentru victorie. Am ucis ca să rămân în viață. Norvegia, frontul din Răsărit, Moscova, Kursk, Orel, Voronej. Apoi Normandia. Aflind că și tatăl meu a participat la atentatul împotriva lui Hitler, l-am renegat. Am cerut executarea lui. A fost spânzurat. Mama mea s-a sinucis. Iată, acesta am fost eu. Nenumărate decorații mi-au împodobit pieptul. Am fost mândru de fiecare decorație în parte. Apoi am devenit prizonier de război. S-au purtat cu noi fără milă. Dumneavoastră nici nu bănuiați cât de sălbatici au fost cu noi francezii cei cultivați. Am organizat o rebeliune. Încă și azi pentru mine este o enigmă cum de n-am fost executat. Am fost izolat de camarazii mei. Aproape un an am trăit singur în celula mea. În timpul ocupației, în această celulă au fost înțemnițați numeroși participanți la mișcarea de rezistență : francezi, olandezi, belgieni. De acolo au fost trimiși la spânzurătoare. Am citit însemnările lor scrijelite pe pereți. Nici eu nu știu și nu m-am edificat nici pînă azi, dacă aceste rînduri de adio sau profesorul cu care timp de cîteva luni am stat în aceeași celulă m-au determinat să reflectez. Fapt este că am început să mă frămînt.

Kara asculta relatarea oaspetelui cu cea mai mare atenție. Nu era primul caz cînd foști ofițeri naziști, descendenți ai iuncherilor prusaci, rupeau radical cu trecutul lor. Își reaminti niște nume și se gîndi că nu avea nici un motiv să pună la îndoială sinceritatea lui Otto Huber. Dar anii îl învățaseră pe Kara să nu se încreadă doar în vorbe.

În asemenea situații își amintea mereu de un călugăr aparținând Ordinului Sfântul Pavel, cu care, în anii cincizeci, a fost înmănușat în aceeași celulă : erau de-a dreptul uluitoare reflecțiile marxiste ale acestui călugăr. Învățase pe de rost întregul Manifest al Partidului Comunist, cita pagini întregi din Anti-Dühring și ar fi putut să predea marxismul la orice școală superioară de partid. Atunci și-a dat seama că știința poate fi asimilată de oricine, dar acest lucru nu e totuna cu acceptarea și însușirea acestor adevăruri. Ce-i drept, Huber demonstrase deja prin faptele sale câte ceva, dar nu strica totuși să fie prudent.

— Credeți-mă, domnule colonel, spuse Huber, sînt dezgustat de mine. De ceea ce am fost. Cu toate acestea nu am avut curajul să-mi pun capăt zilelor. Nu sînt comunist. Nici n-am să devin. Pe mine mă separă multe lucruri de dumneavoastră. Dar există ceva în care mă declar profund de acord cu dumneavoastră. Anume că nu doriți războiul. Nici eu nu-l vreau. Urăsc războiul. Dar sînt german. Trăiesc bine. Fostii combatanți, veteranii, sînt prețuiți la noi. Veteran sînt și eu. Mă bucur de unele privilegii, favorizat fiind și ca urmare a faptului că tatăl meu a fost executat de regimul lui Hitler. Cu toate acestea, nu mă pot împăca cu mine însumi și cu spiritul revanșard care se întetește, pricinuindu-vă și dumneavoastră destule griji. De douăzeci de ani simt că ar trebui să fac ceva. De douăzeci de ani îmi detest propria lașitate. Acum am întreprins primul pas. Nu vreau să vă ofer serviciile mele, iar dacă dumneavoastră mi-ați avansa propuneri de acest gen, le-aș refuza. Este, pur și simplu, vorba de faptul că aș dori să răscumpăr măcar o parte infimă din culpele mele. Aș dori să mă credeți.

— Nu am nici un motiv să mă îndoiesc de spusele dumneavoastră, îl asigură Kara.

— Ba da, dumneavoastră aveți nu numai dreptul, ci și datoria de a vă îndoi.

— În anumite împrejurări, spuse Kara. Vedeți, domnule Huber, noi știm foarte bine că în Germania occidentală trăiesc milioane de oameni adepți ai cauzei păcii. Noi nu confundăm niciodată poporul cu unii conducători. Noi dorim să facem comerț cu dumneavoastră : or acest lucru presupune încredere.

— M-au liniștit aceste cuvinte ale dumneavoastră, spuse Huber. Își scutură scrumul din vârful trabucului. În primul rînd aş dori să vă comunic că firma Hanza este una din titulaturile sub care se ascunde Oficiul de Informații.

— Prin urmare, Mennel a fost ofițer de informații.

— Așa este. Și nu unul lipsit de abilitate.

— Și dumneavoastră ?

— Și eu am acest statut, am depus jurămîntul ; cu toate acestea nu sînt ofițeri de informații.

— Cum să înțeleg asta ?

— Vă explic. Dintre angajații noștri, cunosc activitatea ofițerilor de informații numai cei care lucrează la Secția „B” a Direcției Est. Ceilalți nu.

— Dumneavoastră lucrați la secția „B” ?

— De doi ani. Am lucrat la Direcția Est deoarece cunosc limba maghiară, o vorbesc relativ bine. În urmă cu doi ani, ca fost ofițer de stat-major, au vrut să mă reactiveze. Cineva din Centrală i-a atras atenția lui Egon Braun asupra persoanei mele. El este șeful secției „B”. Înainte de război a emigrat în Statele Unite. Este un inginer cu o calificare excelentă. Puțini îi cunosc trecutul. Auzisem că Braun a fost ofițer al Abwehrului, infiltrat în Statele Unite. Nu știu dacă este adevărat. Potrivit convingerii mele, el nu este un prea entuziast simpatizant al S.U.A. Braun m-a convocat la el, spunîndu-mi că va conta pe mine, pe munca, pregătirea și calificarea mea. M-a informat că în țările din Estul Europei, inclusiv în Ungaria, s-a creat o rețea largă. El a vrut să preia conducerea compartimentului ungar. Nu i-am acceptat propunerea, invocînd vîrsta și faptul că aş dori să-mi uit trecutul. M-a înțeles, cel puțin aparent. Întrucît îmi spusese prea multe, a considerat oportun să fiu transferat la secția „B” și să depun jurămîntul referitor la păstrarea secretului. Așa am ajuns acolo, unde putea să mă țină sub observație. Mi-a repartizat o sferă de activitate unde să pot vedea numai „mozaicuri”. Am lucrat la „grupul de sinteze”. Trebuia să evaluez plauzibilitatea datelor primite de la agenți și să elaborez concluzii pe marginea lor. Dar chiar din mo-

zaicuri puteam să trag anumite concluzii. Mă gîndesc cu precădere la aspectele de metodologie.

— Și anume ?

— Două chestiuni pot menționa cu certitudine, spuse Huber. Prima : Direcția lui Braun a realizat o excelentă rețea de informații în Ungaria. Din păcate nu vă pot da nume. Acestui serviciu de investigații îi revine sarcina de a culege date compromițătoare asupra persoanelor care, prin funcțiile lor, prin situația lor pot prezenta vreun interes pentru Oficiul de Informații. Mă refer la relațiile lor cu femeile, la acte de corupție, la datorii tănuite, pasiuni, vicii și alte aspecte de această natură. Printre ele figurează și comercializarea forinților scoși din țară în mod fraudulos cu prilejul unor călătorii turistice și achizițiile de valută occidentală. Cei de la serviciul de investigații cercețează, fără a avea dreptul să recruteze pe cineva. Cealaltă chestiune : recrutarea agenților se face, în genere, în Occident. Astfel este lipsită de riscuri. Mennel și ceilalți ofițeri de informații, avînd astfel de împuterniciri, se întîlnesc cu agenții mai ales în Occident. Dumneavoastră, domnule colonel, nu aveți o situație deloc ușoară. De pildă, Mennel, vara trecută, s-a întîlnit cu agenții în Italia, Austria, Iugoslavia.

Kara dădu din cap. „Așa este, se gîndi, într-adevăr nu e ușoară munca în Securitate.“

— Ați putea să precizați cu ce misiuni a fost trimis Mennel în Ungaria ?

— Nu știu exact. Eram în relații amicale cu Mennel, m-a stimat, uneori mi-a spus chiar mai mult decît ar fi fost permis. Una din misiuni a fost, fără îndoială, aceea de a stabili relații de afaceri cu întreprinderi ungare. Acest lucru era necesar pentru a păstra aparențele legale. În al doilea rînd, trebuia să se întîlnească cu cîțiva agenți. Dar cred că cea de-a treia misiune a fost cea mai interesantă. Anul trecut, în Italia, Mennel a făcut cunoștință cu o unguroaică și cu fiica acesteia.

— O știți de la Mennel ?

— Ca unul care lucram la „sinteze“, am citit raportul lui Mennel. Mai tîrziu am și stat de vorbă cu el despre acest lucru. Trebuia să mă pronunț, împărtășind propria-mi opinie asupra raportului. Aveam o părere pozitivă.

Mennel avea relații intime cu o tină ră unguroaică. La un moment dat, mama ei a spus că, în timpul războiului, a devenit amanta unui ofițer german care, în timpul retragerii armatei, a capturat valori inestimabile.

— Valori ? Ce anume ? întrebă Kara, în timp ce se gîdea cît de delicată era formularea lui Huber. Califica jaful și prădarea drept „captură“.

— Nu știu precis. Bijuterii, pietre prețioase, monede de aur, valută, sume mari de dolari, lire sterline și Dumnezeu mai știe ce... Potrivit raportului, era vorba de valori inestimabile. Am apreciat că relatarea confidențială a femeii era reală. Din păcate, camarazii mei nu au luptat numai, ci au și jefuit, domnule colonel. Mă gîdesc că acestea sînt chestiuni de notorietate publică. Esențialul rezidă în faptul că ofițerul german a ascuns „captura“ în vila femeii. Îi promisese că după război se va întoarce și va pleca împreună cu ea, precum și cu aceste comori, undeva, în America de Sud, unde vor începe o viață nouă. Ofițerul a dispărut, nu a mai reapărut pe scenă. Iar femeia nu a îndrăznit să se atingă de valorile ascunse. Îi era teamă.

— De ce ?

— Asta numai ea ar putea să spună, rosti Huber, ridicînd din umeri. Mă gîdesc că nici la dumneavoastră valorificarea bijuteriilor nu este o treabă lesnicioasă. Bijuteriile se mai află și acum pe teritoriul Ungariei. În ce-l privește pe Mennel, el convenise cu acea femeie că va veni în Ungaria pentru a scoate bijuteriile din țară. Femeia, împreună cu fata, urmau să plece într-o excursie în Occident, unde aveau să ceară drept de azil. Din suma rezultată prin valorificarea bunurilor, cincizeci la sută i-ar fi revenit lui Mennel, respectiv firmei Hanza. Bănuiesc că între moartea lui Viktor Mennel și soarta acestor bijuterii există o strînsă legătură.

— E posibil, spuse Kara. Deși, în caz că Mennel ar fi fost ucis din motive de ordin material, apare o nouă problemă : de ce i-au lăsat valorile.

— Tocmai de aceea, ca dumneavoastră să nu vă gîndiți la o crimă care are drept mobil jaful.

— Această presupunere este logică numai dacă, în afară de Mennel, mai aveau și alții cunoștință de bijuteriile ascunse.

— Asta e. Știa și logodnicul fetei, care, în vara anului trecut, a fost tot într-o excursie în Italia. Cu prilejul acesta l-a cunoscut pe Mennel.

— Așa devine mai interesantă povestea. Și chiar logică. Ce știți despre această femeie ?

— Din păcate foarte puține lucruri, spuse Huber. În raport, ea figurează sub pseudonimul Silvia ; numele real nu mi l-a destăinuit însă Mennel. Știu doar atât că bărbatul ei a murit în timpul războiului. Când a devenit amanta ofițerului german, era deja văduvă.

— Ați putea descrie semnalmente ei ?

— Nu, spuse Huber. Mi se pare că nu locuia la Budapesta, ci într-un orașel de provincie. Asta o știu din contextul misiunii încredințate lui Mennel. Nu e mult, totuși e ceva. Ei, ne uităm la mașină ?

— Desigur, spuse Kara, dar nu se mișcă din loc.

— Dacă vă interesează, cu plăcere v-o pun la dispoziție. Nu vreau s-o duc acasă. Puteți s-o studiați. Merită. Aparatul de emisie-recepție reprezintă o adevărată performanță radiotehnică. A fost construit de o firmă japoneză de aparate de radio, în colaborare cu firma „Siemens“.

— Nu veți avea neplăceri ? întrebă Kara, bucurându-se, totuși, de oferta lui Huber. Dacă eu aș fi șeful dumneavoastră, aș stărui să readuceți mașina.

Huber zîmbi inteligent și cu subînțeles.

— Așa este, domnule colonel. Dar eu nu trebuie să știu că în limuzină a fost montat un astfel de aparat. Când Braun m-a trimis să semnez contractul, nu mi-a pomenit despre misiunea ilegală încredințată lui Mennel. Voi raporta că mașina a ars. Dumneavoastră îmi veți da o hîrtie oficială, iar Braun se va liniști complet. Se va gândi că autoturismul a fost distrus de Mennel, știind că în mașină a fost montat un mecanism capabil s-o facă praf. Mecanismul a fost montat tocmai în scopul de a evita ca aparatul de emisie-recepție să ajungă în mâinile dumneavoastră. Anul trecut a avut loc un incident la un punct de trecere a frontierei poloneze, grănicerii au dorit să cerceteze autoturismul unui agent. Acesta a acționat mecanismul, iar mașina a fost distrusă complet.

— Mulțumesc, spuse Kara, ridicîndu-se în picioare. Aș mai fi vrut să vă mai pun unele întrebări, dar sînt legat de promisiunea pe care v-am făcut-o.

Huber își netezi părul des. Porni, dar după cîțiva pași se opri în ușa terasei.

— Vă înțeleg, domnule colonel, spuse. În locul dumneavoastră și eu i-aș pune cîteva întrebări lui Otto Huber. Am fost ofițer de stat major, posed unele noțiuni asupra activității agentului de informații, precum și despre munca de contrainformații, despre prevenirea și combaterea tentativelor de spionaj. Dar trebuie să mă înțelegeți. Sînt german. Nu pot ieși din propria-mi piele. Considerente etice mă împiedică să spun mai mult. Trebuie să recunosc că, dacă Viktor Mennel ar mai fi acum în viață, această conversație nu ar mai fi avut loc.

Huber se întunecase la față. Kara îi simțea zbuciumul crescînd.

— Mi-e foarte greu să ajung pînă acolo, domnule colonel, încît să-mi asum răspunderea de a-i trăda pe cei aflați în viață și a-i da pe mîna securității maghiare. Și de-a putea trăi apoi avînd conștiința că X sau Y au ajuns în închisoare pe baza depoziției mele...

— Înțeleg, spuse Kara. Doriți să evitați pînă și aparența de trădător. Nu insist. Spontan, îi veni ideea să scoată din portofel o carte de vizită pe care notă un număr de telefon. Aș dori să-l păstrați. E numărul meu de telefon. Poate reușiți să vă depășiți inhibiția și să vreți să-mi vorbiți într-un anume moment.

Huber puse cartea de vizită în portofel.

— Mulțumesc.

Porniră spre garaj. În grădină era liniște ; soarele torid ardea... Evenimentele îl tulburaseră pe colonel. Uitase și de pescuit. Gîndurile îl năpădeau, roînd în jurul acestui caz deosebit. Avea totuși sentimentul că pînă la urmă va găsi firul care să-l conducă la descoperirea rețelei încă necunoscute a „firmei“ Hanza. Pe urmă se descurajă, spunîndu-și că era vorba de un caz cu mult mai complicat decît și-ar fi putut imagina inițial. Spre exemplu... Se opri meditănd, masîndu-și lobul urechii.

— Dacă șeful dumneavoastră, Braun, dacă i-am reținut numele corect, nu v-a inițiat în misiunea lui Mennel, asta denotă cumva că ar fi renunțat la recuperarea valorilor ?

— Pe mine mă întrebați ?

Soarele bătea în ochii lui Huber ; acesta își ridică palma lată, punînd-o streășină frunții.

— Mă gîndeam și eu cu voce tare, spuse Kara, porînd mai departe.

— Dacă-mi permiteți, am să gîndesc și eu tot cu voce tare.

Mă adresez acum exclusiv mie. Întrucît Braun nu m-a inițiat în această afacere, înseamnă că va trimite pe cineva, fără știrea mea, în Ungaria. Întrebarea este : pe cine anume ? Nu există nici o certitudine că această persoană va sosi direct din Germania.

Blanka se simțea mult mai bine. Făcu o baie în apă caldută, înghiți două antinevralgice, își luă și pulsul. Era normal. În clipa în care Kázmér intră în odaie, putu să constate cu plăcere că fața ei se mai descrețise, privirea-i era calmă.

— Te simți mai bine ? o întrebă.

Femeia își aranjă părul de culoare închisă, observînd, în același timp, în oglindă, privirea îngrijorată a lui Kázmér.

— Cu mult mai bine. Dar cred că ai dreptate. Trebuie să mă internez într-un spital. Mi-e teamă, totuși...

— Dragă, mămicuțo, nu trebuie să te sperii, spuse Kázmér. Crede-mă, n-ai nimic serios. Ești puțin obosită, iritată. Îi apucă mîna maică-sii, ridicînd-o și sărutînd-o. Te-a scos din sărite faptul că plec pe o durată de patru ani, nu-i așa ?

Femeia tăcu. Tinărul își încredință fruntea. Intuise, oare, corect că nici acum mama lui nu voia să-și dea seama ce însemna pentru el această numire ? Patru ani nu e o perioadă lungă, mai ales că, în fiecare vară, va putea să petreacă șase săptămîni acasă. De ce nu vrea să înțeleagă mama că nu întîmplător fusese selecționat tocmai el ? Era dovada că profesorul Borsy îi recunoștea talentul, dîndu-i de înțeles, totodată, că puneau bază pe el, că se

bucură de încredere, iar după ce se va reîntoarce acasă avea să i se încredințeze sarcini importante.

— Mămicuțo, îi spuse aproape în șoaptă, eu nu vreau să-ți pricinuiesc vreo durere. Dacă într-adevăr plecarea mea te supără atât de mult, chiar azi îi scriu profesorului Borsy că renunț la misiunea care mi s-a încredințat.

Femeia apucă brusc ambele mâini ale fiului său.

— Nu, Kázmér, doamne ferește ! Îmi dau seama perfect ce înseamnă pentru tine această misiune. Trebuie doar să mă obișnuiesc cu gândul că ai să fii departe de mine timp de patru ani. Va trebui să-mi schimb ritmul de viață. Se ridică în picioare, respirînd adînc : Pleacă, fiule. La urma urmei, viitorul tău este mai important.

Kámér își sărută mama, întrebînd-o apoi dacă nu i-ar face plăcere, cumva, să facă împreună o plimbare pînă la hotel.

— Vei fi invitata mea, spuse, schiînd un surîs. Dacă dorești, te tratez și cu o înghețată.

— Hai să mergem, spuse femeia. Puțină mișcare poate că o să-mi facă bine.

Se plimbară încet, cu pași lenți, sub umbra platanilor. Strada era liniștită la această oră de după-masă ; cine n-avea restricții ieșise la soare, pe malul apei, imediat după prînz, pe cînd alții se refugiaseră în odăi răcoroase sau într-un colț de grădină umbrît.

Degeaba mai căuta Blanka cu privirea vreun cunoscut ; grădinile îngrijite rămăseseră pustii ; doar sub umbrarele multicolore ale cofetăriei din apropiere mai erau cîțiva consumatori de înghețată. Oameni necunoscuți, pesemne vilegiaturiști străini. În scurt timp depășiră șirul de platani. Pe lîngă vila Hunyadi au luat-o la dreapta, trecînd pe cărarea umbrîtă de tufe, apoi coborîră panta ușoară spre malul apei. În acest fel au scurtat drumul cu aproape un kilometru și jumătate. Pe această coamă de deal, împădurită cu sălcii, arșița nu li s-a mai părut atât de insuportabilă, cum ar fi fost dacă o luau pe autostrada dată recent în folosință. Kázmér cunoștea cărarea aceasta folosită de localnici cum își cunoștea propriu-i buzunar. Încă din copilărie a bătătorit-o de nenumărate ori. Cărarea lega stațiunea de comună, iar plantația de salcîmi fusese odinioară terenul lui de „vînătoare“. Cunoștea orice colți-

șor al acestui teren, rîpele săpate de ploi, grotele create de capriciile naturii, luminișurile din partea sud-vestică a brădetului în pantă, acolo, unde a sărutat pentru prima oară o fată. Mama lui nu știa nimic despre toate acestea. După cum nu știa nici că aici se refugiase cu marea lui durere : fiind elev în clasa a treia de gimnaziu, aflase într-o zi toridă de august că Blanka nu era mama lui adevărată. Nici pînă azi nu știa dacă pe bătrînul Hudák îl luase pur și simplu gura pe dinainte și scăpase vorba accidental sau dinadins i-a destăinuit secretul păstrat cu atîta strășnicie de către Blanka. Era posibilă și această alternativă. Bătrînul Hudák nu scăpa nici un prilej de a-i face necazuri familiei Tábori.

O ținea de braț pe maică-sa, pășind alături, cu mare băgare de seamă. Nu se mai observa nici urmă din moleșeala ei de după-masă ; femeia pășea sprintenă, ca întinerită. Tăcută, însă. Tocmai ceea ce nu-i plăcu deloc lui Kázmér. Altădată, cînd se mai plimbau împreună pînă în comună, mama îi povestea neîncetat, îi explica cîte ceva sau, pur și simplu, se jucau amîndoi copilărește, uitînd de toate, cît ținea drumul. Erau jocuri nostime, născocite de mama lui. Trecînd în revistă cunoștii, prietenii, el trebuia să ghicească „coloritul“ acestora. Nu culoarea părului, a ochilor, ci „coloritul“ etico-moral al omului, așa cum își imaginau ei fizionomia spirituală, modul lor de gîndire, grimasele, obiceiurile specifice ale acestora. Mama lui gîndea și percepea lucrurile în imagini cromatice. Mental, ea reflecta mediul înconjurător în culori ; medita în culori. Convingerea ei era aceea că prin culori poate fi exprimat totul. Că orice însușire umană are o anumită nuanță subtilă, vizibilă și perceptibilă. Kázmér nu împărtășea această viziune ieșită din comun, dar aprecia că este un joc foarte distractiv și uneori făcea mare haz, pufnind în rîs la cîte o comparație reușită, îndrăzneată, hazlie. Astfel, se întîmpla ca, întors acasă, de la vreo întîlnire amicală, cînd mama încerca să-l descoasă cine mai participase, Kázmér să dea asemenea răspunsuri : a fost acolo un puști de culoarea verde ca mlaștina, vărul său, un matematician galben auriu, logodnica acestuia, albastră ca sarea de cobalt, un fizician gri ca stîncă.

Uneori se așezau pe malul lacului, ori într-un luminis din coama dealului, ferit de vânturi. Maică-sa deschidea caietul de schițe; vârful creionului aluneca jucăuș pe planșă, în timp ce ea făcea observații pe marginea schiței încă nefinisate. Cam toate, în picturile ei — cerul, norii, apa, munții ce se vedeau la orizont, copacii, tufișurile — aveau culoarea galben-maronie a frunzelor de tutun; numai luciul apei avea reflexe verzi-albăstrui, conferind o nuanță specifică fondului maro-galben-brun-negricios. Kázmér nu respingea această viziune, deoarece în ochii lui cerul era tot albastru, ca și luciul apei, frunzele arborilor erau tot verzi, cum le vedea toată lumea. „Dragă mămico, obișnuia el să gîndească, dacă ție-ți este mai ușor să privești viața prin această prismă, atunci privește-o mai departe în culorile maro, violet, sau cum vrei, vezi-l pe nenea Salgó în culoarea bananei și pe mătușa Liza în culoarea untului amestecat cu căpșuni, toate acestea pe mine n-au de ce să mă supere.“

Erau aproape de drumul ce șerpuia pe faleza lacului, cînd Blanka rupse tăcerea de pînă atunci. Îl întrebă ce s-a întîmplat cînd era în odaia ei.

— M-am ciondănit puțin cu nenea Máté, recunosc sincer tînărul, povestindu-i amănunțit cele întîmplate.

Femeia își încetini ritmul pașilor, ascultînd fără să comenteze; doar prin cîte o ușoară grimasă a feței vădea că era atentă, totuși, discernînd fiecare cuvînt rostit de inginer. Kázmér aduse vorba și despre colonelul Kara, mărturisindu-i că nu-l prea agreea, pentru că era atît de bănuitor și fără îndoială îl suspecta și pe el.

— A spus ceva în sensul ăsta ?

— În mod expres nu. Dar a încercat să mă deruteze. Mi-a pus niște întrebări încuietoare și așa mai departe.

Femeia se așeză pe una din băncile umbrite ale terenului de joc pentru copii, dat de curînd în folosință.

— Tu te-ai luat la bătaie cu Mennel ? întrebă ea uimită. Eu n-am știut nimic despre încăierarea voastră.

— Am crezut că Mennel ți s-a plîns.

— Nu, Mennel nu s-a referit la această chestiune. Cum s-a întîmplat ?

Indispus, Kázmér povesti cele întâmplate. Femeia își aprinse o țigară și fumă privind prin deșişul de tufe fişile de lumini ce jucau pe luciul apei.

— Spune-mi, Kázmér, de fapt ce vrei tu de la fata aceea ?

Tinărului îi displăcea ori de câte ori mama lui vorbea pe acest ton despre Ilonka. „Fata aceea“, sau ca acum, „de la fata aceea“. O întrebă cu vădită agresivitate :

— La care fată te referi ? și o privi pe maică-sa glacial.

Blanka își cunoștea bine fiul și știa că într-o asemenea situație era mai bine să treacă la un alt subiect ; altfel risca să ajungă la o dispută ireconciliabilă.

— Ei bine, spuse, să punem capăt discuției. Dar vreau să-ți spun ceva, băiatul meu. Își ținea țigara între degete, ca pe o floare roșu-aprins ca jarul. Te rog foarte mult, nu-i mai tot căuta noduri în papură lui Máté. Nu merită asemenea răutăți. Tu încă nu știi cât de mult ține la tine și cât de mult a făcut Máté pentru tine. Crede-mă, îți e atît de devotat, încît dacă prin voia soartei te-ai afla în primejdie, el și-ar da și viața pentru tine.

— Pentru mine ? Kázmér o privi uimit pe maică-sa. De ce ar trebui să-și sacrifice viața pentru mine ?

— Acum nu trebuie. Și nădăjduim să nu ajungem niciodată într-o asemenea situație. Am spus doar ca să ai idee despre atașamentul și dragostea lui Máté față de tine.

— Nu înțeleg, dar cred că n-are importanță. Știi foarte bine cât îl stimez și-l iubesc pe unchiul Máté. Dar dacă ai fi văzut cum a vorbit cu Huber, sînt sigur că te-ai fi revoltat și tu.

Femeia scutură scrumul țigării.

— Máté este un om politicoș. Așa a fost și în copilărie. Vecinii îl adorau. Îmi aduc aminte că pînă și servitoarei și intendentei le răspundea la salût cu : sărut mîna. Vorbea atît de manierat, încît noi, ceilalți, mai mici, rămîneam cu gura căscată. La fel făceau însă și cei mai în vîrstă. Recunosc, Máté vede omul chiar și într-un criminal. Și în relațiile cu Huber el se poartă la fel de politicoș ca și cu alții. Nu înțeleg ce-ai găsit tu atît de frapant sau distonant în asta.

— Poate că ai dreptate, spuse tinărul, ridicîndu-se.

— Plecăm, da ? Dealtfel, Huber ce fol de om este ?
întrebă femeia, urmîndu-și băiatul cu pași mărunți și grăbiți.

— Pare un tip cultivat. Nu pricep un singur lucru : de ce a vrut să vorbească cu colonelul între patru ochi ?

Femeia se opri.

— Cu Kara ?

— Cu el. Textual s-a exprimat astfel : „aș putea să vorbesc cu dumneavoastră între patru ochi, domnule colonel ?”

— Pînă acum nu mi-ai spus asta.

— Acum mi-am adus aminte.

Femeia porni. Pășea privind în jos, ca și cum ar fi căutat ceva pe drumul bine nivelat al grădinii.

La café-express se întîlniră cu Salgó. Bătrînul stătea pe locul său obișnuit, în colțul de lîngă fereastră. Ținea și acum trabucul între dinți, total absorbit de lectura cîtorva foi de hîrtie aflate în fața lui.

— Nu te stingherim, papa ? întrebă Kázmér.

Salgó își ridică ochii. Împături notele scrise, schițînd mașinal un zîmbet.

— Cum să mă stingheriți ? spuse uitîndu-se la Blanka. Cum vă simțiți, stimată doamnă ?

— Cînd te văd pe dumneata, dragă Oszi, totdeauna mă cuprinde indispoziția, îl tachină Blanka așezîndu-se. Iarăși arăți ca și cum cineva ar fi răsturnat scrumiera pe dumneata. Sărmana Liza, nu-nțeleg cum s-a putut atașa de un mototol.

Salgó își scrută ținuta vestimentară. Se scuțură de scrumul de țigară, surîzînd cu șiretenie.

— Liza îmi iubește sufletul. Sufletul meu curat, imaculat.

Rizînd, Kázmér dădu comanda chelnerului care sosise în grabă la masa lor.

— Așteaptă puțin, Jancsi dragă, îl opri Salgó ; vreau să plătesc și eu.

— Nu cumva te-am deranjat ? îl întrebă Blanka.

— Vai de mine ! Întenționez să fac plata încă înainte de sosirea voastră. Puse banii pe masă ; chelnerul îi mulțumi pentru bacșiș și plecă.

— Te duci acasă, papa ? întrebă Kázmér, aprinzîndu-și o țigară.

— N-ai să mă crezi, dacă-ți spun. Mă duc să vislesc.

— Pe canicula asta ? se mira Blanka. O să ți se coacă creierii.

— Așa mi-a prescris doctorul, spuse Salgó. Trebuie să vislesc trei kilometri pe zi. M-am cam îngrășat. Știi, Blanka, cât de zvelt am fost eu în tinerețe ? Nici n-ai crede...

— Păi nu, replică femeia, încercînd să și-l imagineze pe Salgó zvelt și tînăr.

Chelnerul se întoarce punînd pe masă înghețata comandată.

Salgó ieși și se opri în fața hotelului. Se uită spre soare, clipind din ochi. Își puse pe cap pălăria de pai pònosită și porni înspre comună, cu pași legănați.

La sediul consiliului popular dădu peste Felméri și Bálint.

— Ceva nou, tinere ? îl întrebă el pe locotenent. Ai vorbit cu Dombai ?

— Am vorbit, răspunse Felméri, întinzîndu-i un plic. Datele solicitate. Nu prea numeroase, dar, între ele, unele ar putea fi de folos. Tovarășul Dombai a promis că veți primi și restul deseară, la orele nouă.

Salgó rupse plicul și, împingîndu-și cu un deget pălăria de pai spre ceafă, citi raportul pe îndelete. Felméri îl privea atent, dar expresia bătrînului rămînea impene-trabilă.

— Ai găsit vreo informație mai acătării ? îl întrebă Bálint, trăgînd cu coada ochiului spre tînăr.

— Nu prea multe, doar „cîrje“ de sprijin ca s-o putem lua din loc. Pentru moment sînt bune și astea, spuse Salgó, punînd raportul în buzunarul din spate al pantalonilor de pînză.

Se așază într-un fotoliu uzat, ștergîndu-și fruntea asudată cu dosul mîinii grăsuțe.

— Ai vreun om la îndemîină ? îl întrebă pe maior, care stătea la fereastra deschisă, urmărind niște puști care jucau fotbal în curtea vecină.

— Despre ce e vorba ? întrebă Bálint, așezîndu-se pe pervazul ferestrei și aprinzîndu-și o țigară.

— La Fűred lucrează un tînăr din Budapesta. Inginer-arhitect la Întreprinderea de construcții pentru ame-

najarea interioarelor. În prezent conduce lucrările de amenajare a interioarelor localului de noapte „Marea Ungară”. Numele lui este Szalai Géza. Cred că e cazul să-l „adulmecăm” pe flăcău. Ai putea trimite acolo pe cineva care cunoaște locul ?

— Cine este acest Szalai ? întrebă maiorul, căruia îi plăcea faptul că Salgó îl trata de față cu acest tânăr ca pe un simplu agent debutant în meserie. O avea el, Salgó, merite mari, recunoaște și faptul că are cap, nu glumiă, poți învăța multe de la el, dar, oricum, e pensionar, pe când el este ofițer activ de miliție.

— Szalai ? întrebă Salgó. Deocamdată tot ce știu despre el este că are relații intime cu verișoara lui Mennel.

— Cu Kürthy Bea ?

— Da. Apropo, ce se aude cu îndrăgostiții ?

— Sînt puși sub urmărire, spuse maiorul. Fata încă nu și-a părăsit camera de la hotel. În schimb, Szücs Tibor a coborît la caffè-express, a băut coniac, a conversat cu Berci și a avut o convorbire îndelungată cu Rusztem Ádám.

— Interesant, spuse Salgó, plescînd din limbă și din buze, ceea ce era un indiciu de satisfacție. Foarte interesant. Ar mai trebui să știm dacă s-au cunoscut și înainte, ori s-au cunoscut doar acum.

Bálint expiră fumul și întrebă rîzînd :

— Care din cele două alternative ți-ar conveni ?

— Dacă ar fi cunoștințe vechi, spuse Salgó.

— Ai cîștigat, păpa. S-au salutat ca doi vechi cunoscuți. Bálint se ridică : Plec la Fűred. Își consultă ceasul : Pînă la opt și jumătate mă întorc. Vrei să mă însoțești, tovarășe Felméri ?

— Știți..., șovăi locotenentul aducîndu-și aminte că la orele nouă trebuia să aștepte un telefon de la Dombai, iar între timp să verifice dacă aparatul lui Salgó fusese conectat la linia telefonică directă. Din păcate, nu pot pleca.

— Aș dori ca locotenentul să vină cu mine, interveni Salgó.

Se plimbară împreună spre debarcader. Salgó pășea încet și greoi. Felméri se simțea și el obosit ; îi venea greu, ciudat lucru, să țină pasul cu bătrînul care se plîngea

tot timpul de caniculă salutîndu-i amabil pe cunoscuții întîlniți în drum. Locotenentul era din ce în ce mai uimit constatînd cît de mulți cunoscuți avea Salgó în comună.

— Ei, ce ai rezolvat cu fata ? întrebă Salgó, după ce ajunseră pe aleea care ducea la ștrand.

— De unde știți că am fost cu ea ? Nici măcar tovarășului Kara nu i-am pomenit de întîlnire.

Salgó se întoarse către locotenent și-l privi în față. Borul șifonat al pălăriei îi umbrea chipul.

— Eu, fiule, cînd doresc să aflu ceva, îmi îndrept fața spre vest, plescăiesc de trei ori, apoi îmi scot luneta militară și privesc răbdător, cercetînd întreaga zonă ce înconjură lacul. La fel procedează și Liza, în cazul cînd nu sînt eu acasă. Eu plecasem, nu-i așa, însoțind-o pe drăguța de Bea pînă la hotel. În lipsa mea, Liza s-a uitat cu luneta și, în locul meu, a plescăit ea, cînd a dat cu ochii de voi la cele trei sălcii pletoase. Dealtfel, această mini-peninsulă este cel mai bun loc din împrejurimi. Un excelent loc de popas și de pescuit, deși mie nu-mi place, se găsesc destui care aruncă hrană în apă și afurisiții de pești sătui nu prea mai dau la undiță. În schimb, profesorului numai acolo îi place să pescuiască. Ei ?

Felméri îi relată conversația avută cu fata.

— De fapt, spuse, nu cred că Tábori Kázmér l-a ucis pe neamț ; mă frămîntă, însă, de ce fata îl apără cu atîta îndîrjire ; și unde au fost ei doi în noaptea aceea ? Își aprinse o țigară fără a se opri din relatare : Am o idee. Presupun că lui Kázmér îi place fata. .

— Cred și eu, spuse Salgó. Presupunerea e corectă.

— Pe fată n-o cunosc. Dar pot să-mi imaginez că în noaptea aceea s-a culcat cu Mennel. Această ipoteză s-ar putea susține prin următoarele argumente : după masă, tîrziu, inginerul a plecat la Budapesta. Potrivit celor aflate de Bálint, Ilonka plecase de acasă la orele nouă și s-a întors în zorii zilei următoare, în jurul orelor patru-cinci ; cel puțin așa a recunoscut bunicul ei. Să presupunem că inginerul s-a întors de la Budapesta în ziua de douăzeci, nu la orele zece, ci cu mult mai devreme, să zicem, pe la șapte și a aflat de la cineva că Ilonka s-a culcat cu neamțul. Făcîndu-se foc și pară, l-a omorît pe neamț.

— Unde ? întrebă Salgó, oprindu-se în fața bazarului.

— Puțină răbdare. Să ducem gîndul pînă la capăt. Felméri pufăi și cîteva clipe tăcu meditativ, privind în jos. Iată, spuse, pornind mai departe cu pași rari. Mennel a locuit la ei. Cînd neamțul a luat-o spre ștrand, l-a urmărit. Plecînd cu o altă ambarcațiune, l-a ucis și apoi s-a întors.

— Hm, mormăi bătrînul. Aici cam schiopătă ceva. E greu de demonstrat.

— Să mai clarificăm un lucru, spuse locotenentul. Dumneavoastră, nene Oszi, îi cunoașteți mai bine decît mine...

— Să ne așezăm un pic, propuse Salgó, arătînd spre o bancă aflată la umbra trandafirilor din grădină. Luară loc. Gîfîind, bătrînul își folosi pălăria drept evantai, răcorindu-și fața. Continuă, spuse.

— Se poate presupune că fata a cedat la insistențele lui Mennel ?

— În privința asta, cîte n-ar fi astăzi de presupus ? Felméri încerca un sentiment de decepție ; nici el nu-și dădea seama de ce. Poate i-ar fi plăcut, dacă Salgó ar fi crezut altceva despre Ilonka.

— În al doilea rînd, continuă, se poate presupune că Tábori Kázmér, ca structură și sub raport psihic, este capabil să ucidă un om ?

— Sigur că se poate, spuse Salgó cu fermitate. Kázmér este un excelent specialist în domeniul electrotehnicii, dar, temperamental, este extrem de irascibil. Cînd era mai tînăr, aproape că nu trecea o zi fără să se-ncaiere cu cineva. Este foarte sensibil. Pe cînd mai eră elev la gimnaziu, a aflat că un timp fusese crescut la orfelinat. A devenit un melancolic. Cu atît mai mult, după ce și colegii săi au aflat acest lucru trist. Din păcate, a avut de furcă și cu batjocura unora dintre colegii lui. De unde și o accentuare a agresivității. Una, două, sărea la bătaie ; o dată însă a fost și el crunt bătut. După aceea a început să practice judo. Nu pentru a participa la concursuri, ci pentru a răspunde la atacuri, pentru a se apăra. Chiar și acum este foarte sensibil. În sufletul său s-au acumulat multă amărăciune și obidă. Îi urăște pe nemți pentru că Liza i-a spus că nu este exclus ca părinții lui să fi fost exterminați de naziști. I-a povestit că, în Polonia, zeci și zeci de copii au rămas orfani, deoarece părinții lor au fost

ucisi în lagărele naziste ale morții. Ca și el, nici acești copii nu și-au cunoscut părinții. Cert este că vrînd, nevrînd, Liza i-a sădit în suflet ura față de fasciști. Mai vrei să întrebi ceva ?

— Aș dori să știu dacă între Tábori și Ilonka există relații intime.

— Am impresia că nu sînt indiferenți unul celuilalt.

Salgó își așează pălăria de pai pe genunchi. Aruncă o privire spre forfota din ștrand. Cu toate că ora de după-amiază era destul de înaintată, în apă și pe iarba mătăsoasă se aflau încă mii de oameni. Gălăgia copiilor, rîsul înfundat al adulților, muzica transmisă prin stațiile de amplificare produceau laolaltă un vacarm greu de suportat. Pe luciul apei goneau bărci cu motor, fără a se sinchisi de protejarea înotătorilor.

— La asta nu-i ușor să dai un răspuns, spuse bătrînul, scrutînd orizontul. Ce ți-a povestit Ilonka despre părinții ei ?

— Nu am abordat această temă, răspunse tînărul, privindu-l curios.

— Părinții fetei nu mai sînt în viață, îl informă Salgó. S-au sinucis în cincizeci și șase. Hudák István a fost procuror militar și se spune că, în perioada încălcării legalității, în cîteva procese înscenate a fost exponentul și reprezentantul acuzării. Kara ar putea să-ți spună mai multe în această privință. În zilele contrarevoluției unii au vrut să încheie socotelile cu el. L-au căutat și acasă, dar Hudák nu le-a deschis ușa apartamentului. Folosindu-și arma de serviciu și-a împușcat soția, apoi s-a sinucis. Din fericire, Ilonka nu a fost acasă. Poate că ar fi ucis-o și pe ea. Între familia Tábori și Hudák nu au existat relații bune. Aș putea spune că se detestau reciproc. Bunăoară, în acei ani, Hudák le-a pricinuit multe neplăceri. În cadrul unui proces, el i-a audiat atît pe profesorul Tábori, cît și pe sora lui, Blanka. Nu aș putea spune exact ce s-a întîmplat atunci, fapt este că el i-a învinuit și i-a pus sub acuzare. Bătrînul rămase cu privirea pierdută la apele strălucitoare ale lacului în care și soarele părea că se scufundă în acea oră tîrzie de după-amiază, înainte de asfințit. Glasul lui nu mai păstra nici o urmă a tonului obișnuit, plin

de sarcasm. Era vădit că bătrînului nu-i făcea nici o plăcere să-și reamintească de acei ani.

„Este leit Kara, medită tînărul ; nici pe el nu-l auzi vreodată răscolind amintiri din perioada de detenție. Cu toate că rău n-ar fi dacă și ei, tinerii, ar cunoaște mai în-deaproape evenimentele acelei perioade.“

— Desigur, spuse Salgó, dumneata erai copil pe atunci, n-ai de unde ști ce au însemnat acei ani. Dar nu-i nimic rău în asta. Poate e chiar mai bine să nu știi. Ei, pentru Blanka, această familie Hudák era ca postavul roșu pentru taur. De aceea n-o agreează nici pe fată. Tolerează conversațiile dintre Kázmér și ea, dar niciodată n-ar consimți ca el să se apropie serios de fată. Kázmér știe acest lucru. O stimează, o iubește pe maică-sa adoptivă și nu cred că ar fi în stare să-i pricinuiască vreo durere. Cu atît mai puțin, cu cît nici nu-i plac complicațiile. Se uită la tînăr ; Dealtfel și asta ar contrazice presupunerile tale.

— Și ce alte fapte le-ar mai contrazice ?

Salgó se ridică greoi.

— La asta am să răspund mai tîrziu, spuse, pornind pe aleea presărată cu pietricele și îndreptîndu-se spre strand. Felméri îl urmă.

În spatele porții de la intrare era amenajată o măsuță pentru Rusztem Ádám. Acesta era un om vîrstnic, uscățiv, cu maxilarul proeminent, ochi negri adînciți în orbite. Era alb în întregime, începînd cu părul ca neaua, cămașa, pantalonii de pînză, tenișii, halatul ; doar sprîncenele le avea negre, în contrast vădit cu restul.

— Cum mai merg treburile, domnule profesor ? întrebă Salgó, strîngîndu-i mîna.

— Nu ne putem plînge, răspunse Rusztem, privindu-l bănuitor pe Felméri. Azi e zi deosebit de animată. Doriți să faceți baie ?

— Doamne țiește ! spuse Salgó. Domnul locotenent, vă rog să mă scuzați, încă nu v-am prezentat pe locotenentul Felméri, dorește să vadă ambarcațiunea cu numărul șapte, aceea cu care a ieșit în larg Mennel.

— E la debarcader, dar fără aprobarea domnului maior nu poate fi folosită, spuse Rusztem.

— De către civili, preciză Salgó. Scoase două țigări de foi, aprinse una, iar pe cealaltă i-o oferî bătrînului.

Acesta îi mulțumi, aprinse și el trabucul. Spune-mi, domnule profesor, te aflai aici în momentul în care Mennel a ieșit în larg cu barca ?

— Firește, domnule Salgó. Cum știți, eu niciodată nu am întârziat și n-am lipsit de la locul de muncă. Domnului Mennel eu i-am predat barca. Taxa de închiriere o achitase la service, la hotel. Milostiv fie Domnul cu el, nenorocitul ! Era un domn plăcut și amabil. Am mers împreună pînă la debarcader, m-a întrebat de familie, mă rog, am conversat ca niște oameni cultivați.

— Era multă lume pe faleză ? întreabă Salgó.

— Nici tipenie de om ! Cei cîțiva clienți ai mei obișnuiesc să înoate dis-de-dimineață, de la șase la șapte treizeci. Domnul Mennel a început să vîslească cu cîteva minute înainte de ora opt.

— Vrei să spui, domnule profesor, că numai dumneata și cu el vă aflați atunci la debarcader ? întreabă bătrînul, privindu-l pe Rusztem cu o oarecare suspiciune.

— Numai noi doi, mă rog. Domnul Mennel și cu mine. De obicei, pe la ora aceea oaspeții își iau micul dejun. Încep să sosească aici de-abia pe la orele opt și treizeci.

— Străini n-ai observat ?

— Nici măcar o singură făptură omenească. Văd că nu vrei să mă crezi, domnule Salgó. Mă rog, să știi, totuși, că așa-i adevărul.

— N-am vrut să te jignesc, domnule profesor, spuse bătrînul, căznindu-se să schițeze un zîmbet amical. Pare, însă, atît de neverosimil... Pe Tábori Kázmér nu l-ai văzut ?

— Nu l-am văzut. În dimineața aceea, nu. Doar la amiază.

— Îți mulțumesc, domnule profesor, spuse Salgó luîndu-și rămas bun. Traversînd pajiștea arsă de soare, se îndreptară spre debarcader. Zgomotul și vociferările ca la tîrg îl enervau mai mult decît canicula. Se apropie de locotenent : Asta a fost cea de a doua constatare a mea care contrazice presupunerea ta, spuse. Tábori Kázmér nu a vîslit după Mennel. De asemenea, este puțin probabil să-l fi ucis în casă. Lucrurile s-au desfășurat oarecum altfel.

Se așezară în barcă. Felméri se simțea stînjenit. Nu înțelegea de ce oamenii de pe mal, ca și cei din apă făceau

haz pe seama lor. În scurt timp, își dădu seama. „Au dreptate, se gândi. Și eu i-aș eticheta drept nebuni niște inși ca noi care se plimbă cu barca în ținută de stradă.“ Cu mișcări rapide se dezbrăcă și îndată se simți bine. În schimb, Salgó nu se lăsă impresionat de hazul publicului; își fumă tacticos trabucul, privindu-l cu voie bună pe locotenent.

— Atunci, cu voia domnului, înainte! spuse deodată, consultându-și ceasul. E ora opt fix. Înțelegi? Vislește cu toată puterea, iar eu am să-ți indic direcția.

Felméri începu să tragă în forță la rame. Barca înainta cu ușurință. Ocolind stufărișul ce se întindea mult în interiorul lacului, formînd o pană, orientă barca în direcția sud-vest. Pe pieptul și spatele tînărului transpirația curgea șiroaie, dar el nu scădea ritmul. Vîslea în continuare cu lovituri puternice și rapide, întrebîndu-se, tot timpul ce anume vrea să afle Salgó cu prilejul ăsta. Bătrînul stătu liniștit pe locul său, consultîndu-și sistematic ceasul. Se îndepărtară repede de mal. Odată cu creșterea distanței, siluetele și obiectele de pe mal își pierdură dimensiunile și contururile reale, aburii de deasupra apei spălăciră culorile, sunetele deveniră nedeslușite. Lumina reflectată de suprafața sclipitoare a apei supăra din ce în ce mai mult ochii locotenentului.

În scurt timp, Salgó zări cele trei sălcii pletoase care se conturau tot mai distinct, pe măsură ce se apropiau de ele. Peninsula de forma unei semilune se contopi, la început, cu stufărișul des, de culoare vrezui-maronie.

— Ia-o spre stînga, îl îndrumă el pe Felméri. Conformîndu-se, locotenentul trase cu putere vîsla dreaptă. Barca se clătină și făcu un viraj brusc.

Întorcîndu-și capul, bătrînul căuta să dezlușească fațada albă a vilei Tăbori. Privi îndelung, îngîndurat, lanțul de coline acoperite cu plantații de arbori tineri, care, de departe, păreau un teritoriu părăsit și pustiu.

— Oprește, îi spuse tînărului.

Felméri dădu drumul vîslelor, luă apă în palme pentru a-și stropi obrajii și pieptul, apoi își aprinse o țigară. Abia acum observă o geamandură roșie, chiar lîngă barcă. Stînd cu spatele la Salgó, acesta n-avea cum să observe

expresia de admirație a locotenentului față de excepționala sa intuiție în direcționarea ambarcațiunii.

— Aici a fost găsită barca, spuse Salgó. Drumul a durat patruzeci de minute, deși ai văslit cu toată puterea. Adică Mennel a sosit aici la orele opt și patruzeci de minute. Analiza de laborator și procesul-verbal de autopsie au indicat că decesul a survenit între orele opt și douăzeci și opt și douăzeci și cinci de minute. Acceptînd acest indiciu — și de ce nu l-am accepta ? — Mennel nu a fost ucis aici.

— Dar unde ?

— Nu știu. În tot cazul, nu aici, spuse Salgó cu fermitate.

— Dar dacă cineva l-ar fi așteptat aici ?

— Care nerod și-ar fi dat întîlnire cu cineva tocmai aici ?

— Ne putem imagina acest lucru în cazul cînd Mennel ar fi ținut neapărat să se întîlnească cu cineva ; iar acel cineva să-l fi așteptat într-o barcă cu motor. De ce nu ar fi putut veni aici ? Este doar o chestiune de organizare.

— Ai dreptate, spuse Salgó. Ai cîștigat. Da, această presupunere a dumitale atestă nevinovăția lui Kázmér. Cu toate acestea, sincer vorbind, eu nu cred într-o asemenea combinație. Știi ce ? Întoarce și vislește pînă la stufăriș, în același ritm în care am venit pînă aici.

Arată cu brațele spre stufărișul întins în interior, în formă de pană.

— Cronometrezi timpul ?

— Îl cronometrez.

Felméri își aruncă țigară în apă, întoarse barca și începu să vislească voinicește.

— Ei ? întrebă gîfîind, cînd ajunseră la destinație.

Salgó se uită la ceas.

— Treizeci și șapte de minute. Hm ! Asta-i și mai și ! Nu-ți aprinde țigara ! Vislește mai departe pe marginea stufărișului.

— Mă puneți la o caznă serioasă.

— Dacă ai obosit, ne schimbăm locurile, spuse Salgó.

— Ca să ne pomenim în apă ? rîse tînărul, continuînd să vislească.

Zece minute a durat drumul pînă la cele trei sălcii pletoase.

— Acostăm aici, spuse bătrînul. Poți fuma. Și începu să calculeze : Din patruzeci și cinci de minute, scăzînd treizeci și șapte, rămîn așadar opt, plus zece, deci optsprezece. Mai precis, Mennel a sosit comod la orele opt și optsprezece minute. Tocmai aici, pentru că numai aici putea acosta neobservat.

— Pe drum, spuse tînărul, am numărat șase lagune. Asta înseamnă șase golfuri, șase punți.

— E adevărat. Dar toate sînt proprietate particulară. Dacă ar fi dorit să întîlnească pe cineva, nu ar fi stabilit întîlnirea tocmai acolo unde puteau fi și alții. Aici e un loc foarte bun de întîlnire. Uită-te în jur. Este ferit din toate părțile. Deocamdată să rămînem la această versiune. Mennel a sosit aici. S-a întîlnit cu cineva. Individul l-a ucis, a ridicat apoi cadavrul, l-a așezat în barcă și l-a dus în larg. L-a aruncat în apă și s-a întors înotînd. Conform acestei ipoteze, datele privind timpul sînt concordante. Ce spui, fiule ?

— E plauzibil. Acum mai rămîne doar să-l găsim pe acel „cineva“.

— Așa este. Și, ca să te mai odihnești, cercetează iarba dimprejur, poate găsești ceva. Iar eu am să cercetez încă o dată barca.

5

Egon Braun, directorul Societății Comerciale Anonime Hanza, împlinise recent vîrsta de șaizeci de ani. Părea mai tînăr, poate datorită faptului că decenii de-a rîndul a dus o viață echilibrată. În general, era cumpătat în toate ; deși îi plăceau bucatele delicioase, a mîncat totdeauna numai cît să-și potolească foamea. Prin conformație, nu avea tendință de îngrășare. Și-a păstrat talia zveltă, îndeosebi datorită sportului — înot, călărie, tenis, schi — iar mușchii și-au păstrat elasticitatea. Părul moale și alb imaculat

începuse să i se rărească vertiginos, dar fața lui ovală era încă neridată. Era un om politic, cu voce domoală, cunoscut ca atare de toată lumea. Colegii îl stimau, aveau încredere în el. Se pregătise pentru cariera de medic, dar încă din anii studenției a fost atras de fizică și, cu precădere, de electricitate. În consecință, după obținerea diplomei de medic, în anul o mie nouă sute treizeci și doi, cu asentimentul părinților a acceptat invitația unchiului său, a traversat oceanul și a devenit student al unei universități californiene. La numai câteva luni după ce Hitler a ajuns la putere, el a cerut și i s-a acordat azil politic. Cu sprijinul unchiului său, inginerul Egon Braun, de-acum respectabil cetățean al Statelor Unite ale Americii, s-a angajat într-una din întreprinderile cu profil electrotehnic. Datorită funcției, a călătorit mult, nu numai pe teritoriul S.U.A., ci și pe continentul sud-american și în Canada, vizitând țările unde întreprinderea avea reprezentanțe și unități de service. A stabilit relații și cu colonia germană, atât cu adepții Reichului, cât și cu adversarii acestuia, evitând orice participare la reuniuni publice. În societate avea un comportament echilibrat, politic, neîncercînd niciodată să ajungă în centrul atenției. Mătușa lui ar fi dorit să-l vadă însurat, dar inginerul, cu amabilitatea-i obișnuită, a refuzat orice ofertă de acest gen. Nu intenționa să se însoare, prefera celibatul. Îi plăceau femeile, avea și prietene, dar în public nu putea fi văzut în compania acestora. Nimeni nu bănuia că el, încă din anii studenției, devenise unul dintre cei mai abili agenți ai serviciului german de informații, în stare de orice pentru victoria Reichului nazist. Braun urmărea liniștit activitatea lui Hitler și evenimentele care se precipitau. A știut să se ferească de influența distructivă a isteriei de masă, cu efect paralizant pentru voința individuală. Era destul de inteligent ca să privească critic cuvîntările și scrierile lui Hitler. Pentru el nu Führerul era important, ci Reichul, cauza și victoria marelui popor german ; în acest context, aprecia că Hitler avea doar rolul de instrument în obținerea victoriei. Se număra printre puținii care nu-l confundau pe Hitler cu Reichul. Era încredințat că poporul german, date fiind calitățile sale, trecutul său istoric, va reprezenta puterea conducătoare a Europei și a lumii. Datorită faptului că timp de mulți ani a trăit în Statele Unite, a avut prilejul

să cunoască temeinic societatea americană,, cetățenii acesteia, fără a se atașa de ei. Înfrângerea nazismului nu l-a deprimat. Cumpănind raportul de forțe, prevedea că Germania va reînvia curînd, pentru că aliații aveau nevoie de o Germanie puternică. Potrivit viziunii sale, în interesul acestei renașteri trebuia acceptat orice sprijin ; evenimentele trebuiau orientate însă pe un asemenea făgaș, încît Germania să nu devină o colonie a Statelor Unite. Avea relații bune cu persoanele investite cu funcții de conducere în industria de război americană, întreținea, implicit, relații de prietenie cu unii senatori. Acești politicieni nici nu bănuiau măcar că erau doar niște unelte în jocul practicat de Braun, cu succes, ani de-a rîndul. În aparență era un proamerican. A reușit să tăinuiască activitatea pe care a desfășurat-o în anii războiului. Ofițerul de legătură din Abwehr, care după destituirea lui Canaris a dezertat, i-a destăinuit ulterior lui Braun că, potrivit instrucțiunilor date de amiral, materialul referitor la evidența agenților care activau în Statele Unite fusese distrus, astfel încît Gestapoul ori altcineva nu avea să afle niciodată că agentul care figura în rapoarte sub pseudonimul „Student“ era una și aceeași persoană cu Egon Braun. Peste cîteva săptămîni, ofițerul din Abwehr a fost victima unui accident de automobil, iar Braun s-a liniștit pe deplin. Din culise, și-a manipulat într-o asemenea manieră interesele, încît după război a obținut să i se avanseze propunerea de repatriere pentru a participa la reconstrucția țării sale. După o frămîntare „chinuitoare“, a acceptat cererea prietenilor și, la începutul anului patruzeci și șase, a devenit consilierul înaltului comandament al armatei americane de ocupație, din Germania. A cooperat cu CIC *, rămînînd, ce-i drept, mereu în umbră, acționînd din culise ; astfel puțini aveau cunoștință despre puterea uriașă de care dispunea. Prietenii săi i-au atras atenția lui Adenauer asupra aparent modestului, dar foarte cultivatului și talentatului inginer. Bătrînul politician a acceptat bucuros serviciile lui Braun, iar în toamna anului patruzeci și nouă, cînd a devenit cancelar, l-a luat pe lîngă el. În scurt timp a devenit unul

* CIC — Counter Intelligence Corps — serviciul secret al armatei S.U.A., unul din organele de îndrumare a activității de spionaj americane.

dintre cei mai apropiați consilieri și specialiști. Nu a intrat în nici un partid politic, afirmînd adeseori că el dorește să slujească Germania, nu partidele. În calitate de colaborator confidențial al cancelarului, avea prilejul să cunoască munca și activitatea Oficiului Federal de Informații. A făcut cunoștință cu însuși generalul Gehlen. Această cunoștință s-a transformat ulterior în relații secrete. La începuturile anilor șaizeci, la propunerea sa, a fost constituită Societatea Comercială Anonimă „Hanza“, fiind numit directorul acestei societăți comerciale pe acțiuni. Printr-o muncă asiduă și consecventă, dublată de o mare perspicacitate, a organizat în cadrul întreprinderii organul codificat al Oficiului, secția „B“ de pînă la Direcția Orientală. Moartea lui Mennel l-a surprins. A ordonat, firește, imediat o anchetă, pe care a încredințat-o șefului de secție Josef Schleissig, pentru a clarifica dedesubturile acestui caz. De atunci trecuseră trei zile, dar Schleissig nu aflase nimic concret.

În ziua aceea Braun s-a întors acasă tîrziu. A cinat, a citit cîteva pagini din ultimul roman al lui Heinrich Böll, apoi s-a culcat. Nu se trezise încă de-a binelea, cînd a simțit prin casă mișcările grijulii ale bătrînei sale menajere, Elvira ; se gîndi chiar să coboare din pat pentru a închide ferestrele dormitorului, dar era atît de ostenit, încît adormi imediat. Pe la miezul nopții, îl trezi zbîrniitul telefonului. De la celălalt capăt al firului auzi vocea lui Schleissig, care își ceru scuze pentru deranj, dar avea de raportat ceva important. Braun cască, masîndu-și ochii somnoroși.

— Vîno te rog la mine, îi spuse șefului de secție.

Acesta își făcu apariția într-o jumătate de oră. Era un bărbat durduliu, în jur de patruzeci de ani, purta ochelari, avea părul blond, cu cărare într-o parte. Costumul impecabil, confecționat dintr-o stofă ușoară, tip tropical, era dovada că-i plăcea vestimentația modernă și de bun gust. Avea mișcări repezi, dar vorbea domol, chibzuit, puțin complicat.

Braun zîmbi cu indulgență :

— Pentru numele lui Dumnezeu, îi spuse pe un ton amical, raportează-mi și nu te mai scuza atîta.

— Astă-seară am recepționat un mesaj telex, transmis de Huber. Pot să afirm, domnule, că este un mesaj străniu. Dacă-mi permiteți, am să-i dau citire.

Braun consimți cu un gest al capului. Între timp se gîndi dacă-i cazul sau nu să-l servească cu băutură pe subalternul său, și hotărî că deocamdată nu.

— Iată mesajul, domnule : „Întreprinderea de transporturi MASPED va transporta cadavrul lui Mennel într-un sicriu de plumb, urmînd să sosească marți la Frankfurt cu un avion al întreprinderii de aviație ungare MALEV, cîrînd potrivit orarului normal de zbor. Epava autoturismului este inutilizabilă. Am vîndut-o. Studiez acum proiectul de contract și-l voi semna săptămîna viitoare. Huber.“

Schleissig îi înmînă lui Braun textul dactilografiat. Acesta își netezi părul moale, aruncînd o privire asupra mesajului. „Așadar, totuși...“, se gîndi. Bine ar fi fost să poată da frîu liber nervozității de care era cîmpîns. Trebuia să se stăpînească însă în fața subalternului, deși acesta oferea garanția unei desăvîrșite încrederi.

Schleissig tuși încetîșor, vrînd parcă să-i semnaleze că încă nu-și terminase raportul. Braun îl privi curios.

— Nu înțeleg, domnule, despre ce epavă este vorba în mesajul lui Huber. Partea ungară ne-a comunicat că Mennel a fost ucis în apă.

— Vă liniștește faptul că eu înțeleg ? Sau cel puțin așa cred, spuse Braun.

— O întrebare, domnule, dacă îmi permiteți.

— Firește, dragă Schleissig. Spune-mi fără reticență la ce te gîndești ?

— Huber nu știa că Mennel a călătorit cu un „autoturism de acțiune“.

— Despre asta n-am vorbit cu el. Știe, totuși, care este misiunea autoturismelor de categoria Messer.

— Prin urmare și dumneavoastră, domnule, vă gîndiți la..., dacă nu mă înșel.

— Exact, dragă Schleissig.

— Știți, domnule, că fiul lui Huber se află la Havana ?

Braun își înălță capul printr-o mișcare precipitată. Oricît se străduise să se stăpînească, simți deodată că se făcuse galben la față.

...Trecuse cam o jumătate de an de cînd „grupul secret“ îi raportase că studentul în medicină Ernst Huber, în vîrstă de douăzeci de ani, este unul dintre capii organizației anar-

histe de tineret, constituită în urmă cu doi ani de către Che Guevara. La scurt timp după aceea s-a aflat că tânărul menționat în raport este fiul lui Otto Huber. După o lungă perioadă de gândire, Braun ordonase supravegherea riguroasă a lui Otto Huber. Șase săptămîni mai tîrziu, Huber și-a dat seama că scrisorile sale erau controlate, convorbirile telefonice interceptate, el însuși fiind filat de agenți mai mult sau mai puțin abili, urmărit pas cu pas. Într-o zi l-a vizitat pe Braun, întrebîndu-l pe un ton calm și pașnic de ce este nevoie de așa ceva. Braun știa că are de-a face cu un expert, deci nu avea nici un rost s-o scalde sau să încerce să nege ceea ce era de netăgăduit. A urmat o conversație sinceră : „Da, toate acestea s-au întîmplat din cauza lui Ernst. Se știe cît de atașat ești de fiul tău și, ca înalt specialist, trebuie să-ți dai seama singur că, în cazul agenților secreți, pasiunile, fie vorba de băutură sau narcotice, de jocurile de noroc sau de dragoste, sînt considerate verigi slabe care se pot rupe cu ușurință.“ Desigur, Huber a fost de acord cu aceste considerente. Într-adevăr, așa stau lucrurile. Le știe foarte bine, este conștient de consecințe, dar tocmai de aceea dorea să știe dacă Braun a meditat asupra acestora și în sensul că, în deplină cunoștință de cauză, el nu se va repezi cu capul în zid. El știe ce datorează patriei, serviciului, personal lui Braun. Din asta rezultă că și fiul său va acționa ca unul care-și cunoaște datoria. În momentul respectiv Braun s-a gîndit, cu oarecare suspiciune, în ce sens ar trebui interpretate aceste fraze atît de frumos formulate de Huber. La care patrie, la care serviciu să se fi gîndit acesta ? Și-a alungat însă umbrele îndoielii și scepticismului, gîndindu-se că, în pofida situației dificile în care se afla, Otto Huber putea fi ținut în continuare cu o mîină de fier. Acum însă își dădca seama că, în competiția cu Huber, el, Braun, a fost învins. Huber l-a tras pe sfoară cu abilitate. Nu a fost deloc justificată decizia sa cu privire la oportunitatea abrogării măsurilor de supraveghere preventivă a lui Huber.

Desigur, Schleissig nu știa de ce tăcea Braun atît de îndelung. A mai așteptat cîteva clipe, apoi și-a continuat informarea :

— Am mai aflat că Huber, într-un desăvârșit secret, și-a vîndut vila, iar depozitul său de la bancă l-a investit în acțiunile unei întreprinderi elvețiene de voiaj.

— Eră firesc, recunosc Brau, cu o voce deja foarte calmă. Surprinzător ar fi fost dacă proceda altfel.

Se ridică și scoase din bar o sticlă de coniac. Umplu paharele.

— Cred că n-ăr fi cîtuși de puțin potrivit să bem în sănătatea lui Huber.

Își întrebă interlocutorul :

— Spune-mi, dragă Schleissig, cîți oameni ar putea să deconspire Huber în Ungaria ?

— Am verificat cu exactitate, domnule, răspunse bărbatul cu ochelari : cincisprezece.

— Ai putea să-mi spui ce anume crezi că l-a determinat să devină trădător ?

Schleissig își aprinse o țigară.

— Nu știu. Aseară, cînd pregăteam materialul, am sesizat unele aspecte pe care le ignorasem. Să le recapitulez : Huber se trage dintr-o familie din Prusia Orientală. Membrii familiei sale aflați în viață sînt și astăzi acolo, sub ocupație sovietică. Tatăl lui Huber a fost executat după complotul urzit împotriva lui Hitler. Mai multe dintre rudele lui îndeplinesc funcții importante în Germania comunistă. Gîndiți-vă, domnule, că Otto Huber trăia printre noi, pe cînd rudele sale se află în Răsărit. L-au ademenit, pesemne, asta trebuie să se fi întîmplat. Adevărul exact, însă, probabil numai de la el am putea să-l aflăm.

Brau schiță un gest aprobator. „Da, își spuse, toată lumea va gîndi astfel.“

— Transmite-i prin telex, îi ordonă lui Schleissig : „Autoturismul nu poate fi vîndut. Semnează contractul și întoarce-te imediat.“ După o scurtă pauză continuă : Desigur, Huber nu se va întoarce ; tocmai de aceea, te rog să te ocupi de lichidarea lui.

Toate acestea Brau le rosti cu un aer impasibil, ca și cum n-ar fi fost vorba de o condamnare la moarte, ci de un amănunt banal, cum ar fi canicula de afară.

— Schleissig, pot să-ți mai torn un păhăruț ?

— Da, domnule, răspunse bărbatul cu ochelari.

Luă paharul în mînă, frămîntat de gînduri umbre. Bău.

Braun sesiză privirea lui îngîndurată.

— Poate mai ai vreo veste bună pentru mine, dragul meu prieten !

— Mi-e teamă că da, domnule. Vă raportează că Mennel a luat cu el lista de prețuri K-6, cuprinzînd dispoziția ca agenției „liniei K“ să fie cuplați cu „Silvia“. Dacă Huber va găsi această listă de prețuri, printre actele lui Mennel, ar putea, eventual, să descifreze cifrul. Putea Huber să cunoască codul sectorului K ?

— La asta ar putea răspunde numai el, zise cu amărăciune Braun. Potrivit regulamentului, nu. Dar asta nu mai înseamnă nimic.

Se ridică și începu să se preumbe prin încăpere. Cugeta asupra situației. Oare cum le va explica șefilor cele întîmplate ?

6

Szücs Tibor stătea pe balcon, contemplînd luminile îndepărtate ale nopții. În liniștea desăvîrșită, se auzea doar freamătul monoton și clipocitul ritmic al valurilor. În depărtare, scăpărau asemenea unor stele ferestrele iluminate ale clădirilor înalte dinspre Somogy. Undeva, poate la motel, cînta o orchestră, acordurile muzicii răsunînd tainic, copleșitor, și pierzîndu-se în depărtare. Fata din odaie dormea liniștită, respirînd uniform. Tibor scoase o țigară din buzunar și o aprinse. Fu cuprins de un sentiment straniu, care-l îndemna să-și facă bagajul și să plece. Dar nu putea să o lase aici pe Beáta. Dacă era adevărat ce i-a spus Rusztem Ádám, atunci a-ncurcat-o de-a binelea. Desigur, de vină era și el, nu trebuia s-o lase pe Beáta să se descurce singură. O altă tîmpenie a fost că după-amiază nu au mai stat de vorbă.

Deodată Bea se deșteaptă. Aprinse veioza ; lumina se revărsă pe balcon. Tibor auzi vocea somnoroasă a fetei :

— Ce-i cu tine, nu poți să dormi ?

Szücs intră în dormitor. Privi trupul gol al fetei. Dumnezeule, de n-ar fi atât de frumoasă și atrăgătoare !

— Nu-i nici o problemă, spuse așezându-se pe marginea patului. Nu e nimic, adăugă sărutînd-o pe gît. Era bine, cred, dacă luam un somnifer.

— Dă-mi ceva să beau.

— Ce dorești, inimioara mea ?

— Indiferent ce, spuse ea aranjîndu-și perna sub cap și urmărind cu îngrijorare fiecare mișcare a bărbatului care stătea cu spatele spre ea.

Szücs puse pe masă o sticlă de coniac Martell și aduse pahare de la baie. Urmărindu-l în continuare cu privirea, Bea încerca să ghicească motivul tulburării lui Szücs. Îi cunoștea de mai mult pe acest bărbat înalt și bine legat, din gesturile lui cele mai mărunte și din cea mai mică tresărire a feței era în stare să-i descifreze sentimentele și gîndurile cele mai ascunse.

— Ce te supără ? întrebă ea, știi că mie nu-mi poți tăi-nui nici o supărare. Te cunosc. Amintește-ți că, încă de cînd eram elevă la gimnaziu, știam numaidecît dacă te frămîntă ceva.

Szücs își închise ochii. Își aminti chipul fraged, ochii mari și întrebători ai adolescenței de atunci și scutură capul, ca și cum ar fi vrut să-l alunge din minte. Luă o țigară de pe masă și o aprinse.

— Știi cine este acest Salgó Oszkár ? întrebă el mohorît.

— Managerul lui Viktor, răspunse fata.

Szücs zîmbi acru.

— Știi de fapt ce este un manager ?

— Desigur, spuse fata, bînd din pahar. Administrator. Sau ceva în genul ăsta. Se ocupa de treburile curente ale lui Mennel, cît timp se afla în Ungaria.

— Salgó este un kiberer, draga mea. Nu un cibernetician, ci un kiberer, cum se spune în idiș, adică un detectiv. Învelește-te, te rog. Știi că goliciunea mă tulbură. Ești fermecătoare, dar n-aș vrea să mă plictisesc de tine înainte de vreme. Ar fi o nerozie...

Fata se conformă numaidecît, acoperindu-se cu pătura ușoară de vară.

— De unde ai aflat ce mi-ai spus ?

— Nu numai el are oameni buni la hotel. Fi am și eu pe ai mei, se grozăvi el. De fapt, recunoscui apoi, știu de la nenea Adam.

Bea îi luă țigara din mână, trase un fum și i-o restituî.

— Și dac-ar fi kibereș, ce-i cu asta ? întrebă. Dacă vrei să știi, tu ești de vină.

— Desigur, zîmbi el cu o ironie puțin amară. Eu. Păi cine altul ar putea fi, dacă nu eu ? Cît coniac poțtești ?

— Ca de obicei. Îngîndurată, Bea se ridică, așezîndu-și coatele pe genunchi. Luă paharul din mîna lui, dar nu bău. Te-am implorat să ne oprim în fața hotelului și să bem o cafeluță și un Cola, muream de sete, îi reproșă fata. Nu, întii să vorbim cu Viktor ; asta te interesa mai presus de orice... Cînd îți intră ție ceva-n cap, o ții una și bună !

Bărbatul își luă paharul și-l dădu peste cap.

— Numai Dumnezeu putea ști de tentativa asta de asasinat. Bea-ți licoarea !

— Cîiao ! spuse fata. Goli paharul, i-l restituî și își îmbrățișă genunchii. Dîndu-și seama că n-au coborît la dejun îl întrebă : Vrei să-ți pregătesc ceva de-ale gurii ?

— Nu mi-e foame, spuse Szücs cu privirea fixă, deprimat. „De n-ar fi atît de frumoasă !“ gîndi el.

— Nici de mine nu ție „foame“ ?

— De tine mereu..., zi și noapte. N-aș mai pleca din pat, de lîngă tine. Spune-mi, Bea, unde Dumnezeu ai învățat să iubești la „tensiune înaltă“ ? Uneori mă gîndesc că ai început să faci dragoste încă de la vîrsta grădiniței.

Fata zîmbi.

— Tîmpit mai ești ! Nu mi-ai explicat tu că e ceva în-născut ? Dacă nu te-aș iubi, aș fi rece ca gheața. Sărută-mă.

Szücs nu se lăsă prea mult rugat. Bea se desfăcu din îmbrățișare și se duse în camera de baie.

— Cît e ceasul ? întrebă după ce reveni.

— Trei și zece. Fata se așeză la măsuta cu oglindă și începu să-și aranjeze părul.

— Ți-am spus că a sosit de la Hamburg șeful lui Viktor ?

— Mi-ai spus. Dar nu știu de ce tot repeți ?

— Am putea să stăm de vorbă cu el.

— N-am nici un chef, spuse. Trebuie să-mi fie clar, măcar acum, că am dat zor în mod inutil. E necesar să

învăţ odată că afacerile implică riscuri. Dealtfel, nici scrisoarea lui Mennel n-am adus-o cu noi. Trebuia s-o iei înapoi de la Géza.

Fata îşi întoarse capul, uitîndu-se la faţa lui amărită :

— Dumnezeu, spuse, numai un bărbat poate fi atît de neghiob ! Să fi luat înapoi scrisoarea ? Cum ? Să-l fi ucis ? Doar ştii că şi aşa m-a pălmuit !

— Despre asta nu mi-ai vorbit pînă acum.

— Nu-mi place să mă laud. Isprăvind de aranjat părul, îl stropi cu atomizorul. Îţi place ?

— Eşti foarte frumoasă.

— Atunci cînd m-a pălmuit nu eram atît de frumoasă, spuse, așezîndu-se pe marginea patului, alături de el. Sinceră să fiu, nu m-aş fi gîndit că Geza putea lovi atît de zdravăn. Am crezut că mi se răstogoleşte capul, desprins de gît.

— Pun eu mîna pe ticălosul ăla ! spuse Szücs cu un aer îndîrjit. Îl învăţ eu minte, îţi jur !

— Atît ar mai lipsi. Ce m-aş face pe urmă ? Dacă ar şti că sînt aici, cu tine, m-ar omorî. Să fi văzut ce faţă congestionată avea în timp ce citea scrisoarea lui Mennel ! Urla ca un isteric : Îţi interzic să-l întîlneşti ? Îţi interzic !

— Sărăcuţa de tine, spuse Szücs, sărutîndu-i faţa, gîtul, umărul.

— Ai grijă, scumpule, îmi deranjezi părul, şopti fata drăgăstoasă, simţind c-o trec fiorii. Mă iubeşti ?

— Numai pe tine te iubesc. Nici acum nu mă crezi ? Îţi dai seama cît risc ?

Szücs se încordă, deodată, încruntîndu-şi sprîncenele.

— Spune-mi, Bea, nu te-ai gîndit cumva că Viktor o fi fost asasinat de Géza ?

Fata îl privi nedumerită.

— Ai înnebunit ? protestă ea înspăimîntată. E imposibil ! Nu se încumeta el să săvîrşească un asemenea act de demenţă !

Pentru o fracţiune de secundă, îi apărui imaginea lui Szalai Géza, cu faţa schimonosită de mînie, parcă auzea vocea lui grosolană şi răguşită, parcă simţea durerea pricinuită de puternicele lovituri cu care se năpustise asupra sa. Îşi aminti clipa cînd şi-a ridicat instinctiv mîinile, pen-

tru a-și apăra sinii, fața, corpul... Imaginea dispăru și Bea începu să plîngă. Nici ea nu știa de ce.

„Asta mai lipsea“, se gîndi Szücs, îmbrățișînd-o.

— Dumnezeule, nu mai plînge ! Ce ai ? întrebă, gîndindu-se că nervii fetei erau zdruncinați.

— Nu l-a ucis Géza ! spuse fata cu o voce jalnică. E imposibil. Este exclus, înțelegi ?

„De ce oare ar fi exclusă această posibilitate ?“ se întrebă Szücs. Își aduse aminte de ultima întîlnire cu tînărul inginer. Nici nu observase cînd s-a deschis ușa atelierului. Motorul polizorului se învîrtea cu o viteză de 6000 turații pe minut. Datorită zgomotului, nu a auzit pașii care s-au apropiat. A auzit doar un ușor hîrîit și a avut impresia că Pani trebuia în magazin, ochelarii de protecție îl împiedicau să vadă lateral. Vedea doar ceea ce avea în față, vibrarea nasturelui fixat în dispozitivul de susținere al mașinii de polizat. Cîneva i-a atins brațul. S-a întors și l-a văzut în fața lui pe Szalai Géza. De fapt, Panni era cea care i-a permis inginerului să intre în atelier. Era supărat pe ea, dar și-a stăpînit enervarea. Și-a dat seama că Géza era pus pe răfuială. Și-a ridicat ochelarii de protecție, fixîndu-i pe frunte. Și-a aprins o țigară, fără a-i oferi una și oaspetelui nepoftit. Prelungea tăcerea, pentru a-și aduna gîndurile. Szalai era mai înalt, mai puternic decît el, dar, datorită consumului exagerat de bere, avea un început de burtă. Dacă era neînarmat și nu va ataca mișelește, va ști să înfrunte atacul se gîndea ; deși, ce-i drept, el avea treizeci și nouă de ani, pe cînd inginerul doar douăzeci și opt. Dar se simțea într-o bună formă fizică, ceea ce reprezenta, totuși, un avantaj de necontestat.

— Ascultă, îi spuse Szalai cu o voce răgușită, te previn pentru ultima oară, las-o-n pace pe Bea ! Dacă vă mai prind împreună, te tai în bucățele. Înțelegi ?

Nu încapă îndoială, trebuia să-i dea una peste gură acestei secături umflate și să-l dea afară din casă. S-a reținut, totuși, temîndu-se de un scandal public. A început să se explice cu stîngăcie, vrînd să-l convingă pe Szalai că era vorba de o neînțelegere, de o interpretare greșită a relațiilor sale cu fata, că era vorba de o prietenie intimă și de durată, încă din copilăria fetei...

— Ajunge cu pălăvrăgeala, meștere ! Nu face nici pe tatăl, nici pe bunicul Beei ! Înțelege ? Isprăvește cu de-alde astea ! I-am spus-o și ei. V-am iertat flirtul din Italia, dar acum nu permit nimănui să mă ia drept un cretin.

Atunci s-a infuriat și el :

— De ce l-ai lăsat pe neamțul ăla să o ademenească ? Doar ai fost acolo. În mod ostentativ, a suflat fumul în fața lui Szalai. Știi de ce ? Pentru că te-ai purtat ca un fecior de bani gata. Nu ți-au ajuns cei șaptezeci de dolari, nu-i așa ? Au fost binevenite micile cadouri oferite de neamț, invitațiile la bar, dejunurile gratuite. Proxenetule ! Domnul inginer a închis ochii, nevrînd să știe ceea ce știa, de fapt. Știi, ce ești, tincere ? O lepădătură. Nu spun altceva, pentru că am primit o educație bună. Iar acum, cară-te !...

Mîngîie cu blîndețe părul roșcat și mătăsos al fetei. „Da, se gîndi, ar fi meritat să-i dea o bătaie de mama focului...” Bea se liniști și adormi ușor. Szalai o acoperi cu grijă, apoi se culcă și el.

Cineva bătu la ușă. Tresări. Își frecă ochii și se uită în jur buimăcit. Era o zi caldă, însorită. Se trezi și Bea, căscînd alene.

— Cine e ? întrebă, privindu-și ceasul. Dumnezeule, e trecut de ora zece !

Ciocănitul în ușă se repetă. Szücs își îmbracă halatul de baie.

— Imediat, spuse cu voce tare. Și uitîndu-se la fată : Pune ceva pe tine sau intră în baie. .

Așteptă pînă cînd Bea părăsi încăperea și descuie ușa.

Intră Salgó Oszkár, cu un aer istovit. Pe fața-i grasă și pe frunte sclipeau brobonițe de sudoare. Cămașa-i era learcă. Pantalonii albi de doc mototoliți. Haina și-o ținea sub braț, ca pe o cîrpă.

— Doamne, credeam că ați și plecat. Privirea-i somnoroasă cercetă alene interiorul camerei. E o caldură nemaipomenită, spuse. Bea unde e ?

— Sînt aici, sînt aici, spuse fata ieșînd din baie. Bună dimineața !

— Sărut mîna, se-nvioră el brusc, însoțind salutul cu o înclinare a capului și, ingorîndu-l pe Szücs, ca și cum nu mai era acolo, se foi prin cameră ca la el acasă. Văzînd pe masă o sticlă de coniac, exclamă : Martell ! Ridică

sticla : Nu-i de lepădat, deși mie îmi place mai mult coniacul Napoleon. Ai un pahar curat, fetițe ?

Deși observase că tinerii se uitau unul la altul, nedumeriți, nu se sinchisi.

Bea își mușcă buzele, gata să-l pună la punct, Szücs îi făcu însă un semn discret să se calmeze.

— Adu un pahar ! îi spuse fetei.

Oftînd din adînc, Bea dispăru în camera de baie.

— Dacă-mi permiteți, domnule Szücs, am să mă așez puțin, spuse lăsîndu-se greoi într-un fotoliu. Nesuferită mai e și bătrînețea asta ! De-ați ști ce rău mă dor picioarele, se văicări el tot ca unul de-al casei. Apoi, privind-o pe Bea care adusese paharul din baie și îi turna coniac : Știi în ce-mi înmoi picioarele în fiecare seară ? Într-o infuzie de cimbrisor... dar de la un timp văd că nici asta nu-mi mai alină durerile. Săltă paharul și rămase cu el așa : Dar dumneavoastră de ce nu vă așezați ? Poftiți, curaj ! Simțiți-vă ca acasă ! În sănătatea dumneavoastră ! Bău o gură de coniac, privind-i pe cei doi care stăteau în picioare înlemniți. Își încruntă fruntea : Am impresia că sînteți supărați pe mine. Așa este ? Sau poate mă înșel ?

Între timp, Szücs își trăsese pantalonii pe el.

— Sîntem obosiți, spuse. Astă-noapte n-am prea dormit.

Se așeză pe brațul fotoliului, făcîndu-i semn Beei să se așeze și ea. Fata luă loc pe marginea patului.

Salgó își aprinse trabucul.

— Sper că prin asta nu vrei să-mi sugerezi că vă stîngheresc. Vocea lui trăda o oarecare dezamăgire : Dumnezeu să mă ierte, mi-ar părea foarte rău, tocmai pentru că vă simpatizez. Am crezut că o să vă bucurați de întâlnire.

— Nu se vede cît de mult ne bucurăm ? Nu se citește pe fețele noastre ? întrebă răutăcioasă Bea, care nu putea să-i ierte bătrînului că a tras-o pe sfoară. Ne saltă inima de fericire, domnule manager. Nu-i așa, inimioara mea ?

— Și încă cum ? îi ținu Szücs isonul, aprinzîndu-și o țigară. Își frecă falca puternică și colțuroasă. Cărui motiv sau eveniment îi datorăm vizita ?

Salgó nu se lăsă intimidat. Calmul său rămase netulburat. Bău tihnit încă o înghițitură de coniac.

— Beți pentru sănătatea mea. Numai o înghițitură. Se uită la ei zîmbitor, urmărind atent fizionomia și reacțiile lui Szücs. Va să zică nu vreți, spuse cu un aer ofensat. Imi purtați pică, deși motive de supărare aș avea cu mai degrabă. Ați vrut să mă păcăliți. Frumos din partea voastră !

— Dumneata ești sticlete ? îl întrebă Szücs fără menajamente, privindu-l fix.

— V-ar deranja dacă aș fi ?

— Îmi displac sticleții, mă feresc de ei ca de riie, spuse Szücs cu o voce tăioasă.

— Îmi închipui cîte bancuri cu polițiști cunoști.

Salgó suflă fumul trabucului spre fața lui, dar nu într-o manieră mitocănească, provocatoare, ci într-un fel jucăuș, în semn de simpatie.

— Nu cumva-ți place s-agăți băieți, bătrîne domn ? se feri Szücs, vădit iritat, începînd să-și piardă răbdarea. Dă cărțile pe față, bătrîne ! „Ferbli“ !

— „Ferbli“ abia urmează, spuse Salgó. Știi ce risc comportă jocu-ăsta de noroc cu cărți maghiare ? întrebă, în timp ce-și masa picioarele suferinde. Îi zîmbi fetei : Domnul Szücs nu vrea să fim prieteni. Trist, domnișoară, și cît se poate de regretabil. Ce părere ai de aversiunea asta a lui, atît de fățișă ?

— Trăncănești prea mult, nene managerule, răspunse Bea.

— E un indiciu cert al senilității, rosti Szücs cu un aer resemnat, ridicîndu-se în picioare. Ce anume dorești să știi ? Întreabă-mă, am să-ți răspund; iar după aceea cără-te, dracului ! îl apostrofă Szücs grosolan.

— Doar cîteva lucruri... Spune-mi, dragă mea Bea, de ce m-ai mințit ?

— Eu pe dumneata ? întreabă ea uimită.

— Mama ta, fetiço nu se trage din familia Mennel. Nu, nu ! Nu e din familia Mennel.

— Dumneata cînd... „men-el“ ?* se amestecă Szücs batjocoritor.

* Joc de cuvinte asociat cu numele lui Mennel. „Men-el. Cînd pleci ?

— Bravo ! replică Salgó. Îmi plac oamenii spirituali. „Mennel. Maga mikor men-el“ ? (Mennel... Dumneata cînd pleci ?) Splendid joc de cuvinte ! Dar eu „nem menek el“ (nu plec), pînă cînd scumpa de Bea nu-mi oferă o explicație cît de cît acceptabilă.

Fata vru să spună ceva, dar Szücs o avertiză, printr-o privire, să stea potolită.

— Întîi să lămurim ceva, bătrîne, zise el. Dumneata ești polițist scos la pensie, nu-i așa ?

— Exact.

— Asta înseamnă că vizita matinală a lui Salgó Oszkár nu este decît o amabilă expresie a atenției din partea unui particular. În consecință, întrebarea adresată Beei nu poate fi apreciată ca fiind pusă în mod oficial.

— Să zicem, spuse Salgó.

— Dacă așa stau lucrurile, ia notă de următoarele : una — Bea nu este obligată să răspundă la întrebările domnului Salgó ; doi — domnul Salgó fiind o persoană particulară, eu nu mă simt obligat să-l primesc ca oaspete.

— Dar, cum vezi, eu mă și aflu aici.

— Trei — întrucît sînt foarte ocupat și compania dumatăle mă plictisește, te rog să isprăvești băutura și să pleci !

— Și dacă nu plec ?

„Tipul ăsta e de o impertinență rar întîlnită, se gîndi Szücs, furios. Se pare că mă ia drept un popîndău provincial care poate fi speriat printr-o clipire a ochilor. Cîtă eroare, moșneag prăpădit !“ Știa el foarte bine că pensionarii de felul lui, care se tot bagă unde nu le fierbe oala, stîrnesc de regulă oprobriul public. cîte unul e bătut măr și nici dracu' nu-i ia apărarea. Chiar și autoritățile au de furcă nu rareori cu isprăvile lor.

— Și dacă nu plec ? Asta-i întrebarea, nu-i așa ? repetă Salgó.

— Ei, atunci nu-mi rămîne decît să te iau de guler și să te arunc pe ușa, afară, hodorog afurisit. Ei ?

Salgó își șterse fruntea nădușită. „Siguranța de sine e impunătoare“, se gîndi el. Dar își dădu seama în același timp că Szücs era un om care se temea.

— Eu, dacă aș fi în locul dumatăle, nu m-aș încumeta la o asemenea acrobație ; nu numai datorită greutateii mele

corporale, care ți-ar cere un efort serios — nu poți așa de ușor să mă iei de guler — ci și datorită circumstanței în care eu aș pleca acum...

Szücs îl întrerupse cu vehemență :

— Mă plictisești cu palavrele !

Se ridică în picioare cu o mină amenințătoare, dar Salgó nu se mișcă deloc și continuă :

— Dacă eu aș pleca acum, în cinci minute ar sosi colonelul Kara și maiorul Bálint. Ei ți-ar pune întrebări cu mult mai neplăcute. Eu am întrebat doar de ce domnișoara Kürthy Beáta, logodnica lui Szalai Géza, locuiește împreună cu Szücs Tibor ? Și ei îți vor pune această întrebare. Eventual vor cere domnului inginer Szalai să se deplaseze aici, chemându-l de la Füred.

Pleoapele fetei tresăriră. Îl privi cu suspiciune pe bătrînel.

— Vrei să ne șantajezi ?

— Da' de unde, drăguț ? Am mai spus ce doresc. De unde-l cunoști pe Viktor Mennel și ce ai vrut de la el ?

— Cu dumneata nu discut ! spuse fata cu vrăjmășie. Și cine ești dumneata ? Un provocator ticălos ! Înțelege ?

Szücs întinse un braț peste umerii fetei și-o trase spre el, iritat. Își dădu seama că Salgó era cu mult mai periculos decît bănuise. Comportamentul acestuia, calm și sigur de sine, părea să aibă un fundament solid : certitudinea că de partea sa este puterea.

— Liniștește-te, Bea ! Liniștește-te, nu-ți pierde capul.

Dar, degeaba, nervii fetei cedaseră.

— S-a dat drept manager al lui Mennel. Și mai pretinde că-i om cinstit.

Salgó începu să rîdă.

— Ai haz, fetițo, spuse. Păi, cum am fost eu managerul lui Mennel, așa ai fost și dumneata verișoara lui. Așa că sîntem chit. drăguț !

— Ce știi despre mine ? îl întrebă Szücs, strîngînd-o atît de tare pe față pe încheietura mîinii, încît ea scoase un țipăt de durere. Hai, răspunde odată !

— Nu prea multe. În cincizeci și doi ai absolvit facultatea de medicină. În mod strălucit. Aveai un mare viitor înainte. Pînă și adversarii ți-au recunoscut talentul. În toamna anului cincizeci și cinci ai avut relații sexuale cu

o fetiță din clasa a treia de gimnaziu, Hámori Piroska. E exact ?

Cei doi încremeniră. Vrînd-nevrînd erau în mîna bătrînului.

— Exact, incuviință din cap Szűcs, năpădit deodată de amintiri. Privirea i se întunecase. Vocea îi deveni molcomă și parcă mai umană. De la Budapesta ai obținut datele ?

— De la Tokio, spuse Salgó. Să continui ?

— E inutil.

Szűcs se întunecă și mai mult. Omul acesta părea să știe totul despre el. Își aduse aminte de Hámori Piroska. Dureroase amintiri !

— Ai iubit-o pe adolescenta aceea ?

— Am vrut să mă însor cu ea, spuse Szűcs privind frunzele din țesătura covorului. Poate că n-ai să mă crezi. Nici instanța judecătorească nu m-a crezut, deși era adevărat. Cînd m-am întors din Cuba, Piroska era însărcinată în luna a cincea.

— Cît timp ai stat în Cuba ? îl întrebă Salgó.

— Patru luni, răspunse Szűcs resimțind toată amărăciunea anilor care au trecut.

Ori de cîte ori era pomenit numele Piroskăi sau întîmplarea tragică de atunci, ca și acum se gîndea la ce ar fi trebuit să facă. Era copleșit în asemenea momente de realitățile vii ale unui trecut apăsător. S-a întors acasă din Cuba bine dispus, cu impresii noi și bogate. În timpul zborului ar fi dorit să accelereze viteza avionului, ca să ajungă cît mai repede la Budapesta ; lungă a fost această perioadă de patru luni, Piroska i-a lipsit mult de tot.

Încă nu-și despachetase valizele, nu-și spălase praful de pe el, după lunga călătorie, cînd Piroska a picat pe neașteptate în apartamentul său. A întîmpinat-o cu bucurie și dragoste ; după numai cîteva minute însă și-a dat seama cît de mult se schimbase ea între timp. Avea o privire speriată, ochii îi erau tulburi, copleșiți de groază, frumoasele trăsături ale feței erau aproape descompuse, pielea ei fragdă se uscaseră și se înăsprișe.

— Voi avea un copil, i-a șoptit cu exasperare, izbucnînd în hohote de plîns.

Consternat, a început să socotească. Fusesse plecat de patru luni. Dacă Piroška nu greșea, însemna că nu mai era nimic de făcut.

— Nu e vreo eroare de calcul ?

— Nu, nu e nici o greșeală. E sigur.

■ — Știi sau crezi numai ?

Piroška plîngea în hohote, tremurînd toată. Cuvinte amare, de reproș, izbucneau din gura ei.

— Mi-ai spus că o să ai grijă. Să n-am nici o teamă... Și acum ce mă fac ? Dacă află tata, s-a zis cu mine...

— Dezbracă-te !

Vocea lui suna poruncitor. A condus-o în cabinet. Douăzeci de minute s-a spălat pe miini și s-a tot gîndit. Hámori János este un om brutal, un sălbatic, un religios fanatic. Dacă ar fi după inima lui, și-ar trimite fata într-o mănăstire de maici. Soția, aidoma. Pe ea o poți găsi în biserică încă din zorii zilei, îngenunchată pe dalele reci, de piatră, obligînd-o și pe nenorocita de fată să îngenuncheze. Fratele Piroškái este de asemenea bisericos. De cînd învață la Pannonhalma, pînă și jansenismul i se pare liberal, ceea ce, oricum, este straniu, dacă ne gîndim că această doctrină este apropiată de aceea a reformatorului Calvin și chiar adepții ordinului benedictinilor îi îndemneau pe enoriașii lor să fie mai cumpătați și mai chibzuiți, nicidecum nu-i împingeau spre acel fanaticism religios care generează doar tragedii. Fata și-a acoperit fața sau nu a îndrăznit să se uite la el. Din păcate, nu era nici o eroare. Foetusul era în luna a cincea.

— Îmbracă-te ! i-a spus.

Atunci, blestema clipa cînd a cunoscut-o pe Piroška. Dragostea nu urmează niciodată calea rațiunii. Poate că tocmai în asta constă frumusețea ei. Desigur, pe atunci nu știa încă nimic despre familia Hámori ; simțea doar că se îndrăgostise la nebunie de această fetișcană, cu trupul frumos și că era absolut incapabil să se debaraseze de sentimentele față de ea. Pe atunci încă nu știa că Hámori János era un om care respectă legile și că, în același timp, era singurul reprezentant special al unor firme din Occident, bunele sale relații cu organele guvernamentale fiind și deosebit de rodnice.

— Acum ce urmează ? a auzit întrebarea timidă a fetei.

S-a întors, și-a scos halatul și și-a aprins o țigară.

— Vei naște copilul și te vei mărita cu mine.

Fața Piroskăi era schimonosită de groază.

— Nu, a șoptit îngrozită, mai bine mă omor.

— Mai ai timp pentru asta.

Știa că nu era vorba de o pălăvrăgeală ieftină. Piroska nu era scutită de o anume predispoziție ereditară, dar aceasta, în cazul ei, nu se manifesta sub forma religiozității excesiv-fanatice, ci prin pasiune sexuală. Nu era ceva conștient, ea nu-și dădea seama de gradul tensiunii senzualității sale, de iradierea voluptății ei, neavînd dealtfel nici posibilități pentru o evaluare comparativă, pe cînd el avea deja o bogată experiență în această privință.

Se cutremură, se întoarse. Privirea curioasă a lui Salgó era ațintită asupra lui.

— Nu intenționez să-o operez, spuse. Am fost în vizită la părinții ei. N-am pomenit nimic despre faptul că fata era însărcinată; atmosfera era atît de dușmănoasă, încît mi-a fost imposibil să strecor și cea mai vagă aluzie. Un zîmbet amar și chinuit îi schimonosi fața. Crezi că au vrut să stărn de vorbă? Te înșeli. M-au amenințat, m-au dat afară. Hámori mi-a pus în vedere că mă dă pe mîna poliției.

— Pînă la urmă ai operat-o?

— Ce puteam face altceva? Desigur, privind lucrurile din afară și în retrospectiva a cincisprezece ani, totul pare altfel. În anul cincizeci și cinci haosul era total. Programul publicat în cincizeci și trei l-a săltat pe Hámori pe o treaptă mai înaltă, își însoți el cuvintele cu un gest semnificativ. Am operat-o, și bătrînul mitocan a fost nevoit să țină seama de asta. Ei n-au știut că eu sînt tatăl copilului; știau doar că sînt autorul raclajului, că fata mi-a cerut să-o operez. Am crezut că îi aveam în mînă, că i-am încolțit. Timp de trei zile totul a fost în regulă. Dar în a patra zi fata a făcut o embolie pulmonară. M-au anunțat prea tîrziu. Hámori m-a denunțat. În acel moment o putea face fără risc. Găsise ac de cojocul meu și nu mai avea nimic de pierdut. M-au condamnat la cinci ani. Asta-i tot. Sau, poate, vrei să mai știi și altceva?

— Confectionarea nasturilor ai învățat-o în perioada detenției ? se interesă bătrînul.

— În parte. Timp de patru ani am lucrat într-o uzină de confectionat nasturi. După ce am fost eliberat, m-am concentrat asupra perfecționării cunoștințelor mele în această profesiune.

Salgó îl privi cu compasiune. Știa că a spus adevărul ; raportul transmis de la Budapesta atesta întru totul fiecare cuvînt al său. Cînd l-au eliberat, i-au dat calificativul excepțional ; avea un comportament exemplar, era un deținut silitor, harnic, liniștit.

— Domnișoara este asociata dumitale ? întrebă Salgó arătînd spre Bea.

— Ce legătură are una cu alta ? Ascultă, nu crezi că vrei să știi prea multe ? replică fata excedată.

— Așa sîntem noi, sticleții, curioși, spuse bătrînul, apăsînd sardonice pe expresia „sticleți”. Mai ales eu sînt curios. Pentru că înșăși situația îmi stimulează curiozitatea, fetițo. Dumneata te-ai logodit, cum s-ar zice, cu Szalai Géza, dar îți petreci week-endul cu domnul Szücs. Cum să-nțeleg combinația asta ? Sincer să fiu, nu o înțeleg. Vezi mata, eu, ca formație, țin totuși de epoca antebelică. Și, în privința asta, cel puțin, aș putea fi considerat un conservator...

— Tu, conservator ? Un polițist ? spuse fata în batjocură. Dacă ai simți subtilitățile și profunzimile vieții sufletești, n-ai mai fi polițist, ci profesor universitar.

— S-au poate istețul isteților, spuse Salgó. Dar eu sînt doar un sticlete, ce să-i faci ? Vreau să-ți atrag însă atenția că domnul inginer Szalai, deși nu este polițist, de asta sînt convins, nu cred să-nțeleagă nici el această situație stranie, eventual... de domeniul resorturilor intime ale parapsihologiei. Așa că m-ar bucura, dacă mi-ai explica, totuși, acest fenomen paradoxal. Deocamdată numai mie.

— N-am ce explica. Géza este logodnicul meu, dar îl iubesc și pe Tibor. Asta-i tot.

— L-ai iubit și pe Viktor Mennel, încercă s-o descoasă bătrînul, în timp ce se uită la Szücs care ședea fără să scoată o vorbă.

— Mi-a făcut curte. Dar între noi nu a fost nimic, spuse fata îndreptându-și privirea către Szücs, în speranța că-i va lua apărarea : Spune-mi, sînt eu obligată să tot răspund la întrebările acestei bătrîne secături ?

— Nu ești obligată, domnișoară, răspunse Salgó făcîndu-se că nu a auzit expresia ei jignitoare. Pot da un telefon ?

— Cu cine dorești să vorbești ? întrebă Szücs.

— Cu maiorul Bálint. Îl rog să vină aici. El nu este o secătură bătrînă, ca mine ; mă gîndesc că la întrebările lui vei răspunde cum se cuvine, domnișoară. La urma urmei, îmi este indiferent prin intermediul cui îți voi pune întrebările...

— Lasă prostiile, Bea, interveni Szücs pe un ton blind și persuasiv. N-are nici un sens să complicăm și mai mult treburile, și așa destul de încurcate. Spune sincer tot ce ai de spus și sper că domnul Salgó n-o să abuzeze de rolul său.

— Doamne ferește ! exclamă bătrînul și, scoțînd o legitimație din buzunarul de la spate al pantalonului, i-o arată : Iată, domnișoară, dacă asta te liniștește. Sînt ofițer de poliție pensionat, dar în rezervă, iar aci se arată că am dreptul să particip la anumite cercetări. Fac parte din grupul de sprijin al poliției.

Bea se uită la legitimație și făcu un gest de lehamite.

— Unde l-ai cunoscut pe Viktor Mennel ?

— În Italia. Vara trecută, cînd am fost acolo împreună cu mama și cu logodnicul meu.

Salgó, care aflase de la Kara despre „mărturia“ de aseară a lui Huber, era încordat, reușind să-și ascundă tensiunea nervoasă. Iată..., în fața lui stă unguroaica la care s-a referit Huber. Toate concordă : fata, mama, logodnicul. Apoi o umbră de îndoială atenuă bucuria. Nu ar fi mult prea simplu !

— Și cu Viktor Mennel ai avut raporturi intime ?

Bea tăcu.

— Spune sincer, o îndemnă Szücs. Țasta nu e un delict penal, pasibil de condamnare.

— Am avut relații intime și cu el.

— Logodnicul dumitale știa ?

— A aflat după aceea... De atunci este foarte gelos. Mă urmărește pas cu pas.

— Nu-i de mirare, conveni Salgó. Ești foarte frumoasă, Bea. Și eu aș fi gelos în locul logodnicului dumitale. Continuă, te rog.

— La un moment dat, Mennel a observat nasturii de la rochia mea. I-au plăcut. M-a întrebat de unde i-am cumpărat. Atunci i-am vorbit de Tibor. I-am povestit în ce situație se află, de greutatea pe care le întâmpină. L-am lăudat pentru talentul și îndemnarea lui și i-am spus că, în pofida tuturor calităților pe care le are, nu se poate afirma. I-am mai spus și altele. A doua zi, Viktor mi-a zis că s-a gândit la cele povestite de mine despre Tibor și că, în calitate de om de afaceri, apreciază fantezia lui creatoare. Mi-a zis să-i sugerez lui Tibor să întocmească o colecție de mostre, să facă un proiect de deviz, să menționeze și mașina sau dispozitivele de care ar avea nevoie etc. Urma să vină în Ungaria vara asta, să ne reîntîlnim pentru a stabili detaliile și condițiile de colaborare. A, încă ceva : Mi-a spus că, desigur, va achita costul colecției de mostre.

— Întocmai așa stau lucrurile, confirmă Szücs. Prin intermediul Întreprinderii de Comerț Exterior „Artex“ purtăm corespondență, în acest sens, începînd din luna ianuarie. Între timp, Mennel a discutat problema cu șefii săi care au manifestat interes față de proiectul acestei afaceri. Mi-a comunicat printr-o scrisoare ce aveam de făcut și m-am apucat de treabă. Am lucrat zi și noapte. „Artex“ m-a stimulat, de asemenea, considerînd că afacerea merita toată atenția. Întreprinderea a luat contact cu firma Hanza, care a promis livrarea unui polizor de mare capacitate și a unui cuptor de ars. Scoase un dosar din servietă, și i-l înmînă lui Salgó : Uite, poți să-l studiezi. Este corespondența noastră. Fiecare scrisoare a fost expediată prin „Artex“, care a apreciat că nasturii sînt lucrați cu fantezie și că afacerea pare a fi rentabilă. Iată și colecția de mostre. Scoase din servietă niște cartoane pe care erau cusuți nasturii, care mai de care mai reușiți și mai frumoși. Acum cinci zile, Bea a primit o scrisoare de la Mennel. Ne-a rugat să-l vizităm, aducînd cu noi și colecția de mostre. Am sosit, și uite că el a fost ucis.

— Scrisoarea de care ai pomenit este aici ? întrebă Salgó, răsfoind dosarul.

— E la logodnicul meu, spuse Bea. Mi-a confiscat-o, pălmuiindu-mă și interzicându-mi să mă mai întâlnesc cu Viktor. E gelos.

— Povestea e veridică, aprecie Salgó răsfoind în continuare dosarul, incredințat că Szücs nu mințise. Da, foarte veridic. Cel puțin când o auzi prima dată.

— Cu cât o vei auzi de mai multe ori, cu atât va fi și mai veridică. Du-te, dacă vrei, la Budapesta și stai de vorbă cu oamenii de la „Artex“. Îți vor confirma, între altele, și faptul că eu nu eram prea amator.

— Te cred, domnule doctor, spuse Salgó.

Ochii lui Szücs se umplură de o lumină stranie :

— Îți bați joc de mine ?

— Nu, crede-mă că nu ! Te compătimesc. Vorbele bătrînului sunau sincer. Ți-ai părăsit pentru totdeauna vocația ?

Fața lui Szücs tresări. Ieși pe balcon, privind spre întinsul strălucitor al apei.

— Să lăsăm asta, domnule, spuse cu vădită amărăciune. Se întoarse rezemîndu-se de ușă și își arată degetele : Uită-te la ele. Cu aceste degete n-am să mai pot practica medicina. Sint bune doar pentru confecționarea nasturilor...

Salgó se ridică. Scrumul trabucului căzu neobservat pe covor. După ce se rîci cu un deget la rădăcina nasului cărnos, bătrînul scoase din buzunarul de la spate al pantalonului o scrisoare.

— E scrisoarea lui Mennel, spuse oferindu-i-o lui Szücs. Pune-o bine, poate vei mai avea nevoie de ea.

Szücs privi scrisoarea și își aminti avertismentul binevoitor al lui Rusztem Adám : „Salgó e foarte șmecher și periculos. Să te ferești de el.“ Se uită la bătrînul din fața lui care zîmbea amical. „Dumnezeu știe ce-o fi mai avînd prin buzunare !“ se gîndi. Între timp, Bea făcu un pas și luă scrisoarea din mîna lui Szücs.

— Cum a ajuns la dumneata ? întrebă ea, fixîndu-l pe Salgó.

— Logodnicul dumitale a pierdut-o, iar noi am găsit-o. Simplu, nu ?

În ochii fetel licări spaima.

— Géza știe că sînt aici ?

— Sînt un om bătrîn, dragă Bea, nu un clevetitor, răspuse Salgó uitîndu-se obosit în ochii lui Szücs.

Se priviră fără să scoată un cuvînt. Szücs își aplecă ochii. Bătrînul îi răscolise amintirile, îl și derutase. Știa pesemne totul despre ei, înainte de a le călca pragul. Pusese întrebările mai mult în joacă. Încă nu cunoștea metoda lui Salgó, nu știa că bătrînul creează anumite situații prin care adevărul să fie împins la lumină.

— Domnule Szücs, îl făcu să tresară vocea bătrînului, mîr-ar face plăcere să-ncheiem o tranzacție, noi amîndoi.

— Ce anume ? întreba Szücs puțin bănuitor.

— Mă gîndesc la ceva pentru care eu te-aș recom-pensa prin restituirea diplomei de medic.

— Și ce ar trebui să fac în schimb ? Dealtfel, să lăsăm asta, domnule. Prefer să rămîn la nasturii mei. Îmi place să lucrez, îmi place munca.

Salgó nu insistă.

— Cum crezi. Porni spre ușă, comunicîndu-le așa, în treacăt : Colonelul Kara vă roagă ca deocamdată să nu părăsiți hotelul.

— Cu titlu de arest preventiv ?

— Nici gînd. E doar o rugăminte. Domnul colonel do-rește să clarifice acel grad de rudenie cu Mennel. Atîta tot.

— Păi l-am clarificat parcă, spuse Szücs contrariat.

— Cu mine. Dar nu în fața colonelului Kara. El con-duce ancheta. Este vorba de cîteva zile. Mă gîndesc că deocamdată nu v-ați plictisit unul de celălalt. Cheltuielile de la hotel le vom suporta noi, le trecem în contul nos-tru. Și în timp ce punea mîna pe clanță : Spune-mi, Beáta, voi aveți vreo casă de odihnă pe malurile Balatonului ?

— La Szemes, spuse fata. Iar după o scurtă ezitare, adăugă : Strada Hunyadi, numărul doi. E o vilă construită înainte de război.

— Mulțumesc, domnișoară. Asta mă liniștește.

Se înclină reverențios, părăsind camera. În hol se în-tîlni cu Felméri. Intrară la café-bar. Comandă o cafea. Cînd ospătarul punea ceșcuța pe masă, îi spuse acestuia :

— Jancsi dragă, du-i te rog lui Szücs Tibor în cameră un pahar mic de coniac Napoleon și trece-l în contul meu.

După plecarea băiatului, Felméri îl întreabă :

— S-a întâmplat ceva, nene Salgó ?

— Nu prea multe, răspunse bătrînul. Mai trebuie găsite răspunsuri plauzibile la cîteva întrebări.

— Și anume ?

— De ce nu știa Camera de Comerț că firma Hanza corespundează din luna ianuarie cu firma „Artex“ ? M-ar interesa și de ce a reținut Szalai Géza scrisoarea pe care Mennel i-a adresat-o Beei ? În ce zi sîntem azi ?

— Douăzeci și șapte, duminică, spuse Felméri, gîndindu-se că n-ar fi rău să petreacă vreo cîteva zile cu Ilonka.

Peste o oră au participat la o consfătuire convocată de Kara. Colonelului îi pria schimbarea mediului : nu mai era atît de palid ca în urmă cu două zile. Parcă, între timp, se mai descrețise la față. În schimb, Salgó părea aproape istovit. Bálint dormise bine noaptea, reușise să vorbească la telefon cu soția încă în zorii zilei, deci se simțea în toată puterea și era bine dispus. Îi promisese soției că, dacă se va ivi prilejul, chiar astăzi va da pe acasă pentru o jumătate de oră. Felméri se uita cu falsă indiferență la „bătrînii rutinați“, gîndindu-se că pînă în prezent n-au realizat mai nimic extraordinar. Liza dăduse fuga în sat, deoarece Salgó își invitasese prietenii la masă și ea nu-și putea permite să se facă de rușine ca gazdă. Trebuia să mai facă unele cumpărături pentru dejun.

Kara își aprinse țigara și făcu bilanțul pînă la zi al anchetei :

— De fapt, de ieri am făcut un pas mare. Două chestiuni au început să se contureze mai clar. Cele două fire vor trebui să se întîlnească, deoarece ambele acțiuni au fost coroborate de Mennel. Unul din aceste fire duce la firma Hanza care coincide, de fapt, cu activitatea desfășurată de Oficiul vest-german de informații pe teritoriul Ungariei. Mennel avea agenți care se află și acum în țară. A venit aici cu scopul de a se întîlni cu ei. Sarcina noastră precisă și fără echivoc constă în depistarea rețelei lui Mennel. Am impresia că Huber ar putea oferi un sprijin

considerabil în această privință, dar nu-l putem obliga să vorbească. Comportamentul său este explicabil, iar ceea ce a destăinuit pînă în prezent are, totuși, o mare importanță. Cealaltă chestiune rezidă în descoperirea valorilor ascunse de un ofițer german. Și aici, sarcina este evidentă. Trebuie găsită femeia și fata acesteia care, vara trecută, s-au aflat în Italia, unde l-au cunoscut pe Mennel. Se știe că doamna Kürthy, împreună cu fiica ei se aflau în Italia tocmai vara trecută, într-o excursie. Informațiile furnizate de Huber coincid, în linii generale, cu datele referitoare la ele. Kürthy Bea a fost amanta lui Mennel.

— Este imposibil ca Mennel să fi întîlnit concomitent o altă femeie cu fiica ei, venind din Ungaria, interveni Bálint. Tovarășe colonel, toate coincid : văduva, fata care s-a culcat cu Mennel, logodnicul. Iată acum și noua informație furnizată de papa Salgó : corespondența purtată de ei. Și vila din Szemes. Eu aș ordona arestarea lor preventivă. Fără nici o ezitare.

Kara ascultă cu atenție, uitîndu-se pe furis la Felméri care se juca cu un fir de ață, înnodînd-o sistematic, cu abilitate.

— Dumneata cum 'ai proceda, tovarășe locotenent ? îl întrebă. Înnoadă ața liniștit, te așteptăm...

Luat fără veste, tînărul scăpă ața în scrumieră. Se simți ofensat de observația colonelului, căci, oricum, a fost atent, auzise ce se discuta și, dacă bătrînul dorea, putea repeta totul.

— Și eu cred că am putea să-i arestăm, spuse. Aș proceda însă altfel, ținînd seama că nu dispunem încă de nici o probă. Ceea ce i-a relatat fata lui nenea Salgó este plauzibil, dar nu se poate dovedi. Mă gîndesc la nasturi.

— Așadar, ce-ai face ?

— Un tur de orizont la vila din Szemes. M-aș convinge dacă doamna Kürthy a locuit acolo în timpul războiului și dacă a avut un amant — fost ofițer german. Aș face, poate, o percheziție, precum și alte investigații.

Salgó își exprimă acordul printr-o înclinare a capului.

— Apoi aș „ataca“ logodnicul, continuă Felméri. Din datele referitoare la familia Kürthy, deduc că „spargerea

frontului“ s-ar putea realiza cel mai ușor prin intermediul lui Szalai.

Sună telefonul. La celălalt capăt al firului era Budapesta. Dombai îl căuta pe Kara. Acesta ținu receptorul într-o asemenea poziție, încât comunicarea lui Dombai să poată fi auzită și de ceilalți.

— De la Varșovia am primit câteva informații importante, comunică locotenent-colonelul. În urmă cu aproximativ o jumătate de an au sesizat activitatea firmei Hanza. Ei nu-l cunosc pe doctorul Huber, numele lui nu figurează în evidența lor. În schimb, au câteva informații interesante referitoare la Braun. Acesta a trăit în Statele Unite începând din anul treizeci și doi. A fost ofițer în Abwehr. S-a întors în Germania occidentală în anul patruzeci și șase... Alo, mă auzi bine ?

— Da, continuă.

— Varșovia are o informație demnă de reținut. Sursa nu o cunosc. Braun ar avea, chipurile, neînțelegeri cu amicii. Îți voi trimite un raport detaliat. Altfel cum vă simțiți ? Apa e bună ?

— Suportabilă. Altminteri am intrat la apă..., ne ajunge pînă peste cap..., exceptîndu-l pe Salgó care își înmoaie doar picioarele.

Auziră, cu toții, cum pufni în rîs Dombai.

— Înainte de a ne răspunde, continuă Kara, culegeți toate informațiile referitoare la văduva lui Kürthy Péter și fata ei. Este important și urgent.

— Înțeleg.

— Mă interesează îndeosebi trecutul ei.

Convorbirea mai dură câteva minute. După ce Kara puse receptorul în furcă, conveniră rapid asupra sarcinilor imediate. Majorul Bálint va pleca la Szemes, pentru a investiga vila Kürthy, iar Felméri la Füred, pentru a-l audia pe Szalai Géza. Kara rămîne la Emőd, unde va dirija filarea lui Huber.

— Și eu ce am să fac ?

— Te odihnești și o ajuți pe Liza.

— Just, spuse bătrînul. În acest caz plec la Füred împreună cu Felméri. Szalai mă interesează și pe mine.

Dintr-o cameră de la etajul al doilea al hotelului, Salgó privea printr-un binoclu în incinta ștrandului, ticsit de lume. Om lângă om. Era o asemenea îmbulzeală, încît pe toată pajiștea verde, nu rămăsese nici o palmă de teren neocupat de cei veniți să se bronzeze. Puternicele raze solare reflectate pe umbrelele multicolore, îl făceau pe Salgó să-și încordeze tot mai mult privirea.

— Vezi ceva ? îl întrebă pe Felméri. Locotenentul stătea alături de el, făcîndu-și streășină cu palma deasupra ochilor. Sau, poate, te delectezi privind fundul fetelor ?

— Și asta. Oferta e excelentă..., nemaipomenită. Dar îl văd și pe țingăul acela. E culcat pe o pătură în carouri albastre și roșii. Citește o revistă ilustrată.

— Ai ochi buni, recunosc bătrînul cu admirație. Ți-l sub observație. În caz că părăsește ștrandul, anunță-mă, spuse Salgó arătînd spre radiotelefonul aflat lângă tînăr.

— Să nu merg cu dumneata, nene Salgó ? Și de acolo îl pot urmări pe june.

— Asta-i adevărat, spuse bătrînul, dar tu, fiule, n-ai ordin de percheziție.

— Dumneata ai ?

— Eu sînt civil. Cu pași greoi se duse spre ușă. Dar nu cumva să trîncănești... Din păcate, șeful dumitale s-a cam birocratizat.

— Eu nu știu nimic, spuse Felméri cu un aer de complicitate, fără a-și lua ochii de la bărbatul care citea revista ilustrată.

Salgó traversă culoarul, se opri în fața unei camere și deschise ușa cu o cheie potrivită. După ce intră, încuie ușa din interior. Se opri în vestibul, uitîndu-se în jur cu băgare de seamă. Pesemne, se făcuse curățenie foarte recent, deoarece din camera de baie se simțea miros de detergent. Se uită și acolo. Obiecte de spălat și de igienă corporală, prosoape ; deasupra căzii se usca o cămașă de nylon recent spălată. Sub chiuvetă, șase sticle de bere și o mașină de făcut cafea-filtru. Pardoseala de mehlăt alb-

negru mai era încă udă pe alocuri. Se uită în spatele ușii. Pe cuier erau atârinate câteva slipuri și un halat de baie. Intră în cameră. Paturile erau făcute, sub unul dintre ele se afla o pereche de papuci. Pe masă, o planșetă de desen, o trusă de desen, o riglă, un cartuș de țigări Winston aurit, pe cartuș două pachete de țigări Marlboro, dintre care unul desfăcut. Alături, o sticlă de coniac Seguin, din care consumase cam de vreo trei degete. Pe marginea mesei, unele peste altele, caiete, reviste de specialitate din domeniul arhitecturii, un manual de limba engleză pentru avansați. Pe unul din scaune, dicționarul în două volume : englez-ungar și ungar-englez, precum și o carte groasă. Citi titlul : „În umbra arcului de triumf“. Cam la mijlocul volumului un semn de carte. Răsfoi caietele pe rând. Calcule, registre pentru evidența materialelor, pentru efectuarea lucrărilor curente, descrierea tehnologiei acestora, cifre referitoare la devize și bugete. În două caiete, expresii englezești și exerciții de traducere, iar cel de-al treilea caiet era necăptat. Ridicând tăblia mesei, găsi un cartuș de țigări Winston și o trusă de compas. Oftă obosit, închizându-și pleoapele grele, că și cum ar fi refuzat să-și vadă propria-i imagine, acea față dolofană de bătrîn care-l privea din oglinda fixată dincolo de masă. Totuși, își luă inima în dinți, uitându-se la imaginea lui. „Ai îmbătrînit, băiatule, bombăni. Ai îmbătrînit de-a binelea“. Se gîndi : dacă l-ar întreba acum pe acest bătrîn obosit care se holba la el din oglindă de ce a trăit și dacă merita să facă tot ce a făcut în timpul vieții, oare ce i-ar răspunde ? „Ei, de ce taci ? Te-ai ținut la bătrînețe, îi răspunse propria-i imagine... De ce o scalzi, prierzîndu-te în divagații ? Mai bine privește-te deschis în ochi“. Închise tăblia mesei. „Altădată, mormăi. Acum avem alte treburi. Tocmai sfidăm prevederile legale. Pur și simplu am forțat apartamentul din hotel al domnului Szalai Géza, am intrat prin efracție, adulmecînd corpuri delictive. Ce tărăboi ar mai face umaniștii ăștia care respectă cu atîta rigurozitate legile, dacă ar afla despre această spargere în toată regula ! Lezare a inviolabilității domiciliului...!“ Controlă valizele, hainele, dar nu găsi nimic ce ar fi putut atesta participarea lui Szalai la uciderea lui Mennel. Consternat, se întoarse la masă. Începu să răsfoiască una din

cărțile de specialitate în arhitectură. Dintre file căzu o ilustrată. Se aplecă greoi s-o ridice de pe covor. Era imaginea panoramică a Budapestei. Se uită și pe verso : „Domnului Szalai Géza, Balátonfüred, Hotel Marina... Permite-mi să-ți trimit, chiar dacă tardiv, cu prilejul zilei tale de naștere, cele mai bune urări familiale din partea lui Ödön, precum și a lui Árpád. Silvia, 17 iulie 1969.“ Era un scris școlăresc, caligrafiat parcă de o fetiță din clasa întâi. Fiecare literă era scrisă într-o ordine perfectă, liniară, parcă trasă pe șnur... așa cum se învață la școală. Și totuși te frapa faptul că literele păreau mai degrabă desenate de o mână sigură, exersată, nu incert caligrafiate. Avea impresia că autorul scrisorii a procedat astfel cu bună știință, pentru a crea impresia că felicitarea a fost scrisă de o fetiță. Se uită pe timbru și pe ștampila oficiului poștal. Ilustrata a fost expediată de la Budapesta, în ziua de cincisprezece iulie. „Dar această «Silvia» trebuie să fi fost o «fetiță» tare neatentă, își spuse bătrînul, căci ilustrata concepută în ziua de șaptesprezece... a fost expediată la data de... cincisprezece. Poznașă ilustrată !“ Mai citi odată textul : „din partea lui Ödön precum și a lui Árpád“... mormăi. De ce nu Ödön și Árpád ?... Cine sînt acești țîngăi ? Își notă textul pe o hîrtie, punîndu-l în buzunarul pentru ceas. Apoi, începu să răsfoiască jurnalul de lucrări. Szalai consemna evenimentele cu litere de tipar foarte frumoase. „Azi am terminat lucrările de fundație. Am turnat două tone de ciment“... În altă parte : „lipsesc trei dulgheri, doi fierbetoniști și patru zidari.“ Pe partea de jos a foi observă o notație în limba franceză : „Tipi leneși. De trei zile lucrează la vila Szegvári. Trebuie concediați.“ Asta-i interesant. Se pare că Szalai conversează curent în limba franceză. Atît morfologic, cît și sintactic textul era ireproșabil. Probabil că acest caiet putea fi citit și de alții și de aceea a formulat notațiile în limba franceză. La un moment dat, observă și un scris total diferit. Pînă și cerneala era de altă culoare. Se uită la dată : vineri, optsprezece iulie. Răsfoi mai departe caietul. Același scris pînă marți, douăzeci și doi. În ziua de douăzeci și trei, notațiile jurnalului îi aparțineau din nou lui Szalai. Îi păru rău că nu-și adusese aparatul de fotografiat. Trebuiau fotografiate. Ce ar fi, dacă le-ar lua cu

sine ? Kara s-ar supăra. Ridică din umeri. Deocamdată nu-i va spune. Puse caietul în buzunarul din interiorul hainei. Aranjă totul la locul său, mai întoarse o dată capul înainte de a pleca, pentru a verifica dacă nu cumva a uitat ceva pe masă...

Peste cîteva minute discuta cu Felméri.

— Prietenul nostru tocmai se răcorește în apă, spuse locotenentul stînd pe balcon într-o astfel de poziție, ca partea superioară a frupului gol să fie expusă razelor soarelui. Ați găsit ceva ?

— Destule pentru început, spuse bătrînul. Teren bun pentru a lua vitează. Ridică receptorul telefonului. Îi răspunse centralista. Te rog, domnișoară, fă-mi legătura cu directorul. În timp ce aștepta, îl întrebă pe Felméri dacă nu cumva a memorat anul nașterii lui Szalai.

— O clipă, răspunse locotenentul, scoțîndu-și din buzunarul hainei blocnotesul pentru însemnări. Îl răsfoi. Șapte martie, o mie nouă sute patruzeci și unu, Budapesta, numele mamei Ágotai Zsuzsánna.

— Nu are încă o dată fixă a zilei de naștere ?

Felméri se uită la bătrîn oarecum bănuitor.

— Cum să interpretez această întrebare ? Să se fi născut de două ori ?

— Cam așa ceva... Dacă ștregarul s-a născut la șapte martie, de ce a fost felicitat — de ziua nașterii — la șaptesprezece iulie ?

— Poate a fost inaugurat atunci ! Ca statuile !

— E posibil. La celălalt capăt al firului se afla directorul. În sfîrșit. Credeam că au alergat după tine pînă la Siófok, așa de mult a durat pînă te-au găsit. Ai putea să vii la mine. Márton ?

— Firește, papa.

— Atunci vino, dar dă dispoziție să mi se trimită două coniacuri și două cafelețe tari.

— La ordinul dumneavoastră, alteță !

Puse receptorul pe furcă.

— Care este planul dumitale, nene Salgó ?

— Vom sta de vorbă cu ștregarul. Împreună cu Márton îl invităm în camera lui, apoi ne prezentăm politicoși,

rugîndu-l să ne acorde cîteva minute din preţiosul său timp.

Nu s-ar putea spune că Szalai i-a primit cu entuziasm sau că a devenit mai bine dispus atunci cînd Felméri i-a prezentat legitimaţia. Salgó nu se legitimă, aşezîndu-se obosit în fotoliu.

— Fiind cel mai vîrstnic, cred că mi se cuvine să stau aici, spusé făcîndu-i lui Szalai cu ochiul.

Inginerul îi aruncă o privire morocănoasă.

— Şi dumneata cine eşti ? întrebă.

— Tot un poliţist. Da. Mă numesc Salgó, dacă-mi permiteţi să mă prezint.

Szalai se şterse pe frunte cu antebraţul pe care-l privi apoi o clipă mirîndu-se parcă ce sudoare îl năpădise.

— Doriţi să beţi ceva ! întrebă.

— Nu, mulţumim, răspunse Felméri. Dar nu te jena, bea dumneata, dacă doreşti.

Aşteptă pînă cînd Szalai desfăcu o sticlă de bere rece, pe care o bău cu nesat, apoi mai scoase alte trei pe care le aşeză în chiuvetă, dînd drumul apei reci. Întorcîndu-se, îşi aprinse o ţigară şi se aşeză pe pat, rezemîndu-şi spaţele de perete.

— Îl cunoşti pe Viktor Mennel ? întrebă locotenentul.

Conveniseră în prealabil că el va conduce audierea „inginerului-arhitect“. Întrebarea produse o vădită iritare şi tînărul nu răspunse imediat. Se prefăcu a nu fi înţeles numele :

— Pe cine, mă rog ?

— Pe Viktor Mennel, repetă locotenentul, fără grabă şi desluşit.

— Mennel ? Viktor Mennel ?

Szalai se gîndi, ridicîndu-şi sprîncenele şi uitîndu-se în tavan, ca şi cum aştepta o revelaţie divină.

„Se comportă ca un delincvent rutinat, gîndi Salgó, aşteptînd răspunsul. Dacă va tăgădui, am putea să-l ridicăm numaidecît şi nu vom întîmpina nici un fel de greutateaţi din partea lui, căci minte într-o manieră primitivă“.

— Nu cumva vă gîndiţi la neamţul pe care l-am cunoscut anul trecut în Italia ?

— Întocmai. La el ne gîndim, spusé Felméri. Ce ştii despre el ?

„Nu e chiar atît de primitiv cum credeam, gîndi Salgó. Întrebare, în loc de răspuns. O trăsătură caracteristică delincvenților rutinați. Vor să cîştige timp. Încă nu-și revenise din buimăceală : întrebarea a fost neașteptată ca buzdu-ganul lui Botond, cînd s-a înfipt în poarta Bizanțului. Acum chibzuiește asupra situației, încercînd să ghicească ce și cît am putea ști despre relațiile lui cu Mennel.“

— Despre Mennel, incuviință Felméri cu un gest al capului.

— Păi, cum să vă spun ? Mai nimic. Cînd ești într-o călătorie faci cunoștințe ocazionale, mai flectărești despre una-alta, bei în sănătatea noii cunoștințe, apoi te întorci acasă, aerisit la cap și improspătat...

— A fost o cunoștință ocazională ?

— Cam așa ceva. Cred că ne-am întîlnit la Livorno. Zimbi cam forțat : Vedeți, nici asta n-o mai știu cu certitudine.

„Ești neghiob, fiule, se gîndi Salgó. Sau poate nu ți-ai dat încă seama că scrisoarea lui Mennel a dispărut din valiza ta ?“

— Știți, eu sînt inginer. Am o memorie vizuală specifică. Îmi amintesc mai degrabă edificiile, construcțiile. Mai puțin oamenii. Mennel... Viktor Mennel. Aveți un pic de răbdare, pînă mă concentrez. Da, parcă-mi aduc aminte..., unul cu înfățișare gotică, avînd cîte ceva și din stilul baroc. Ce-i cu el ? De ce vă interesează Mennel ?

Felméri se uită întrebător la Salgó : ce să facă acum ? Salgó îl îndemnă din ochi : „Dă-i înainte, fiule..., așa cum am convenit. E foarte bine cum procedezi.“

Locotenentul prînse curaj.

— Cînd l-ai întîlnit ultima oară ?

Inginerul intuit că lui nu i se admitea să pună întrebări. El trebuia doar să răspundă la întrebările formulate de ofițer. Deveni reticent, ipostaza în care se afla nu-i convenea. Nu-i plăcu nici bătrînul cu zîmbetul său ironic, cu privirea insistentă, bănuitoare.

— Cînd l-am întîlnit ? își îndesă el bărbia proeminentă în palmele largi. Vă rog să-mi permiteți o clipă de răgaz. Aș dori să vă dau un răspuns cît mai exact. Am ajuns la Livorno, dacă nu mă înșeală memoria, anul trecut, în ziua de cinci sau șase iunie.

— Cu cine erai ?
— Cu logodnica și cu viitoarea mea soacră.
— Cum se numește logodnica dumitale ?
— Kürthy Beáta. Maică-sa este soția lui Kürthy Péter. Dr. Kürthy Péter.

„Se calmează junele, observă Salgó. Orientându-se după întrebările puse de locotenent, începe să creadă că știm prea puține lucruri despre ei.“

— În ce împrejurări l-ați cunoscut pe Mennel ? întrebă Felméri, aprinzându-și țigara.

— Logodnica mea, împreună cu maică-sa, plecaseră la cumpărături. Înțelegeți dumneata, trebuia să ne adaptăm situației, bazându-ne pe autoaprovizionare. Bani puțini, fiecare bănuț trebuia drămuț cu grijă, mai ales că femeile aveau de gând să cumpere și anumite lucruri pentru ele. Așa că, de fapt, mîncam doar conserve, deși din cînd în cînd simțeam nevoie și de o mîncare caldă. În după-amiaza aceea, logodnica mea și maică-sa se duseseră la piață. Între timp eu trebăluam la depanarea autoturismului.

— Ce tip de mașină ai ?

— Opel Record, tip „șaiszeci și șapte.“ Nu-i o mașină de lepădat.

— Continuă...

— Da. Împiedicîndu-se, logodnica mea și-a scrîntit glezna. Mennel tocmai trecea prin preajma lor și le-a adus acasă cu mașina. Seara ne-a invitat la cină.

„De-acum minte, șmecherul, fără să clipească din ochi, își spuse bătrînul, gîndind că nu mai era cazul să fie atent la flecăreala inginerului, despre ce anume au mîncat în seară aceea... La început făcea pe neștiutorul în privința aceluia neamț «cu înfățișare gotică avînd cîte ceva și din stilul baroc» și acum iată că își amintește pînă și felul bucatelor servite la cină.“

— Mennel vorbea ungurește ? se interesă Felméri.

— Nu, nu vorbea.

— În ce limbă conversați ?

— Mama Beei în germană, eu în franceză. Mennel vorbea franceza destul de stîlcit.

— De ce te exprimi la timpul trecut ? întrebă Felméri. Acum vorbește mai bine franceza ? Sau poate..., și

lăsă fraza neterminată sesizînd descumpănirea interlocutorului.

— De fapt, ce vrei de la mine ?

— Răspunde la întrebare, îi ceru cu fermitate Felméri. De ce ai vorbit de Mennel la timpul trecut ?

— Pentru că l-am întîlnit anul trecut.

— Între timp ai mai auzit ceva despre el ? Poate ți-a trimis vreo scrisoare sau, eventual, o felicitare ? insinuă Felméri, pregătindu-se ca, în scurt timp, să treacă la atac. I se păru interesant că prezența lui Salgó nu-l stingherea, dimpotrivă, se simțea mai în siguranță, mai în largul său. Ca atunci cînd învăța să șofeze, știindu-l alături pe instructor, care putea interveni la nevoie, să-i corecteze o mișcare greșită. Zîmbetul încurajator al bătrînului îi dădea certitudinea că totul se desfășura bine. Conveniseră, în prealabil, în privința principalelor întrebări. Din răspunsurile date pînă în acel moment de Szalai rezultă clar că acesta se străduia să minimalizeze relațiile sale cu Mennel. Încercarea avea, evident, o cauză întemeiată sau cauze multiple, esențiale.

— N-am mai auzit nimic despre Mennel. Nici nu am primit de la el vreo scrisoare.

— Nici logodnica ? întrebă locotenentul cu un aer inocent.

Salgó sesiză că privirea inginerului trăda stupefacție și îngrijorare. Întrebarea lui Felméri îl pusese în încurcătură. Bătrînul îi făcu cu ochiul locotenentului.

— De ce să-i fi scris Beei ? întrebă Szalai intrigat.

— Eu am auzit de cazuri în care unii străini, avînd raporturi intime cu unguroaice, au purtat în continuare corespondență cu acestea. Eventual, pentru ca, atunci cînd vor vizita Ungaria, să aibă asigurat nu numai hotelul, ci și femeia.

Cutele de pe fruntea lui Szalai se înăspriră.

— Ce să înțeleg din asta, domnule locotenent ? întrebă el pe un ton nu prea amical.

— Cred că am vorbit clar, întrebarea a fost destul de explicită. Nici dumneata nu m-ai înțeles, nene Oszi ?

Salgó, ciupind vîrfurile, o aprinse.

— Dacă nu mă înșel, ai vrut să spui că logodnica domnului inginer, dacă ar fi întreținut cumva raporturi intime cu acel june cu alură gotico-barocă, în cazul în care el ar fi intenționat să continue aceste relații cu ocazia revenirii în Ungaria, atunci se poate presupune că i-ar fi adresat vreo scrisoare Beatei. Adică Viktor Mennel ar fi corespondat cu Kürthy Beáta. Acesta-i raționamentul, nu-i așa?

— Exact, spuse Felméri, privindu-l atent pe Szalai.

Inginerul se ridică în picioare. Corpul său mare și puternic acoperi o bună parte a cîmpului vizual, spre Salgó.

— Resping insinuarea ! spuse cu minie greu reținută. Nu aveți dreptul să faceți asemenea aluzii ! Înțelegeți ? Dumneavoastră nu primiți o remunerație de stat pentru a vă permite presupuneri insultătoare la adresa unor oameni cinstiți. Cum vă închipuiți așa ceva ? Cu ce drept lezați onoarea logodnicei mele ? Și vă mai mirați cînd oamenii onești vă detestă ! Știți ce-i asta ? Abuz de putere. Este inadmisibil !

— Cîtă dreptate ai ! Nici eu n-aș admite ca cineva să-mi calomnieze logodnica, așa, pur și simplu, fără nici un temei.

— Atunci, de ce o calomniezi pe Bea ? îl luă la rost Szalai, congestionat la față, turnînd coniac într-un pahar.

Mișcările lui nervoase dovedeau cît de lezat se simțea.

— Eu nu ți-am calomniat logodnica, dragă domnule inginer, îi replică Felméri. Dumneata o știi foarte bine.

— Ce știi eu ?

— Faptul că Viktor Mennel a fost amantul stimabilei dumitale logodnice.

Szalai îl privi stupefiat, renunță la gura de coniac și așează paharul pe masă.

— De unde ai mai scornit această tîmpenie ? întrebă cu o voce răgușită. Făcu un pas înainte. Lumina soarelui îi inunda fața umflată, care căpătase un colorit alb, morbid ; apoi, deodată, năvala singelui îi înroși obraji.

— Din păcate, dragă domnule inginer, asta-i adevărul. Dacă nu știai nimic, povestea e cu atît mai tristă. Nu mă crezi ? Întreabă-ți logodnica. Chiar ar fi cazul. Cu atît mai mult, cu cît analiza medico-legală efectuată recent a scos la iveală că Mennel suferea de o boală venerică

virulentă și contagioasă. Este neapărat necesar ca logodnica dumitale să fie consultată de un medic de specialitate. Ai mare noroc că pînă acum nu ai întreținut raporturi sexuale cu domnișoara Bea. În acest caz, te-ai fi contaminat și dumneata. Felméri făcu o pauză, apoi, privindu-l pe Salgó, continuă : De ce crezi că ți-am refuzat invitația ? La drept vorbind, pe căldura asta toropitoare, ne-ar fi făcut plăcere și nouă o sticlă de bere rece. Din păcate însă...

Szalai înlemni. Se prăbuși pe pat, deschise gura o dată și încă o dată, asemenea peștelui aruncat pe uscat, nefiind în stare să scoată măcar o singură vorbă.

— Domnule inginer, noi te înțelegem, reluă Felméri cu bunăvoință. Nu-ți luăm în nume de rău că n-ai vrut să-ți amintești de unele lucruri neplăcute. La urma urmei, nimeni nu vorbește cu plăcere despre escapadele logodnicei sale. Oameni sîntem. Dar acum este vorba de faptul că Mennel a fost asasinat, iar noi întreprindem o anchetă în legătură cu această omucidere.

— L-au ucis ? întrebă inginerul cu o voce aproape imperceptibilă.

— N-ai știut ?

— Nu, răspunse el tulburat, mijindu-și ochii. Își încordă bărbia, lipind-o de piept, și își încheștă pumnii pe genunchi.

Salgó îl întrebă pe neașteptate :

— Ce sport practici, domnule Szalai ?

— Nimic. Nici un sport. Sînt prins pînă peste cap cu munca asta nenorocită.

— Te întreb pentru că ai o musculatură bine dezvoltată. Cu care mîna obișnuiești să lovești ? întrebă bătrînul. Cu stînga sau cu dreapta ?

Felméri înțelese că Salgó, convins că Szalai mința, trecuse la „ofensivă“. Așteptă curios răspunsul tînărului.

— Să lovesc ? repetă Szalai, revenind la tactica întrebărilor, pentru a trage de timp. Nu obișnuiesc să mă încaier, spuse. Cine afirmă că sînt un bătăuș, minte.

— Pe Bea cu care mîna ai palmuit-o ? Și de ce ? Din dragoste ? Sau, poate, micuța Bea o fi masochistă ? Mă îndoiesc. Totuși, dumneata ai palmuit-o. Salgó scrută fața

congestionată a lui Szalai, care tăcea : Spune-mi, domnule inginer, n-ar fi mai rațional să faci efortul de a ne vorbi ceva mai sincer ? După întrebările noastre ai putea să-ți dai seama că sîntem destul de informați. Și că nu întîmplător te-am vizitat. Cînd ai aflat că Mennel a sosit în Ungaria ?

Szalai înțelese că minciuna nu mai ținea. Cedă.

— Atunci cînd Bea a primit scrisoarea lui. I-am luat scrisoarea și i-am interzis să-l întîlnească. Ne-am certat, am palmuit-o.

— Ei vezi, asta-i cu totul altceva ! Desigur, însă, nu-i chiar totul. Salgó își scoase batista și își tamponă fruntea brobonită de sudoare. Cînd l-ai întîlnit pe Mennel ?

— Nu m-am întîlnit cu el, afirmă cu vehemență, aproape deznădăduit.

— Unde ai fost în zilele de nouăsprezece și douăzeci ? întrebă Felméri.

— Nici n-am fost la Füred.

— Minți ca un nătărău, domnule inginer.

— De ce notațiile din zilele respective, înscrise în jurnalul de lucru, pe care-l ții, cu atîta regularitate, nu sînt făcute de dumneata ? Te-a durut mîna ? Nu fi stupid, Szalai. Mai mulți martori afirmă că în seara zilei de nouăsprezece te aflai la café-express împreună cu Mennel. Iar mai tîrziu v-ați plimbat pe faleză. Ați conversat în limba franceză.

— Nu cumva mă bănuieți că l-aș fi ucis pe Mennel ? întrebă Szalai.

— Dumneata ai spus-o. Așadar pînă acum nu știai ? Szalai sări în sus, iritat.

— Ce vrei de la mine ? izbucni aproape țipînd. Arestați-mă ! O puteți face. Puterea se află în mîinile dumneavoastră. Puteți dispune de mine după cum doriți.

Salgó suflă scrumul trabucului, ștergîndu-l apoi cu dosul mîinii, încît reuși să-l imprime de-a binelea pe țesătura pantalonilor. Aidoma unui copil mare, ridică apoi din umeri, uitîndu-se la Szalai.

— Dacă te porți atît de prostește, spuse calm, s-ar putea trece și la arestarea dumitale. Uite, prietene, cum stau lucrurile : Dumneata l-ai cunoscut pe Mennel anul trecut în Italia. Ai știut că logodnica dumitale s-a încurcat

cu neamțul și că a avut raporturi intime cu el. Te-ai mîniat, dar i-ai trecut cu vederea. Un comportament cam straniu, după părerea mea. Presupun că și tovarășul locotenent împărtășește această opinie. Felméri confirmă cu un gest al capului. V-ați întors apoi acasă, iar dumneata nici măcar nu ai rupt relațiile cu frumoasa logodnică. Mai mult : ați convenit cu domnul Viktor Mennel să vă întâlniți din nou, în acest an, cînd el avea să revină în Ungaria, și dumneata să i-o „împrumuți“ din nou pe Bea.

— Cine ți-a spus o asemenea tîmpenie ? protestă Szalai. Vocea îi tremura. Ce crezi dumneata despre mine ? Că sînt un proxenet, o lichea ?

— Da. O lichea, o secătură, un proxenet. Și, văzîndu-i fața spasmodică, pumnii încheștați, Salgó continuă netulburat : Bea nu a vrut să-l întâlnească pe Mennel și atunci ai pîlmuit-o.

— Am pîlmuit-o tocmai pentru că a vrut să se întâlnească cu el.

— Altă gogoasă răsuflată, prietene. Vrei să fii sincer ? Eu niciodată nu te-am suspectat că ai putea fi un criminal. Cei care afirmă că dumneata l-ai ucis pe Mennel se înșeală. Nu, poți fi dumneata ucigașul. Dumneata ești prea laș pentru a comite o crimă. În pofida pumnilor cumpliți, ești un molîu, o flească. Din cîte știu eu, rar de tot se-ntîmplă ca secăturile, amanții prostituatelor, proxeneții să ajungă la crime, la omucideri. Dealtfel, dumneata nici nu aveai vreun motiv în acest sens. Dimpotrivă, erai interesat ca Mennel să trăiască pînă la adînci bătrîneți și să vină cît mai des în Ungaria. Spune-mi, prietene, cu cît ți-ai vîndut logodnica ?

— Terminați odată ! spuse Szalai încet, dar amenințător.

— Vrei cumva să ne sperii, domnule Szalai ? Crezi că poți să ne intimidezi ? Știi, stimabile, ce-am să-ți spun eu dumitale ? Ei bine, ești un „pește“, un fecior de bani gata, un proxenet, un întreținut de cocote. O lichea ordinară, de competența poliției de moravuri. Miine la amiază organizăm o conferință de presă. Cunosce cîteva întrebări deja formulate. Mai mulți cetățeni s-au interesat de dumneata. Să știi, prietene, că nu le voi lăsa fără răspuns.

— Faci ce vrei.

— Știi ce o să le spunem despre Szalai Géza ? Că nu e decît un găinar intelectual, care încă din Italia și-a vîndut logodnica lui Mennel. Am să le spun și de ce ai pălmuit-o pe Bea.

„Asta-i, prin urmare, metoda lui Salgó, medită Felméri. Regrupează faptele.“ Îl privi îndelung pe Szalai Géza, intuind starea sufletească în care se afla. Pare-se că raționamentul lui Salgó era următorul : dacă Szalai este criminalul, va accepta mai degrabă calificativele îngrozitoare de secătură și lichea, decît să compară în fața instanței de judecată acuzat de crimă. Iar dacă nu el l-a ucis pe Viktor Mennel și mai are o fărîmă de mîndrie și onestitate, atunci nu va accepta nici alternativa oferită, nici ofensele ce i-au fost aduse. Însă, în acest caz, va trebui să demonstreze că învinuirile formulate de Salgó sînt lipsite de temeii. Felméri recunoscuse că bătrînul și-a asumat un mare risc, căci putea să existe și alternativa : deși nu Szalai este criminalul, dragostea pentru Bea l-a înjosit într-alîta sub raport moral, încît acceptă pînă și insinuările cele mai grave. Salgó a improvizat admirabil, prezentînd lucrurile ca și cum poliția l-ar fi suspectat de cîteva zile pe Szalai, ca fiind autorul crimei. „Conferința de presă... Poate că acest «argument» nu trebuia lansat, totuși, își zise continuînd să-l privească pe Szalai. Era tentat să-i spună : Ia-ți catrafusele și cară-te imediat de aici. Pînă și simpla ta prezență provoacă scîrbă și dezgust.“ Nu-i spusese însă nimic. Așteptă încordat ca acesta să dea cărțile pe față.

— Vă rog, ascultați-mă, spuse Szalai cu o voce molcomă și răgușită, adresîndu-i-se lui Salgó.

— Nu mă interesează certificatele dumitale, spuse bătrînul, întinzînd și mai mult coarda. Să-ți fie rușine ! Iată, domnilor, cine reprezintă intelectualitatea tehnică a secolului XX. Tipul de bărbat al erei nucleare. Inginer arhitect și apaș. Ar trebui să te scuip.

— Vă rog, reîncepu Szalai în timp ce sîngele i se urca în cap. Sînteți obligat să mă ascultați. Dumneata mă acuzi

de lucruri abominabile. Am dreptul să mă apăr. Înțelegeți odată că nu sînt cel pe care l-ați descris.

Salgó se prefăcu că nici nu-i ascultă cuvintele. De astă dată; însă, Szalai nu mai putea fi silit să tacă.

— Nu sînt o secătură. Singura mea vină este că o iubesc într-adevăr pe Bea și nu pot trăi fără ea. Recunosc, în ziua de nouăsprezece am plecat la Emőd ca să vorbesc cu Mennel. Atunci, cînd am găsit scrisoarea la Bea, i-am luat-o, interzicîndu-i să se întâlnească cu el. Ne-am certat. Da, am pălmuit-o. Mi-am pierdut capul, nici nu știu cum s-a întîmplat. Mă rog, recunosc că în acel moment aș fi fost capabil să-l ucid pe Mennel. Asta-i adevărul. În ziua de optsprezece am fost la Budapesta. Pe Bea n-am găsit-o acasă. Mama ei mi-a spus că plecase în seara precedentă. Eram convins că se ducea la Emőd. Imediat m-am urcat în mașină și...

— Așteaptă, Szalai, îl opri Salgó. Pe noi pălăvrăgeala nu ne interesează. Stai la masă și așterne pe hîrtie totul. Ia-o de la început. Cum ai cunoscut-o pe Bea, pe părinții ei. Ce s-a întîmplat vara trecută în Italia. Ce știi despre Mennel. Înțelegeți? Descrie în mod amănunțit tot ce s-a întîmplat pînă azi. E clar?

— Caietul ăsta e bun pentru așa ceva? întrebă inginerul.

— Bun. Dă-i drumul.

Szalai se așază la masa lui.

— Domnule agent, rosti cu o voce înceată, de om înfrînt. Eu am să descriu totul. Dar numai pentru dumneavoastră. Dați-mi cuvîntul că n-o să arătați nimănui mărturisirea mea.

— Mai înainte de a făgădui, vreau s-o văd.

Szalai se încăpățîna:

— Nu, nici o literă n-am să scriu, pînă nu-mi dați cuvîntul dumneavoastră. Cuvîntul de onoare. Faceți ce vreți cu mine. Nu mă interesează. Nu sînt dispus să mă expun gol în fața oricui.

Salgó înțelese că Szalai vorbește serios.

— E în regulă, încuviință el. Îmi dau cuvîntul de onoare.

— Mulțumesc.

— Și încă ceva, spuse bătrînul. Nu uita nici de Silvia. M-ar interesa de ce te-a felicitat de ziua ta de naștere în iulie. Și de ce a expediat scrisoarea concepută în ziua de șaptesprezece cu data de cincisprezece ?

— Nu știu despre ce vorbești, domnule. Jur că nu știu.

După-masă, Kara a ținut o consfătuire cu Salgó și cu maiorul Bálint. Salgó era foarte obosit, noaptea dormise puțin, iar excursia de dimineață la Füred fusese de-a dreptul istovitoare. Dacă ar fi fost după pofta inimii lui, s-ar fi culcat din nou, dar Kara nu i-a dat pace, spunîndu-i că nu va dura mult și că după aceea va putea să se odihnească. Pe terasă era o zăpușeală de-ți fierbeau creierii. Kara știa că dacă întîlnirea lor ar avea loc acolo, Salgó ar dormi pe loc. Au intrat, deci, în camera de oaspeți, unde colonelul își înjghebase un veritabil birou. Liza lăsase jaluzelele, așa că în odaie era o răcoare plăcută.

Primul care a vorbit a fost Bálint. El a precizat că vila purtînd numărul doi de pe strada Hunyadi este într-adevăr proprietatea familiei Kürthy. A pus schița pe masă și a descris amănunțit totul. Vila, construită chiar pe malul lacului, cuprinde cinci camere și numeroase spații auxiliare. Valoarea vilei, aproximativ un milion de forinți. Ea constituie una din sursele sigure de venit ale familiei Kürthy, deoarece din primăvară pînă toamna tîrziu este închiriată de tipografia Gutenberg, care plătește drept chirie suma de o sută patruzeci de mii de forinți. Vila a fost construită în anul treizeci și șapte, de către Havasi Dénes, primul soț al doamnei Kürthy. Locotenentul în rezervă Havasi a murit pe cîmpul de luptă în primele luni ale celui de-al doilea război mondial. În timpul războiului, în vilă s-a instalat comandamentul militar german. Văduva Kürthy-a vizitat vila deseori ; venea în fiecare vară, dar nu locuia acolo. Clădirea a fost cercetată, dar nici urmă de bijuterii.

— A fost cercetată cu mijloace adecvate ? îl întrebă Kara pe maior, ba tutuindu-l, în semn de apreciere, ba vorbindu-i cu dumneata.

— Firește, am cercetat și grădina.

— Îmi închipui ce vîlvă a stîrnit „brigada Bálint“, spuse Salgó.

— Înainte de toate am informat populația din comună, prin intermediul toboșarului, că noi căutăm niște comori ascunse, spuse Bálint. Am procedat, prin urmare, cum ai fi procedat dumneata, papa, i se adresează el lui Salgó. Convingerea mea este că unguroaica la care s-a referit Huber este însăși doamna Kürthy.

— Nu-i exclus, spuse Kara. Numai că trebuie s-o demonstrăm.

— Mai trebuie să-l constrângem un pic pe domnul Szalai, spuse Bálint, care, în linii generale, cunoștea deja poziția inginerului. Sînt sigur că va „ciripi” pe cîste.

— Iar la procuratură ar nega totul, acuzîndu-ne că l-am constrîns, îl preveni Kara. Putem ajunge la rezultatul dorit numai cu condiția de a nu ne angaja pe o pistă greșită.

— După opinia mea, criminalul este Szalai, se încăpățîină Bálint. Sînt gata să-mi pun lațul de gît, dacă nu se va confirma.

— Ar fi păcat de acest gît frumos și musculos, fiule, spuse Salgó.

— Zău dacă nu i-aș aresta pe protejații ăștia ai dumitale, papa. Pe Bea și pe domnul Szücs.

— Dacă s-ar ivi prilejul, îl contemplă bătrînul în batjocură. „Amînarea nu-i pierzare”... „Mai bine mai tîrziu, decît niciodată...” „După ce apune soarele, laudă-l pe papa Salgó”... Sau vrei să ascuți niște bancuri cu polițiști ?

— Du-te dracului cu bancurile dumitale.

— Făceam și eu niște glume absurde, spuse bătrînul. Asta numai ca să fiu în ton cu propunerea ta referitoare la arestare. Și ți-aș mai spune încă una. Poanta este : „Nu tot ce sclipește e... agent”.

— Spune-ți-mi, tovarășe colonel, se oțări Bálint, ce ar trebui să răspund la o asemenea... tîmpenie ?

— Am mai spus o dată : o tîmpenie și mai mare, spuse Kara. Asta-i necazul tău, Miklós, că nu-ți tai cartea. Iar pezevenghiul ăsta bătrîn tocmai la asta te instigă.

— Cum să nu tai cartea ? Dar acum n-am chef de tîmpenii, spuse Bálint. E vorba de lucruri serioase.

— Nimeni nu contestă, fiule, îl calmă colonelul pe Bálint care dădea semne de istovire. Era în picioare din zorii

zilei și, în pofida promisiunii făcute soției, n-avusese când trece pe acasă, măcar s-o vadă.

— Tovarășe colonel, încep locotenentul, dacă Huber a spus adevărul...

— Tocmai despre asta e vorba, spuse Salgó, de astă dată fără cea mai mică urmă de jovialitate. De cuvîntelul ăsta : **DACĂ**. Țsta-i esențialul.

— Degeaba încerci, din nou, să faci pe grozavul, papa. Faptele atestă că Huber nu a mințit.

Salgó se uită mirat la maior.

— Fapte ? Ce fel de fapte ? Aparatul de emisie-recepție constituie un fapt. Alt fapt este că „firma Hanza“ este titlatura sub care se ascunde Biroului Federal de Informații. Și tot fapt este că nu cunoaștem măcar o singură persoană din rețeaua firmei Hanza.

— Pe Kürthy Bea și pe Szücs Tibor îi cunoaștem, sustinu ferm Bálint.

— Asta-i ideea ta fixă. Numai că ăsta nu-i un fapt, fiule, replică Salgó. Îți mai spun eu ceva, Miklós, ca să complic chestiunea. Scoase un trabuc și așteptă o clipă, simțind că se înăbușă, apoi îl aprinse și trase în piept două-trei fumuri. La amiază, Szalai Géza a recunoscut : a venit aici, la Füred, hotărît să-l omoare pe Mennel.

— Asta-i fenomenal ! spuse Bálint.

— Felméri Pista a telefonat acum o oră că a avut loc confruntarea. A fost recunoscut bărbatul care, în seara zilei de nouăsprezece, s-a plimbat pe faleză în compania lui Mennel. Necunoscutul este Szalai Géza. În același timp a reieșit cu certitudine că Mennel nu a fost ucis de Szalai Géza.

— Cît de prudent a devenit dintr-o dată, observă Bálint. Recunoaște pentru ce a sosit aici și că în seara care a precedat crima s-a plimbat cu Mennel...

— Și ce au discutat ei în seara aceea ? îl întrebă Kara pe Salgó, întrerupînd gîndurile maiorului.

— Szalai l-a rugat pe Mennel să-i dea pace logodnicii sale, spuse Salgó. Această parte a depoziției am adus-o cu mine.

Se ridică greoi și trecu în camera de alături.

— Salgó este cel care l-a biruit pe Szalai ? întrebă Bálint.

— El și cu Felméri. Dar au impresia că încă nu a fost înfrînt. Nu cunosc această parte a declarației lui, dar nu uita că deocamdată se situează pe poziții relativ bune. Mehnel nu mai este în viață. Mărturisește ce vrea, căci nu există cineva care ar putea să-i conteste afirmațiile. Poate doar logica. Sau alte probe. Complicată situație. L-am găsit pe bărbatul necunoscut și, totuși, sîntem cu mîinile goale. Mergem într-o direcție oarecum greșită. Acum o oră am vorbit la telefon cu Felméri. El afirma că Szalai e din ce în ce mai sigur de el. De ce oare ? Probabil pentru că, în timp ce scrie, meditează. El și-a dat seama că, în sine, faptele nu au nici o importanță. Mărturisește ce vrea. Să dovedim noi contrariul.

Salgó reveni și conversația încetă. Bătrînul se duse la fereastră, ridică jaluzelele și se așează apoi la masă.

— Ascultă, îi spuse lui Kara, consultînd caietul. Da, a notat aici. „Pe Mennel l-am găsit la cafenea. Stătea cu spatele spre mine, nu m-a observat. Aveam impresia că așteaptă pe cineva. Eram sigur că o aștepta pe Bea. Intuiam că Bea a sosit aici seara, ca să-l avertizeze pe Mennel. După cum am scris și într-o declarație anterioară, cu Bea mă certasem rău de tot și-i interziseseam ca în ziua de douăzeci să se întâlnească cu Viktor. Am pălmuit-o și i-am spus cam așa ceva : că-l fac praf pe seducătorul ăla înfumurat. Evident, Bea a luat în serios amenințarea mea, dîndu-și seama că mi-am ieșit din minți. Am așteptat cîteva minute și m-am așezat la masa lui, fără să fi fost invitat. Părea consternat. Puțin mai tîrziu, probabil pentru a-și disimula buimăceala, a început să spună niște bancuri. Am conversat în limba franceză, deoarece eu mă descurc destul de greu în germană. L-am întrebat unde mi-e logodnica. Mi-a răspuns că eu sînt logodnicul, așa că ar fi cazul să știu unde se află. Îmi amintesc că am băut un coniac ; el nu a băut nimic și nici nu mi-a permis să achit nota de plată. Și-a dat seama că sînt mult prea tulburat și m-a rugat să nu fac scandal, întrucît el este un om de afaceri respectat și nu ar dori să fie implicat în așa ceva. A propus să ne plimbăm pe faleză, fiindcă o să-mi facă bine aerul răcoros de pe malul lacului și, poate, o să-mi recapăt calmul necesar

pentru a discuta. Am coborît pe faleză. Era pusfie la acea oră, numai pe șezlonguri se aflau cîteva persoane. Se întunecase, așa încît nu le-am putut desluși fețele. La debarcader se afla un bărbat tînăr, probabil barcagiul, care era ocupat cu montarea velelor. Mennel a adoptat o atitudine enervant de îngîmfată. A încercat să mă convingă că ceea ce s-a întîmplat între el și Bea, în Italia, anul trecut, era ceva firesc și n-ar trebui să-mi fac probleme de etică ; el numai atîta putea să-mi spună. Totodată, să fiu convins că Bea mă iubește mai mult ca pe oricine ; iar dacă s-a culcat cu el de cîteva ori, asta nu are nici o importanță, era pur și simplu o necesitate sexuală, la fel de obișnuită cum este o baie caldă în fiecare seară. Cînd am văzut că mă ia drept cretin, mi-am ieșit din fire. Dealtfel, i-am și spus acest lucru. Atunci și-a cerut scuze și mi-a spus că el de fapt nu vrea nimic de la Bea, ci logodnica mea are nevoie de el. Probabil că-l cunosc pe micul meseriaș care confecționează nasturi ; ea dorea ca Viktor să-l ajute într-un fel. Mă hotărîsem să-l omor, dar încinta ștrandului nu era un loc potrivit pentru punerea în aplicare a planului urzit de mine. Mennel parcă ar fi intuit ce aveam de gînd să fac, deoarece, precipitat, și-a luat rămas bun, părăsindu-mă în mare grabă, ca și cum ar fi vrut să se salveze. Eu am rămas în continuare pe faleză. Nu știu cît timp am mai stat acolo, dar m-am întors cu intenția să-l ucid a doua zi și apoi să-mi pun capăt zilelor. La bar am mai băut încă două pahare de coniac. Înainte de miezul nopții mă afluam deja la motel. Trebuie să menționez că nu am fost înregistrat la motel, deoarece i-am dat portarului două sute de forinți peste tariful camerei și nu mi-a mai cerut buletinul de identitate. Copleșit de amărăciune, am mai băut o jumătate de sticlă de coniac. M-am afumat de tot. M-am deșteptat a doua zi, înainte de masă, și atunci am aflat că cineva mi-o luase înainte.“

Salgó se opri din lectura depoziției și închise caietul. Bálint își dădu seama că bătrînul nu a citit pînă la capăt mărturia lui Szalai, și îl întrebă care era motivul.

— Pentru că rēstul, deocamdată, nu prezintă vreun interes, spuse Salgó.

— Ei, după cum vezi, Szalai a recunoscut că intenționa să-l ucidă pe Mennel. Eu propun, totuși, să nu-l arestăm, întrucât nu deținem probe că el ar fi criminalul.

— Dar nu are alibi, spuse Bálint.

— Iar noi nu avem probe care să ateste că el ar fi criminalul, repetă Salgó cuvintele lui Kara. **Ai răbdare, Miklós, mai repede sau mai târziu, făptașul va mușca nada,** se va ridica la suprafața apei și va cădea în cursă. Iar acum, dacă-mi permiteți, aș dori să mă odihnesc puțin.

— De acord, spuse Kara. Dar înainte de aceasta am să vă citesc eu ceva. Acum am primit telexul de aseară al lui Huber. Merită să-l ascultați. „Întreprinderea de transport MASPED va transporta cadavrul lui Mennel într-un sicriu de plumb, urmînd să sosească marți, la Frankfurt, cu un avion al întreprinderii de aviație ungare MALÉV, circumlînd potrivit orarului normal de zbor...”, în continuare nimic interesant, spuse Kara sărînd peste un paragraf. În schimb, asta da : „Epava mașinii este inutilizabilă. Am vindut-o. Studiez acum proiectul de contract și-l voi semna săptămîna viitoare.” Braun i-a răspuns următoarele : „Am primit comunicarea dumitale. Semnează contractul. Mașina n-o poți vinde. Expediaz-o imediat. Și dumneata revin-o la Hamburg imediat. Braun.”

Kara îi înmînă lui Salgó mesajul telex.

— Interesant, spuse acesta masîndu-și tîmplele.

— Ce-ți spune asta ? întrebă colonelul.

— Trebuie să mă gîndesc.

Își scoase trabucul din gură, lungindu-se comod în fotoliu și ridicîndu-și privirea spre tavan :

— Ori Braun nu dorește să-i încredințeze lui Huber transportarea valorilor, ori a renunțat la bijuterii sau vrea să încredințeze altora obținerea acestora.

— Sau există și a treia alternativă, spuse Bálint îngîndurat. Ce se poate întîmpla în cazul în care Mennel i-ar fi destăinuit cuiva taina acestei afaceri ? Să zicem că vreunui dintre amicii săi. Acesta l-a urmărit pe neobservate. L-a urmărit peste tot, știind că Mennel, în fiecare seară, obișnuia să se instaleze în autoturismul său și să plece undeva. Cu prilejul uneia din călătoriile sale a luat cu sine valorile, iar amicul și-a dat seama de acest lucru. L-a ucis,

luînd bijuteriile și devizele străine, și a părăsit țara în aceeași zi.

Kara se plimbă prin cameră în lung și-n lat.

— Și eu m-am gîndit la această posibilitate. Tu ce părere ai, Salgó ?

Dar bătrînul dormea profund. Erau gata să pufnească în rîs. Kara scoase trabucul ținut între degete de Salgó și-i făcu semn lui Bálint ; ieșiră din cameră, evitînd să facă vreun zgomot.

Salgó se deșteaptă după-masă, tîrziu. Intră în bucătărie, unde Liza tocmai încălzea apa. Bătrînul, căscînd, se așeză la masă.

— Ai reușit ?

— Da, spuse Liza. Dar nu s-a întîmplat nimic important. N-ar trebui să-i spunem lui Ernő ?

— Deocamdată, nu. Știi, doar, cît e de rigid. Máté ce a făcut înainte de masă ?

— S-a plimbat cu barca cu pînze.

— Singur ?

— A plecat de unul singur cu barca și tot singur s-a întors.

— Și Huber s-a plimbat în grădină aproape o oră. Apoi s-a dus pe faleză ; a făcut baie în lac și pe urmă a făcut plajă. Înainte de ora prînzului s-a dus la hotel.

— În timpul dejunului despre ce au conversat ?

— Chestiuni profesionale. Au luat masa în trei. Blanka a urcat apoi în camera ei. După aceea au conversat pe teme politice. Huber este foarte optimist. Tăcu un timp, apoi se uită întrebătoare la bătrîn : Spune-mi, Salgó, tu crezi în posibilitatea transformării unui fascist ?

Salgó puse coatele pe masă, cu privirea ațintită în depărtare ; fața lui părea acum foarte îmbătrînită și istovită.

— Ar fi comic, draga mea Liza, dacă aș declara tocmai eu că nu cred. Știi, chiar și azi, ca om bătrîn, mă străduiesc să-mi poleiesc trecutul. Ar fi bine să cred despre mine că în tinerețe doar i-am slujit pe fasciști, dar că eu, Salgó Oszkár, nu am fost... fascist. Am fost, totuși, Liza mea. O știi și tu, foarte bine. Chiar și azi mai am remușcări, amintindu-mi de anii cînd am servit în contraspionaj. În aceste momente mă gîndesc că încă nu mi-am ispășit păcatele. Și astăzi mă apasă muștrările de conștiință. Or, dacă eu m-am

schimbat, de ce n-ar putea și altul să se transforme ? În ce-l privește pe Huber, nu știu ce aş putea spune. Kara a ordonat filarea lui și cred că a procedat bine. Dacă mă gândesc mai bine, Huber ne-a informat, doar, despre ceea ce cunoșteam și așa.

— Dar el de unde a știut că ai găsit aparatul de emisie-recepție ? întrebă Liza.

— Și-a dat seama, comoara mea, după un dispozitiv montat în mașină, care semnalează atingerea aparatului de către o mână străină. Metoda nu e nouă, dar am neglijat existența unor astfel de dispozitive. Huber a observat acest semnal avertizor și și-a dat seama că noi am descoperit aparatul de emisie-recepție. Nefiind un ignorant, a jucat cu cărțile pe față. N-avea nici un rost să tăgăduiască faptul că Mennel a fost agent al serviciilor de informații occidentale, întrucât acest lucru este o consecință logică a descoperirii aparatului.

— Dar de ce a donat mașina ? N-ar fi trebuit s-o facă.

— Și dacă nu o oferea, ce ar fi fost ? Crezi că Ernő nu ar fi confiscat-o ? Dacă și Huber este un agent al serviciilor de spionaj, atunci pînă acum a jucat în stil mare. El ne-a comunicat niște lucruri aparent importante, dar în realitate nimic concret. Că Hanza are o rețea de spionaj în Ungaria ? Asta am știut-o din momentul cînd am găsit aparatul de emisie-recepție. S-ar putea, totuși, să ne înșelăm. Poate că Huber s-a schimbat într-adevăr și vrea să ne ajute. Vom afla în scurt timp.

Liza limpezi vasele curate și le șterse.

— Și eu am impresia, spuse, că Huber este sincer.

Salgó își aprinse un trabuc. Femeia îl întrebă la ce anume se gîndește.

— Mie nu-mi place nici leșinul Blankăi. De ce i s-a făcut rău tocmai cînd a dat cu ochii de Huber ?

— Cred, scumpul meu, că tu complici prea mult lucrurile, spuse Liza, așezînd cu grijă farfuriile de porțelan în rafturile dulapului. Blankăi i s-a mai făcut rău și altă dată.

— Niciodată nu a pomenit despre aceste indispoziții. Nu-mi place nici faptul că Mennel cunoștea precis datele ofertelor de prețuri pregătite pentru licitație. Se pare, în acest context, că Mennel a ținut cu orice preț să intre în legătură cu Máté. Aș merge chiar mai departe. Mennel și-a

aranjat treburile astfel încât să poată veni aici, la Enőd. Mă întreb mereu : de ce oare ?

— Fantezii de-ale tale, Salgó, spuse Liza. Să presupunem că ai dreptate. În ce măsură Máté sau Blanka prezintă vreun interes pentru „Hanza“ ? Institutul său nu se ocupă de probleme militare. Máté se află în afara cercului ce ar putea prezenta un interes pentru spionaj. Am impresia că tatonezi într-o direcție greșită. După mine, ar trebui să găsim criminalul și de la el ar trebui să continuăm investigațiile. Cu Szalai ar fi bine să ajungem la o înțelegere.

— Poate că ai dreptate. Să te ajut să ștergi vasele ?

Kara se opri în pragul ușii.

— Hai pe malul lacului, bătrîne, să pescuim vreo oră-două.

— Du-te, comoara mea, îl îndemnă și Liza. Îți va prinde bine odihna, destinderea.

Înainte de a porni, Kara îi comunică lui Salgó că-l trimisese pe Bálint la Füred. Szalai Géza fusese arestat.

Salgó nu răspunse, ridică din umeri. Gestul nu-i plăcu lui Kara, deși știa că Salgó nu era de acord cu această decizie. Apoi îi arată Lizei cum trebuie manipulat telexul montat provizoriu, făcînd legătura cu Dombai. Femeia era încîntată de acest aparat și-l puse în funcțiune fără înțîrziere.

— Dacă-ți va transmite vreun mesaj, spuse Kara, recepționează-l, dragă Liza, și anunță-mă pe mal.

Se așezară la umbra sălciilor pletoase, urmărindu-i pe înotători. Conveniseră, în prealabil, să se relaxeze, să nu discute nici pe teme politice, nici despre cazul pe care îl aveau de rezolvat.

Kara se învioră în acest loc stăpînit de liniște totală și aer proaspăt, avu momente în care uită complet pînă și de prezența prietenului său. Spre asfințit sosi și Bálint, raportînd că ordinul a fost executat. Szalai a luat cunoștință cu indiferență de hotărîre, a cerut doar să i se permită să predea locțiitorului său problemele legate de construcția în curs la care lucra.

— L-am instalat într-una din încăperile consiliului popular, fiind păzit permanent de un agent de-al nostru, își încheie raportul maiorul.

— Și Felméri ?

— S-a dus la Ilonka. După cum văd, îi place fata.

— Mulțumesc, spuse Kara. Poți pleca acasă, la Veszprém. Ne revedem mâine dimineață. Pune raportul în camera mea.

Bálint mulțumi pentru bunăvoința manifestată de colonel și-l întrebă de ce este atât de tăcut Salgó.

— Nu cumva v-ați certat cu el, tovarășe colonel ?

— Nici vorbă ! răspunse Kara. L-am expedit de aici, deoarece peștii simt prezența lui și fug.

— Asemenea delincvenților, spuse Bálint, începînd să se dezbrace, dornic să facă o baie înainte de a pleca acasă.

Înotă cu mișcări energice vreo cincizeci de metri, apoi, întorcîndu-se, începu să calce apa.

— Hei, papa, îl strigă el pe Salgó, vrei să mîn bancul de rechini spre tine ?

— Mai degrabă agață-mi-i de undiță, spuse Salgó, și scoase o sticlă înfundată din apă. Ernő, nu ți-e sete ?

— Un șpriț slab aș bea și eu, spuse colonelul, apropiindu-se de bătrîn. Se așează alături de el, bău puțin vin, apoi își aprinse o țigară. Puțin mai tîrziu se așează și Bálint. Nu pleci acasă ? îl întrebă Kara.

— Cred că nu. Trebuie să-i controlez pe agenții care sînt de serviciu, să-mi redactez raportul, apoi am să vorbesc la telefon cu consoarta mea.

Kara se culcă pe iarbă.

— Huber unde este ? întrebă.

— În camera lui, răspunse Bálint. Am vorbit cu băieții înainte de a veni aici. Nu-i deloc ușoară treaba lor. Au avut un mare noroc că au „scăpat“ neobservați pînă acum.

— Spune-mi, Miklós, nu cunoști cumva o femeie, prin împrejurimi, cu numele de Silvia ? îl întrebă Salgó pe maior.

— Silvia ? Bálint se gîndi, apoi răspunse : Nu, nu cunosc.

— Nici în evidența voastră n-ai întîlnit acest nume ?

— Nu-mi amintesc să-l fi întîlnit vreodată. În ce context a apărut acest nume ? Bálint se uită curios la bătrîn.

Salgó relatează despre ilustrata „buclucașă“ pe care a găsit-o la Szalai.

— Și el nu știe cine este această Silvia ?

— A zis că cineva și-o fi bătut joc de el. Habar n-are cine i-a trimis această ilustrată. Sticla trecea din mână în mână.

Așteptă pînă au tras cîte o dușcă colonelul și Salgó, apoi bău și el o înghițitură bună.

— Ce scrie pe ilustrată ? întrebă Kara.

Salgó scoase din buzunarul de la pantaloni bucățica de hîrtie pe care își notase textul, netezindu-l cu dosul grăsuț al mîinii.

— „Permite-mi, citi el, să-ți trimit chiar tardiv, cu prilejul zilei tale de naștere, cele mai bune urări familiale din partea lui Ödön, precum și a lui Árpád. Silvia.“ Urmează data : „șaptesprezece iulie, o mie nouă sute șaizeci și nouă“, spuse Salgó, înmînîndu-i hîrtiuța lui Kara.

— Spuneai că pe ștampilă era data de cincisprezece ? întrebă Kara.

— Exact. Ar putea fi o farsă, dar și un mesaj codificat, spuse Salgó, lovind cu palma gamba colonelului. Am omorît doar un țînțar ! spuse. Ei, matematicianule, dezleagă tu această enigmă.

Kara ronțai un fir de iarbă.

— Ödön, spuse. Cine ar putea fi acest Ödön ?

— La Emöd nu există nici un Ödön, spuse Salgó. Cine ar putea fi acest Ödön ? Cel puțin eu nu cunosc pe cineva cu acest nume. Poate bödön. * Bödön (bidoane) există probabil destule. Această asociație de idei mă face să mă gîndesc că... începe să-mi fie foame.

Kara nu răspunse, strînse din sprîncene, recitînd textul.

Felméri se spălă din cap pînă în picioare, își puse o cămașă curată, apoi o rugă pe Liza ca, în cazul în care l-ar căuta Kara, să-i spună că s-a dus la Ilonka. Pe fată o găsi în compania lui Kázmér. Discutau pe terasă, la umbră.

— Am crezut că ești singură, spuse locotenentul. Mă gîndeam să-ți fac o vizită, ca să nu te plictisești. Îmi cer scuze, n-aș dori să deranjez.

* Joc de cuvinte intraductibil : Ödön (Edmund), bödön (bidon).

— Stai jos, te rog, spuse fata, arătînd spre un scaun împletit. Ştiu eu că nu-i decît un truc : vrei să afli ceva de la mine.

— Nu sînt de serviciu, spuse locotenentul, aşezîndu-se.

Sesiză un zîmbet ironic schiţat de Kázmér.

— Dumneavoastră sînteţi permanent de serviciu, remarcă acesta, oferîndu-i o ţigară lui Felméri.

Locotenentul acceptă. I se păru comic că se discută pe un ton atît de reverenţios între tineri. I-ar fi tutuit, dar renunţă, pentru a evita impresia că ar dori să se pună bine cu el.

— Dacă munca cuiva este în acelaşi timp o vocaţie, spuse Felméri, atunci e greu să găseşti linia de demarcaţie ; unde anume începe viaţa particulară şi unde începe activitatea profesională. Mă gîndesc că aşa se întîmplă şi cu medicii. Un medic rămîne medic chiar şi în ipostaza de „particular”. Eu sînt ofiţer de securitate chiar şi cînd sînt în vacanţă.

. — Cum îi poate trece cuiva prin minte ideea de a deveni ofiţer de securitate ? Un vînător de oameni. O meserie cam stranie, remarcă fata.

— Ceea ce trebuie ferm condamnat în societatea bună, spune Felméri cu amărăciune nedisimulată. Vînători de oameni ! Această formulare n-am mai întîlnit-o pînă acum.

— Este aceeaşi cu a vînătorilor de capete, preciză Kázmér. Poate această formulare ai mai întîlnit-o !

Felméri încuviinţă printr-un gest al capului.

— N-am vrut să te jignesc, spuse fata. Să nu te superi !

— Nu mă supăr, spuse tînărul. Am depăşit deja acest stadiu.

— Eşti elevat sufleteşte, nu-i aşa ? spuse Kázmér pe un ton ironic. Noi, muritorii de rînd, nu putem să te ofensăm. Dumneata faci parte dintr-o altă categorie.

Felméri îşi ridică privirea înnegurată, adresîndu-i-se lui Kázmér :

— De ce ţii neapărat să mă necăjeşti ? Nu mă cunoşti, habar n-ai cine sînt în realitate, ce simt, ce gîndesc. Numai pe considerentul că sînt ofiţer de securitate ?

Kázmér rîse.

— Jur că nu vreau și nici n-aveam de gînd să te necăjesc. Dar m-ar interesa, realmente, de ce ți-ai ales tocmai această meserie. Sau vocație, dacă-ți place mai mult expresia.

Pe Felméri începu să-l enerveze comportarea arogantă a inginerului. „Dracu' să-i ia pe acești tipi de intelectuali, care-și dau aere, erijîndu-se în mari umaniști care emit judecăți de valoare asupra tuturor celor vii și morți, gîndi el ; iar acest individ mai este și comunist. Are și funcție de conducere. Ce fel de comunist mai e acela care respinge ideea luptei cu dușmanii orînduirii noastre ? Sau, poate, vrea să-i placă fetei ? Pesemne.“

— Știi, domnule inginer, mama mea a visat odată ceva, cînd era însărcinată cu mine. Dimineața s-a dus la o ghicitoare. Locuiam la Óbuda, unde trăiau multe ghicitoare. Acea la care s-a dus mama locuia într-o casă în apropierea Fabricii de porțelanuri. În curte erau cinci arbori. Niște castani sălbatici. Pe mama a așezat-o sub cel mai rămuros dintre castani. Pe ramuri erau așezate tot felul de „ustensile folosite la farmacie“, cranii, oase ale gambei, diverse părți ale scheletului uman, maxilare, danturi și dracu' mai știe ce. Sub copac ardea un foc mare. Din cînd în cînd, ghicitoarea presăra niște bobîțe peste vîlvătaie. Baba Trézsi, așa se numea ghicitoarea, a tălmăcit visul mamei. A închis ochii și a spus : „Află adevărul, fata mea ! Astă-noapte te-a vizitat Satana, pecetluind viața ta și sufletul viitorului tău copil. Vai, fetița mea ! Fiul tău va fi soldatul diavolului. Nu poate deveni un muncitor onest, nu va putea fi medic, avocat, nici măcar inginer electronist, cum este Tábori Kázmér. Fiul tău, draga mea, va fi un sălbatic feroce, un vînat de oameni, cu suflet de brută. La micul dejun o să mănînce falange, iar la prînz tendoane. Dar văd lumină, draga mea. Văd razele de lumină, ale speranței. Nu te necăji, căci, peste mulți ani, fiul tău se va întîlni cu un mare comunist la Balatonemőd, cu inginerul Tábori Kázmér, umanist pînă în măduva oaselor, care-l va smulge din ghearele Satanei. Tovarășul Tábori îi va explica fiului tău, cu perspicacitatea înțelepților, că a apuzat-o pe o cale greșită. Îi va demonstra că învățăturile

despre lupta împotriva dușmanilor orînduirii sînt niște reprezentări eronate, niște idei false, deoarece nu există dușmani de clasă, nici în interior și nici în exterior. Viktor Mennel nu a fost un spion. Ce-i drept, a fost ucis, nenorocitul de el, dar, oricînt, toată lumea moare odată ! Asta-i lege. Tocmai de aceea, criminalul nu trebuie arestat, căci în acest caz va fi întemnițat. Oamenii nu trebuie întemnițați căci asta contravine legilor care guvernează umanismul. Acolo unde există închisori, acolo nu există libertate umană. Nu este nevoie, așadar, de temnițe, de poliție și nici de armată, căci nimeni n-are de gînd să atace Ungaria. Avem nevoie de libertate, de libertatea cuvîntului, de libertatea gîndirii, a cugetului, de libertate de acțiune. Fiul tău îi va mulțumi cu recunoștință inginerului pentru înțeleptele sale sfaturi, va cumpăni acțiunile sale, comportamentul său antiumanist. Se va retrage din instituția vînătorilor de oameni și, cu sufletul cutremurat, va cere primirea lui în sfînta reuniune hippy a militanților pentru libertățile umane, pentru pace și flori îmbietoare.“ Ei, domnule inginer, tocmai astfel au evoluat evenimentele. Am absolvit Academia, am devenit locotenent — vînător de oameni ; între timp, la facultatea de psihologie și literatură ungară a Universității „Eötvös Lóránd“ am obținut diploma corespunzătoare acestor discipline, pentru a spori și mai mult eficiența vînării oamenilor, am extins această îndeletnicire și asupra străinilor. Am dat examen, încununat de succes, la încheierea cursurilor de germană și engleză. Dar nu abandonez ideea sau nădejdea că, odată și odată, am să devin și eu un umanist, cu sentimente tot atît de profunde ca ale dumitale.

Tăcerea se lăsă asupra lor, Kázmér privi încurcat înaintea, apoi se uită la fată. Ilonka își curăța unghiile.

— Cred că m-ai înțeles greșit, spuse inginerul. Ești prea sensibil, ai exagerat lucrurile.

— Nu am înțeles greșit ironiile dumitale, spuse Felmeri. Știu ce gîndești despre noi.

Kázmér își aprinse o țigară.

— Mărturisesc că mie îmi este străină și am o repulsie față de munca pe care o desfășurați. Nu-ți plac treburile învăluite în mister, înțelegerile secrete. Îmi displace să fiu urmărit la fiecare pas, declarațiile să-mi fie con-

semnate, gîndurile să-mi fie puse sub urmărire. Or, dumneavoastră pentru asemenea treburi sînteți plătiți de stat. Nu te-ai gîndit vreodată, nu ți-ai dat seama cît de umilitoare este o asemenea îndeletnicire umană ? Mai ales într-o societate care construiește socialismul ? ! Ești absolvent al facultății de literatură ungară. Cunoști, așadar, amarnica reflecție a lui József Attila : „Ei pot ține evidența telefoanelor mele / să înregistreze în acte, cînd, de ce, cui mi-am destăinuit visele / precum și pe cel care m-a înțeles / și nu pot intui, cînd vor exista destule motive / pentru a scoate cartotecile / care au lezat drepturile mele.“ Se uită la locotenent :

— Cunoști versurile ?

— Le cunosc, spuse Felméri. Și am citit, de asemenea, cărțile lui Kafka, editate în limba maghiară. Deopotrivă, operele lui Camus.

— Ei, despre asta e vorba, preciză Kázmér. Dumneata faci parte din tagma celor care înregistrează în acte ce anume visez, iar eu aparțin acelor care, ca în versurile lui József Attila, strigă după AER*.

Felméri despică un băț de chibrit cu unghia. Merită să-l contrazic pe acest june pseudoumanist ? Ehe, îi cunoaște el bine pe acești indivizi cu suflete neprihănite ce aleargă după iluzii deșarte.

— Aer ! spuse pînă la urmă. Frumoasă poezie. Știi unde am ascultat ultima oară recitate aceste versuri ? La o radioemisiune difuzată direct din Sala Parlamentului. Recita unul dintre deputații din parlament. Cunoști, cumva, întîmplător, care dintre deputați, fiind încă în viață József Attila, a recitat această poezie în Adunarea Națională din acea vreme ?

— Nu cred ca cineva să fi recitat pe atunci aceste versuri, interveni Ilonka. Poate că poezia nici nu era tipărită în epoca respectivă.

— Dar acest „amănunt“ nu-l tulbură pe domnul inginer, preciză Felméri cu blîndă ironie, fixîndu-l cu privirea pe Kázmér. Știi ce te supără pe dumneata ?

— Pe mine mă supără multe.

— Mai degrabă faptul că nici dracul nu se omoară să-ți înregistreze convorbirile telefonice.

* Titlul poeziei citate. — *n. trad.*

— Atunci de ce domnul colonel a ordonat filarea mea ?

— Pentru că s-a comis o crimă, iar dumneata n-ai un alibi.

— De ce nu sînt crezut pe cuvînt ? Am fost la Budapesta.

— Dar nu poți dovedi acest lucru. Nu spui adevărul și, implicit, te expui unor suspiciuni.

Kázmér tăcea, uitîndu-se spre fată. Ilonka își lăsa capul în jos. Felméri avu senzația că evită privirea inginerului. De ce oare ?

— Eu n-aveam nici un motiv să-l omor pe Mennel, spuse Kázmér, și își aprinse o nouă țigară.

Locotenentului i se păru că inginerul se poartă mai modest, că renunțase la ideea de a-l înjosi în ochii fetei.

— Motive ar mai putea fi găsite, spuse. Să vedem mai întîi faptele. Ai recunoscut că Mennel ți-a fost antipatic.

— Îmi ești antipatic și dumneata și totuși nu mă gîndesc să te omor.

— Și dacă i-aș propune Ilonkăi să-mi devină amantă ? Ingerul îi aruncă o privire tăioasă.

— Atunci ți-aș da una peste gură și dimitale.

— Din asta rezultă că ești gelos, i-o trînti locotenentul. Ești îndrăgostit de Ilonka. Nu nega, i-ar părea rău fetei.

— Acum dorești să te distrezi pe seama mea ? întrebă inginerul înfuriindu-se.

— Aș dori să demonstrez doar că, îndrăgostit fiind de Ilonka, fără îndoială ai fi putut comite crima. Prezumția este sau nu este valabilă în funcție de sentimentul pe care-l nutrești față de Ilonka. Să rămînem la prezumție. Se uită la fată : În primul rînd îți cer scuze pentru ceea ce doresc să spun. Jur că nu doresc să te jignesc. Consideră că totul e un joc. Își aprinse o țigară, uitîndu-se la inginer. Pentru fundal și pentru explicația psihologică mai e nevoie de un motiv. Și presupunem că relațiile voastre au evoluat astfel, încît ați fost nevoiți să vă tăinuți dragostea. Din mai multe cauze. Bărbații reușesc mai ușor să țină un secret decît fetele. Pentru femei aceasta constituie realmente o povară : le lezează vanita-

tea, mîndria, insuflîndu-le teama că vor fi păcălite. Să zicem, aşadar, că vă iubiţi de cîteva luni, în cea mai desăvîrşită taină. Ilonka nu înţelege de ce trebuie ținut acest secret. În ultimele săptămîni aţi discutat din ce în ce mai des asupra viitorului, Ilonka ştie că dumneata vei pleca în curînd pentru patru ani de zile şi ar dori să clarifice situaţia. Dar dumneata te temi foarte mult de ceva. Îi ceri un răgaz. Ea nu ți-l acordă. De ce ? Pentru că Ilonka vrea să-ți fie soție, nu amantă. Aceasta este situația cînd apar eu, Viktor Mennel. E frumoasă, grațioasă, atrăgătoare. Mă decid s-o cuceresc. În Occident se colportează știrea că unguroaicele pot fi ușor ademenite. Ne aflăm pe malul lacului. Pentru a-ți pune puțin foc sub tălpi, ea se comportă față de mine mai drăguț decît ar fi cazul. Necunoscînd antecedentele, eu interpretez eronat acest comportament. Îi fac o propunere, dumneata auzi ce i-am spus și mă pocnești. În situația creată, eu nu mă-ncaier cu dumneata, dar nici nu mă dau bătut ; hotărîsc ca fata să fie a mea. După-masă găsesc un prilej pentru a sta de vorbă cu ea. Îmi cer scuze. Pentru început nu e rău. Conversăm. Ilonka, predispusă psihologic, ca mai toate femeile, să aibă mereu nevoie de cineva pentru a-și descărca sufletul, cade inevitabil în capcană. În privința aceasta, ca partener ocazional, străinul, pe care n-avea cum să-l mai revadă vreodată, era cum nu se poate mai potrivit. În plus, eu, Viktor Mennel, mă pricep la femei. Încep să-mi pun în aplicare planul de a o ademeni. Am un comportament uman. Îi povestesc lucruri captivante, despre călătorii interesante. De o parte, deci, amărăciunea, decepția, incertitudinea fetei ; de alta, o persoană interesantă, pitorească, înțelegătoare. Seara ne întîlnim. Ne petrecem noaptea împreună. Dumneata o cauți pe Ilonka, dar n-o găsești. Nu dai nici de urmele lui Mennel. Ilonka se întoarce acasă în zori. Asta-i realitatea. Dumneata dai buzna peste ea și o iei la întrebări, fără menajamente. Ilonka e sinceră, își destăinuie „păcatul“. Dar chiar dacă ar fi negat, esența ar fi rămas aceeași. Cînd te-ai reîntors la vilă, Mennel nu mai era acolo. De pe terasă, cercetezi lacul. Cu luneta. Îl observi pe Mennel. Vrei să vorbești cu el. Vezi cum acostează la cele trei sălcii pletoase. Traversezi grădina în grabă. Vă întîlniți. Te

arunci asupra lui și îl ueizi. Iei cadavrul în barcă, vislești în larg, îl arunci în apă, apoi ieși înot la mal. Ai avut noroc, nu te-a văzut nimeni. Pe furiș te reîntorci la vilă, te schimbi și pleci de-acasă. Ulterior, scornești povestea cu plecarea la Budapesta și o relatezi cu abilitate. Ei, domnule inginer, ce părere ai despre acest scenariu ?

Kázmér se ridică în picioare, pentru a-și dezmoți trupul. Aruncă o privire asupra peisajului însořit și se întoarce, față în față, cu tînărul anchetator.

— Sînt de părere că dumneata, bătrîne, ai citit prea multe romane de Jókai Mór.

— Tot ce se poate, spuse Felméri. Te-aș mai întreba ceva. Dacă nu vrei, nu răspunzi.

— Ei ?

Printr-un gest aproape imperceptibil al capului arată spre Ilonka.

— Întrețineți raporturi intime ?

Kázmér se întoarce încet spre fată.

— Nu mă las provocat, spuse cu fermitate. De ce n-o întrebi pe ea ?

Mai tîrziu, la cafe-barul hotelului, Felméri, mestecînd zahărul în ceașca de cafea, medita la faptul că inginerul se eschivase, fără a-i contesta, însă, prezumția. Care să fie adevărul ? Ridică din umeri. Bine dispuși, în ambianța localului amenajat cu gust, la mese, cîțiva turiști străini serveau înghețată și cafele. Alți cîțiva stăteau pe scaunele înalte de la bar, bînd coniac și rîzînd zgomotos. Un bărbat înalt, cu părul negru, de aproximativ treizeci de ani, fixa o chelneriță blondă și zîmbitoare, căutînd s-o farmece cu privirea-i pierdută. Vecinul său, un bărbat scund și agil, cu păr blond, tuns scurt, avînd un aparat de fotografiat atîrnat de umăr cu o curea de piele, îi susținea cu elocință cauza, recomandîndu-l pentru a intra în grațiile tinerei blonde. Fata îi evita, însă, cu abilitate, pe străinii bine dispuși care roiau în jurul ei. Îi evita într-o manieră atît de elegantă, încît oaspeții n-aveau cum să se simtă ofensați. Acest comportament al fetei îi trezi locotenentului un deosebit respect. Întotdeauna i-a stimat pe tinerii care, în situații grele, au știut să-și păstreze demnitatea. De-ar fi fost să acționeze cum îi dicta inima, s-ar fi ridicat de la masă pentru a-i pune la punct pe acei ne-

obrazăți ; ar fi ieșit scandal, însă, și nu era deloc de dorit ca tocmai el să-l stirnească. Îi făcu semn fetei. Aceasta se grăbi să vină la masă, întrebându-l ce dorește să servească. Felméri ceru un coniac și o sticlă de Cola-cola ; între timp, îi șopti fetei la ureche că, în caz că ar avea nevoie de apărare, poate conta pe el. Fata îl privi mirată, ca și cum ar fi vrut să-l întrebe : apărare față de cine ? „Neghiob mai sînt, se gîndi locotenentul după plecarea fetei ; un mare neghiob. Fișa asta, probabil, își închipuie că am vrut s-o agăț, folosindu-mă de un truc „răsuflet“. Nu-i mai adresă nici o privire fetei, nici măcar atunci cînd ea reveni punîndu-i pe masă coniacul. Deschise ziarul de după-amiază și începu să citească informațiile. Treșări cînd o văzu pe Ilonka luînd loc la masa lui.

— Te stingheresc cumva ? întrebă fîta, și cîru o cafea dublă chelneriței.

— Cum să mă stingherești ? răspunse Felméri cu sinceritate și nici el singur nu știa de ce se bucură de prezența fetei.

Ilonka purta o minifustă de culoarea untului și o bluză bleu, cu mîneci scurte. Privirea-i tristă îi înfrumuseța și mai mult trăsăturile fetei.

— Am să te rețin doar cîteva minute, spusese cu o emoție greu stăpînită, uitîndu-se spre ușă.

— Aștept pe cineva ? întrebă tînarul.

— Nu, nu aștept pe nimeni. Pentru dumneata am venit, să stăm puțin de vorbă.

Blonda puse cafeluța pe masă, zîmbindu-i locotenentului. Dădu să plece, dar Ilonka o opri.

— Așteaptă să-ți plătesc, Évi.

Felméri o prinse încetîșor de încheietura mîinii.

— Permite-mi să plătesc eu, spusese. Cît costă, domnișoară ? o întrebă apoi pe chelneriță. Blonda făcu nota și o puse pe masă. După ce Évi plecă, Felméri o privi pe Ilonka : Care-i necazul ?

Fata mestecă în cafea cu mișcări automate, ca și cum n-ar fi îndrăznit să-l privească în ochi pe Felméri.

— Nu știu dacă ai să mă crezi, spusese ea cu o voce scăzută.

— Am să te cred.

— Crede-mă că nu Kázmér l-a ucis pe neamț.

— Dar cine ?

— Nu știu.

— Îl iubești ?

— Îl iubesc. Călcîndu-și pe inimă, îl privi pe locotenent. Ochii ei negri lăcrimau : Nimeni nu știe. Nici măcar tanti Liza. În afară de bunicul meu, ești singurul care știe. Pot avea încredere în dumneata ?

— Poți, o asigură Felméri. De cînd aveți relații intime ?

— Începînd din vara trecută. Luă o înghițitură de cafea, apoi își șterse ochii cu discreție. Seara, în seara aceea, mă întîlnisem cu Mennel. În mod accidental. Cinasem cu Kázmér. El a vrut ca după cină să urcăm în mașină și să plecăm la Veszprém. Cei de-acasă știau că m-am dus la Budapesta. La Veszprém locuiește un prieten de-al lui, un medic ; la el ne întîlneam de obicei. I-am spus că merg cu el cu condiția ca înainte de asta să ne întoarcem acasă, iar el să-i comunice mamei că ne iubim și vrea să mă ia de soție. A spus că e imposibil. Nu-și poate permite așa ceva, pentru că ar strica totul. Și-a dat însă cuvîntul că înainte de plecare va vorbi cu mama. E în regulă, i-am răspuns, așteptăm pînă atunci. Ne-am certat. M-a făcut șantajistă, jigodie calculată, care i-am cedat numai cu gîndul de a mă mărita cu el... Știam că băuse mai mult ca de obicei, dar am fost atît de afectată de jignirile grosolane pe care mi le-a adus, încît am replicat și eu, oricum, nu i-am rămas datoare... Nu-mi place să-mi amintesc cîte insulte am proferat, dar între altele i-am spus că, dacă vréau să devin curvă, apoi am s-o fac cu un individ plin de bani. Sînt sătulă de promisiuni. Eu i-am cedat lui pentru că-l iubesc. Din vara trecută nu fac altceva decît să-i dovedesc dragoste și devotament, iar el se limitează la promisiuni deșarte. A început să mă acuze că aceeași dragoste le-am mai oferit-o și altora..., și să-i spun cu cîți tipi mă culcasem la Varșovia. Asta era prea de tot. M-am ridicat și am plecat. A venit după mine, țîpînd, să mă opresc ; dar eu am grăbit pasul, nu mai voiam nici să aud de el. La faleză l-am întîlnit pe Mennel. Era tocmai pe punctul de a se instala la volanul mașinii. Bănuind că mi s-a întîmplat ceva, m-a întrebat ce am și unde alerg. Am izbucnit în plîns ca o neghioabă. Știam că, deși

rămăsese în urmă, Kázmér mă vedea, drumul fiind bine luminat ; totuși am urcat în Mercedesul lui Mennel. M-a întrebat unde să mă ducă. I-am răspuns : indiferent. Pe drum nu am conversat mai deloc ; el conducea tăcut, cu o viteză uluitoare. Eram disperată la gândul că mă înșelasem în privința lui, că m-a mințit, că, de fapt, niciodată nu m-a iubit, a profitat doar de mine. Mi-am zis că nu merita să fiu rezonabilă. Ne-am oprit la un bar. Am băut mult. Am băut și am dansat. M-am afumat bine. Capul nu mi-l pierdusem, însă. La întoarcere, Mennel nu mai gonea ca înainte, pilota calm și încet. M-a îmbrățișat cu brațul drept și a început să mă sărute. Nu m-am opus, deși știam ce vrea... Fata tăcu. Își aprinse o țigară cu mâinile tremurînde și privirea înnegurată. A oprit mașina într-un loc ne populat. Ne-am sărutat. A vrut să-i cedez. L-am respins, spunîndu-i că nu obișnuiesc să fac dragoste în autoturisme. Era violent, a vrut dragoste cu sila, dar văzînd că așa n-o să ajungă la nici un rezultat cu mine, a pornit din nou mașina. Pe drum ne-am oprit la Füred. Mi-a spus că mă lasă în mașină cîteva minute, să nu-mi fie teamă, se va întoarce imediat.

— Nu-ți amintești exact unde v-ați oprit ? întrebă Felméri.

— De atunci mă tot frămînt, spuse fata. Mi se pare că eram aproape de spitalul de cardiologie. Eram obosită și somnoroasă. Am deschis aparatul de radio, să ascult muzică. Între timp am ațipit.

— N-ai văzut unde s-a dus Mennel ?

— Într-o casă. Era întuneric, n-am fost prea atentă. Tot ce-mi amintesc cu certitudine este că strada avea o pantă lină, iar în depărtare ardea un felinar roșu. Putea să fie farul unei mașini, sau altceva. Poate că acolo era o groapă. Îmi amintesc de această lumină roșie pe care am asociat-o atunci cu noțiunea de casă de toleranță ; mă gîndeam că, după această noapte, mi-aș putea pune și eu la fereastră un felinar roșu.

— Dumneata unde ai văzut case de toleranță ?

— Nicăieri. Dar bunicul meu a povestit adeseori despre ele. Hăbar n-am cît timp să fi trecut de cînd plecase Mennel. Revenind, mi-a spus că totul este O.K., putem pleca. Părea complet dezmeticit. La înapoiere s-a purtat

cuvîncios. Mi-a spus că dimineața va trebui să se trezească devreme, pentru că avea întîlnire cu cineva.

— Altceva n-a spus ? întrebă locotenentul.

— Despre întîlnire, nu.

— Despre ce ați mai conversat ?

— Despre Kázmér. El a început discuția. Mîna fetei nu mai tremura, confesiunea părea s-o fi calmat. Privirea nu-i mai era încețoșată, ochii îi străluceau din nou inteligent. Dacă nu mă înșel, Mennel mi-a spus cît de mult regreta ceea ce se întîmplase după-masă. Că el avea o părere bună despre Kázmér și spera că se vor împrieteni. Îi părea foarte rău, spunea, că nu s-a putut stăpîni, dar să-l cred, singura vinovată eram eu. Am ceva incandescent în mine, care stîrnește apetitul sexual al bărbaților.

Felméri o asculta circumspect, sesizînd numeroase neconcordanțe în relatarea ei. Mennel îl stima pe Kázmér, ar fi dorit să se împrietenească cu el, profită însă de primul prilej pentru a-i ademeni iubita. Regreta cele întîmplate, dar lua fata cu sine, o îmbrăta, vrea s-o violeze, apoi la Balatonfüred se schimba ca prin farmec, comportîndu-se ca un gentleman. Pe de altă parte, fata care stă acum la masa lui, își amintește doar vag ce se întîmplase pînă la Füred ; filmul evenimentelor de la Füred era neclar în memoria ei, pe cînd cele întîmplate după aceea și le amintea cu exactitate, putînd reproduce aproape textual cuvintele rostite de Mennel...

— ...m-a rugat să vorbesc cu Kázmér, să-l conving să se-mpace cu el ; să-i explic că venise aici cu intențiile cele mai bune și n-ar dori ca după ce pleacă să rămînă supărat pe el. I-ar face plăcere ca duminică să luăm dejunul împreună, în restaurantul hotelului. Și-a cerut scuze pentru comportamentul său grosolan, pentru faptul că noaptea își pierduse capul și m-a asigurat de stima lui pentru că mi-am păstrat judecata în momentele critice. În colțul gurii îi juca un zîmbet amar.. Am rămas cu judecata întreagă... Dădu din mîna a lehamite și stinse țigara în scrumieră : A făcut cu mine tot ce a vrut. M-am comportat ca o curvă ordinară.

— Adineauri ai spus că nu i-ai cedat.

— Am spus. Sigur că am spus. Și așa voi afirma de-acum înainte. Pentru că aş vrea să cred că într-adevăr nu i-am cedat. Dar adevărul este că nu sînt sigură. Am fost beată. Dacă mă gîndesc la noaptea aceea de coşmar, chiar şi acum simt că mi-e scîrbă de mine. Mennel m-a condus pînă acasă. Am coborît la întretăierea drumurilor. Se crăpa de ziuă. I-am promis că ne întîlnim la prînz. M-am dus acasă. Bunicul nu era acasă.

— Dar...

— Am minţit. Am minţit şi că a fost acasă şi că m-a pîlmuit. A doua zi l-am rugat să spună şi el la fel, dacă va fi audiat. Cel care fusese văzut în zorii zilei, în grădină era Kázmér, nu bunicul. A stat acolo ore întregi, aşteptîndu-mă. Era într-o stare deplorabilă. M-a pîlmuit fără să mă întrebe ceva. Nu m-am apărat, considerînd că meritam palmele. Apoi m-am închis în baie şi am plîns. Am făcut o baie fierbinte, frecîndu-mi trupul pînă la sînge. Cînd am ieşit din baie, mă linişţisem. Kázmér m-a întrebat pe unde am umblat. I-am spus totul, în afară de cele întîmplate în maşină.

— Te-a crezut ?

— Nu ştiu. Dar cred că da, pentru că şi-a cerut scuze. S-a străduit să mă convingă că mă iubeşte, rugîndu-mă din nou să am răbdare. Cred că pe la ora şapte a plecat de la mine, ieşind pe poarta din spate. L-am întrebat încotro se duce. Mi-a spus că după autoturismul său, pe care l-a parcat jos, lîngă terenul de golf. Încă nu se poate întoarce acasă, mi-a spus, deoarece mama şi unchiul ştiau că a plecat la Budapesta. Asta mi-a spus doar aşa, pentru ca, în cazul cînd aş fi întrebată, să spun şi eu la fel. Se uită la Felméri cu o privire rugătoare. Locotenentul avu impresia că implora încredere. S-o creadă că a spus adevărul, s-o creadă că nu Kázmér l-a omorît pe neamţ. Ei doi nu s-au întîlnit, repetă ea.

Locotenentul răsucea paharul gol între degete.

— I-ai spus lui Kázmér că în cursul dimineţii Mennel urmează să se întîlnească cu cineva ?

— I-am spus. I-am spus şi că ne-a invitat la dejun.

— Kázmér a acceptat ?
— Nu. Mi-a spus că n-are chef să-i vadă mutra.
— Înțeleg. Și mie de ce mi-ai povestit toate astea ?
— Cuiva trebuia să i le destăinuiesc. Sîntem de aceeași vîrstă. Sînt convinsă că ai să-mi înțelegi starea sufletească mai bine decît nenea Salgó sau șeful dumatăle. Mă gîndesc că, dacă l-ai descoperi pe criminal, Kara nu l-ar mai suspecta pe Kázmér.

— Și dacă totuși Kázmér este cel care l-a ucis pe Mennel ? Kázmér a plecat de la dumneata în jurul orei șapte. Pe unde a umblat între orele șapte și zece ? De ce nu-mi spui ?

Fata privi în zare.

— Nu știu. Dar minte că a fost la Budapesta, pentru că nu vrea... îi e frică...

— Că și mama lui va afla adevărul. Nu-i așa ?

— Probabil.

— Spune-mi, Ilonka, în zori, după ce Kázmér te-a pîlmuit, te-ai culcat cu el ?

— Nu. Ar fi fost ceva scîrbos. La miezul nopții s-a întîmplat cu Mennel monstruoziitatea aceea... Dumneata nu-ți dai seama ce am simțit eu atunci ?

Felméri cuprinse mîna fetei între palmele sale.

— Ba da. Eu te înțeleg. Mă interesează doar dintr-un anumit punct de vedere. Și încă ceva. Nici Kázmér n-a vrut să te culci cu el ?

— Asta n-aș mai putea afirma. Chiar dorea foarte mult. S-a și supărat.

— Și atunci a plecat.

— Da. Dar la ce te gîndești ?

— La nimic important.

Ilonka se ridică.

— Trebuie să plec. Spune-mi, pot avea încredere în dumneata ?

Felméri dădu din cap. Se uită după ea indispus. Căzuse într-o capcană. Aflase cîteva lucruri interesante, dar și-a dat cuvîntul de onoare că va tăcea. Asta înseamnă că nu-l poate informa nici pe Kara. Dar are dreptul să tănuiască

ceva față de șeful său ? Nu trebuia să-și dea cuvîntul de onoare. Afurisită ființă, uite în ce dilemă l-a împins !

Ridicîndu-și privirea, îl văzu pe Salgó care intra în local. Nu-i venea să-și creadă ochilor : bătrînul era îmbrăcat într-un costum cenușiu de vară, în care părea mai slab, zvelt și arăta mai bine. Proaspăt bărbierit, cu fața netedă. Mersul sprinten dovedea că somnul de după-masă îi priise. Se opri o clipă, se uită în jur pînă își obișnuie ochii cu lumina difuză din interiorul localului, făcu un semn amical unui chelner tînăr, apoi, cu un gest părintesc, o sărută pe frunte pe chelnerița blondă și schimbă cîteva vorbe cu ea. Fata dădu din cap aprobator, zîmbind, aranjă apoi, cu un aer morocănos, cravata strîmbă a bătrînului. Salgó îl zări în sfîrșit pe locotenent, îi făcu un semn și, strecurîndu-se cu abilitate printre mese, veni spre el.

— Te caută Kara, îi spuse. Unde naiba ai vagabondat ?

— Nu vagabondez. Lucrez. Mătușa Liza știe, dealtfel, că am venit aici.

Privi mîinile grase ale bătrînului, trabucul fumegînd între degete și se gîndi ce mutră ar face, dacă i-ar povesti ce aflase de la Ilonka.

— Ce dorește șeful ?

— La ora nouă să fii la restaurant. Vrea să luați cina împreună. Sper că pentru astă-seară nu-ți aranjaseși alt program.

— Din păcate nu prea am eu asemenea baftă. Dar cu cine puteam aranja ?

Bătrînul se uită la el, clipind.

— Cu Ilonka, să zicem. Cu ea parcă erai cufundat în conversație pînă mai adineauri. E o făptură originală, nu ? Sau ești de altă părere ?

— Originală. Nu încapе îndoială. Eu, însă, nu-i prea sînt pe plac.

— A spus-o ?

— Mă consideră un vînător de oameni. Și n-are o părere bună despre munca mea. Își consultă ceasul : Nu cinezi și dîmneata cu noi, nene Salgó ?

— Nu, băiatul meu. În seara asta cinez cu altcineva.

De la bar un val de rîsete ajunse pînă la masa lor. Bătrînul se uită într-acolo, fixîndu-l îndelung pe bărbatul cu

aparatur de fotografiat și pe vecinul său. Stăteau de vorbă cu Eva și cu tânărul chelner cu părul blond. Între timp, fata ridică tava de pe tejghea, strecurându-se cu mișcări șerpuitoare printre mese.

— Cine sînt acești trubaduri ? întrebă Salgó discret. Eva puse coniacul pe masă și șopti :

— Ziariști. Azi după-masă au sosit de la Viena.

— Locuiesc aici, la hotel ?

— Nu cred. Jancsi i-a pus în legătură cu nenea Rusztem și, după cîte știu, bătrînul le-a făcut sau le va face rost de o cameră, pe undeva. M-au descusut toată după-amiaza despre crimă.

Felméri văzu că Salgó își încrețise fruntea, semn că ceea ce auzise nu-i plăcuse.

— Îți mulțumesc, fetițo, îi spuse bătrînul, achitîndu-și consumația. Transmite-i salutările mele tatălui tău.

Îndată după plecarea fetei apărură Jancsi, vrînd să pună pe masă două pahare cu whisky ?

— Dumneata le-ai comandat ? îl întrebă Salgó pe locotenent.

Felméri făcu un semn că nu, privind fața palidă, suptă a chelnerului care rînjea cu un aer familiar.

— Cei doi domni de la bar vi le-au trimis. spuse Jancsi.

— Cui ? se încruntă Salgó.

— Păi, dumneavoastră. Sînt ziariști și doresc să vă invite la masă. Ei știu că dumneavoastră anchetați cazul acela „buclucaș”. Sînt niște oameni extraordinar de cumsecade. Deștepți foc. Pot să pun paharele ?

— Pe tejghea, băiatule ! spuse Salgó. Te întorci frumos cu ele și le pui pe tejghea.

— Acumă de ce faceți caz ? Oamenii nu fac nimic rău.

— Jancsi dragă, tu știi să dispari ? Fă-o iute de tot, dacă nu vrei să te alegi cu un picior în fund.

Simțîndu-se pesemne profund-ofensat, deși în vacarmul ce domnea în local nimeni nu auzise ce i-a spus Salgó, băiatul se înroși pînă-n vîrfurile urechilor. Respiră adînc, păru că vrea să mai spună ceva, apoi se răzgîndi și se întoarse la tejghea. Îi explică mînios ceva bărbatului cu

umerii lați și cu părul negru. Acela zîmbi timp, dădu din cap, îi spuse ceva în șoaptă colegului său, după care amîndoi veniră la masa lui Salgó și Felméri.

Bărbatul înalt făcu un gest reverențios cu capul.

— Verzeihen Sie, mein Name ist Walter Herzog, ich bin der Vertreter von Reuter, aus Wien. Darf ich Ihnen, Herr Professor Salgó, meinen Freud, Rudi Jellinek vorstellen ?*

— Angenehm. Womit kann ich dienen ? **

— Ne permiteți să ne așezăm pentru cîteva clipe ? întrebă Herzog tot în limba germană.

Felméri trebuia să se concentreze foarte mult pentru a înțelege dialectul specific vienezilor. Văzu că Salgó dădu din cap afirmativ. Își trase scaunul într-o parte, pentru a-i face loc fotografului și urmări atent desfășurarea convorbirii.

— Trebuie să vă cer scuze, deoarece s-a produs o confuzie. Tinărul chelner a interpretat greșit rugămintea noastră și v-a adus aici băuturile. Indignarea dumneavoastră este îndreptățită. Noi i-am cerut băiatului să vă întrebe dacă putem să vă invităm la un pahar de whisky. Vă rog încă o dată să ne scuzați. Nu am avut intenția să vă jignim. Ne iertați, domnule profesor, nu-i așa ?

— E în regulă, spuse Salgó. Mai doriți ceva ?

— Potrivit informațiilor noastre, dumneavoastră sînteți conducătorul anchetei în cazul Mennel. Am dori să primim răspuns la cîteva întrebări.

— Este o eroare, domnule. Conducătorul anchetei este locotenentul. Eu sînt doar ajutorul lui.

— Dar, potrivit informațiilor noastre...

— Sînt eronate informațiile dumneavoastră, domnule. Dealtfel, eu țin o conferință de presă în fiecare săptămînă. Miercuri, la orele douăsprezece. Acum e duminică... Se ridică în picioare : Vă rog să ne scuzați, domnilor. Și, văzînd că Rudi Jellinek își pregătea aparatul de fotogra-

* — Vă rog să mă iertați, numele meu este Walter Herzog, colaborator al Agenției „Reuter“ din Viena. Îmi permiteți să vă prezint pe prietenul meu, Rudi Jellinek, domnule profesor Salgó ?

** — Da, cu ce vă pot fi de folos ?

fiat intenționînd să-i facă o poză, îi spuse zîmbind : Eu, în locul dumneavoastră, nu m-aș încumeta.

Jellinek îl privi uimit.

— Sînt un obiectiv strategic, continuă Salgó. Fotografia v-ar pricinui neșezuri. La revedere, domnilor.

Întorcîndu-se, porni spre ușă.

8

Stăteau la masă sub palmierul din colțul restaurantului, vis à vis de intrare. Locul, aflat destul de departe de orchestră, le oferea posibilitatea de a cuprinde cu privirea toată sala. Restaurantul nu ducea lipsă de clienți. În fața intrării, mai multe persoane pîndeau discret mesele la care consumatorii se pregăteau să facă plata. Îmbrăcați cu veste de mătase bleu, împodobite cu nasturi de metal, Murai Pali și orchestra lui, vrînd să-i farmece pe oaspeții străini, executau impecabil cîntece populare dintre cele mai frumoase. Salgó își șterse cu șervetul buzele unsuroase, scrutîndu-l pe Szücs Tibor, care tăcea, cufundat în gînduri. Sub bolta frunții, ochii săi albaștri, înfundați în orbite, abia se mai vedeau printre sprîncenele stufoase și castanii. Obrajii ovali erau brăzdați de riduri adînci. „Da, gîndi Salgó, anii de detenție și-au lăsat urme de neșters pe fața și, neîndoielnic, și în sufletul lui.“

— Spune-mi, Tibor, îi zise bătrînul, dacă-mi permiți să mă adresez astfel.

Szücs dădu din cap aprobator. Salgó continuă :

— Cum îți întrevezi viitorul ? Te întreb pentru că dumneata aveai o adevărată vocație. Asta, dealtfel, ți-am mai spus-o, ia-o, dacă vrei, ca pe o idee fixă a mea. Mai am și alte asemenea idei, la asta însă aș putea spune că ții în mod deosebit. Ei bine, potrivit convingerilor mele, omul care s-a dăruit odată unei asemenea profesiuni, care a

simțit frământările și fericirea muncii creatoare, văzînd și înțelegînd rodul acestei îndeletniciri, nu-și va abandona niciodată vocația, n-o va trăda, chiar dacă l-ai arunca în străfundurile iadului. Dumneata, fiule, ai fost medic. Ai vindecat oameni. Ai realizat lucruri admirabile. Nu-mi vine să cred că ai întors spatele vocației dumitale de doctor.

Szücs ascultă cu atenție cuvintele bătrînului și, deodată, îi veni în minte sfatul pe care i-l dăduse după-amiază Rusztem Ádám : „Ai grijă, Tibor, ai foarte multă grijă. Salgó Oszkár este Satana în persoană. Un animal de pradă care s-a ascuns în piele de oaie. Să nu-i dai crezare. Fiecare cuvînt al lui este fals. Salgó Oszkár nu este un simplu detectiv. Este mercenarul cel mai periculos al despotismului condamnat de dumnezeu. Pe vremuri, era de partea noastră, era militantul nostru, făcîndu-și serviciul sub drapelul nostru. Apoi, și-a trădat camarazii, steagul pe care a depus jurămîntul. Și, de atunci, se străduiește zilnic să-și dovedească devotamentul față de Satana, căruia i-a jurat credință...”

„Nenea Ádám nu este decît un bătrîn neghiob, se gîndi Szücs. De bună credință, dar cu gîrgăuni în cap. Bătrîn nenorocit ! O fi crezînd că sînt omul lui. Dar eu nu sînt omul nimănui. Privi fața grăsană, proaspăt rasă a lui Salgó, cu pleoapele grele lăsate în jos, cu păienjenișul violet al vinișoarelor clar desenat sub piele. Ce vrea de la mine acest grăsan ? De ce-mi arată atîta bunăvoință ? S-o creadă el că mă voi lăsa dus de nas de unul ca el. Se-nșeală amarnic. Eu vreau să trăiesc tihnit și atîta tot. Dar ce anume m-a întrebat ? A, da : viitorul...”

Se scărpină la rădăcina nasului, ațintindu-și privirea spre Salgó.

— Cum îmi întrevăd viitorul ? Asta vrei să știți ? Scoase o scobitoare din suportul de alpaca și, ca și cum ar fi fost un creion, începu să deseneze cu ea distrat, trăsînd contururi imaginare pe fața de masă colorată. Pe vremuri, zise, m-am concentrat aproape exclusiv asupra viitorului. Mi s-a spus : „Învăță, băiatule, de dimineață pînă seara, de-acum înainte merită, viitorul e al nostru”. Așa m-au povățuit toți și, îndeosebi, părinții. Erau far-

maciști. Tatăl meu dorise, pe vremuri, să devină medic și nu e vina lui că a ajuns doar farmacist. Spera că fiul său îi va realiza visul. Oh, doamne, dacă v-aș povesti, acum, câte n-a făcut sârmanul meu tată pentru ca acest vis să devină realitate ! Dar poate că nu m-ați crede. În viața lui nu a făcut politică, pînă cînd a intrat în partidul comunist, asumîndu-și riscul de a fi renegat de frații săi. A făcut-o, pe considerentul că această apartenență politică îmi va favoriza primirea în universitate. Se părea că partidul n-a cîștigat prea mult prin adeziunea lui. Însă bătrînul meu n-a avut de ce să se rușineze mai tîrziu, deoarece în „perioada întorsăturii“, el nu și-a rupt carnetul de partid așa cum au procedat mulți dintre așa-zii opoziționiști, deși eu mă aflam atunci în închisoare.

— Într-adevăr, în cincizeci și șase de ce nu ți-ai luat tălpășița, emigrînd ?

— Aș fi putut s-o fac. Tot nu m-ați crede, dacă v-aș povesti de ce n-am făcut-o.

— Poate că am să te cred.

— Din cauza tatei. Desenele invizibile se înmulțiră pe fața de masă, expresia amară se adînci pe fața ovală a lui Szücs. M-au eliberat și pe mine. M-au îndemnat ca, drept recunoștință, să pun mîna pe armă. M-am dus acasă. Tata mi-a spus să nu uit că eram vinovat. Și să nu uit nici faptul că noi nu sîntem contrarevoluționari, că nu aveam nimic comun cu această debandadă. După înfrîngerea tentativei de rebeliune, l-am întrebât pe tata : „Spune-mi, acum ce să fac ? Mai am patru ani și jumătate de ispășit din pedeapsa la care am fost condamnat. Dacă voi ispăși această culpă, timp de trei ani, după eliberarea mea, tot n-am să pot practica medicina. Frontierele sînt deschise. Zeci și zeci de mii de oameni au părăsit țara“. „Adevărat, a recunoscut tata, asta așa e.“ El nu mă putea opri. Mi-a spus însă că, dacă vreau să nu-l mai văd toată viața, să plec și eu. Am rămas. „Dacă te prezinți singur, m-a asigurat el, se va ține seama de asta la o amnistie.“ M-am prezentat, dar nu am beneficiat de amnistie. Mi-am ispășit integral condamnarea. La sfîrșitul celui de-al patrulea an de detenție, am încetat să mai visez la viitor. Între timp, tatăl meu a murit. Nu l-am mai putut vedea, cu toate că am rămas în țară. Și, în zorii unei zile ploioase, am ajuns

la o concluzie : că omul nu are viitor. Are doar un prezent. Există mereu numai ziua de azi, cea pe care o trăiești. Concret este doar minutul, cele șaizeci de semnale ale secundarului care se aud într-un minut. Desigur, va exista și un mâine. Dar nu am certitudinea că acel mâine va exista și pentru mine. Nu pot să știu ce soartă îmi hărăzește acest mâine și cu atât mai puțin poimîine. Numai ziua de azi îmi aparține. Ziua de mâine este incertă. Deci, nu-mi fac proiecte, nu-mi pot imagina acest viitor. Îmi lipsește imaginația. Acestea fiind zise, Szücs încetă să mai deseneze, rupse scobitoarea și își aprinse o țigară : Voceația, talentul... nu înseamnă nimic. Existența mea depinde de alții.

— Vorbești, Tibor, ca și cum ai fi băut fiere, remarcă Salgó. Ai primit multe lovituri...

— Nu mă consola, îi ceru acesta. Nu am nevoie de așa ceva. Mă simt bine. Nu am prea mari pretenții, nu am aspirații, nu visez. Am de lucru. Am un apartament. Am un autoturism. Am o amantă. Îmi fac munca, îmi plătesc regulat chiria și impozitele. Am discuri, câteva înregistrări de foarte bună calitate pe magnetofon și casetofon, muzica îmi aduce satisfacții. În loc de proiecte de viitor, mă ocup de proiecte pentru nasturi. Realizez mereu modele noi. Nu vreau să fiu ajutat. Nu vreau să fiu compătimit și nu vreau să fiu înțeles. Asta e ! Și încă ceva. Nu vreau nici ca altcineva să-mi achite cina.

Fața de masă era acoperită de scrumul trabucului fumat de Salgó. Cu un zel demn de invidiat, bătrînul încercă să sufle scrumul, apoi să-l măture cu degetele sale groase. Se gîndea în acest timp că Szücs reprezenta un caz mult mai complex decît și-ar fi putut imagina. „Amară concepție de viață are, își zise, dacă nu cumva pozează, pur și simplu, pentru a-și masca gîndurile și intențiile. Dar trebuie s-o recunoaștem, o face cu brio. Astăzi sînt la modă asemenea amărăciuni spectaculoase. Desigur, dacă ne gîndim, Szücs are suficiente motive de amărăciune și lipsă de încredere. Viața lui s-a rupt în două. Astăzi ar fi mult prea greu să stabilim cine și de ce a scăpat momentul prielnic salvării sale. Probabil că punctul cheie în viața lui l-a reprezentat speranța că, rămînînd în cincizeci și șase acasă, decizia lui avea să fie apreciată favorabil.“

, — Cred că te înțeleg.

Tibor făcu un gest cu mâna, ca pentru a bara sentimentul de compătimire :

— N-am solicitat înțelegere. Spune-mi, mai degrabă, ce anume dorești de la mine ?

Salgó zîmbi enigmatic :

— Aș fi dorit ca dumneata să mă ajuți. Dar după cele ce mi-ai povestit, intenția mea pare de-a dreptul caraghioasă.

— Nu prea înțeleg ce-ai vrut să spui, recunosc Szücs. Ochii săi, adînc împlînați în orbite, reflectau uimire și curiozitate.

— Cîți ani ai avut dumneata în patruzeci și cinci ?

— Cincisprezece.

— Ei, spuse Salgó, în toamna anului patruzeci și cinci, partidul comunist a organizat o acțiune. Nu-mi mai amintesc precis despre ce acțiune a fost vorba. Lucram la serviciul de contraspionaj și trebuia să participăm și noi la această acțiune. Într-o dimineață de duminică am mers din casă în casă, din apartament în apartament, pentru a strînge niște semnături. În săptămîna aceea, tribunalul popular l-a condamnat la moarte pe unul din faimoșii președinți ai completului de judecată al tribunalului militar special, constituit de Szálasi. Îl cunoșteam bine pe acest bătrînel : un om hain, atroce, neîndurător. Nu avea indulgență față de comuniști și dezertori, condamnările la moarte le pronunța ca pe bandă. Am fost martorul acuzării la acest proces. Dar tot din adevăr face parte și faptul că acest om feroce era un foarte bun tată. Soția și copiii îl adora. Tribunalul popular nu a fost impresionat totuși de acest lucru. Colonelul a fost condamnat la moarte și peste cîteva zile a fost executat. În duminica amînăută mă uit pe lista pentru semnături, de care am pomenit. Ce crezi, ce nume figurau pe ea ? Ale văduvei și fiului său. Trebuia să le fac și lor o vizită, solicitîndu-le să-și dea semnătura pentru o revendicare a comuniștilor. I-am arătat șefului meu lista și am început să-i explic situația. Mi-a spus să vizitez, totuși, această familie îndoliată și s-o cîștig pentru cauza noastră. Să-i sprijine pe cei care l-au executat pe soțul iubitor și pe tatăl grijuliu. Salgó să uite în ochii

lui Tibor : Înțelegi, fiule ? Să ceri ajutor familiei celui pe care noi l-am distrus.

Szücs turnă vin în pahare.

— De ce fel de ajutor ai avea nevoie ?

Bătrînul luă o înghițitură de vin.

— Dumneata ai stat la închisoare cu diferiți oameni, spuse Salgó. Știi foarte bine ce fel de oameni sînt acei delincvenți. Ei bine, Viktor Mennel a fost un delincvent. Asta e o certitudine. Nu a sosit în Ungaria numai pentru a încheia tranzacții comerciale, ci și pentru a-și relua relațiile cu agenții săi.

— Cu agenții săi ? Szücs îl privi uimit pe Salgó. La ce fel de agenți te referi ?

— Viktor Mennel a fost un agent secret al serviciului vest-german de informații.

— Ce farsă mai e și asta ? Sau ce roman de spionaj ?

— Nici una, nici alta. E, pur și simplu, un fapt. Și, evident, un secret de stat. Știu că nu mai era nevoie să-ți atrag atenția, dar o fac, totuși. Ai întîlnit, pesemne, în închisoare spioni condamnați.

— Am întîlnit. Îți consideram niște ticăloși destul de mărunți.

— Viktor Mennel nu aparține acestei categorii de ticăloși mărunți. Iar noi trebuie să-l prindem nu numai pe autorul crimei, ucigașul lui Mennel, ci și pe agenții acestuia. La asta ai putea să ne dai o mîna de ajutor. Din această cauză mă temeam că e caraghios ceea ce îți cer. Înțelegi ?

— Înțeleg. Și dacă ți-aș spune că te ajut, ce-ai crede ?

— Că decizia dumitale este illogică și inexplicabilă sub raport psihologic. De ce ne-ai acorda sprijin ?

— Nu pentru că aș fi un admirator al vostru, spuse Szücs după o scurtă tăcere. Și nu pentru că inima mea ar fi pătrunsă atît de profund de sentimentul patriotismului socialist. Dacă accept să vă sprijin, o fac din considerente logice și psihologice. Dacă este adevărat ceea ce mi-ai spus despre Mennel, atunci este adevărat și ceea ce nu mi-ai spus.

— La ce te referi ?

— La faptul că, dacă Mennel a fost spion, atunci toți cei care l-au cunoscut și au întreținut relații cu el pot

fi suspectați ca spioni : Bea, Szalai Géza și eu, firește. Or, asta îmi displace categoric. În închisoare, un spion francez sau englez — dar putea fi și american — mi-a spus că în afacerile de acest gen este teribil de neplăcut să fii filat tot timpul vieții, pînă la moarte. De această situație poți scăpa numai dacă dovedești că n-ai avut nici o convingență cu afacerea dată. În ce mă privește, n-aș vrea să fiu nici filat, nici să mi se cenzureze corespondența sau să mi se înregistreze convorbirile telefonice ; într-un cuvînt, n-aș dori să fiu ținut într-o anumită evidență și suspectat ca spion. Deci nu am de ales. Trebuie să-ți accept oferta, spre a mă asigura că, după aceea, voi putea trăi în liniște.

— Deci mă ajuți.

Szücs bău vinul și își umplu paharul din nou.

— Dumneata, moșule, ești un animal de pradă diabolic de iscusit, rosti el admirativ. Ai știut exact cum să mă încolțești. Să nu cauți, așadar, să joci rolul bătrînelului naiv și inimos, ademenindu-mă cu bomboane, ca pe copii, să-mi vorbești ca unui bărbat matur. N-am sosit la Budapesta cu pluta pe apă.

„Pentru asta aș putea și eu să jur“, recunosc în sinea lui Salgó, aprinzîndu-și ceremonios trabucul.

Au mai trecut încă două zile și Kara constată nemulțumit că băteau pasul pe loc. Au analizat și cercetat cu grijă toate informațiile demne de luat în seamă, fără a ajunge la vreun rezultat concret ; dimpotrivă, se înmulțiseră elementele contradictorii. Șeful procuraturii județene a prelungit cu încă șaptezeci și două de ore arestul preventiv al lui Szalai Géza. Inginerul a fost transportat încă de duminică seara la Veszprém, dar audierile repetate au rămas fără rezultat. A descris detaliat de cel puțin douăzeci de ori împrejurările în care l-a cunoscut anul trecut, la Livorno, pe Viktor Mennel, dar a tăgăduit categoric că ar fi avut cunoștință despre activitatea lui de spionaj. Grupul condus de Kara s-a străduit să sesizeze eventualele contradicții dintre declarațiile sale ; inginerul a relatat însă din nou, în același mod. Singurele deosebiri între aceste declarații constau în anumite divagații și în amă-

nunte necesitare ce atestau tocmai faptul că, în prealabil, nu învățase pe de rost textul depozițiilor. A fost audiată și Bea. În esență a spus același lucru ca și logodnicul său. Szalai a recunoscut că intenționa să-l ucidă pe Mennel, că l-a și întâlnit, dar în seara zilei de nouăsprezece s-a îmbătat, iar a doua zi, când s-a trezit, a aflat că Mennel nu mai era în viață. Când Bea a auzit de arestarea logodnicului său, a pălit; scurt timp după acel moment de perplexitate, a declarat că desface logodna. A precizat că procedează astfel nu pentru că Géza a fost arestat, ci pentru că-l iubește pe Szücs Tibor. A mai adăugat că, în pofida tuturor circumstanțelor nefavorabile lui Szalai Géza, ea e în stare să-și pună lațul de gât dacă el are ceva comun cu asasinatul. Lui Salgó i s-a părut frapantă siguranța de sine a fetei în depozițiile sale. Dacă Bea era atât de sigură de ceea ce afirma, însemna că știe ceva despre Szalai, ceea ce excludea eventualitatea unei tentative premeditate. Dar nu știa în ce rezidă acel „ceva”. Bea a hotărât ca, după cele întâmplate, să rămână în compania lui Szücs la Emöd. Kara a anulat hotărârea privind domiciliul lor forțat, astfel că puteau să părăsească hotelul, ba chiar și localitatea. Bálint nu a fost de acord cu această decizie și a dispus fără știrea lui Kara ca doi agenți abili să-i urmărească pas cu pas. Măsura aceasta s-a dovedit inutilă, dar Bálint n-a acceptat în ruptul capului să renunțe la ea, convins fiind că Salgó greșea considerând cuplul Bea—Szücs nevinovat.

Pe Kara l-a enervat comportamentul arogant și cinic al lui Kázmér, fără a-i scăpa faptul că, uneori, tânărul inginer dădea semne de neliniște. El nu accepta afirmația inginerului că în perioada comiterii crimei ar fi fost pe drum între Budapesta și Emöd, dar nu avea probele necesare pentru a putea demasca presupusa lui minciună. I-a transmis prin telex lui Dombai să stea de vorbă cu Borsy Kálmán. Savantul îl cunoștea bine pe Tábori Kázmér și era în măsură să le furnizeze vreun amănunt care să se dovedească util în cursul anchetei. Borsy a declarat că are o părere bună despre inginer. După opinia sa, suspiciunea lui Kara era aberantă, recunoscând, totuși, că Tábori Kázmér este o fire colerică, impulsivă și se-ntîmplase ca, simțindu-se insultat, să-și facă dreptate cu pum-

nii. Kara i-a spus lui Dombai că nu-i plac doctorii în științe care se iau la bătaie.

În situația cea mai dificilă era Felméri. Promisiunea făcută fetei îl silea să tacă. Deși conștient că nu procedează bine, n-a vrut, totuși, s-o decepționeze pe Ilonka. Se gîndea din ce în ce mai des că nu era potrivit pentru munca în cadrul Securității Statului. Nu se simțea nici îndeajuns de abil ca să-l prindă pe criminal și nici în stare să-și calce cuvîntul dat. Hotărîse ca, după rezolvarea cazului, să-și dea demisia. Era posibil, firește, ca el să fi interpretat eronat noțiunile de onoare și necinste. „Prinderea ucigașului, demascarea agenților dușmani, își spunea, sînt mai presus de cuvîntul dat.“ Avea el oare dreptul să se conformeze aceluia consemn al tăcerii cînd era vorba de chestiuni antistatale ? Kara îi va spune : „Asta-i complicitate, protejarea inculpatului“. Apoi își aducea aminte de fața disperată, de miinile tremurînde ale fetei, de privirea ei imploratoare, și atunci își spunea : „Ilonka are încredere în mine, nu-mi pot permite s-o dezminț“. Singura soluție care să împace și capra și varza, o reprezenta prinderea criminalului. Medită din nou asupra tuturor aspectelor legate de acest caz. Își notă cîteva inadvertențe. Cum era posibil ca, în seara de nouăsprezece, Ilonka și Kázmér să nu fi fost văzuți de nimeni în restaurant ? Fata afirmă că au cinat acolo și tot acolo s-au certat. Fugind din restaurant spre faleză, l-a întîlnit pe Mennel. Datele nu concordă. Cum se face că Szalai n-a văzut-o nici pe ea, nici mașina lui Mennel ? Dar întrebarea esențială era : unde a plecat Kázmér în dimineața zilei de douăzeci, după ce s-a despărțit de fată ? Felméri nu putea să răspundă la nici una din aceste întrebări. Apoi alte semne de întrebare se ridicau în legătură cu Huber. Este ținut mereu sub observație și pînă acum nu s-a putut înregistra nimic suspect. Fapt este că Huber nu a respectat dispozițiile lui Braun, nu s-a reîntors în Germania. Din diverse motive, semnarea proceselor-verbale și a contractului de livrare a fost amînată. Dimineața, Huber a făcut baie în lac, a înotat vreo sută de metri, a stat pe plajă, apoi s-a întors acasă. După-masă s-a retras în camera lui. Luni a plecat la

Füred, unde, potrivit informațiilor agenților care îl urmăreau, nu s-a întâlnit cu nimeni.

Numai Salgó își păstra calmul. Doar arareori își exprima câte o opinie. Kara nu insistă, îl lăsa în apele lui. Uneori dispărea ore în șir, fără a lăsa vorbă unde anume era de găsit.

Miercuri dimineța s-a dus la poștă. Gizike i-a predat un plic lipit cu un mare număr de timbre. Bătrînul a mulțumit, și-a tras pălăria de pai pe creștetul capului și s-a dus vis-à-vis de stația de autobuz, la marginea parcului, unde a găsit o bancă la umbră. S-a așezat, și-a aprins un trabuc, a deschis plicul și a citit rîndurile dactilografiate. Un membru polonez al agenției vieneze pentru urmărirea fasciștilor și a criminalilor de război care se ascundeau de autorități — prieten al Lizei — îl informa că Walter Herzog și Rudi Jellinek sînt colaboratori ai biroului vienez al agenției „Reuter“. În prezent se aflau în Ungaria. Nici unul din ei nu figura în arhiva agenției de investigații. Decepționat, băgă plicul în buzunar. Nu putea să-și explice de ce, dar aștepta mai mult de la răspunsul lui Jan. Întors acasă, indispoziția i s-a accentuat și mai mult cînd Liza i-a spus că nici ea nu avea nimic de semnălat. La familia Tábori era liniște. Blanka nu se simțise prea bine, sau poate că nu era decît un pretext ca să nu stea de vorbă cu ea. Tábori lucrează în camera lui, redactîndu-și cartea...

Salgó se instalează în fotoliu, pe terasă, și răsfoiește ziarele. Peste cîteva minute, ațipă. Spre prînz sosiră din Veszprém Kara și Bálint. Se așezară vis-à-vis de bătrînul. Între timp, Bálint aduse o sticlă de vin din bucătărie și umplu paharele.

— Asta mi-a plăcut, spuse colonelul, ștergîndu-și fața asudată. Întorcîndu-se spre Bálint, întrebă : Și prietenul nostru Huber ?

— Oamenii noștri nu-l slăbesc din ochi, spuse maiorul. La orele opt și zece a plecat la Füred. Dar nici de astă-dată nu s-a întâlnit cu nimeni.

— Și nici nu se va întîlni cită vreme bănuiește că este ținut sub observație, pronostică Salgó cu indiferență.

— Îl urmăresc cei mai experimentați oameni ai noștri, spuse Bálint, adăugînd sifon la paharele de vin.

— Ca și pe mine, nu ? întrebă bătrînul. Sau pe mine nu m-au urmărit cei mai experimentați oameni ai tăi ?

Bálint se uită nedumerit la Salgó.

— Pe tine ? Cînd te-au urmărit pe tine oamenii lui Bálint ? întrebă Kara.

— Ieri, răspunse bătrînul, începînd să-și maseze piciorul bolnav.

— Ieri, după cîte știu, te-ai aflat la Füred.

— Știi bine. Se pare că Miklóska era tare curios să afle de ce mă deplasez de atîtea ori la Füred.

— Nu pe dumneata te-am urmărit, papa, îl asigură Bálint. Numai că dumneata te-ai prins în plasă. Se uită la Kara și-i explică jenat : Îl urmărisem pe Szücs Tibor. Ce vină am eu dacă Szücs avea rendez-vous cu bătrînul în holul spitalului ?

— Dar ai vină că eu i-am recunoscut pe cei mai „experimentați” oameni ai tăi. Se uită la Kara : Și ție ți-ar fi sărit în ochi sîsiitul, ăla, de vreo treizeci de ani, care făcea pe prostănacul și a venit să-mi ceară un foc. Pe Szücs l-a umflat rîsul ; cu greu l-am lămurit că era vorba de un obicei local, popular, de prin împrejurimile Füredului.

— Iar faci pe misteriosul ? se oțărî Bálint. Mai bine ne-ai spune ce-ai trăncănit cu Szücs.

— Despre asta am să scriu în Memoriile mele, spuse bătrînul cu aer sarcastic. Dacă vrei să le citești, comandă anticipat volumul.

— Și totuși, Salgó, de ce te-ai dus ieri după-amiază la Füred ? îl iscodi Kara.

— Pentru că și Huber plecase într-acolo, răspunse prompt bătrînul și-i veni apoi să-și muște limba, dîndu-și seama că-l luase gura pe dinainte.

— Ieri după-amiază ? întrebă Bálint. Ieri după-masă Huber s-a odihnit în camera lui.

— Asta, după spusele celor mai experimentați agenți, i-o întoarce bătrînul. Știu de la Liza că a plecat la Füred, iar spuselor ei eu încă le mai dau crezare. Dar, ca să te

liniștesc, nu s-a întâlnit cu nimeni. S-a plimbat în cimitir și s-a oprit timp mai îndelungat la un mormânt.

În pragul ușii se ivi Liza.

— Hei, oameni buni, e gata masa ! spuse pe un ton glumeț.

Kara îl privi intens pe Bálint.

— Tovarășe maior, îi spuse pe un ton oficial, așa nu este bine. Ancheta o conduc eu. Dacă am convenit asupra unui lucru, să nu te mai abați de la această înțelegere, iar în cazul în care, totuși, te abați, raportează-mi. Dumneata nu ești detectiv particular, nu lucrezi pe cont propriu. Înțelegi ?

— Am înțeles, tovarășe colonel.

Îl reținură pe Bálint să ia masa împreună cu ei. Tinărul era posomorît, bănuindu-l pe nedrept pe Salgó că intenționat îl făcuse de rîs în fața lui Kara și aștepta momentul potrivit să i-o spună bătrînului de la obraz.

Au mîncat în liniște.

— Isuse, am uitat complet ! spuse Liza pe neașteptate. A telefonat Fecske. M-a rugat, Miklós dragă, să-ți spun că Huber a dispărut fără urmă în Romkert (grădina cu ruine). Au cercetat împrejurimile, fără să-i poată da de urmă. Fecske și tovarășul său s-au întors la hotel și așteaptă instrucțiuni. Vai, cum am putut să uit...

— Dumnezeu lor ! scriși Bálint, ridicîndu-se de la masă. Le dau eu instrucțiuni, de n-o să le mai uite !

Se făcuse roșu la față. Îi era rușine de colonel.

— Stai jos, Miklós, și nu te mai enerva, îl sfătuî bătrînul. Mănîncă liniștit. Era oricum clar că în Romkert întreaga știință a urmăritorilor va da faliment. Apoi, nu uita că, într-o comună cum este Emőd, numai Dumnezeu poate urmări pe cineva, fără a fi observat. Nu lua în serios ce ți-am spus adineauri. Huber nu a fost ieri după-masă la Füred. Te-am tachinat doar.

— Asta puteai să mi-o spui din capul locului, bombăni Bálint indispus, trăgînd o înghițitură de vin. Jur că facem totul...

— Vezi să nu izbucnești în plîns ! îl preveni Kara amuzat. Luă încă o bucată de carne de pe tavă și începu s-o taie : Te cam repezi, dragul meu. Vrei cu orice preț să ajungi la un deznodămînt, neînțelegînd că nu ai de-a

face cu un caz obișnuit de crimă. Situația se complică și prin altceva : nu ajunge să-l prindem pe făptaș, trebuie să dibuim rețeaua lui Mennel și să găsim comoara ascunsă. După părerea mea, pînă acum ați lucrat foarte inteligent. Acum de ce te pripești ? Ai propus să-l arestăm pe Szalai Géza. Am acceptat. Și rezultatul ? Nul. El a recunoscut că intenționa să-l ucidă pe Mennel. Asta-i tot. Cred că a fost o eroare. Ai spus azi dimineață să-l arestăm și pe Tábori Kázmér. Nici el nu are alibi. Nu-l arestăm. Să se simtă în siguranță. Dar asta nu înseamnă că nu ne ocupăm și de el. De două zile, Dombai caută să descopere relațiile inginerului Tábori la Budapesta. Ancheta urmărește, totodată, să stabilească cine sînt părinții lui Kázmér.

Salgó se uită uimit la Kara.

— Despre asta nici nu știam.

— Nici tu nu trebuie să știi chiar totul, spuse Kara, vîrîndu-și în gură o bucată de friptură. Ar fi interesant de știut, însă, cum și de unde a reușit încîntătoarea noastră Liza...

— Ce-i cu mine ? întrebă Liza, revenind din bucătărie cu o cană mare plină de cafea neagră.

Kara se uită la ea, cu un zîmbet șmecher.

— Aș dori să știu, dragă Liza, de unde ai aflat tu ieri după-masă despre intenția lui Huber de a pleca la Füred ?

Liza puse pe masă cana și ceșcuțele, apoi, înainte de a răspunde, se uită pe furiș la Salgó. Bătrînul îi făcu semn cu ochiul să tacă.

— Păi, am intuit, spuse. Poftiți, serviți cafeaua. Cîte bucăți de zahăr dorește fiecare ?

În ochii lui Bálint se citea nedumerirea.

— Aș vrea să știu totuși : Huber se afla în camera lui sau la Füred ?

— La Füred, preciză Kara. Numai că Salgó este un sentimental : a vrut să te menajeze. De ce să ne ascundem după degete ? A fost o greșală că oamenii tăi au stat cu gura căscată, pierzîndu-l din vedere. Eu, adăugă după un scurt timp de gîndire, mestecînd cu lingurița în cafea, nu-l exclud din calcul nici pe Kázmér. Doar știm că l-a detestat pe Mennel.

— Spune-mi, întrebă Salgó, la orfelinat au putut culege informații concludente referitoare la părinții lui Kázmér ?

— Deocamdată nu, deoarece arhiva a ars în timpul războiului. Dar grupul operativ al lui Dombai îi caută acum pe cei care au lucrat acolo la începutul anilor patruzeci.

— Și de ce credeți că informațiile astea prezintă o importanță atât de mare ? întrebă Liza.

— Pentru că Ernő este un om profund, spuse Salgó, și s-ar prea putea ca el să aibă dreptate.

— Pe ucigașul lui Mennel trebuie să-l căutăm printre cei care l-au cunoscut. Aș vrea să știu totul despre acești oameni. Firește, îi spuse Kara lui Bálint, nu pot ignora nici propunerea ta de ultimă oră, cu atât mai mult cu cât o găsesc interesantă și realistă.

— Faptul că asasinul putea să fi fost un străin care, între timp, și-a luat tălpașita ? întrebă Bálint. Asta nu e presupunerea mea, ci a lui Szalai Géza. În orice caz, e interesantă.

— Este chiar într-o asemenea măsură, încît Budapesta se ocupă acum de alcătuirea listei referitoare la persoanele străine care, în ziua de douăzeci sau în zilele următoare, ne-au părăsit țara.

— Dar știi cită bătaie de cap înseamnă asta ? spuse Salgó.

— Știu. Dar altfel nu putem ajunge la nici un rezultat.

Poarta scîrții. Auziră pe cineva închizînd-o cu atenție. Liza ieși pe terasă.

— Bună ziua, domnule Huber, îl salută ea cu voce tare. Este drăguț din partea dumneavoastră că ne faceți o vizită. Se duse în întîmpinarea oaspetului. Îi strînse mina : Poțiți înăuntru.

Huber o urmă politicoș. Îi salută pe cei prezenți.

— Sper să nu vă stingheresc, domnilor.

— Cum să ne stigherești, dragul meu ? spuse Salgó. Ești bine venit.

Bálint îi oferi locul ; neamțul nu vru să accepte.

— Luați loc, vă rog, domnul meu, insistă maiorul, eu și așa eram gata de plecare.

Huber se așează pe scaun, iar maiorul își luă rămas bun și într-adevăr plecă.

— Pot să vă ofer ceva, domnule Huber ? întrebă Salgó. Dragă Liza, pîine și sare oaspetelui nostru drag, potrivit obiceiului strămoșesc.

— Mai degrabă puțină palincă de caise, spuse Liza. E de casă. Palincă de caise fiartă în cazan mic, domnule. Trebuie s-o gustați. Sărmanul domn Mennel, înainte de a fi murit, a băut cîteva păhărele. După al treilea, mi-aduc aminte că a început să cînte „Erika“.

Huber zîmbi :

— Viktor Mennel a fost un om delicat. A cîntat „Erika“, pesemne pentru a nu vă face o surpriză.

Se uită după femeia care tocmai plecase la bucătărie.

— Ce vreți să spuneți ? întrebă Kara.

— Mă gîndesc că domnul Salgó și soția domniei sale s-ar fi mirat, dacă el ar fi cîntat „Internaționala“...

Revenind de la bucătărie, Liza zise în timp ce așeza băutura pe masă :

— Dumnezeuule, ce om delicat a mai fost ?! Odihnească-se în pace ! Pot să torn ?

— N-o să mă supăr, încuviință Huber.

Liza umplu paharele, apoi, scuzîndu-se, plecă la bucătărie. Bărbații băură. Salgó se interesă de mersul negocierilor.

— Astă-seară vom semna acordul, spuse Huber. Dealtfel, știati foarte bine și dumneavoastră.

— Desigur, răspunse Salgó. Dar uitasem complet de semnarea lui, deși profesorul îmi spusese.

— Cercetările dumneavoastră cum mai progresează ? îl întrebă Huber pe colonel. Se aude că vreo cîțiva oameni au și fost arestați.

— Palavre și speculații, domnule, răspunse Kara. Nu este chiar atît de ușor să găsești un ac într-o claie de fîn. Pe mine mă preocupă, însă, de mai mult timp, o anumită chestiune.

Huber se uită la colonel, cu vădit interes. Salgó privi la rîndu-i, dintr-o parte, fața calmă și imobilă a neamîului.

— Mă tot întreb, continuă Kara, de unde știa Mennel sau, mai bine zis, dumneavoastră, firma, de unde știati despre planul de dezvoltare al institutului condus de pro-

fesorul Tábori ? Convingerea mea este că ați obținut datele exacte privind licitația și conținutul secret al ofertelor firmelor concurente. Aveați nevoie de ele pentru a intra în contact cu profesorul Tábori. Convingerea mea este că Braun era interesat mai degrabă de profesor, decât de afacerea propriu-zisă. De ce oare ?

— Pe mine mă întrebați, domnule colonel ?

— Pe mine mă întrebați, de fapt, spuse Kara. Și dacă la acest DE CE voi găsi răspunsul, atunci enigma va fi rezolvată.

Huber își mișcă degetele pe tăblia mesei : cu finețe, atingînd-o abia, cu vîrfurile degetelor. Își ridică încet privirea, uitîndu-se la colonel.

— Dumneavoastră nu veți găsi răspunsul cît timp vă risipiți forțele.

— Cum să înțeleg asta ?

— Atîta timp cît mă filati pe mine, vreau să spun. Desigur adăugă numaidecît, vă înțeleg. Probabil la fel aș proceda și eu. Numai că s-ar putea ca în acest timp agenții lui Mennel să distrugă probele sau să fugă. Dumneavoastră, domnule colonel, aveți de luptat acum și cu timpul pentru a cîștiga această competiție. E de presupus că, dacă Mennel sau reprezentantul său nu se prezintă la momentul stabilit, agenții, potrivit indicațiilor, vor distruge materialele compromițătoare. Vedeți, eu joc cu cărțile pe față.

— Numai că, interveni Salgó, n-ați pus pe masă toate cărțile, iar noi nu vi le putem scoate din buzunar sau din mîncă pe cele lipsă.

— Să înțeleg, așadar, întrebă Huber zîmbind, că dumneavoastră o să mă țineți sub observație, pînă cînd aceste cărți lipsă vor apărea pe masă ?

— N-am spus așa ceva.

— Dar e o consecință logică a luerurilor, susținu Huber. Bău din palincă, apoi aprinse o țigară : De fapt, pe mine nu mă deranjează că sînt pus sub observație. La urma urmei, dumneavoastră vă faceți datoria. Ba aș putea interpreta și altfel : că mă ocrotiți. Ar fi mai liniștitor pentru mine, nu ?

— Nu cumva vă este teamă de o tentativă de asasinat ? Privirea lui Huber se înnegură.

— Trebuie să fiu pregătit pentru orice, spuse cu o voce scăzută. Colaboratorii lui Braun nu sînt niște călugări puși pe fapte bune. Uneori mi-e teamă. Nu mi-e rușine să recunosc. Sînt mulți străini aici. Nu pot să știu dacă printre ei nu se află și oamenii lui Braun. Trădarea nu se iartă, nicăieri. Știu ce risc...

Își fumă țigara dus pe gînduri. Salgó își dădea seama că Huber era într-adevăr îngrijorat. Că îi era teamă.

— Domnule colonel, zise acesta după ce isprăvi țigara, cred că n-are rost să-mai amîn. Nu m-am decis să fac acest pas acum, ci încă de ieri, cînd am observat că eram urmărit. Hotărîrea a devenit și mai presantă azi, înainte de masă. Am fost din nou urmărit. Am crezut că sînt oamenii lui Braun. M-am speriat. M-am ascuns printre ruine, de teamă că vor să mă asasineze și pe mine. M-am, decis să vorbesc. De aceea am venit aici.

— O să vă protejăm, spuse Kara.

— Domnule colonel, azi după-masă, vă voi preda lista rețelei din Ungaria, făgădui Huber.

— De ce n-o predați acum ?

— S-o întocmesc, mai întîi. Printre actele lui Mennel am găsit lista codificată, parolele necesare luării contactelor. Sper să reușesc să dezleg codul. De aceea am nevoie de timp. În schimb solicit și eu ceva.

— Și anume ?

— După arestarea agenților, după ce vă veți fi convins de onestitatea mea, să-mi dați un pașaport diplomatic și să-mi asigurați securitatea.

— Pașaport ungar ?

— Absolut indiferent. Îmi asigurați un loc pentru prima cursă de avion spre Havana ; un colaborator al dumneavoastră mă va însoți la aeroportul din Praga și mă va proteja pînă în momentul decolării avionului. Cred că este o ofertă corectă și rezonabilă.

Kara încuviință.

— Chiar atît de mult vă temeți de un atentat ? îl întreabă după aceea.

— Braun nu e prost, spuse Huber îngîndurat. Știți că mi-a ordonat să mă întorc acasă imediat. Nu m-am conformat. Dacă nu și din alte considerente, chiar și numai

acest lucru l-ar fi pus în gardă asupra intențiilor mele. Iar Braun nu știe de glumă, domnilor.

— Când ați dori să plecați ? întrebă Kara.

— Când e prima cursă către Praga ?

— Nu știu. Nu pot să vă spun pe loc. Kara simți o oarecare neliniște, întrebându-se dacă nu cumva își depășea atribuțiile ; poate că nu trebuia să facă o promisiune atât de fermă. Să convenim, spuse, asupra următorului lucru : Alcătuiți lista și predați-o domnului Salgó sau maiorului Bálint. Eu plec imediat la Budapesta, pentru a asigura condițiile necesare călătoriei. O să ne ocupăm nu numai de procurarea biletului de avion și de asigurarea pașaportului diplomatic ; frebuie de asemenea schimbate numărul mașinii, talonul de circulație și permisul de conducere.

— Cred, interveni Huber, că dacă omul dumneavoastră mă însoțește pînă la Praga, ajunge să schimbăm numărul mașinii, urmînd ca la punctul de frontieră el să aranjeze celelalte formalități. Mașina tot o las la Praga, omul dumneavoastră o poate aduce înapoi. Poate o să vă fie de folos. Pentru mine prezintă importanță doar pașaportul și biletul de avion.

— Aveți dreptate, admise Kara. Aș avea nevoie de o fotografie.

— Din păcate nu am, dar pe foaia de cerere a vizei veți găsi o fotografie tip.

— E în regulă.

— Cu cine să țin legătura, în timp ce veți fi plecat, domnule colonel ?

— Cu prietenul meu Salgó, îi răspunse Kara.

— Bine. Huber zîmbi către Salgó, se întoarse apoi spre colonel. La numărul dumneavoastră direct îl pot chema și pe domnul Salgó ?

— Firește.

Intră Liza și puse două chei pe masă.

— Vi le-a trimis Blanka, îi spuse lui Huber. Ea trebuie să plece la Füred și se întoarce spre seară. Vă roagă ca acum, în mod excepțional, să luați cina la hotel.

Huber luă cheile, punîndu-le încet în buzunar.

— Domnul profesor s-a întors ? întrebă.

— A telefonat că revine de-abia mâine, înainte de masă. Vă rog să acceptați invitația mea la cină, dacă nu o găsiți, cumva, inoportună.

— Sînteți gentilă, dar...

— Nici un dar, domnule. Vă invit din toată inima, vă rog să acceptați din toată inima.

— Vă mulțumesc, doamnă.

Privirea lui Huber era destinată, eliberată de apăsarea spaimei.

— Cinăm la orele opt, domnule, spuse Salgó.

Huber se ridică și îi strînse mîna lui Kara.

— Sper ca pînă la orele douăzeci să pot pregăti și eu lista de bucate.

— Pentru o masă bună este nevoie de o listă corespunzătoare, spuse Salgó.

Încă de la ora prînzului Felméri era chinuit de foame. Se gîndea însă că, dacă ar întrerupe acum audierea lui Szalai, ar săvîrși o neglijență fatală. În lumina portocalie a soarelui de după-masă fața lui arăta obosită. Convorbirea dura de mai multe ore, băuseră deja cîte patru cești de cafea neagră și locotenentul sesiză comportamentul din ce în ce mai calm al lui Szalai. Discutaseră despre multe. Inginerul și-a povestit pe îndelete copilăria; rezulta că aveau și cunoscuți comuni. A povestit despre mama lui, care de cinci ani era contabil șef. Nu avusese o viață ușoară, pînă să ajungă în funcția aceasta. În primăvara anului cincizeci și șase a divorțat de bărbatul ei, avocatul Szalai, care în anii cultului personalității avusese o comportare necinstită.

Cînd au fost date în vileag afacerile lui murdare, mama sa era deja divorțată oficial. Destrămarea familiei l-a zguduit, firește, căci în felul lui și-a iubit și stimat tatăl. Felméri nu se îndoia de sinceritatea inginerului, cunoștea mulți tineri care trăiseră tragedii similare. Din cînd în cînd, Szalai își întrerupea povestirea, ca și cum ar fi chibzuit ce anume să-i mai relateze ofițerului. Apoi a început să vorbească de Bea, pe care o cunoștea din copilărie. Din păcate, Bea semăna cu maică-sa, Mimi, care ducea o viață de-a dreptul scandaloasă, de care însă bărbatul ei

nu prea se sinchisea. Kürthy o detesta de mult ; și, dealtfel, stăteau împreună numai de formă.

— Are, pesemne, o amantă sau mai multe, presupuse Felméri.

— Are o singură amantă. De ani de zile aceeași, suspină Szalai din greu, cu o voce plină de amărăciune, lăsându-și capul în jos. Bărbia lui nerasă se frecă de cămașă. Trăim într-o mocirlă nenorocită, continuă el cu aceeași voce încetă. Poți să mă crezi ! Respiră adânc, întinzându-și picioarele, strângându-și pumnii pe genunchi. Știi cine este amanta acestui domn Kürthy ? Mama mea. Știi câți ani avea Bea cînd a devenit amanta mea ? Împlinise doar paisprezece ani. Și știi cine a împins-o în patul meu ? Mama ei. Mama ei bună. Și știi cine e cel mai neghiob om din lume ? Eu sînt. Un asemenea dobitoc n-ai să-ntîlnești nici măcar la Expoziția Agricolă Națională. Făcînd acum o retrospectivă a vieții mele, știi, de fapt, care-i prima și cea mai dureroasă concluzie pe care am tras-o ? Că Bea este în realitate o curvă. Ca și mama mea, cea mai minunată femeie din lume. Ca și mama Beei, care îmi poartă pică pentru faptul că am fost dispus numai de două ori s-o port în al șaptelea rai. Și îmi dau seama că, în această ambianță, am putrezit și eu. Am vrut să fac moarte de om pentru o curvă.

— Ai vrut ?

Szalai își înalță capul. Razele puternice ale soarelui îi luminau puternic fața, silindu-l să-și strîngă pleoapele.

— Uite, domnule locotenent. Pe mine începe să mă obosească această afacere. Dumneavoastră trebuie să-l prindeți pe cel care l-a ucis pe Mennel. Înțeleg acest lucru. Dar știi ce nu pricep ? De ce am fost sincer ? Acum nu mă credeți. E în regulă. Dacă țineți neapărat, iau asupra mea uciderea celui ticălos. Dar să-mi spuneți : cînd și cum ? Scrieți-mi pe hîrtie și dați-mi o zi să învăț poziția pe de rost. Fața lui exprima o profundă amărăciune : N-am fost eu și n-am știut că Mennel a fost spion !

— Nici Bea nu știa ?

— Bea... ? Szalai făcu un gest de silă : Pe Bea o interesa doar patul. Patul neamțului. Și încă ceva : să-i facă rost de lucru amantului ei. Acelui putregai afemeiat.

— Nu înțeleg ceva, spuse gînditor locotenentul. Există în ființa dumitale o contradicție inexplicabilă. Afirmi că Bea este o curvă, că te-a înșelat cu Mennel, cu Szücs Tibor..., și cu toate astea te cramponezi de ea, vrei s-o iei de soție. Nu înțeleg.

— Nu înțelegi, pentru că încă nu te-ai culcat cu ea... Știi, am cunoscut multe femei. Nu mă pot plînge. Dar Bea este diferită de toate... Pur și simplu te înnebunește. Cînd Bea te îmbrățișează și te sărută, te cuprinde o buimăceală stranie, ca după un narcotic, se destăinuie el, uitîndu-se lung, în gol. Nu-i doresc nimănui să cunoască vreodată acest fior diabolic, adăugă după un răstimp. Tăcu din nou, abătut.

Felméri nu era deloc dispus să-i ofere cuvinte de consolare sau îmbărbătare. Îi era greață. Se ridică și deschise fereastra, dornic de aer proaspăt. Un val de aer dogoritor îl lovi drept în față. Betonul fierbinte al cîrții interioare emana o căldură îrespirabilă și insuportabilă. Închise ochii pentru o clipă, reamintindu-și imaginea luciului apelor Balatonului, talazurile jucăuse. De undeva, de departe, auzi parcă vocea batjocoritoare a Ilonkái : „vînător de oameni“. Îi veni o idee năstrușnică : „Ce-ar fi, dacă timp de o săptămînă, să zicem, activitatea organelor de urmărire penală ar fi suspendată ? Nu ar mai exista agenți, polițiști, temniceri, chestori, iar umaniștii cu sufletul neprihănit, apostolii libertății ar fi la cheremul unor delinvenți ca Szalai Géza ! Sînt un neghiob, își spuse. Un sentimental neghiob.“

Se întoarse :

— Spune-mi, Szalai, ce oră era cînd Mennel te-a părăsit pe faleză ?

— Zece.

— Ești sigur ?

— Poate nici atît.

— Încotro a luat-o Mennel ?

Szalai își încrucișă picioarele, ceru o țigară și o aprinse. Trase adînc fumul în piept.

— Către mașina lui, spuse expirînd fumul.

— Unde era parcată mașina ?

— Dacă nu mă înșel, în apropierea debarcaderului. În apropierea falezei.

— L-ai urmărit ?

— Pînă la drumul de beton. Acolo m-am oprit. Mă gîndeam că este inutil să mă țin după el, fiindcă împrejurimile debarcaderului sînt intens circulate.

— Și ?

Szalai se uită întrebător la locotenent :

— Nu știi la ce te gîndești.

— Mennel a dispărut pur și simplu în beznă marii nopți ungare ? Spune-mi, ce-ai văzut ?

Îngîndurat, Szalai își răsuci țigara între degete.

— Ce-am văzut ?

Lui Felméri îi displăcu faptul că Szalai aplica tactica de a repeta întrebarea pusă de el, pentru a cîștiga, astfel, un răgaz de gîndire. Era interesant că atunci cînd aborda probleme fără legătură cu crima, cuvintele sale se revărsau asemenea unui torent, iar în momentul cînd se apropiau de esența lucrurilor, gîndirea parcă i se moleșea, ritmul vorbirii se diminua, memoria îi juca feste. Ca de obicei, trăgea de timp repetînd întrebările.

— Știi, eu am o memorie proastă în ceea ce privește desfășurarea evenimentelor. Dar acum, fiindcă mă întreb, am impresia că s-a întîlnit cu cineva.

— Crezi că întreb fără nici un motiv ? Acel cineva are, de asemenea, impresia că te-a văzut. Acel cineva a fost un bărbat sau o femeie ?

— A fost o femeie.

Mascîndu-și emoția, Felméri desfăcu alt pachet de țigări. Aprinse, trase primul fum și simți un gust amar de nicotină.

— Pînă în prezent n-ai menționat acest detaliu nimănui. De ce ? Întrebă el calm, stăpînit, bănuind că interlocutorul său mai avea în tolbă și alte surprize.

Szalai își puscă bărbia în palma cărnoasă, închizîndu-și gura cu degetul arătător, ca și cum ar fi îndemnat pe cineva la tăcere. Întîrzie cu răspunsul. Însăși tăcerea lui era însă grăitoare pentru locotenent.

— Nu mi-am amintit, spuse în cele din urmă. Dealtfel, pînă acum nimeni nu m-a întreat.

— Adică ne comunică ceea ce știi, numai atunci cînd ești convins că amănuntul respectiv îl cunoaștem și noi și, deci, nu are rost să mai tăgăduiești ? Privi destrămarea

rotocoalelor de fum, în bătaia razelor de soare. Nă-mi place acest lucru, Szalai. Desigur, ai dreptul să taci. Dar, în ultimă instanță, cui folosește această tăcere ? „N-are de unde să știe ce cărți mai am în mână.“

— Spun sincer, nu mi-am reamintit scena.

— Dar acum îți reamintești cine era fata ?

— Acum mi-o reamintesc.

— Ei ?

Szalai oftă adânc, lăsînd să-i cadă mîinile pe genunchi. Trase un fum în piept, apoi fumă cu nesăț întreaga țigară, puse chiștocul în scrumieră, îl strivi îndelung, cu intenția vădită de a mai cîștiga timp.

— Personal n-o cunosc. Locuiește la Emöd, Szalai făcu niște desene cu vîrful pantofilor, pe covorul de Torontal, evitînd să se uite la locotenent : Cînd l-am întîlnit pe Mennel la cafă-bar, fata aceea stătea lîngă fereastră, așteptînd pe cineva. Mennel a salutat-o și m-a întrebat dacă o cunosc. I-am răspuns că n-am văzut-o niciodată. Mi-a spus s-o privesc atent, deoarece flirtează cu ea. Asta era încă o dovadă, pretindea el, că n-are nimic comun cu Bea. I-am replicat că tot nu-l cred și ar face bine să nu-mi mai toarne gogoși. S-a apucat să-mi înșire o poveste confuză, din care n-am crezut o iotă. Chipurile, în după-masa aceea făcea plajă împreună cu fata, cînd a venit prietenul ei și a făcut o scenă de gelozie. El, Mennel, i-ar fi dat o lecție grozavă tînărului, fiindcă fi era scîrbă de măscăricii geloși... Știam că vrea să bage spaima în mine. Szalai privi în sus, își netezi părul. Asta era fata care, în seara aceea, a luat loc în mașina lui Mennel.

— Deci Mennel trebuia să se întîlnească cu ea ?

— Pe dracu'. Tocmai pentru acest motiv nu l-am crezut. S-au întîlnit întîmplător. Mennel, de fapt, voia să scape de mine. Dacă ar fi avut o întîlnire, mi-ar fi spus. După cît am putut să-mi dau seama, fata se ascundea de cineva. Am auzit și niște strigăte. După cîteva clipe am văzut un tînăr înalt. Venea din direcția restaurantului. El era cel care țipa după fată.

— L-ai putea recunoaște ?

— Nu cred. Locul din marginea drumului, unde a stat, nu era luminat. Pînă am ajuns acolo, tînărul dispăruse. Intrase în restaurant. Iar eu m-am dus la bar.

Felméri închise fereastra.

— Acum vei servi dejunul, apoi vei așterne amănunțit pe hîrtie tot ce mi-ai relatat.

Peste zece minute mîncă și el cu poftă. Avea sentimentul că făcuse o treabă bună. Datorită depoziției lui Szalai, s-a rezolvat problema care-l frămîntase. Acum Ilonka își va da seama că nu poate tăcea mai departe și că va trebui să relateze tot ce se petrecuse în noaptea aceea. De fapt, două aspecte prezentau interes : la cine a fost Mennel, la Füred, și unde a fost Kázmér între orele șapte și zece.

Comportamentul lui Szalai nu-i plăcuse deloc. Rămăsese cu impresia că știa mai multe despre crimă decît relatase pînă acum. Relatase ? Este doar un fel de a spune. Mai corect : „Cît am reușit să scot de la el“. Mai tîrziu, se întrebă : „De ce oare Tábori Kázmér nu a putut fi văzut în seara de nouăsprezece la restaurant, cu toate că a cinat în compania Ilonkái ?“ Își reaminti depozițiile, rapoartele agenților. Deodată își plesni fruntea cu palma : „Mare dobitoc mai sînt ! Investigăm ici-colo, aiurea, numai pe prietenul nostru Tábori Kázmér nu l-am audiat oficial. La restaurant, la café-bar i-am întrebat pe chelneri doar despre Mennel, pentru a afla cînd a trecut pe acolo și cu cine anume. Dar am uitat să-i întrebăm dacă l-au văzut pe Tábori Kázmér, în seara zilei de nouăsprezece...“.

De pe terasa de la etaj, a vilei Majores, Walter Herzog ținea sub observație vila Tábori. Pe Blanka a recunoscut-o imediat, cînd a ieșit din casă, dar pentru orice eventualitate l-a întrebat și pe Rusztem Ádám, care stătea alături de el, dacă nu cumva greșise. Bătrînul nu avea nevoie de binoclu, vedea foarte bine la distanță și cu ochiul liber.

— Nu greșești, îi spuse tinărului înalt și oacheș.

Locuiau de duminică în apartamentul de la etaj al vilei familiei Majores. Au închiriat toate cele trei camere, pentru care au plătit o chirie triplă. Domnul profesor Majores nu putuse rezista ispitei. A acceptat nu atît de dragul banilor — deși au achitat, înainte, chiria pe o săptămînă — cît mai degrabă pentru că Herzog i-a promis că-l va ajuta, la toamnă, cînd va ajunge în Austria, cu ocazia călătoriei în circuit pe care o va întreprinde în Europa de

vest. I-a dat cartea de vizită, și domnul profesor s-a gândit, probabil, că în situația lui de turist maghiar, cu o sumă de bani limitată, nu-i va strica să aibă relații influente la Viena. La drept vorbind, n-avea nici un motiv să regrete că-i găzduise. Herzog și prietenul său erau oameni plăcuți, politicoși, aproape nu se simțea prezența lor în vilă. Familia Majores nici în vis n-ar fi putut gândi ceva rău despre oaspeții săi austrieci. Herzog le-a spus deschis și fără înconjur că vor să realizeze un fotoreportaj pe marginea cazului Mennel. Din păcate, o asemenea sarcină reporterească nu-i deloc ușoară, în multe privințe seamănă cu aceea a unui detectiv și, uneori, sînt inevitabile șiretlicurile, ingeniozitatea sau chiar intervențiile mai dure. Cei doi le-au povestit o sumedenie de întîmplări sau pătani ale unor reporteri faimoși, le-au relatat și cazuri mai delicate pe care, din motive lesne de înțeles, presa ungară le-a trecut sub tăcere. Domnul profesor Majores a fost pur și simplu captivat de acești tineri extraordinari, care știau atît de multe.

— Gîndește-te numai, scumpa mea, i-a explicat el, seara, consoartei sale mioape, extrem de onesta Paula, cîți oameni sînt în Ungaria care să-i fi cunoscut pe cei doi frați Kennedy și să fi fost martori oculari la asasinarea acestora, sau care să fi participat la conferința de presă a lui Hrușciov, cu prilejul vizitei pe care a făcut-o în Statele Unite ? Ei bine, odorul meu, acești doi oameni au stat de vorbă cu personalități de talie mondială. Nu-i fantastic ? Mă întreb cum de nu și-au scris încă memoriile.

— Jellinek a fotografiat-o pe Brigitte Bardot și chiar pe regina Angliei, a adăugat Paula. Are o colecție de numări ale unor vedete de cinema. Tu mi-ai permite să fii stea de cinema ?

— Nu, comoara mea. Numai eu te pot vedea dezbrăcată. Își întinse mîna slăbănoagă pentru a o îmbrățișa pe consoarta lui grăsuță, cu un aer de madonă, asemenea celei de pe icoane, pe care nu contenea s-o admire în fiecare zi.

— Mie mi-ar face plăcere totuși să fii o artistă de renume mondial, spuse ea cu un zîmbet cald. Dar și în acest caz tot tu mi-ai fi soț.

— Și l-ai lăsa pe domnul Jellinek să te fotograficeze ? Scumpa mea, doar n-ai spus-o serios ? Așa-i, draga mea, că ai glumit ?

În scurt timp se împăcară, iar a doua zi dimineață ascultară cu mai mare atenție relatarea unor scandaluri și a unor intrigi amoroase de la curtea șahului iranian. Căci Herzog fusese și acolo, ea și la curtea lui Sukarno. Asemenea povești pitorești sau exotice puteau fi copios valorificate la clubul intelectualilor din Fűred ; ani de zile vor fi teme preferate aici, așa că oaspeții trebuiau, într-un fel, recompensați. Ei îi cunoșteau, însă, doar pe locuitorii stațiunii balneare. Ce-i drept, îi cunoșteau temeinic. Așa că Herzog și prietenul său au fost edificați, în numai câteva ore, asupra tuturor vecinilor. Pe ei îi interesa, cu precădere, familia Tábori, ceea ce era și firesc, căci Mennel locuise la ei. S-au familiarizat cu poziția încăperilor vilei, au aflat că poarta din spate nu era încuiată niciodată. Au mai aflat că, în fiecare dimineață, înainte de șapte, profesorul Tábori ieșea prin poarta din spate și se ducea fie să se plimbe cu barca, fie să pescuiască. S-au lămurit și în privința lui Salgó, bătrînul gras și neserios care se ținea numai de farse și avea o înfățișare de coate-goale sau de telal evreu.

Se povestește despre Salgó. i-au spus soții Majores, că a fost un spion francez sau englez, iar soția lui Liza este refugiată poloneză. Herzog a reținut fiecare cuvînt. Timp de două zile au ținut sub observație vilele lui Tábori și Salgó. Au notat cine și cînd a părăsit vila, cînd s-a întors. Datorită Paulei, au aflat unde s-a dus fiecare. Au obținut numeroase informații și de la Ruzstem Ádám. Bătrînul a rectificat oarecum portretul lui Salgó creionat de profesorul Majores : „E adevărat că Salgó a fost agent francez, dar ulterior a devenit agent maghiar. Da, da, agent maghiar. Dar trebuie să ții seama că, în cazul unor astfel de aventurieri, niciodată nu poți merge la sigur. Bunăoară, înainte de război acest Salgó îi vîna pe roșii, apoi a luptat în rezistență, iar ulterior a fugit în Occident. Așa că n-ăr trebui să ne mirăm dacă am afla că acum lucrează pentru americani.“

— ...Eu, mă rog frumos, în anii de detenție, am cunoscut fel de fel de oameni, așa încît nu m-aș mira nici dacă, într-o bună zi, ar ieși la iveală că Papa este sau a fost agent bolșevic. Căci ceea ce fac acești preoți ai păcii, cu încuviințarea lui, reprezintă, mă rog, de-a dreptul, trădarea Sfintei Biserici.

Herzog asculta cu un zîmbet înțelegător, dar cu mare atenție, izbucnirea amară a bătrînului bibliotecar. Știa să se poarte cu oamenii, așa că-i dădu dreptate lui Rusztem Ádám, afirmînd însă că, la urma urmei, pe pămînt se întîmplă doar ceea ce vrea Dumnezeu, atît în privința încercărilor la care sînt supuși oamenii, cît și a recompensării lor. Nău a reușit să-l liniștească pe bătrînul bibliotecar care considera că aici este vorba de puterea Satanei, dar Herzog nici nu intenționa să-i schimbe convingerile, așa că a adăugat :

— Ai dreptate, nene Ádám, înțeleg că dumneata ești un savant în cunoașterea acestor adevăruri, pe cînd eu, deși credincios, nu sînt inițiat în științele teologice. Fără a mai vorbi de faptul că nu cunosc deloc condițiile specifice ungare.

Bătrînului i-au plăcut în mod vădit aceste cuvinte măgulitoare, iar Herzog a folosit momentul pentru a orienta discuția spre persoana lui Salgo.

— După cum văd, spuse, acest om curios e în relații bune cu colonelul.

Rusztem Ádám a răspuns cu certitudinea și cu aerul de superioritate al oamenilor bine informați.

— Asta nu are nici o importanță, prietene. Știi, mă rog, cine este acest om ? Esté, mă rog, un profesor care a ajuns la un conflict cu sine. Personal nu-l cunosc, dar am avut prilejul să port o discuție cu un apropiat elev de-al meu care, în perioada Rákosi, a fost deținut timp de trei sau patru ani împreună cu el. Își ridică sprîncenele stufoase, uitîndu-se la Herzog. La un moment dat, se întrebă dacă străinul înțelege sensul referirii sale la „perioada Rákosi“. Dacă-i ziarist, mai ales colaborator al agenției de renume mondial „Reuter“, nu se poate să nu înțeleagă, își spuse. Știi, tinere prieten, continuă el, ce mi-a spus, ieri după-masă, acest drag elev al meu despre colonelul Kara ? „Dragă unchiule Ádi, mi-a spus, Kara Ernő

„este un umanist, în sensul cel mai nobil al cuvîntului“. Această caracterizare, prietene, trebuie să-ți spun că-mi este deosebit de prețioasă, pentru a-l cataloga exact pe colonelul Kara. Ori umanist, ori bolșevic ? Asta era întrebarea. Dacă este un umanist, atunci pe mine nu mă interesează ce fel de uniformă poartă, de unde își primește banii. Pentru mine un singur lucru prezintă importanță : faptul că nu este comunist. Dragă tinere prieten, sper să înțelegi ce am să-ți spun acum. În această țară numeroși ecleziaști poartă sutană, printre ei există însă și unii care sînt preoții bisericii roșii...

„Oare cît timp va mai trebui să asculte sporovăiala acestui bătrîn nebun ?“ se întreba Herzog. Cu toate acestea, rămînea atent în continuare, pentru că Rusztem Ádám îi furniza și informații utile.

Cunoaște toată lumea din comună și din stațiune, discută cu toți și nimănui nu i se pare cîtuși de puțin curios că se interesează de unul sau de altul.

Acum, de pildă, l-a vizitat pe Herzog pentru a-i comunica cele mai recente informații. A putut veni aici, la vila Majores, pentru că avea zi liberă, iar Herzog îl rugase încă de dimineață s-o întrebe pe Blanka Tábori cînd anume ar fi dispusă să-i primească pe ziaristii care vor să facă un reportaj despre ea.

După-masă, Rusztem l-a informat pe Herzog că Blanka nu-i primește. Nu este dispusă să facă declarații și nici nu are timp, pentru că după-amiază pleacă la Balatonfüred și se va întoarce abia seara.

— Dar fiul său, inginerul, n-ar fi dispus să stea de vorbă cu noi ?

— Asta nu știu. Dar probabil că nu, de vreme ce o duce pe maică-sa la Füred.

— De unde știi ? îl întreabă Herzog urmărind-o din ochi pe Ilona, care tocmai atunci trecea spre vila lui Salgó.

— Blanka mi-a spus.

„Al dracului de grațioase mai sînt fetele de aici“, gîndi Herzog aprinzîndu-și o țigară. Și întorcîndu-și privirea spre bătrînul uscățiv :

— Am putea încerca să-l determinăm pe profesor să stea de vorbă cu noi ?

— Doar miine după-masă, dragă prietene. Profesorul se află la Budapesta.

De pe terasă Herzog intră în cameră. Îl trezi pe Jellinek.

— Cred, Rudi, că treburile se precipită...

Jellinek se șterse la ochi, pentru a-și alunga somnul, se întinse și căscă, în timp ce Herzog îl informa despre cele aflate.

— Nu are sens să mai așteptăm, spuse. Trebuie acționat !

Se duse în baie și se spală pe față. Revenind, se pronunță :

— Planul este bun.

— Da, dar...

— Tu vrei să elaborezi totul la secundă, remarcă el puțin intrigat.

— Da, dar...

Jellinek aruncă prosopul pe pat :

— Băiete, asta nu-i filmare. Nu lucrăm după un scenariu !

Herzog ieși și îi spuse bătrînului, care se afla pe terasă, să nu plece încă.

— E în regulă, îi comunică apoi lui Jellinek.

— Du-te ! Eu am să te urmăresc. Cînd îmi faci semn, am să pornesc și eu.

Tînărul blond își agăță pe umeri aparatul de fotografiat, își luă actele și ieși din cameră.

Pe Herzog îl cuprinsese neliniștea : tensiunea o resimți în stomac. Îi era greață, dar nu dădu prea mare importanță, știind că va trece repede și peste asta. Bău un pahar de coniac și, la scurt timp, se simți mai bine. Conversînd cu bătrînul, observa casa. Prin lentilele binoclului îl văzu pe Huber ieșind de la familia Salgó, traversînd grădina și îndreptîndu-se spre vila Tábori. După ce Huber dispăru în casă, își ridică binoclul pentru a observa mai pe îndelete lacul. Multă lume se plimba cu bărcile, îndeosebi în preajma strandului și chiar mai departe, pe la mijlocul lacului. Privi malul înconjurat de stufăriș. Această zonă părea mai liniștită, mai pustie. Doar dacă în spatele stufărișului nu se aflau pescari. Întorcîndu-și binoclul spre vilă,

il văzu pe Huber pe terasă. Stătea în umbră, astfel că nu-i văzu fața.

Rusztém Ádám trăncănea de zor. Herzog răspundea automat cu câte un da sau nu. Uneori mai spunea : „Fantastic, asta nici nu știam...” sau : „Interesant. La așa ceva noi, în Occident, nici nu ne gândim...”

— Cu toate că n-ar fi rău, dacă, în sfârșit, s-ar trezi conștiința Europei, spunea Rusztém Ádám înflăcăându-se, și dacă ar reflecta, mă rog, cât de mult sînge a vărsat, câte vieți a sacrificat în atîtea războaie.

Enumera date, emitea judecăți de valoare, înșiruia cifre comparative, demonstra.

Între timp, Herzog scruta prin binoclu vila lui Salgó. Cu servieta în mînă, Kara se oprise lângă Volkswagen. A deschis portiera, a intrat și s-a așezat la volan. Pornise motorul, dar încă nu pleca. Peste cîteva momente ieși pe poartă fata, urmată de Salgó. „Ce grațioasă e ! Te scoate din minți, nu alta. Dar de ce e atît de tristă ? De fapt nu e tristă, ci mai degrabă morocănoasă, îmbufnată, ca și cum grăsanul ar fi certat-o.” Mai pe urmă, judecînd după modul cum ridica din umeri, a înțeles că nu prea se sinchisea de admonestările bătrînului. Fata îi făcu semn cu mîna lui Kara, care se afla la volanul mașinii, apoi trecu repede peste drum. Salgó o privi îndelung, clătînînd din cap, apoi se așează alături de Kara. Îngîndurat, Herzog urmări mașina care se îndepărta în viteză.

Rusztém nu vedea nimic, căci stătea la umbră, sub umbrela de soare, meditănd.

— Nu te supăra, domnule Herzog, de cuvintele mele sincere, dar trebuia să-ți spun toate acestea, chiar dacă adevărul e dureros. După cum observ, tinerii de azi, din Occident, chiar cei mai cultivați, nu cunosc istoria. E păcat. Mare păcat. Istoria este „magistra vitae”. Acesta este un adevăr de care trebuie să se țină seama.

— Așa e. Asta e adevărul, unchiule Ádám, spuse Herzog, dînd din cap. Avem necazuri cu tinerii de azi. Nu mai sînt pătrunși de sentimentul patriotismului ; egoismul și această putredă civilizație modernă trece peste toate frontierele. Ubi bene, ibi patria. Quid nunc. „Acum poți să-ți dai seama că eu sînt un individ cultivat”, gîndi el.

Rusztém tăcu ca și cum l-ar fi obosit conversația. Privi trist.

— Aș putea să-ți cer o favoare, nene Ádám ? întrebă Herzog cu o voce lingușitoare.

Bătrînul își ridică privirea obosită.

— Mă gîndesc că cel mai bine ar fi să stau de vorbă direct cu colonelul acela. Ar putea să-mi spună multe lucruri. Dar nu aș vrea să-l iau așa, pe neașteptate. Mi-ai face un serviciu prietenesc dacă te-ai duce să-l întrebî cînd ar putea să mă primească. Și te-aș mai ruga, nene Ádám, să-mi dai o mînă de ajutor ca interpret la această convorbire. Desigur, nu pe gratis.

Omul uscățiv și vîrstnic se ridică încet și anevoios :

— Nu pentru bani o fac, băiatule, spuse. Pentru cauza cea bună.

Peste vreo jumătate de oră se întoarse dezamăgit.

— Colonelul a plecat la Budapesta, prietene. Se întoarce de-abia mîine.

— N-am nöröc și pace, spuse Herzog necăjit. Un reportaj greu ca ăsta trebuie să recunosc că n-am mai avut. Nici Salgó nu-i acasă ? întrebă după aceea.

— A plecat la Veszprém.

Huber stătea la masa din camera de zi, copleșit de gînduri. Era o liniște desăvîrșită. În lumina soarelui de după-amiază rotocoalele de trabuc pluteau în aer și se destrămau lent. Huber scria pe o hîrtie nume după nume. Se gîndi că posesorii lor nici nu bănuiau că în noaptea următoare sau a doua zi își vor pierde libertatea pentru ani îndelungați. Mai avea însă timp să se răzgîndească. Nu trebuia decît să dea foc hîrtiei și nu i-ar mai paște nici un pericol.

Pe ușa dinspre terasă intră Herzog. Zgomotul îl surprinse și își ridică repede capul. Ochii i se îngustară.

— Mă recunoști ? întrebă noul venit apropiindu-se.

— Herzog. Walter Herzog, spuse Huber, scuturînd scrumul trabucului.

— Știam că ai să mă recunoști, spuse tînărul, oprindu-se lîngă masă. Jellinek era convins că n-ai să mă recunoști. S-a înșelat. Am cîștigat pariul.

Vorbea cu dezinvoltură, în timp ce arunca o privire cercetătoare asupra obiectelor aflate pe masă. Arăta cu totul altfel decât în urmă cu câteva minute. Ruztem Ádám nu l-ar mai fi recunoscut, sub noua înfățișare, pe ziaristul cultivat și politicoos cu care avusese plăcerea de a conversa.

— E aici și Jellinek ? întrebă Huber, încercînd să schițeze un zîmbet amical.

— Fără fotoreporter nu fac nici un pas, spuse Herzog, inspectînd din ochi odaia spațioasă și însorită.

Undeva, mai departe, se auzi un zgomot. După o clipă de ezitare Herzog se întoarse, ieși pe terasă și privi cu indiferență în direcția localității Badacsony, deasupra căreia nori negri începeau să întunece cerul.

Cu o mișcare rapidă, Huber împături lista cu numele agenților și o ascunse în buzunarul hainei de pînză. „Poate ar fi mai bine s-o ard ?”, se gîndi.

— Cum ai ajuns aici, Herzog ? îl întrebă el, cu un calm de circumstanță.

— Cu mașina, răspunse Herzog, stînd tot cu spatele. Viena, Hegyeshalom, Keszthely, Balatonemöd... De trei zile mă aflu aici. Se întoarse : Minunate meleaguri !

— De trei zile ? se miră Huber. Cum de nu ne-am întîlnit ? I se păru curios că Herzog nu lua loc. Și ce faceți aici ?

— Reportaj, desigur. Am căutat o temă adecvată. Apoi am făcut cunoștință cu terenul. M-am informat. Am chibzuit asupra posibilităților. Am alcătuit un plan de muncă. Și am avut grijă să nu te întîlnesc pe dumneata înainte de vreme. Știi cum e asta. Se apropie de el cu indiferență și își aprinse o țigară. La școala de diversioniști aveam un profesor care ne învăța că, înaintea oricărei acțiuni, lucrul cel mai important este studiarea mediului ambiant. Eu am fost toată viața un elev bun și am ținut seama de sfaturile profesorului meu.

— Braun te-a trimis ? se interesă Huber încercînd să-și ascundă tulburarea.

Întrebarea fusese de-a dreptul stupidă. Își dădu seama după ce o rostise.

Herzog încuviință cu o mișcare a capului.

— M-a rugat să-ți fac o vizită. E îngrijorat din cauza dumatăle. Pornind de la anumite semne, a ajuns la concluzia că ai înnebunit.

Huber simți pericolul ce-l păștea. Acum totul depindea de puterea lui de stăpânire. Era clar că a comis o gravă eroare evitând să mai treacă pe la hotel, pentru a se pune la curent cu situația de acolo. Bănuia că Braun va trece la acțiune, dar nu se gândea că va ataca atât de curînd, luîndu-l prin surprindere. Știu că în minutele următoare va trebui să lupte ca să-și salveze viața.

— Braun nu a înțeles mesajul meu transmis prin telex ? întrebă cu o uimire prefăcută. Ciudat !

— Faci pe timpit, Huber ? spuse Herzog, așezîndu-se comod pe masă. Dumneata nu ai trimis un mesaj, ci ai comunicat fapte ticluite, false.

— Fii logic, Herzog. Îmi amintesc că, la școală, dumneata te distingeai tocmai printr-o gîndire logică. Braun știa că Mennel a fost ucis. Dacă în mesajul meu telex am pomenit de epava mașinii, putea să-și dea seama că asta are o anumită semnificație.

— Evident, răspunse Herzog cu un oarecare sarcasm. Da, da. Într-adevăr are o semnificație. De aceea ne și aflăm aici. Suflă fumul de țigară în obrazul lui Huber. Ochii verzui ai acestuia clipiră. Oh, pardon ! spuse cu o politețe prefăcută. De ce ai vîndut mașina ? Și dacă ai vîndut-o, de ce mai staționează în garajul profesorului ?

— Asta nu te privește pe dumneata, șopti Huber.

Privi înverșunat fața sarcastică a lui Herzog. Avu impresia că ironia sfidătoare a acestuia ținea de un comportament stabilit în prealabil și spera că răspunsurile pe care i le dăduse l-au pus, oarecum, pe gînduri.

— Firește, admise Herzog. Dispozitivul l-ai distrus ?

— Te gîndești la aparatul de emisie-recepție ?

— La ce altceva m-aș fi putut gîndi ? Schleissing m-a bătut la cap să aflu neapărat ce s-a-nîmplat cu el. Dispozitivul acela nenorocit îl preocupă în mod deosebit. Nu mai face mutra asta de idiot !

Huber începu să prindă curaj. I-ar fi plăcut grozav de mult să-i tragă un pumn în obraz, dar nu dorea să-și complice în mod inutil situația. Știa că pe acești indivizi trebuie să-i învingi cu mintea. Cu pumnii n-ar ajunge la

nici un rezultat. Herzog este mai tânăr, mai puternic decât el. Așadar, trebuie să fie calm ! Și, atenție, ca nu cumva Herzog să-și dea seama că îi era teamă !

— Protestez împotriva acestui mod de a mi te adresa, spuse cu fermitate. Și îl resping.

— E just, Huber. Protestează și respinge ! Dar, între timp, răspunde-mi !

— Nu l-am distrus.

— Dacă nu consideri drept o indiscreție, dragă Huber, spune-mi de ce ? Sper că întrebarea mea nu ți-a lezat amorul propriu.

— La această întrebare îi voi răspunde personal lui Braun.

— E greu de presupus că-l vei mai întâlni, replică dur Herzog, băgându-și mâna în buzunarul exterior al hainei. Consideră că în clipa asta mi-aș fi scos Walterul. Dar nu-l scot. Îmi ajunge să știi că se află la mine. Cu cartușul pe țeavă, firește.

— Așa, va să zică ! spuse Huber. Sentimentul copleșitor de teamă îi dădea o stare de toropeală paralizantă. Se gândi că își merita soarta. Pe undeva a făcut o gafă... Se stîrni vîntul. Rafalele care pătrundeau din grădină în odaie semnalau apropierea furtunii. Huber își concentră întreaga atenție : poate se vor auzi pași de afară ; poate că totuși Kara nu a contramandat filarea lui și, eventual, a luat niște măsuri pentru a-l proteja. Auzi însă numai foșnetul frunzelor, vîjiitul vîntului, plesniturele puternice ale talazurilor în dig. Oare acesta să fie sfîrșitul ? Fruntea i se broboni, dar îi fu teamă să-și scoată batista, nu cumva această mișcare să fie interpretată greșit de către Herzog.

— Păstrează-ți cumpătul, Walter, îi spuse încet. Nu sîntem singuri.

— Sîntem singuri, Huber. Foarte singuri.

— Și vecinii ?

— Puțin îmi pasă mie de ei. Scoală-te. Ocolește masa și vino aici ! Oprește-te ! Golește-ți buzunarele ! Repede ! Pune-ți haina pe masă !

„Numai de-ar trece această toropeală paralizantă !“ Degetele lui Huber de-abia răspundeau la comenzi. Tremurau. Simți un fior rece pînă în genunchi. Nu, n-are voie să-și piardă puterile !

— Ascultă-mă, Herzog.

— Ascult. Dar văd că tragi de timp. **Întoarce-ți buzunarele pe dos. Acum așază-te în fotoliu. Ce mai e ? Te-ai scăpat pe tine ? Sau aștepți vreun ajutor ? În această partidă, Huber, te asigur că nu va apare nici un Deus ex machina. Încrucisează-ți miinile pe piept... Așa cum ne-ai învățat chiar tu la școală.**

Huber își șterse cu brațul fruntea-i transpirată. Cu privirea încetșoșată văzu cum îl caută Herzog prin toate buzunarele și cum cercetează documentele aflate pe masă. Acum ridică lista cu numele agenților. Se uită la ea, dar tace. Se joacă cu el ? Acum s-a terminat totul. Un fulger orbitor îl făcu să închidă ochii. Peste câteva secunde auzi bubuitura năpraznică a tunetului. Se învioră. Privirea i se limpezi.

— Ți-am spus că și la școală te detestam ? Întrebă Herzog, privindu-l. „Acum va urma numărul meu personal și habar n-ai ce anume cuprinde acest număr de atracție“. Te considerai foarte inteligent. Ce-i drept, și alții erau de aceeași părere. Chiar și Braun te admira. Dar mie, personal, să fiu sincer, nu-mi plac cei prea deștepți. În schimb mi-a plăcut soția ta. O iubeam într-adevăr pe drăguța și inteligenta Grete. Da, Huber. Am iubit-o. Nu numai eu, ci și Jellinek. Uneori am iubit-o amîndoi, concomitent. Să nu mă judeci greșit, Grete nu era o stricăță. Era doar un pic decadentă, oarecum aberantă. Iar dumneata știai asta, nu încerca să negi. N-ai spus nimic ? Fiul dumitale, drăgălașul de el, tocmai de aceea s-a dezgustat de mama lui, iar dumneata ai spus că blestemi clipa nenorocită cînd ai luat-o de soție. Diferența de vîrstă — cincisprezece ani — era mare, nu-i așa ? Foarte mare. Trebuia să te fi gîndit la acest lucru.

— Să facem abstracție de soția mea în acest joc ! ricană Huber clocotînd de ură.

— Nu facem nici o abstracție. De mult aștept această clipă, pentru că nu vreau să fac publică tragedia Gretei, înainte de a fi stat de vorbă cu dumneată. Aceasta va fi cea mai bună carte a vieții mele. Mai bună decît romanul americanului Truman Capote : „Cu sînge rece“. De-ai ști cît de mult îl invidiez pentru acest titlu. Păcat că dumneata n-ai să mai poți citi cartea.

Lui Huber i se urcă singele la cap de furie. Sări în sus, dar în clipa următoare se prăbuși din nou în fotoliu. Lovitura lui Herzog îl amețise. Simțea că nu mai poate respira.

— Nu-mi place să fiu atacat de cineva, zise Herzog, privind-și pumnii puternici. De pe cel cu care lovise, o bucată de piele cât unghia se jupuisese. Lasă prostiile, Huber, și ascultă, îl sfătui. În cartea de care ți-am amintit, am scris cu ce abilitate diabolică ai organizat accidentul cu mașina.

Huber scoase un geamăt.

— Nu este adevărat, șopti răgușit, simțind în bărbie săgetătura durerii.

— Am demonstrat, spuse Herzog. În cartea mea am demonstrat că dumneata ai ucis-o pe Grete. Cu abilitate, într-un mod pur și simplu genial... În timp ce vorbea, privirea lui parcurea mecanic tabelul cu nume. Nu te mai tot mișca din loc, îl preveni, căci a doua oară te pocnesc în ceafă. Spune-mi, Grete ce ți-a povestit despre mine?

Huber tăcu. Își aminti de Grete și de faptul că i se sfîșiasse inima de durere când a aflat că soția lui a avut un amant. Dar nici în cele mai urâte clipe ale vieții lui nu și-ar fi închipuit că putea să se încurce cu astfel de tip cum sînt Herzog și Jellinek. Când s-a convins totuși că acesta era adevărul, s-a gîndit să-l strivească pe Herzog. I-a fost teamă s-o facă. Teamă de scandal. Și de Grete, care l-ar fi demascat. Da, Herzog trebuie strivit. Dar cum? Deocamdată el se află într-o situație avantajoasă, net superioară: în buzunarul său se găsește acum arma cu amortizor. Huber mai are totuși un atu. Această carte o va juca însă numai în extremis. Or, cine știe? Poate, totuși, va sosi cineva. Acum cel mai important lucru este să tragă de timp.

— Dar asta ce naiba mai e? întrebă Herzog, arătînd pe lista de nume. Dacă nu mă înșel, asta-i conținutul catalogului K-6. Începu să numere numele. Întocmai o duzină. Douăsprezece nume. Douăsprezece adrese. Douăsprezece parole. Douăsprezece cifre de identificare. Frumos! Dumneata ai dezlegat codul, Huber?

— Eu.

— Pot paria pe orice că și în acest caz ai inventat o explicație inteligentă.

— Aș dori să mă asculți. O să-ți explic totul.

— Dar nu mie. Mie să-mi răspunzi la două întrebări. Prima : de la cine ai obținut codul K-6 ? A doua : unde este înregistrarea pe bandă de magnetofon a ultimului raport al lui Mennel ?

— Nu știu. Să nu o căutați la mine. Codul îl cunosc mai de mult.

Văzu că Herzog nu-l crede. Spuse ceva, dar sunetele fură înghițite de zgomotul produs de tunet. Își dădu seama că acesta era momentul când trebuia să-l convingă pe tânărul său interlocutor.

— Herzog, fii atent la ce am să-ți spun. V-ați pierdut mințile, zise deznădăjduit, și acum sînteți pe cale să comiteți o greșeală fatală. Vocea îi tremura de agitat ce era, dar într-un fel juca și teatru. Nu cred că Braun ți-a încredințat o asemenea misiune. Mă urăști și acum acționezi pe cont propriu.

— Te urăsc, confirmă Herzog. Și te voi lichida, într-adevăr, dar nu pe cont propriu. Dealtfel, există numai două alternative : ori te lichidez eu pe dumneata, ori mă lichidez dumneata pe mine. Iar cum cea de-a doua alternativă nu-mi este pe plac...

— Ce te face să crezi că am devenit trădător ? întrebă Huber.

Afară cerul se întunecase complet, furtuna se dezlănțui stihinic. Pe Herzog, potopul de afară, cu tunete și fulgere, nu-l stingherea. Dimpotrivă, părea bucuros de dezlănțuirea naturii.

— Sînt absolut convins că ești trădător, spuse cu fermitate. Uite, aici sînt probele !

— Am spus că voi explica totul.

Herzog nu-l mai asculta. Huber își dădu seama că tânărul se pregătea să-l ucidă. Acum trebuia să lupte pentru a-și salva viața.

— Dar această schiță a cărei clădiri este ? întrebă Herzog, ridicînd de pe masă un petec alb, ca de sugativă.

— Vreau să-mi construiesc o vilă.

— Aici ?

— În Bavaria.
— O vilă chiar atît de mare ?
— Atît de mare. Mă gîndeam că peste cîţiva ani am să deschid o pensiune.

— Dumneata ai proiectat-o ?

— Doar m-am jucat.

— Şi cifrul l-ai dezlegat tot jucîndu-te ?

— A trebuit să-l dezleg.

— Cît ţi-au promis pentru decodificare ?

— Ți-ai ieşit complet din minţi, Herzog !

Tînărul se apropie de el. Îi trase două palme.

— Asta este doar un avans, bătrîne !

Lovi puternic şi dureros, încît Huber avu nevoie de întreaga putere de voinţă pentru a nu scoate un ţipăt.

— O să regreti asta ! sîsîi cu gura aproape închisă şi, în acel moment, înţelese că trebuia să joace şi ultima carte. Da, Herzog, o să regreti asta amarnic.

— Pocăinţa este o virtute sublimă ! clamă tînărul şi-l lovi din nou : Ca să am ce regreta...

Capul lui Huber se dădu pe spate, ca şi cum ar fi suferit o luxaţie. Privirea i se încetose. Timp de cîteva minute nu percepu furtuna dezlănţuită deasupra lacului, nu auzi trăsnetele care loveau cîte un copac, nu văzu fulgerele care săgetau printre nori, în zigzaguri orbitoare. Nu văzu că Herzog băgase într-o geantă de material plastic actele care se aflau pe masă. Cînd îşi reveni, simţi o amorţeală binefăcătoare ; deşi mai era încă ameţit, înţelese, totuşi, că viaţa lui atîrna de un fir de păr. Ar fi fost comic să piardă tocmai acum, cînd dorea să înceapă o viaţă nouă. Începu să numere în gînd. Cînd ajunsese la cifra douăzeci, îşi revenise complet.

— Du-te la radiator, şopti răguşit, şi uită-te ce e în spatele lui.

Vocă lui, chiar şi așa, şoptită, era fermă.

— Ştiam că ai să inventezi ceva, zise Herzog, uitîndu-se pe fereastră.

Afară parcă băteau o mie de tobe : pe dalele de piatră răpăia grindina.

— Uită-te în spatele radiatorului ! insistă Huber.

Efortul de a vorbi îi pricinuia durere, dar nu mai ținu seama de asta. Știa foarte bine cum trebuie procedat cu cei de teapa lui Herzog, într-un asemenea moment psihologic. Simți că devine din nou ofițerul de stat-major care, în momentele aparent fără nici o speranță, din timpul războiului, a știut să emită ordine și să înfrunte moartea.

Pe Herzog îl surprinse într-adevăr „învierea” neașteptată a lui Huber, vocea lui tăioasă și fermă, comportarea și tonul de comandă. Conta pe alternativa că acest ofițer prusac, mîndru după atîtea umilințe, avea să-i implore îndurare. Credea că dacă-i va aminti de relațiile pe care le-a avut cu Grete, Huber se va prăbuși. Încet, ascultînd glasul instinctelor, se apropie de radiator, fără a-l pierde din ochi pe Huber. Se uită cu mare băgare de seamă în spatele radiatorului, unde găsi aparatul de emisie-recepție. Cunoștea bine acest tip de aparate combinate cu microfoane. Fluieră încet. Întinse mîna în spatele caloriferului și desfăcu aparatul lipit de pereții acestuia.

— Tip BF, dacă nu mă înșel, spuse examinînd aparatul. Noi nu utilizăm aceste tipuri.

— Eu, în schimb, da. Este mai selectiv și mai fiabil decît tipurile realizate de firma Philips. Pe lungimi de undă variabile asigură o recepție impecabilă, pe o rază de cinci kilometri.

— De ce ai avut nevoie de el ? întrebă Herzog.

— Știam că vor să mă asasineze, zise Huber. Dacă nu aș avea un fiu, nu m-ar fi interesat prea mult. Nu mai sînt tînăr. Am trăit mult. Am obosit... Vorbi încet, pe un ton sincer și convingător. Am obosit. Dar băiatul meu nu va putea trăi cu gîndul că tatăl său a devenit un trădător. Nu am implorat îndurare pentru viața mea. Acum poți să mă execuți, dacă ții neapărat. Dar planul vostru a eșuat. După cele întîmplate, nu puteți raporta că un criminal necunoscut mi-a curmat zilele. Înregistrarea de pe banda de magnetofon păstrează vocea lui Walter Herzog, mărturisirea lui. După moartea mea, banda va ajunge în mîini bune. Forurile competente vor ști cu precizie cine sînt trădătorii, criminalii, cine m-a împiedicat să-mi execut misiunea. Acum nu mă mai interesează nici ceea ce veți face voi, unde vreți să vă ascundeți.

Herzog își pierdu siguranța. Își dădu seama că a căzut într-o capcană din care n-avea cum să iasă prea ușor. De fapt, își merita soarta. Știuse foarte bine cu cine avea de-a face ; chiar Schleissing i-a atras atenția asupra acestui lucru : „Fii foarte precaut, Walter, Huber nu este un om obișnuit. Nu-ți folosi pumnii și arma, ci mintea“. „M-a copleșit ura“, se gândi. Stătea privind aparatura și nu știa ce să facă. Nu se așteptase la o asemenea întorsătură. Dar necazul cel mai mare era că Braun și Serviciul său se înșelaseră. Toate semnele atestau că, totuși, Huber nu era un trădător. „Ce dobitoc sînt că m-am lăsat prins în lațul lui Braun ! Trebuia să știu cu Braun și Schleissing voiau să-l lichideze pe Huber din considerente personale. Realizîndu-și acest plan în spatele cortinei de fier, s-ar fi risipit orice bănuială asupra lor. Vor tăgădui totul ; mai mult decît atît, erau capabili să-l denunțe și pe el. N-ar fi exclus ca încă de pe acum, pe căi ocolite, să fi informat autoritățile ungare, implicîndu-l atît pe el, cît și pe Jellinek. În acest fel se vor debarasa nu numai de Huber, ci și de ei doi, de martorii în viață“.

— La cine este magnetofonul ? întrebă.

— Crezi că am să-ți destăinui ? Omoară-mă și salvează-te, dacă poți !

Răspunsul ferm al lui Huber îl descumpăni și mai mult. Acest tip, care se apropia de bătrînețe, se pare că într-adevăr nu mai dorea să trăiască.

— Ascultă-mă..., spuse, plecăm după magnetofon, apoi stăm de vorbă.

— Eu nu mai am ce discuta cu dumneata, Herzog. Nu-ți fie teamă, împușcă-mă ! Probabil că ți s-a promis o sumă frumusică.

— Acum de ce faci pe timpitului ? izbucni Herzog cătrănit. Să-ți cer iertare pentru Grete ? Să-ți spun că a fost o farsă neghioabă ?

Huber nu răspunse.

— Hai, ridică-te ! Mișcă ! Plecăm după magnetofon... !

În acel moment sosi în goană Liza, strigînd încă înainte de a intra pe ușă :

— Domnule Huber... ! Domnule Huber, vă rog... !

Și, văzîndu-l pe Herzog cu pistolul în mînă, se opri brusc, gîfiînd.

— Ce s-a întîmplat, doamnă ? întrebă Huber.

— Am dat de o belea, spuse Liza. De o belea mare. Își ridică brațele încet, la înălțimea umărului.

— Treci alături de Huber ! porunci Herzog cu o voce glacială.

Liza se conformă, continuînd să respire din greu.

— Ce belea ? o întrebă Herzog.

— Nu-i spun decît domnului Huber, răspunse femeia.

— Ba ai să-mi spui și mie, scrișni el amenințător, făcînd un pas înainte.

— Nu face altă tîmpenie, Herzog ! îl conjură Huber. Și îndemnînd-o din ochi pe Liza : Spune-i, te rog, doamna mea.

Abia acum observară că Liza ținea în mînă o hîrtie de telex pe care era dactilografiat un text.

— Știi ungurește ? îl întrebă femeia pe Herzog.

— Nu știu.

— Atunci voi traduce mesajul.

Liza citi încet textul maghiar, traducîndu-l în limba germană :

„Către colonelul Kara. Vă ordon arestarea imediată a cetățeanului vest-german Otto Huber și a corespondentului vienez al agenției «Reuter» Walter Herzog. Aduceți-i la Budapesta. Din însărcinarea ministrului de interne, general-maior Hodosi“. Poftim, citește !

Liza îi întinse lui Huber mesajul telex. Bărbatul îl citi. Liza îl tradusese cu exactitate.

— Uită-țe aici, Herzog. Cred că numele ți-l poți citi.

Herzog luă ordinul în mînă, uitîndu-se la el cu mare atenție.

— Walter Herzog, citi doar pentru sine.

Apoi căută și numele lui Huber. Presupunerea sa se confirma. Braun nu a întîrziat să acționeze cu promptitudine.

— Cum a ajuns la dumneata ? întrebă.

Supărată, Liza își întoarse privirea.

— Cu dumneata nu discut !

— Se pare, observă Huber cu malițiozitate, că, totuși, nu ai reușit să cunoști îndeajuns de bine mediul ambiant. Ar fi trebuit să știi că doamna Liza este reprezentanta autorizată personală a colonelului Kara, iar, în treacăt fie spus, colaboratoarea mea. Acum, poate, ai să înțelegi ce ai reușit să strici. Dealtfel, dacă privești lista, o să-ți dai seama că numele celui de-al treisprezecelea agent nu este decodificat. Și poți deduce ușor că pentru ea a fost pregătită lista, căci, oricum, cineva trebuia să sistematizeze materialele.

— Nu-mi mai asum această răspundere, spuse Liza, decît dacă mi se achită în avans mia de dolari. Nici Mennel nu m-a plătit.

— Veți primi suma, doamnă.

Herzog tăcu stupefiat. Își aduse aminte de cuvintele lui Rusztem Ádám, referitoare la Salgó. Da, orice este posibil. Începu să priceapă conexiunea. Huber se încadraseră în mod genial alături de Kara. A contactat-o pe această femeie pentru a pregăti lista agenților. Prin urmare, așa stau lucrurile. Asta e situația. Și e chiar logică — bat-o Dumnezeu ! După cum e diabolic de logic, în contextul mesajului telex, ceea ce a spus Huber : Braun și ceilalți au știut foarte bine că Mennel a fost asasinat prin înecare sau așa ceva. Dacă Huber a menționat despre epava mașinii în mesajul cu pricina, atunci Braun și colaboratorii săi trebuiau să-și dea seama că au intervenit unele impedimente neprevăzute în ducerea misiunii la bun sfîrșit, și Huber a fost nevoit să vîndă mașina. Canaliile astea se mănîncă între ele la Bonn și la Hamburg, se lichidează reciproc și totdeauna se găsesc niște coate-goale care pot fi folosiți drept unelte. Printre care și ek. Dar n-o să scape ei chiar așa de ieftin ! Libertatea îi este cel puțin tot atît de dragă, ca și lui Braun și Schleissig. Există o singură alternativă : concilierea cu Huber. Pentru moment, n-are de ce să-i fie teamă. Huber nu-l va trăda, căci în felul ăsta s-ar trăda și pe sine. Din ordin rezultă clar că amîndoi se află într-un pericol de moarte.

— Doamna este omul dumitale ? întrebă deprimat.

— Asta l-a durut pe Braun, spuse Huber.

— Ascultă-mă, spuse Herzog. Noi doi trebuie să încheiem socoteala care ne privește, pentru Grete. Recunosc,

m-am purtat ca un moșic. Dar problema se pune în modul următor : dacă este adevărat ceea ce a citit și a tradus femeia, trebuie să fugim. Ori fugim amândoi, ori ne lichidăm reciproc ! Aici și acum. Decide !

Înainte ca Huber să poată răspunde, femeia declară :

— Domnule Huber, pe dumneata te salvez, pe omul ăsta, ba.

Înțelese că a spus o prostie și se rușină.

— Trebuie să-l salvăm și pe el. Liza, spuse Huber. În interesul dumitale. Altminteri, dacă îl prind, te trădează și pe dumneata.

— La asta nu m-am gândit, recunosc femeia indispusă. N-o fac cu inima deschisă. Îl detest.

— Nu mă miră, încuviință Huber. Cu toate acestea, trebuie să-l salvăm.

— Lungim prea mult vorba, iar timpul trece. Spune-mi, cum vrei să ne ajuți ? Întrebă Herzog.

— Veniți cu mine în cramă. Veți rămâne acolo câteva zile. Vă asigur mâncarea. Voi face rost și de acte. Peste trei-patru zile veți putea trece liniștiți frontiera spre Iugoslavia. E în regulă ?

— S-a făcut.

— O mie de dolari, condiționă Liza. Altfel n-o fac.

— Vei primi banii, făgădui Huber. Dar cu Jellinek cum rămâne ? Trebuie să-l luăm cu noi și pe el.

— Unde e Jellinek ? Întrebă Liza.

— Ne așteaptă într-o barcă cu motor, la o distanță de șase kilometri de aici. Acolo unde se-ntretaie drumul principal cu cel de pe faleză. Probabil că s-a udat de-a binelea.

— Cel mai bine ar fi, zise Huber, să-i scrii câteva rânduri, pe care să i le transmitem prin doamna Liza. Iar dumneata, îi spuse Lizei, să te duci să-l aduci aici.

— Mă duc, acceptă Liza. Dar mai întâi trebuie să vă ascund pe dumneavoastră. Întinse mîna spre Herzog : Dă-mi, te rog, pistolul. Nu puteți avea la dumneavoastră nimic compromițător. Când vă veți lua tălpășița, am să vi-l restituie.

— Asta nu. Nu dau arma.

— Atunci rămîneți aici, spuse Liza. Hotăriți-vă.

Ieși pe terasă privind cum plouă. Turna cu găleata. Auzi în spatele ei disputa celor doi bărbați.

— Ia arma ! mormăi Herzog, apropiindu-se de Liza.

9

Cînd Liza a auzit vocea lui Herzog, a încremenit, cu toate că, zi după zi și oră după oră, așteptase cu sufletul la gură să audă ceva interesant și important. Ajunsese la capătul răbdării și era tare necăjită că presupunerile lor nu se adevăraseră, Salgó era gata să parieze pe orice că în jurul lui Huber ceva nu era în regulă. Bătrîmul avea ideea fixă că Huber ar deține o poziție cheie în această afacere și n-a crezut nici un moment că declarațiile lui ar fi fost atît de importante cum considera Kara Ernő.

— Cred că de data asta deducțiile tale, iubitul meu, nu sînt corecte, spuse Liza. La urma urmei, Huber nu era obligat să știe de existența stației de emisie-recepție a lui Mennel. Nu era obligat să știe nici că Mennel era spion. Ține-seama că firma Hanza desfășoară și o activitate comercială legală și, în consecință, Huber putea să semneze contractul, să ducă acasă cadavrul lui Mennel și apoi să se spele pe mîini. Dacă totuși l-a demascat pe Mennel, atunci sîntem obligați să-l credem că într-adevăr vrea s-o rupă cu cei de la Hanza.

Salgó răspunse meditănd :

— Dar Huber cunoștea și faptul că noi am descoperit stația de emisie-recepție, își susținu Salgó punctul de vedere. Știa că atît timp cît se va afla în Ungaria, îl vom ține sub observație. S-ar putea, deci, ca prin declarațiile făcute să fi vrut tocmai să evite punerea sub observație.

— S-ar putea, admise Liza, dar imediat întrebă : De ce ? Dacă ar fi avut numai misiunea de a semna contractul în locul lui Mennel, gîndi ea cu voce tare, atunci puțin i-ar fi păsat că era filat. Dacă, însă, trebuia să ducă la bun sfîrșit și altceva, atunci pun o nouă întrebare : Ce ?

— Poate ceea ce n-a reușit Mennel, își dădu Salgó cu părerea.

— Trebuie să recunoști, iubitele, că o asemenea presupunere este de-a dreptul ridicolă, spuse cu blîndețe Liza. Atunci de ce ne-ar fi spus care era misiunea lui Mennel ?

Salgó tot nu depuse armele.

— De unde poți ști că Mennel a avut în realitate misiunea pe care ne-a destăinuit-o Huber ? Acest lucru de-abia trebuie dovedit. Huber n-a dovedit nimic, a făcut numai declarații. A spus : agenți. Dar care sînt agenții ? A spus : valori ascunse. Dar unde au fost ascunse ? Un maior german. Dar care era numele lui ? A spus : o tînă ră unguroaică, logodnicul și mama ei. Aceasta ar putea fi doamna Kürthy și fiica. Dar ar putea fi și alții.

Continuă astfel să se contrazică, pînîndu-și întrebări și căutînd răspunsuri.

Salgó spuse în cele din urmă :

— Iubito, dacă tot avem un aparat japonez excepțional, ce-ar fi să-l încercăm ? În fond, ce riscăm ? Nimic.

Liza a plasat stația de emisie în camera de zi, în spaatele radiatorului, și au început să aștepte cu nerăbdare. Au înregistrat convorbirea dintre Huber și Kara. Liza i-a spus lui Salgó :

— Recunoaște, iubitele, că te-ai înșelat.

Salgó era prost dispus și tăcea. În seara respectivă a ascultat încă de două ori înregistrarea. S-ar putea să se înșele, se gîndea, dar n-ar strica deloc, dacă prietenul său, Kara, și ceilalți ar cerceta trecutul lui Huber. Nu înțelegea din ce motiv prietenul lui nu cerea să se ia legătura cu organele de securitate din Republica Democrată Germană. Apoi începu să socotească : Huber s-a născut în o mică nouă sute treisprezece ; în treizeci și trei avea douăzeci de ani, deci era la Școala de ofițeri, iar în treizeci și cinci putea fi locotenent. Academia militară de stat-major putea s-o termine în toamna lui treizeci și nouă. După aceea a ajuns la Budapesta. Se duse cu gîndul în trecut. Cunoștea

destul de bine Legația germană, din acea vreme, de la Budapesta. Își aducea aminte de atașatul militar, nu însă și de numele lui Huber. A doua zi, seara, și-a dat seama de eroare, în momentul cînd Kara i-a înmînat raportul lui Dombai. „Am primit următoarea informație de la Berlin : Generalul de infanterie Otto von Huber și familia sînt originari din Prusia Orientală. Generalul von Huber era șeful secției operații de pe frontul de vest în cadrul grupei operative a Marelui Stat Major. S-a aliat la mișcarea ofițerilor care erau împotriva lui Hitler, și a participat la organizarea atentatului. În vara lui patruzeci și patru a fost arestat și executat. Soția lui, Annamaria Huber, s-a sinucis. Cei doi frați ai soției, Rudolf și Horst Krüger, amîndoi ofițeri în Wehrmacht, au fost închiși la Dachau și omoriți. Otto von Huber, maior SS, șeful statului major al diviziei de tancuri Brandenburg, și-a renegat tatăl în mod public. N-a pățit nimic. După datele lor, Otto von Huber locuiește în Germania de vest. A fost colaboratorul Biroului Federal de Informații. Actualmente este șef de secție la Societatea Comercială Hanza din Hamburg. După presupunerile lor și astăzi se află în legătură cu Biroul Federal de Informații. Soția, Greti Hüber, a murit în una mie nouă sute șazeci și șapte, în apropiere de Köln, în urma unui accident de mașină. Băiatul lui, Ernst Huber, este student. Rudele mai îndepărtate ale lui Huber sînt cetățeni cinstiți ai R.D.G.-ului, n-au nici o legătură cu persoana sus menționată.“

Salgó rămase, deci, cu buza umflată. Ce să-i faci ? America nu poate fi descoperită de mai multe ori, și orice om e supus greșelii. Au continuat să intercepteze discuțiile din camera de zi, dar fără nici un rezultat. Mai exact spus, cu rezultate bune, întrucît tot ce au înregistrat dovedea intențiile cinstite ale lui Huber. Cu toate acestea, în sufletul lui Salgó ardea în continuare îndoiala. Îi spuse Lizei :

— Nebun ar fi să se trădeze. Viclean cum e, poate a găsit microfonul și acum rîde cu poftă, în sinea lui, de noi.

— Ești un om imposibil, iubitule.

— Sînt. Și nu-l voi crede pînă în momentul cînd ne va preda cel puțin un agent.

În după-amiaza aceea, cînd Huber a anunțat că s-a decis să predea lista agenților lui Mennel, în schimbul unui pașaport diplomatic, Liza se uita cu un zîmbet triumfător la Salgó, și parcă privirea ei spunea : „Iubitule, iată, dorința ta s-a împlinit“.

Salgó nu prea avea ce să mai spună. Kara și ai lui se bucurau, în timp ce el stătea mofluz. „Dumnezeii lui de cap pe care-l port pe umeri, măcar de mi-ar ajuta să găsesc o explicație rațională îndoielilor de care sînt stăpînit. De ce nu pot accepta înfrîngerea ? Și ce aș avea de obiectat în legătură cu pasul făcut de Huber ?“ Pe cînd stătea lingă Kara, în mașină, încerca să-și ordoneze gîndurile. În treizeci și opt o fi învățat Huber ungurește sau cînd ? La această întrebare cunoștea răspunsul, dar i se părea inacceptabil. Dacă ar sta de vorbă cu Huber, probabil lucrurile s-ar lămurii. Huber, i-ar explica, de pildă, că are aptitudini de poliglot, că îi place limba maghiară și citește cu regularitate cărți maghiare, că de cîte ori i se ivește ocazia stă de vorbă cu emigranții unguri... Explicațiile ar fi plauzibile însă el le-ar accepta, doar dacă le-ar auzi din gura lui Huber. Altfel, nu. Ce îl mai deranja ? De ce s-a dus Huber să viziteze cimitirul de la Balatonfüred ? Ar fi curios ce ar răspunde. Să presupunem că ar spune : „Recunosc, este o atracție cam bizară, dar, dragă domnule, unii colecționează chibrituri, alții se joacă la bătrînețe cu trenulețe. Eu vizitez cimitire. Așa fac cunoștință cu o localitate unde ajung întîia oară.“ Iar el ar întreba : „Dacă asta este hobby-ul dumitale, de ce n-ai vizitat și cimitirul din Emőd ?“ Într-adevăr, de ce nu l-a vizitat ? Toată ziua s-a plictisit. Ei, să continuăm ! Kara îi curmă reflecțiile. Oprise mașina în fața hotelului. Nu coborî, își aprinse o țigară.

— Bătrîne, mă grăbesc să plec înapoi. Sper că șeful va fi de acord cu tîrgul încheiat.

— De ce n-ar fi de acord ? întrebă Salgó. Dacă Huber nu vă trage pe sfoară, atunci nu e o afacere proastă. Este chiar una din afacerile cele mai bune din ultimii ani.

Kara îl privi nemulțumit :

— Așa-i că tu nici acum nu-l crezi ?

— Nu, recunosc Salgó cu sinceritate. Nu știu ce diavol s-a băgat în mine. De aceea nu reușesc să-l înghit. Cred că

îmbătrînesc, Ernő. Oricum, e un lucru foarte curios. Eu, care credeam numai în fapte, acum, în pofida faptelor, ascult de sentimente. Știu că este o prostie și totuși.. De exemplu, îmi dă de gîndit de ce a cerut biletul de avion pentru Havana ?

— Îi e frică de Braun și de ai lui.

— Asta înțeleg. În locul lui și mie mi-ar fi frică. Dar ce vrea să facă în Cuba ?

— Asta nu mai știu. Întreabă-l pe el. Dar, dacă stăm și ne gîndim, cursa de la Praga aterizează și în Canada. Sau în altă parte. Huber ar putea să dispară.

— În acest caz, de ce nu-i e teamă ?

— Măi, Salgó ! rise Kara, puțin enervat. Să nu complicăm prea mult lucrurile. Primim numele agenților, îi cercetăm cine sînt, apoi vom mai vedea. Nu el l-a omorît pe Mennel, deci ducă-se cu dumnezeu. La urma urmei, este treaba lui unde se va ascunde de Braun. A, uitasem : domnului Szalai i-ar trebui un picior în fund. Aici este dezlegarea textului de pe felicitarea adresată lui. Scoase din buzunarul de la haină hîrtia pe care Salgó notase textul felicitării. Uită-te numai : „Te așteptăm la Emőd“. Este o combinație simplă a inițialelor cuvintelor din felicitare. De fapt tu m-ai condus la dezlegarea textului, atunci cînd te jucai cu cuvintele Emőd și Ödön. Am găsit explicația faptului că ilustrata cu data de șaptesprezece a fost pusă la poștă pe cincisprezece. Cheia soluției este șaptesprezece. Diferența între cincisprezece și șaptesprezece. Adăugînd doi la șaptesprezece rezultă nouăsprezece. Adică, expeditorul ilustratei îl aștepta pe prietenul nostru Szalai pe data de nouăsprezece la Emőd. De unde rezultă că Mennel nu voia să se întâlnească singur cu Szalai Géza. Mai era de față și o a treia persoană. Poate Silvia. N-ar fi exclus ca numele conspirativ al lui Mennel să fi fost Silvia. Vom afla.

— Da, spuse Salgó, tot ce se poate.

— Sînt curios ce va răspunde Szalai, spuse Kara. Sună-i pe Bálint și pe Felméri să-l întrebe neapărat de Silvia.

După plecarea lui Kara, Salgó îi telefonă lui Felméri și-i transmise ordinul. Pe Bálint l-a găsit la sediul con-

siliului popular. Avea o consfătuire cu agenții lui. Îl anunță bucuos că dăduseră de o informație importantă. Au revăzut registrele hotelului și motelului. Au constatat că un anticar din München, Erich Fox, a sosit pe data de cincisprezece în hotel. Avea camera reținută pînă la data de treizeci, dar pe douăzeci a dispărut.

— Pînă acum n-ați știut acest lucru ? ! exclamă Salgó contrariat. Oamenii tăi parcă stabiliseră că, începînd din optsprezece, n-a plecat nici un client.

— Eroarea, spuse Bálint, provine din faptul că Fox și-a plătit camera pînă pe treizeci. Pe douăzeci seara a plecat, spunînd să i se rețină camera, deoarece se va întoarce după cîteva zile. Dar nu s-a mai reîntors. Acum cîteva minute am vorbit cu Hegyeshalom. După datele lor, Erich Fox a trecut frontiera pe data de douăzeci, pe la miezul nopții. Trebuie să stabilim dacă Fox îl cunoștea pe Mennel sau nu. Și uite cum, de fapt, începem să-i dăm dreptate lui Szalai...

Salgó n-a vrut să-i strice buna dispoziție lui Bálint, deoarece, logic, era de presupus că Mennel a pus mîna pe valorile respective, iar Fox a așteptat momentul prielnic, l-a lichidat și a părăsit țara. Aceasta ar fi și explicația logică a lejerității, neobișnuite pentru un comerciant din vest, cu care plătise camera anticipat.

— Poate că ai dreptate, acceptă Salgó cu jumătate de gură, dar acum avem treburi mai importante.

I-a transmis mesajul lui Kara, adăugînd :

— Dacă-l interogați în legătură cu Silvia, nu uitați nici de Fox. Și, observînd că Bálint nu părea prea încîntat de recomandarea lui, spuse : Scuză-mă, nu vreau să-ți dau sfaturi, doar știi foarte bine ce ai de făcut.

Dădu din cap încurcat, salută și se pregăti să plece, cînd maiorul îi zise :

— Papa, nu vii cu mine pînă-n Veszprém ? Cred că i-ar face plăcere lui Erzsi.

— Nu, nu merg.

— Acum unde o-ntinzi ? Ai venit numai să-mi transmiți mesajul tovarășului Kara ? se miră Bálint, în timp ce cu o mișcare a mîinii îi expedie pe agenți.

— Mă gîndeam să fac o plimbare pînă la Füred. Nu le tentează să mergem împreună ?

— Ce să facem la Füred ?

Bătrînul se juca cu cravata.

— Să-ncercăm să aflăm ce-o fi vrut să vadă Huber. Am reținut care au fost parcelele pe unde s-a plimbat. Dar spui că e mai important acum Szalai Géza.

Bálint începu să rîdă.

— Sîntem niște figuri, papa. Fiecare cu ideile lui fixe. Eu nu mai știu altceva decît Szücs Tibor și Kürthy Bea, iar dumneata Huber și iar Huber. Mîine dimineață, trecem pe acolo, e bine ?

Bătrînul ridică dintr-un umăr.

— Poate că nici nu va mai fi nevoie, dacă Huber va întocmi lista cu agenții...

În acest timp, Liza era atentă la sunetele care veneau din vila Tábori. Pusese în funcțiune microfonul magnetofonului instalat și, de emoție, aproape că i se făcuse rău. Dumnezeu, tocmai acum să fie singură ! Din discuția celor doi înțelese că viața lui Huber era amenințată. Herzog avea de gînd să-l lichideze, asta era clar. Și tocmai în asemenea clipe Salgó lipsea. Sigur că lipsea, din moment ce tocmai ea l-a convins să meargă la Füred.

— ...Treci pe acolo, iubitule, mie nu-mi place deloc faptul că Blanka s-a dus, chipurile, în vizită la medicul șef Hajdú, cînd, după informațiile mele, Hajdú e plecat în străinătate.

— Cu Blanka ai vorbit ?

— Ce să mai vorbesc, cînd ea susținea că, înainte de masă, a vorbit cu el la telefon... ?

De dincolo auzea cum discuția dintre cei doi devenea din ce în ce mai amenințătoare.

„Păstrează-ți cumpătul, Walter. Nu sîntem singuri.“

„Sîntem singuri, Huber. Foarte singuri.“

„Și vecinii ?“

„Puțin îmi pasă de ei. Scoală-te !... Ocoleşte masa și vino aici. Oprește-te ! Golește-ți buzunarele ! Repede ! Pune-ți haina pe masă !“

Trebuia să inventeze ceva, își spunea. N-avea voie să-și piardă capul. S-a găsit în situații și mai dificile. Poate că

Huber a și notat numele agenților. Dacă lista cu numele acestora ajunge în mână lui Herzog, primul lucru pe care-l va face, va fi s-o distrugă. Trebuie împiedicat s-o facă. Dar cum ? Ei, dacă Salgó era aci, născocea el ceva, asta-i sigur... De-ar avea o armă, s-ar strecura dincolo și l-ar împușca pe Herzog.

Privea discul care se învârtea fără zgomot și lumina verde care indica intensitatea sunetului înregistrat. Deodată își aduse aminte de Dombai. Dumnezeuule, măcar de l-ar găsi pe Sándor în biroul lui. Formă numărul.

— Nu este în biroul lui, spuse secretara. Așteptați puțin să-l caut.

Au urmat câteva secunde, care păreau secole. Trăgînd cu urechea la discuția din vilă, la un moment dat ajunse la concluzia că Herzog nu va mai trage cu arma. În sfîrșit, auzi vocea cunoscută a lui Sándor :

— Ce s-a întîmplat, Liza dragă ?

Vorbînd în șoaptă, de teamă să nu fie auzită de dincolo, îi povesti lui Dombai cele întîmplate.

— Pun puțin mai tare sonorul, spuse, și așeză receptorul lîngă magnetofon. Acum auzi, Sándor, ce se discută ?

— Aud totul foarte bine.

— Atunci spune-mi cum să procedez.

— Liza, așteaptă-mă pînă ajung acolo.

...,De-ai ști cît de mult îl invidiez pentru acest titlu. Păcat-că dumneata n-ai să mai poți citi cartea...”

În aparat se auzi un zgomot ciudat, parcă cineva ar fi răsturnat niște scaune.

— Liza, ce s-a întîmplat ?

— Nu știu. Poate s-au luat la bătaie.

„Nu-mi place să fiu atacat de cineva, auziră vocea lui Herzog. Lasă prostiile, Huber...”

— Mi se pare că l-a plesnit peste gură pe Huber, spuse Dombai.

— Da, cred că da. Ei ? Ce să fac ?

— Fii calmă, Liza. Încă nu e nici un pericol. Să-i lăsăm pe ei să discute. Poate că auzim ceva interesant. Aparatul este conectat la magnetofon ?

— Da.

„...Sînt absolut convins că ești trădător. Uite, aici sînt probele.“

„Am spus că voi explica totul.“

„Uite, se gîndi Liza, că eu aveam dreptate, totuși. Huber se căiește. Dar dacă este adevărat ce spune Herzog, atunci cu toată pocăința lui, nu este altceva decît un mișel care-și merită locul în iad. Oare într-adevăr și-o fi omorît soția ?“

„Și cifrul l-ai dezlegat tot jucîndu-te ?“

„A trebuit să-l dezleg.“

„Cît ți-au promis pentru decodificare ?“

Se auzi zgomotul unor noi lovituri.

— Îl snopește pe amicul nostru, spuse Dombai. Ai vreo armă, Liza ?

— Nici vorbă.

— Atunci trebuie să născocim altceva. Ce se aude; e furtună pe la voi ?

— Acum a început. Liza se uită pe fereastră: **Și încă** ce furtună. Cade o grindină cît oul...

„Du-te la radiator și uită-te ce e în spatele lui.“

„Știam că ai să inventezi ceva.“

„Uită-te în spatele radiatorului.“

— Alo, Liza.

— Aud.

— Huber știa că este instalat microfonul?

— După cît se vede...

— Poți să-i spui lui Ernő că a făcut o treabă de min-tuială.

— Ernő nu știe. Eu l-am plasat în spatele caloriferului.

— Dragă Liza, chiar și în cazul ăsta, tot nu se poate spune că e bine. Alo, ce s-a întîmplat ?

— Herzog a scos microfonul și l-a deconectat.

— Dumnezeu lui, asta ne lipsea acum ! Așteaptă Stai la aparat !

Deodată telexul începu să bată. Liza citea textul, dar nu înțelegea, de fapt, ce vrea Dombai. Aștepta.

Ploaia răpăia în geam, iar vîntul se năpustea, mai-mai să dezrădăcineze copacii.

— Fii atentă la mine, Liza. Puțin curaj. Crede-mă, vei reuși ! Te duci dincolo și simulezi că ești agentul lui Huber. E clar ?

- Am înțeles.
- Herzog o să creadă.
- Și dacă totuși nu va crede ?
- Va crede. Huber va înțelege și te va susține. Între timp, pe linia cealaltă, am ordonat ca la Veszprém să fie alarmate toate forțele de care dispunem. Liza, te-ai hotărât, mergi dincolo ?
- Merg. N-am altă soluție.
- Ți-e frică ?
- Bineînțeles că mi-e teamă.
- Ți era frică și totuși se duse. Planul lui Dombai reuși.

Kázmér bătu la ușa Lizei. Căra cu el un geamantan mare. Ploaia se mai liniștise, aerul se răcorise.

— Ce furtună a putut să fie ? ! spuse aruncînd o privire jalnică asupra grădinii distruse de grindină. Nu știți cumva unde a plecat domnul Huber ?

- Cred că la hotel.
- Nu v-a lăsat cheile ?
- Ba da. Dar ale tale unde sînt ?
- Inginerul se așeză pe o banchetă.
- La mama.

Scoase o țigară și o aprinse. Liza scoase din sertarul dulapului de bucătărie cheile și i le dădu. Apoi continuă să taie foaia pentru tăiței.

- Tanti Liza, nu cumva așteptați musafiri ?
- Ai ghicit. În seara asta Huber mănîncă la noi. Mai-că-ta l-a lăsat în seama mea. Liza se opri în fața tînărului și-și șterse mîinile cu poala șorțului : Mi-a tras clapa maică-ta. Mi-a spus că merge la doctor. Iar cînd am căutat-o..., n-a fost la nici un doctor !

Kázmér se uita la ceas.

— A fost la biserică, spuse tînărul, prost dispus.

Liza făcu ochii mari :

— La biserică ? Kázmér nu te prosti. Sau vrei să mă prostesti pe mine ?

— Îți spun că s-a dus la biserică ! repetă tînărul. A devenit foarte credincioasă și merge aproape zilnic să se roage.

— De cînd ?

— De cîteva săptămîni. Nu ştiu ce s-a întîmplat cu ea, dar s-a întîmplat.

— Ține-mă că leşin, bolborosi Liza şi se așeză. A înnebunit la bătrînețe !

Tînărul aranja franjurii feței de masă, doar ca să nu se uite la Liza.

— Nu ştiu ce e cu ea. De cîtva timp e într-o continuă agitație. Uneori nu doarme nopți întregi. Se plimbă prin cameră, îi aud mereu pașii. Azi, în zori, a venit la mine. Mi-a spus că a avut un coșmar. Nu ştiu de ce am avut impresia că mințea.

— Nu, băiatul meu, îl contrazise Liza aranjîndu-și părul care-i căzuse pe ochi. Mama ta n-are obiceiul să minlă.

— Ştiu, spuse Kázmér. De astă dată, însă, cred că era vorba numai de un pretext ca să vină la mine și să stăm de vorbă. Pînă la urmă, știți ce a vrut ? Să mă convingă să plec.

Liza își ridică sprîncenele.

— Să pleci ? Unde ?

— Indiferent unde, numai să plec. Să nu rămîn aici. Dar eu încă nu vreau să plec.

— Rămii, deci, împotriva voinței mamei tale ?

— Îmi pare rău, dar așa voi face. Am motive serioase ca să rămîn aici.

Liza îl privi cu interes pe băiat, întrebîndu-se care ar putea fi acel motiv, atît de serios, care-l determina să rămînă aici, spre mîhnirea maică-sii, la care ştia cît de mult ținea Kázmér, în pofida comportamentului ei curios din ultimul timp.

— Prin ce își motivează maică-ta dorința ca tu să pleci ? întrebă.

— Prin visele ei, deși nu mi-a povestit ce a visat. Kázmér își scutură țigara în scrumieră : Tanti Liza, v-aș ruga ceva.

— Vorbește.

— După ce voi pleca, să aveți grijă de mama. Ştiu că vă iubește foarte mult și are încredere în dumneavoastră.

— Și eu o îndrăgesc. Fii liniștit. Voi avea grijă. Nu stai la cină ?

— I-am promis că ne vom întâlni. Se uită la ceas. În curînd va trebui să plec. Ați auzit că l-au arestat pe Jellinek ?

— Pe Jellinek ? întrebă Liza. Cine este acest Jellinek ?

— Fotoreporterul agenției vieneze Reuter. Mă mir că nu l-ai cunoscut.

— De unde să-l cunosc ? La mine n-a venit. De ce l-au arestat ?

— Se spune că, venind dinspre Viena, ar fi fotografiat niște cazărmi. Cel puțin așa spun cei de la hotel.

— Cînd l-au arestat ?

— Acum o oră, în timpul furtunii. Pe lac. Maiorul Bălint l-a arestat.

Îl văzu pe Salgó apropiindu-se pe cărarea din grădină. Părea îngîndurat și prost dispus. Kázmér îl salută. Bătrînul îi răspunse numai printr-un gest, o sărută pe frunte pe Liza, apoi se lăsă greoi într-unul din fotoliile de pe terasă. Oftă, mijindu-și ochii obosiți, își șterse fruntea transpirată cu batista și ceru ceva de băut.

Liza îi dădu vin cu sifon, apoi, îngenunchind lîngă el, îi desfăcu șireturile de la pantofi și-l descălță.

— Te doare tare ? îl întrebă ea cu afecțiune și îngrijorare.

— Puțin. Știi, dragul meu, că ai avut dreptate ? îi spuse tînărului.

— În ce privință ? întrebă Kázmér.

— Mennel a fost omorît exact așa cum i-ai spus tu prima dată lui Kara. A fost lichidat pe mal, apoi cadavrul a fost transportat cu barca și aruncat în apă. Din greșeală ai nimerit-o, așa-i ?

— Papa, iarăși vă distrați ?

— Dar ce, numai alții se pot distra ? Eu n-am voie să mă distrez ? Ei, e totuna. Și întorcîndu-se spre Liza : Știi că domnișoara Ilonka a petrecut noaptea cu Mennel ?

— Lasă glumele, spuse Liza. Cine ți-a spus ?

— Cel care a văzut-o la debarcader cînd s-a urcat în mașina lui Mennel, în seara zilei de nouăsprezece : Szalai Géza. Tînărul a mai văzut și altceva. A văzut un bărbat care stătea în fața restaurantului și striga după fată, în timp ce domnul Mennel, cu Ilonka lîngă el, în mașină, pleca.

— Frumoasă treabă, n-am ce spune ! răbufni Kázmér. În fața casei opri o mașină. Se reîntorcea maiorul Bálint. Kázmér vru să-și ia rămas bun și să plece, dar maiorul îl reținu :

— Domnule inginer, dacă pleci, gîndește-te bine la următoarele. Unu : cu cine sau cu ce poți să dovedești că în noaptea de nouăsprezece ai fost la Budapesta ? Și doi : că pe drum a trebuit să-ți repari mașina și numai după ora zece ai ajuns înapoi la Balatonemőd.

Kázmér aruncă mușul de la țigară în grădină.

— Mă voi gîndi, spuse. Dar pînă una-alta și dumneata tovarășe maior poți să te gîndești cu ce poți dovedi că în noaptea de nouăsprezece n-am fost la Budapesta, că nu mi-am reparat mașina, și că nu m-am întors după ora zece la Emőd. Pot să plec ?

— Dacă nu te interesează probele mele, atunci da, spuse Bálint.

— Probe ? Kázmér se uită întrebător la maior.

— Da. Aseară, doi agenți de ai mei l-au așteptat în fața locuinței din Budapesta pe domnul profesor Tábori. Au intrat împreună. Destul de greu au putut pătrunde, deoarece ziarele și corespondența blocaseră aproape complet intrarea. Au găsit acolo ziarele și corespondența care a sosit începînd din optsprezece. Nu ți se pare curios că dumneata, în noaptea de nouăsprezece, n-ai luat ziarele și corespondența care se aflau pe covorul din antreu ?

— Nu sînt avocat, spuse Kázmér după ce se gîndi puțin, dar dacă aș fi, v-aș putea replica : acele ziare puteau fi aruncate și ieri dimineata. De oricine. Chiar și de agenți.

— Și avizul de la poștă ? întrebă Bálint scoțînd formularul. Ia-l, îți este adresat dumatle.

Kázmér luă avizul din mîna maiorului și citi. Avea data de optsprezece. „Se poate prelua — citi tînărul — pe nouăsprezece și în zilele următoare între orele opt și douăzeci, la poșta centrală.“

— Ei ?

Kázmér privi avizul și vru să-l restituie maiorului.

— Păstrează-l, e al dumatle, spuse Bálint.

Tînărul puse încet avizul în buzunar.

— Pot pleca ? întrebă,

— Deocamdată da, spuse Bálint. Și mai gîndește-te, îl sfătui.

Kázmér își luă geamantanul și plecă fără să mai salute.

— E furios, spuse Salgó. Miklós, și dumneata îl bănuiești pe Kázmér ?

— Ca și pe Szalai Géza. Amîndoi mint. Dar ce-o fi cu Huber ? Unde întîrzie, oare ?

Salgó se uită la ceas.

— Trebuie să vină, spuse el liniștitor. Și întorcîndu-se spre Liza : A cîntat ?

— Puțin. Dar de aici ai să-nțelegi de ce zile întregi n-a făcut vocalize ! spuse femeia cu îndoială și intră în cameră.

Bálint își încrunță fruntea :

— Despre ce vorbiți ?

— Eh, spuse bătrînul, facem noi o anumită experiență.

Între timp femeia reveni. Avea în mînă magnetofonul japonez de dimensiuni reduse. Îl așază cu atenție pe masă și-l puse în funcțiune.

„Și cifrul l-ai dezlegat tot jucîndu-te ?“

— A cui e vocea ? întrebă în șoaptă Bálint.

— A lui Walter Herzog, spuse Liza.

„A trebuit să-l dezleg.“

„Cît ți-au promis pentru decodificare ?“

„Ți-ai ieșit complet din minți, Herzog !“

Se auzi un zgomot ; apoi vocea lui Herzog :

„Ăsta este doar un avans, bătrîne...“

„O să regreti asta ! Da, Herzog, o să regreti amarnic.“

„Pocăința este o virtute sublimă“. Din nou un pocnet :

„Ca să am ce regreta.“

„Du-te la radiator și uită-te ce e în spatele lui.“

Salgó fluieră încet.

„Știam că ai să inventezi ceva.“

„Uită-te în spatele radiatorului !“

Se auzeau niște pași și tușetul de departe.

Apoi se auziră un zgomot puternic, fluierături, voci.

— Acum scoate aparatul, spuse Liza.

„Eu în schimb da. Este mai selectiv și mai fiabil decît...“

Emisia se întrerupse.

— Herzog a deconectat aparatul, spuse Liza.

Bálint se uita mirat la Salgó.

— Papa, dumneata ai plasat aparatul acolo ? întrebă.

— Jur că nu eu. Brațul meu nu încapce în spatele caloriferului.

— Papa, nu umbla cu cioara vopsită. Privirea lui Bálint se întunecă. Știi că din asta va ieși un scandal monstru ?

— Jur pe Dumnezeu că n-am fost eu. A fost Liza.

— Dumneata, tanti Liza ?

— Așa s-a întâmplat, începu Liza. Când am deretient prin casă, am găsit această vechitură. Salgó susținea că funcționează, eu ziceam că nu. Am făcut pariu.

— Și eu am câștigat pariul, spuse bătrînul. Am avut noroc.

— De ce nu i-ai spus nimic lui Kara, sau mie ?

— Pe Dumnezeu meu că am uitat. Am vrut să vă spun, dar de fiecare dată a intervenit altceva, și am uitat, crede-mă. Se întoarse spre Liza : Herzog a luat aparatul cu el ?

— Ei, iubitele, spuse Liza cu modestie, cum îți închipui ? I l-am luat. Scoase de sub șorț pistolul lui Herzog. Am luat și drăcia asta. Are cartuș pe țevă. I-l predă lui Bálint, întrebîndu-l cu o voce nevinovată : Miklós, știi cum funcționează, sau vrei să-ți explic eu ?

— Dumneata, tanti Liza, văd că poți fi la fel de năzdrăvană ca și acest bătrîn pezevenghi. Unde este Huber ?

— În cramă. Herzog a vrut să-l omoare.

— Vino aici, iubita mea, să te mănînc, spuse Salgó vesel.

O îmbrățișă și o sărută. Apoi se întoarse spre Bálint :

— Vezi de ce nu arunc eu vechiturile ?

— Herzog a reușit să fugă ? întrebă Bálint.

— Miklós, cum îți închipui ? L-am închis și pe el.

— Cum ai putut să faci așa ceva, iubito ? se miră Salgó. Ochii îi rîdeau : Să închizi un ziarist străin. Fără nici un act, fără ordin...

Liza scoase mesajul telex din buzunar.

— Uite ordinul, spuse dîndu-i hîrtia lui Bálint. Este pentru Kara. Dar el nu era aici.

Bálint citea din ce în ce mai încruntat ordinul.

— Generalul-maior Hodosi ? Nu-l cunosc. Nu există nici un general maior cu acest nume la interne.

— Nu-l cunoști pe Dombai Sándor ? întrebă Liza.

Bálint pufni în râs.

— Înțeleg, spuse. Acum înțeleg. Povestește-mi cum s-a întâmplat.

Liza nu s-a lăsat prea mult rugată. Povesti totul, amănunțit.

— Pe Dombai trebuie să-l felicități, nu pe mine. Eu am crezut că dumneata știai ce s-a întâmplat. Pentru arestarea lui Jellinek ordinul nu ți l-a dat Dombai ?

— Ba da. Numai că mie nu mi-a mai spus altceva. Dar pe Huber de ce l-ai închis ?

— La sfatul lui Dombai. Poate că Herzog îi va spune câteva lucruri interesante lui Huber. Încă nu știe că a ajuns în mâinile noastre. Așteaptă să-l ajut să fugă.

10

Maiorul Bálint l-a arestat pe Walter Herzog, iar Huber a putut scăpa astfel din situația precară în care se afla. Cele întâmplate îl afectaseră profund, așa că n-avea nici un chef să se așeze la cină. I-a mulțumit Lizei cu vădită emoție :

— Nici nu știu, dacă n-ați fi intervenit, ce s-ar fi întâmplat cu mine. Privirea i se întunecă : În momentele acelea, viața mea nu prea mai valora cine știe cât.

Salgó își masa piciorul bolnav.

— Nu trebuia să-ți fie teamă, îi spuse lui Huber. Colonelul a avut grijă de toate. Supravegheam fiecare pas pe care-l făceai. Iar microfoanele le-am instalat tot în interesul securității dumitale.

Huber își aprinse un trabuc :

— Nu sînt conșinși. Dar, oricum, a fost binevenit. Din buzunar scoase un tabel pe care i-l dădu lui Salgó. Aveți aici cele douăsprezece nume, douăsprezece adrese și douăsprezece parole. Dacă oamenii dumneavoastră se vor prezenta cu aceste parole la agenți, aceștia își vor dezvălui adevărata identitate. Numele subliniate cu roșu sînt ale conducătorilor grupurilor. Fiecare grup are în componență trei persoane.

— Mulțumesc, zise Salgó, citind cu un aer mohorit numele agenților.

„Oare cine sînt acești oameni, și de ce au fost dispuși să-și trădeze patria ? Pentru bani ? Au fost siliți ? Peste o oră, se gîndi el, Felméri îi va duce pe Herzog și Jellinek, împreună cu tabelul agenților, la Budapesta. Kara cu oamenii lui îi vor putea aresta pe cei în cauză încă în cursul nopții, urmînd ca a doua zi Huber să primească documentele și să plece la Praga.

— Domnule Huber, aș vrea să vă întreb ceva.

— Pofțiți.

— Nu știți cumva cine se ascunde sub numele de Silvia ?

— Silvia ? Da, știu domnule. Fiecare acțiune, de obicei, are un nume conspirativ. Acțiunii lui Mennel i-au dat numele de Silvia. Am uitat să vă spun acest amănunt.

— Așaaa..., făcu dezamăgit Salgó. Și eu care credeam că Silvia este o persoană reală.

— V-aș putea întreba și eu ceva ? i se adresă cu oarecare strîngere de inimă Huber.

Bătrînul răspunse afirmativ.

— De cînd mă aflu aici, am auzit multe despre dumneavoastră. Se spune că sînteți un excentric. Nu știu și nici nu mă privește. Am auzit că sînteți prieten bun cu domnul colonel, ceea ce, cred, corespunde adevărului.

— De ce credeți acest lucru ? zîmbi Salgó, întrebîndu-se unde vrea să ajungă Huber cu această lungă introducere.

— Mi-a spus că, în lipsa lui, să țin legătura cu dumneavoastră. Or, dumneavoastră sînteți pensionar. Dacă, în pofida acestei situații, colonelul v-a împuternicit să-i țineți locul, atunci aceasta se poate explica numai prin prietenia, ce vă leagă.

Vîntul se oprise complet, norii începeau să se risipească ; soarele, coborînd spre asfințit, înroșea cerul.

— Ai dreptate, recunosc Salgó, sîntem prieteni și sper să rămînem și în continuare. Dar nu pricep de ce vă neliniștește acest fapt.

Huber privi obosit spre tavan.

— Voi fi sincer, spuse încet. Ați trecut în viață prin atîtea care v-au făcut probabil neîncrezător. Înțeleg acest lucru. Consider normal să nu mai aveți încredere nici în mine, după ce ați descoperit cine era Mennel. Pentru mine, însă, neîncrederea asta, ar putea avea consecințe tragice. L-ați putea influența eventual și pe prietenul dumneavoastră, situație care ar putea însemna distrugerăa mea fizică. Vă rog, domnule Salgó, nu uitați că pe Mennel eu l-am demascat. V-am predat lista agenților rețelei K-6. Ce ar trebui să mai fac, ca să aveți încredere în mine ? Aș vrea să înțelegeți că am rupt-o cu trecutul și vreau să încep o viață nouă. Ar trebui să fiți primul care să-mi înțeleagă starea sufletească, deoarece, după cîte știu, viața dumneavoastră are multe asemănări cu soarta mea. Oare este o legitate ca toți cei veniți cîndva de pe malul celălalt al fluviului și care au fost acceptați, ca atare, să rămînă pînă la moarte atît de suspicioși, încît, pe cei care vin după ei, să-i pună fără milă la zid ? La urma urmei, cu ce drept ar face-o ?

Cuvintele lui Huber l-au surprins în mod neplăcut pe Salgó, reînviindu-i brusc amintiri mai vechi. Îi reveniră în minte cuvintele lui Kara Ernő : „Bătrîne, nu uita că și alții, nu numai tu, ar putea descoperi adevărul. Tu ai venit de departe la noi. Te-am acceptat printre noi. Dar forța noastră, puterea adevărului nostru este atît de mare, încît razele lui ajung mult dincolo de meleagurile de unde ai pornit tu.“ Își aminti apoi, cu un simțămînt apăsător de rușine, cum a fugit în patruzeci și șapte datorită neîncrederii pe care o manifestau unii față de el, că ani de zile după aceea n-a avut patrie, și își aminti de Kara Ernő, care era să plătească cu viața neîncrederea unora față de el.

— Domnule, ai dreptate, îi spuse bătrînul lui Huber, care clipe în șir urmărise cu îngrijorare schimbarea expresiei de pe chipul lui răvășit. Îți promit că nu-l voi in-

fluența prin sentimentele mele pe colonelul Kara în hotărîrea pe care o va lua. Să-ți spun sincer, în afacerea aceasta complicată, pe mine un lucru mă deranjează : cînd dumneata ai controlat mașina lui Mennel, ai observat că noi am găsit aparatul de emisie-recepție...

„Era o constatare și nicidecum o întrebare“, remarcă Huber spunîndu-și că și de astă dată bătrînul rămînea consecvent felului său de a fi și de a gîndi : întinzînd curse. Pe fața lui, în privirea lui somnoroasă nu se putea bănuî vreun șiretlic. Salgó părea de o desăvîrșită candoare.

— Oare, continuă el, dacă n-am fi descoperit aparatul de emisie-recepție, ne-ai fi mai dezvăluit misiunea lui Mennel ?

Huber zîmbi sastisit :

— V-aș putea răspunde printr-un simplu da. Din păcate n-am cum dovedi că acest răspuns corespunde adevărului. Doar dacă mă credeți pe cuvînt. Indiferent, însă, dacă mă credeți sau nu, vă asigur că v-aș fi spus. Hotărîrea mea de a rupe cu Hanza și cu ceilalți n-a apărut în momentul în care m-am uitat la semnalele dispozitivului automat. Reluînd firul logic al celor petrecute, puteți deduce că nimic nu mă obliga să fac această demascare. Dacă, totuși, am făcut ceea ce am făcut este pentru că hotărîrea o luasem, oricum, mai înainte și cred că acțiunile mele ulterioare nu fac decît s-o confirme.

— Ai dreptate, domnule.

În stradă o mașină opri scrîșnind din frîne. Auziră apoi zgomote de uși trîntite. În cameră își făcu apariția locotenentul Felméri.

Salgó își luă rămas bun de la Huber.

— Odihnește-te, domnule Huber, îl sfătui prietenos. Cred că ai nevoie, ca și mine, de altfel...

Cu un aer mai destins, Huber plecă.

Felméri era marcat de oboseală, deși căuța să nu pară.

— Aud, nene Salgó, că s-au petrecut lucruri extraordinare.

— Da, spuse bătrînul. Evenimentele au luat-o din deal la vale și vin de-a rostogolul într-o viteză din ce în ce mai mare. Ești tare obosit ?

— Mai mult mi-e foame.

— Cu părere de rău, dar va trebui să pleci imediat la Budapesta. Iei cu tine lista cu numele agenților. Bineînțeles, îl duci și pe Herzog împreună cu celălalt.

— Au făcut mărturisiri ?

— Nu știu, Bálint se distrează cu ei.

O strigă apoi pe Liza, rugînd-o să le dea ceva de mîncare, pentru că el și locotenentul erau lihnii de foame.

Felméri a mîncat ca un lup, fără să scoată un cuvînt. De-abia după cină spuse că, înainte de a pleca, trebuia să discute cu Ilonka.

— Discută, încuviință bătrînul. Pînă atunci eu îl pregătesc pe Bálint. Apoi se interesă, într-o doară, dacă lui Felméri îi plăcea fata.

— Nu e vorba de așa ceva, zise locotenentul. Nu pentru asta vreau să vorbesc cu ea. Ilonka este îndrăgostită de Tábori Kázmér.

— Ți-a spus ea ?

— Da.

— Atunci ce mai vrei de la sufletul ei ?

Lui Felméri îi era cald și, dacă ar fi fost după el, și-ar fi scos cămașa. S-a ridicat, a aprins o țigară și s-a apropiat de fereastra deschisă. Aerul rece de afară îi mîngia fața. Se simțea mai bine.

— Sînt într-o mare încurcătură, spuse încet. Ilonka mi-a cerut cuvîntul de onoare că nu voi destăinui nimănui nimic din ceea ce mi-a comunicat... Iar eu mi-am dat cuvîntul.

— Acum vrei să-i ceri înapoi cuvîntul dat ?

Locotenentul se întoarse și se apropie de masă.

— Vreau s-o conving să stea de vorbă du dumneavoastră, nene Salgó. Să vă spună tot ce mi-a spus și mie.

Salgó aprinse un trabuc.

— După părerea ta, datele furnizate de Ilonka ar face ca cercetările să înainteze ?

— Fără doar și poate.

— În acest caz n-ai voie să nu vorbești.

— Și cuvîntul meu de onoare ?

— Dar jurămîntul tău ? E de lepădat ? Jurămîntul l-ai depus nu unui om, ci poporului.

— Asta o știu și eu foarte bine, replică enervat locotenentul. Nenorocirea este că Ilonka are încredere în mine, iar dumneavoastră, nene Salgó, se pare că nu înțelegeți ce-nseamnă asta. Eu înțeleg însă. La câteva ore după ce am făcut cunoștință, această fată mi-a spus că sint un vînător de oameni.

— Iar a doua zi ți-a și încredințat secretul ei, sau mai știu eu ce. Ilonka are încredere, va să zică, în Felméri István, nu în ofițerul de securitate. Numai că tu, dragă băiete, nu poți să ieși din pielea ta. Tu ești locotenentul Felméri, ofițer de securitate, indiferent dacă dormi sau dacă stai de vorbă cu Ilonka. Ai înțeles ? Hai, du-te și discută cu ea. Înainte de a pleca, însă, spune-mi ce se aude cu Szalai ?

— Neagă. Habar n-are cine este Silvia și nu știe nimic despre mesajul codificat.

— Minte, netrebnicul. Acum este clar că minte. Știi ce înseamnă Silvia ? Este numele acțiunii. Misiunea lui Mennel era îndeplinirea acțiunii Silvia. Bătrînul se uită în paharul cu vin și se întrebă de ce o fi mințind Szalai cu atîta siguranță. Își ridică sprîncenele : Dumneata ce părere ai ? îl întrebă pe locotenent, renunțînd din nou să-l tutuiască, ceea ce lui Felméri nu-i plăcu.

— Minte, spuse. Aceasta este și părerea mea. E o lepădătură. A avut relații nu numai cu domnișoara Beáta, ci și cu doamna Kürthy. După părerea mea, Szalai a fost atras în rețea de Mennel încă de anul trecut, în Italia.

— Asta pare a fi foarte probabil. Apoi ? îl îndemnă Salgó să continue, bucuros să constate că tînărul are o logică excepțională.

— Apoi, spuse Felméri, se puteau întîmpla multe. Puteau corespunda. Szalai își îndeplinea misiunea. Mennel putea trimite un curier la el, dar și el putea să-i trimită informații lui Mennel.

— Fiule, nu te-ai gîndit că Mennel voia să-l pună pe Szalai în legătură cu cineva ? Din lista pe care am primit-o de la Huber rezultă că erau cinci persoane care dispuneau de cîte o rețea. Poate că pe Szalai au vrut să-l încadreze într-una dintre grupe.

Liza intră în cameră :

— De ce nu stați pe terasă ? E un aer așa de plăcut...

— Eu n-aş avea nimic împotriva să stăm pe terasă, spuse Salgó. Dumneata însă vrei să mergi la Ilonka.

— Da, înainte de a pleca, trebuie să vorbesc cu ea, spuse Felméri. Între timp, nene Salgó, te-aş ruga să-i telefonezi tovarăşului Bálint. După părerea mea, cel mai bine ar fi dacă ar veni cu cei doi popîndăi şi m-ar lua de aici.

Salgó a dat din cap aprobator. Felméri îi mulţumi Lizei pentru cină şi porni spre Ilonka.

— E inteligent băiatul, spuse bătrînul, trăgînd telefonul mai aproape. Spune-mi, steaua mea, ai luat toate hîrtiile şi însemnările de la Herzog ?

— Toate, cu excepţia unui desen.

— Ce fel de desen ?

— Telefonează-i lui Bálint, discută cu el iar eu, între timp, pun banda şi ascult din nou partea respectivă, spuse Liza retrăgîndu-se cu paşi vioi în camera alăturată.

Salgó îi telefonă lui Bálint.

— Papa, tocmai voiam să trimit o maşină după dumneata să te aducă aici, spuse Bálint. Am cîteva lucruri interesante pentru dumneata.

— E în regulă, spuse bătrînul şi puse receptorul la loc.

Liza reveni şi puse aparatul pe masă. Dădu drumul magnetofonului. Bătrînul recunoscuse imediat vocea lui Herzog :

„Dar această schiţă a cărei clădiri este ?“

— Cunosc partea asta, spuse Salgó şi opri aparatul. Şi eu tot la partea asta m-am gîndit.

— Herzog a luat la el toate actele pe care le-a găsit pe masă, spuse Liza. Numai că eu nu i-am dat voie să plece cu ele. I-am luat servieta. Mai tîrziu i-am sustras din servieta schiţele... care mi s-a părut că le-am văzut şi la Mennel.

— La Mennel ?

— Nu-ţi aduci aminte ? Atunci cînd m-ai trimis să-i controlez camera. Tu te-ai dus în garaj, să controlezi maşina, iar eu am controlat camera.

— Şi sînt aceleaşi schiţe ?

— Nu știu. Dar, oricum, le-am luat cu mine. La ce te gîndești ?

Salgó îi relatează discuția avută cu Huber.

— Părea foarte sincer, spuse. Fiecare cuvînt al lui corespundea adevărului. Și totuși... Am o senzație ciudată cînd îl văd sau cînd vorbesc cu el.

— Cred că ești obosit, spuse Liza. Știi bine cît îi urăsc eu pe cei de teapa lui. În mod deosebit, n-aș putea spune că mi-e simpatic nici Huber. Dar cînd am ascultat discuția lui cu Herzog, mi-a devenit evident că Braun și oamenii lui urmăreau să-l lichideze și mi s-a făcut milă de el.

— Dacă n-ai fi intervenit, evident că l-ar fi lichidat, spuse Salgó. Cu toate acestea am senzația că știe mai multe decît noi despre uciderea lui Mennel. Poate că-l cunoaște și pe criminal. Ce a căutat în cimitirul din Fűred ? Există o sută de răspunsuri posibile la această întrebare. Dar eu îl caut pe cel de-al o sută unulea. Am ascultat de două ori înregistrarea de pe bandă. Și acolo e ceva care mă neli-niștește.

— Ei, asta-i. Mă tem, Salgó, că tu ai un fel de idee fixă, îi replică Liza ușor enervată.

— S-ar putea, admise Salgó, așa, de formă. Dar fii atentă, steluța mea. Huber știa că în încăperea este instalat un microfon. E adevărat că Herzog îl presa. Nu însă chiar atît de tare, încît Huber să fi uitat de microfon. Ba, mai mult, aș spune că-l avea permanent în minte și, cum știm, l-a și folosit ca pe un ultim atu. De aici rezultă că fiecare cuvînt pe care l-a pronunțat a fost dinainte studiat. Știi ce mă frămîntă ? Ce a spus el, la un moment dat, despre cel de-al treisprezecelea agent. În acele cuvinte am simțit improvizația...

Liza îl privea îngrijorată. Înainte, Salgó nu era așa de rigid, gîndurile lui nu deveneau obsesii, ca acum, și nu se lăsa dus de imaginație decît în măsura în care presupunerile puteau fi demonstrate logic. Mai zilele trecute discuta cu Blanka ce boală îngrozitoare este scleroza prematură.

— Spune-mi, steaua mea, obiectă femeia, dacă după opinia lui Braun și a celorlalți din grup, Huber n-ar fi fost considerat trădător, de ce au vrut să-l lichideze ?

— Nu știi. E o întrebare la care nu pot da încă un răspuns. Bătrînul, se vedea, era nervos. Ce pot să-ți spun e că toată afacerea asta încilcită mie nu-mi place. Mennel a fost omorît, criminalul a dispărut. Înțelegi, a dispărut fără urmă. Dar absolut fără nici o urmă. Sigur e doar faptul că Mennel a fost omorît pe mal, lângă cele trei sălcii. Dar nici acolo n-am găsit vreo urmă, nici măcar un nasture. Szalai Géza minte. Minte, știind că cel care ar putea depune mărturii împotriva lui nu mai este în viață...

Întrerupseră discuția : sosise mașina trimisă de maiorul Bálint.

După zece minute, bătrînul se afla într-unul din birourile Consiliului popular și se uita posomorît la Walter Herzog și Jellinek.

— Ei, domnule Herzog, spune-i frumos domnului general, cu ce misiune ați venit în Ungaria.

Întrebarea maiorului Bálint a fost tradusă în germană de căpitanul Váradi. Neamțul înalt și cu părul negru se uită bănuitor la Salgó. General ? Nu i se spusese că bătrînul ar fi general. Oare Rusztem Ádám nu știa acest lucru ? Dar nici domnul profesor Majores n-a pomenit nimic în acest sens. Își amintea de acest bătrîn morocănos, căruia au vrut să-i plătească un pahar de băutură la bar, iar cînd Jellinek a vrut să-l fotografieze, l-a prevenit că el constituie un obiectiv militar. În fond asta nu mai avea nici o importanță : pentru ei, oricum, totul era terminat.

— Domnule general, ni s-a dat ordin să-l omorîm pe doctorul Otto Huber.

— Numai ție ți s-a dat acest ordin, mie nu, interveni Jellinek. Mie mi s-a spus că tu ești șeful, iar eu să execut ordinelé tale.

Váradi vru să traducă, dar Salgó îi făcu semn :

— Nu e nevoie. Înțeleg ce spune. Se întoarce spre Jellinek : În fața tribunalului va trebui să lămurești acest lucru, fiule. Să vorbești doar cînd vei fi întrebat. Înțelegi ? Își aprinse trabucul. Miklós, îi spuse apoi încet lui Bálint, voi pregătiți-vă. Pînă atunci eu voi sta de vorbă cu ăștia doi. Nu m-aș supăra dacă te-ai duce și tu la Budapesta. ăștia sînt niște criminali profesioniști, în stare de orice. Felméri este un băiat isteț, dar n-are suficientă experiență.

Evident, tu ești șeful și procedezi așa cum crezi că e mai bine. Misiunea mea este doar să țin legătura cu Huber.

Cuvintele lui Salgó îi plăcură, evident, lui Bálint. În același timp, nu-i plăcea aerul ursuz și rezervat al biroulului. Or, dacă Salgó Oszkár nu glumește, înseamnă că nu este sănătos ; asta chiar el, Bálint, le-o spunea, de obicei, prietenilor.

Grijiu îl întreabă :

— Papa, nu vă simțiți bine ?

— Ba da. Mă simt bine.

Bálint împreună cu căpitanul Váradi părăsire biroul, nu înainte însă de a chema un agent de pază. Satana nu doarme. Dacă cei doi indivizi sînt într-adevăr niște criminali așa de periculoși, puțină precauție nu strică.

— De ce ați vrut să-l omoriți pe Huber și în ce fel ? întreabă Salgó, lăsîndu-se comod în spate.

— Am primit ordinul de la Josef Schleissig. N-a spus altceva decît că Huber este un trădător. Braun dispune de dovezi în această direcție. Deodată Herzog tăcu, schimbă tonul : Domnule general.

— Nu sînt general. Continuă.

— Domnule, dacă vă spunem totul, la pronunțarea sentinței putem conta pe clemența tribunalului ?

— Nu sînt judecător, spuse Salgó, dar presupun că da. E o practică judiciară uzuală, din cîte știu.

Herzog își desfăcu nasturii de lingă guler.

— Domnul meu, noi nu avem ce pierde. Domnul Huber este ofițer al Biroului Federal de Informații. L-am cunoscut cu cinci ani în urmă la școala de diversioniști. Mi-a fost profesor. Toți îl considerau genial.

— E adevărat ce ai spus despre soția lui ?

— E adevărat. Cel puțin faptul că am avut relații intime cu ea. Ceea ce i-am spus însă despre moartea lui Greti sînt numai presupuneri. Nu numai mie mi s-a părut suspectă moartea ei, ci și domnului Braun. De ani de zile Braun îl suspectează pe Huber. O știu de la Greti.

— Atunci trebuie să știi și de ce îl suspecta.

— Braun nu mi-a spus nimic în acest sens.

— Nici Greti ?

— Ea da. Mi-a spus ceva în sensul că rudele lui Huber trăiesc în Prusia Orientală, undeva lângă Königsberg.

— Adică pe teritoriul Uniunii Sovietice.

— S-ar putea spune și așa. Herzog ceru o țigară. Salgó îi făcu semn agentului să-i ofere una. Luă și Jellinek una și o aprinse. Amândoi trăgeau cu nesaț fumul în piept, ca și cum n-ar mai fi fumat de demult. Lui Braun, continuă Herzog, i se părea suspectă și participarea frecventă a fiului lui Huber la mișcările anarhiste-studențești. Nu demult am aflat de la Josef Schleissig că băiatul ar fi fugit în Cuba. Evident, acest lucru nu trebuie luat prea în serios, în ultima vreme asemenea lucruri sînt la modă, ca și barba și părul lung.

Salgó luă însă în serios informațiile lui Herzog. Înțelegerea, în sfîrșit, de ce Huber ceruse biletul de avion pentru Havana.

— Cîți ani are băiatul ?

— Cîți ani are ? întrebă la rîndu-i Herzog, uitîndu-se la Jellinek.

— Nouăsprezece, dar s-ar putea să aibă numai optsprezece, răspunse fotoreporterul blond.

— Înainte de plecarea mea, își continuă depoziția Herzog, am aflat de la Schleissig că Huber și-a transformat întreaga avere în bani lichizi, pe care i-a depus în secret la o bancă din străinătate.

— Se pregătea, deci, pentru dezertare, puse Salgó punctul pe i.

— Da.

— Dacă e adevărat ce spui, cum se explică faptul că Braun l-a trimis totuși aici ? întrebă bătrînul.

— Asta numai Braun poate s-o știe, răspunse Herzog.

— E voie ? întrebă Jellinek, ridicînd mîna, asemenea unui elev, la școală, cînd vrea să răspundă la întrebarea profesorului.

Salgó făcu un gest de încuviințare.

— Domnule, eu aș putea să vă spun că există ceva necurat la mijloc. Pe noi ne-au tras pe sfoară. Braun este cel mai viclean și cel mai putred individ dintre toți cu care am avut de-a face în viața mea. Dacă l-a trimis pe doctorul Huber aici, înseamnă că a avut un motiv. Braun

nu riscă, merge la sigur. Că tînărul Huber este în Cuba, că bătrînul Huber poate avea rude în nu ştiu ce ţară şi că şi-a depus averea în safe-ul băncii din Zürich, toate acestea sînt posibile. Dar este imposibil ca Braun să-l fi trimis aici fără să se fi asigurat.

— Tîmpenie, Rudi, interveni Herzog. Vorbeşti tîmpenii. Este evident de ce l-a trimis aici. Ca să-l lichidăm în acest loc. Huber stătea în calea lui Braun. E mai comod să dispară în spatele cortinei de fier, decît acasă.

— Se poate. Dar mie nu-mi place deloc acest joc, replică Rudi Jellinek.

Nici lui Salgó nu-i plăcea. Dacă ştiau sau presupuneau că Huber vrea să dezerteze, nu este de înţeles, totuşi, de ce l-au trimis aici.

— Cum aţi vrut să-l lichidaţi ? întrebă Salgó.

— Totul era organizat excepţional. Ştiam că maşina lui Mennel se afla încă aici. Pe Huber l-aş fi luat în maşină. Am fi mers pînă la punctul de întîlnire — m-ar fi aşteptat Rudi, undeva, pe un drum lateral. Înainte de a ajunge acolo, l-aş fi imobilizat pe Huber şi aş fi pus în funcţiune dispozitivul pentru distrugerea maşinii. L-aş fi reglat astfel ca să am timp să ajung pînă la Rudi. Restul ar fi fost treaba instalaţiei. Ar fi ars totul, n-ar fi rămas decît şasiul maşinii şi scheletul lui Huber.

Bătrînului îi era scîrbă. Herzog prezenta cu vădită plăcere planul asasinării lui Huber, plan pe care Salgó n-avea nici o îndoială că cei doi l-ar fi aplicat fără urmă de ezitare.

— Din păcate, fata asta bătrînă mi-a torpilat planul. M-a dus. Iar eu, ca tîmpitul, am crezut în povestea ei cu zîne. Cred, însă, că oricare altul, în locul meu, ar fi păţit la fel. Totul corespundea, totul se încadra perfect în imaginea pe care mi-o făcusem din datele de care dispuneam. Iar fata bătrînă trebuie să recunosc că şi-a jucat foarte bine rolul.

— Consideră că te-am plesnit, îi spuse bătrînul cu o furie greu stăpînită. Fata bătrînă e soţia mea.

— Scuzaţi-mă, domnule.

— Dar Silvia cine e ? întrebă pe neaşteptate Salgó.

— Nu ştiu, domnule, spuse Herzog.

Bătrînul se uită la Jellinek.

— Mie mi se pare că misiunea lui Mennel a avut această denumire, spuse blondul, Schleissig, dacă nu mă înșel, a spus ceva în acest sens.

— Cine l-a omorît pe Viktor Mennel ?

Cei doi bărbați se uită unul la altul.

— Nu știu, spuse Herzog, dar după toate cele întimplate, n-ar fi imposibil să fi fost mina lui Braun.

În mașină, în drum spre casă, Salgó îl rugă pe Bálint să revină cît mai repede posibil de la Budapesta. Cînd vor pleca, el îl va anunța imediat pe Kara. Cei doi arestați se aflau, cu mîinile în cîtușe, pe bancheta din spate, supravegheați de un agent.

— Mi-au parvenit, în sfîrșit, rezultatele finale ale analizei dactiloscopice, spuse Bálint. Se confirmă presupunerile noastre că Mennel a fost omorît de... acel individ german care a șters-o pe data de douăzeci, îl informă, evitînd să pronunțe numele ucigașului, deoarece observase că Herzog trăgea cu urechea.

— Și ce legătură are asta cu amprente ? întrebă Salgó.

— Pe mașina lui Mennel, nu numai pe caroserie și pe bord, ci și pe scaune și pe pereții portbagajului am descoperit amprente unei persoane necunoscute.

— Ar putea fi a vreunui mecanic.

— Dar cum a ajuns mecanicul și în camera lui Mennel ? Aceleași amprente s-au găsit și acolo.

— Interesant, într-adevăr, spuse Salgó. Au fost comparate cumva și cu amprentele familiei Tábori ?

— Bineînțeles. Nu sînt ale lor. N-au fost găsite nici amprente lui Szalai Géza. Sigur că nu el e criminalul.

— Atunci cine este ?

— Individul care a șters-o pe douăzeci. Pot să jur.

— Numai că trebuie dovedit, spuse bătrînul. Trimiteți datele la Interpol. Poate că ipoteza aceasta se va confirma.

Erau așteptați în fața casei de Felméri. Locotenentul era voios ca un elev de liceu scăpat cu bine de un extemporal de care se cam temuse. Îi anunță bucuros că vorbise cu Kara. Tovarășul colonel a decis ca Bálint să-i ducă pe cei doi la Budapesta, iar el să rămînă ; poate că papa Salgó

va avea nevoie de o mîină de ajutor. A transmis prin telex numele agenților, dar Bálint să ia totuși cu el tabelul original.

La fel de bucuros era și Salgó de hotărîrea lui Kara. Îl îndrăgise pe tînărul ofițer și-i făcea plăcere să colaboreze cu el.

Felméri i-a predat maiorului plicurile sigilate, apoi și-au luat rămas bun.

— Cel tîrziu mîine seară sînt înapoi, spuse Bálint.

Se întunecase de-a binelea cînd cei doi mai stăteau încă pe terasa mare a casei. Adierea vîntului aducea frînturi de muzică din direcția hotelului. Trabucul îi lumina bătrînului din cînd în cînd fața. A apărut și Liza care, după un oftat adînc, îi întrebă :

— Încă nu vreți să vă duceți la culcare ?

— E prea devreme, spuse Salgó. Ce ai aranjat cu fata ?

Felméri ciuli urechile.

— Totul este O. K. Am reușit s-o conving.

— Și uită-te la el cum tace ! explodează Liza, văzînd că locotenentul se tot codea. Hai, băiete, dă-i drumul !

— E foarte greu să te descurci cu ea, mormăi Felméri. Frica asta nenorocită și ideile preconceptuate. Pur și simplu nu pot s-o înțeleg !

— Ca introducere merge, îl aprobă malițios bătrînul, așteptînd nerăbdător să treacă la obiect.

Felméri rupse, în sfîrșit, tăcerea și relată ce auzise de la Ilonka.

— Așa mai zic și eu, spuse Salgó. Și nu e deloc puțin ceea ce am aflat. Bătrînul se înviorase. Trebuia să-și ordoneze gîndurile, eliberîndu-le de influența emoției și înlănțuindu-le logic. Stai puțin, spuse încet parcă vorbind cu sine. Deci Mennel i-a spus că în dimineața următoare trebuia să se întîlnească cu cineva.

— Da. N-a spus mai mult. N-a spus nici unde, nici cu cine. De unde se poate deduce că nu eră o întîlnire cu Kázmér.

— Să existe oare vreo legătură între felicitarea trimisă lui Szalai cu ocazia zilei onomastice și întîlnirea lui Mennel din dimineața respectivă ? întrebă Salgó.

— Szalai minte, spuse hotărît tînărul. Dar mă prind că, în scurt timp, o să spună adevărul. Ce părere aveți despre plimbarea aceea nocturnă de la Füred ?

— După părerea mea, este faptul cel mai senzațional, interveni Liza. Mennel la Füred, Huber de asemenea. Chiar de două ori. Nu poate fi o pură întîmplare.

Vîntul își schimbase direcția. Îi simțeau adierea ușoară dinspre lac. Nu se mai auzea muzica, era o liniște profundă. Salgó avea privirea ațintită spre vila familiei Tábori. Prin jaluzelele lăsate se strecura o lumină galbenă. Füred ! Își repeta bătrînul. Care să fie legătura dintre Balatonfüred și crimă ? Bineînțeles, dacă se presupune că ar fi existat anterior o legătură ilegală între Szalai Géza și Mennel, atunci drumurile acestuia la Füred s-ar explica prin intenția de a-l întîlni pe inginer. După ce n-a reușit să-l întîlnească, i-a trimis scrisoarea. Dacă scrisoarea a fost trimisă de Mennel, se pune întrebarea : pe cine a pus s-o scrie ? A fost expediată de la Budapesta pe data de cincisprezece. În ziua respectivă a sosit Mennel la Royal. Din păcate, pe ștampilă nu se vede ora expedierii. Dar însuși Mennel ar fi putut s-o expedieze. O dificultate nouă apărea datorită faptului că ei s-au întîlnit în seara zilei de nouăsprezece. Neamțul știa că Szalai a rămas la Emőd. În acest caz, după miezul nopții nu se putea întîlni, deci, la Füred cu el, ci cu altcineva.

— Nu-și aduce aminte Ilonka unde s-a oprit mașina ? Îl întrebă pe Felméri.

Tînărul își aprinse o țigară.

— Își amintește numai că drumul era ușor în pantă și ceva mai departe se zărea un semafor roșu. Avea senzația că se afla undeva în apropierea spitalului de cardiologie.

— Nu-și amintește cît a lipsit Mennel ?

— Habar n-are.

— Și nici tu n-ai calculat, îl muștră Salgó pe tînăr, tutuindu-l din nou. Asta puteai s-o faci.

— Cred că nici acum nu este prea tîrziu, spuse Felméri. Sigur este faptul că s-au oprit la Füred între miezul nopții și orele trei.

— Kázmér pînă cînd ziceai că a stat la Ilonka ? Pînă la orele cinci ?

— Ea așa afirmă. Apoi a plecat pe ușa din dos. După toate acestea, Kázmér poate să arunce în puț toate poveștile lui bune de adormit copiii. Este sigur că n-a fost la Budapesta.

— Sută la sută, întări Salgó. Draga mea Liza, dacă în clipa asta aş afirma că drăguțul de Kázmér este criminalul, tu m-ai crede ?

Liza stătea cu fața în vînt și cu ochii închiși, aspirînd cu nesaț mireasma răcoroasă a florilor.

— Știi, steaua mea, spuse ea încetișor, dacă mă gîndesc prin cîte am trecut, nici așa ceva nu m-ar mai mira.

— Kázmér nu este criminalul, spuse cu convingere locotenentul. Dacă, totuși, mă înșel, deoarece chiar și mie mi se poate întîmpla așa ceva...

— I-auzi, al naibii ? ! rîse Salgó. Nu m-aș fi gîndit, puștiule, că ai și umor.

— Nu mă laud întotdeauna, o ținu Felméri înainte, pe glumă. Era obosit, dar se simțea foarte bine. Deci, dacă mă înșel și s-ar dovedi că el este criminalul, mi-aș pune capul că mobilul crimei n-a fost gelozia.

Se auzea o mașină apropiindu-se. Lumina farurilor se zărea printre coroanele copacilor. Salgó era atent la zgomotul motorului.

— E Tábori, spuse. Credeam că de-abia mîine se va întoarce.

Într-adevăr, era Tábori. Au auzit cum s-a oprit mașina în fața vilei.

— Draga mea Liza, te superi dacă te-aș ruga să-i ceri lui Máté să-mi împrumute mașina ?

— Ai înnebunit ? Unde vrei să mergi ? se miră femeia.

— Pînă la Füred. Salgó se întoarse spre Felméri. Trebuie să vii cu mine. Ești tare obosit ?

— O să mă odihnesc mai tîrziu.

— Știi să conduci ?

— Știu.

Tábori era încîntat că Blanka îl așteptase cu cina pregătită. Era obosit și lihnit de foame, doar s-a spălat pe mîini și imediat s-a așezat la masă. Mîncă repede, pe nerăsuflăte,

aproape că nici nu mesteca bucatele. Un singur lucru vru să știe : unde era Kázmér ?

— Cred că citește, spuse Blanka. Mănîncă mai încet că o să-ți doară stomacul.

— Mă doare și acum. De azi dimineată mă doare întruna. Vîrî în gură o bucată de șuncă lată cît o palmă și o înghiți pe nemestecate. M-am enervat foarte tare.

Bău puțin vin, își unse o bucată de pîine cu unt și în timp ce mîncea vorbea :

— Purtarea lui Kázmér este pur și simplu de neînțeles. Spune-mi, Blanka, de ce minte ? Azi m-am convins că pe nouăsprezece n-a fost la Budapesta.

Blanka îl mîngîie pe păr.

— Nu știu pe unde a umblat, spuse. Nici mie nu-mi spune. Mănîncă, nici n-ai gustat brînză, își îndemnă frațele, mirîndu-se, în același timp, că el nu se interesa cîtuși de puțin de musafirul lor ; parcă ar fi uitat complet de el. Părea atît de dezorientat. Dacă acum i-ar face portretul, ar folosi drept ton de bază un cenușiu, iar neliniștea i-ar evidenția-o printr-un portocaliu puternic. În ultimul timp fumează două pachete și nu folosește nici țigaretul, cu toate că a promis că va fuma numai așa. A fost atît de plăcut impresionat cînd, ea, întorcîndu-se de la Budapesta, i-a pus pe masă țigaretul frumos ambalat. Seara s-a lăudat cu el și față de familia Salgó și a ținut chiar o adevărată prelegere despre avantajele țigaretului pentru sănătatea fumătorului.

— De ce nu folosești țigaretul ? îl întrebă cu un blînd reproș.

Tábori se caută prin buzunare.

— Nu-l găsesc, răspunse.

— L-ai lăsat la Budapesta. Cu proxima ocazie ai să-ți uiți probabil și capul pe undeva.

— Nu, nu l-am lăsat la Budapesta, o contrazise profesorul oarecum încurcat. Știu sigur că nu l-am lăsat acolo, pentru că ieri, înainte de plecare, și Salgó m-a întrebat...

— Ce tot vrea să știe măscăriciul ăla ?

Vocea blîndă a Blankăi era deosebit de aspră de data aceasta.

— Chiar, cine să-mi fi luat țigaretul ? se întrebă. Sesiză persistența expresiei înciudate pe chipul sorei sale : De ce ești așa de iritată ? Te-a supărat cu ceva ?

Blanka nu răspunse. Își trecu degetele prin păr, parcă încercînd să-și aranjeze coafura. Tábori se întristă. Îi era milă de sora sa. Fața ei frumoasă era răvășită de semnele vârstei, pe care lumina artificială din încăpere nu făcea decît să le accentueze. Ar fi vrut s-o întrebe : „Draga mea Blanka, ești fericită ? Oare ai fost vreodată fericită ? N-a întrebat însă nimic, știind dinainte răspunsul pe care i l-ar fi dat ea : „Da, Maté, sînt fericită. Totdeauna am fost fericită. Știi care este secretul fericirii ? Foarte simplu : totdeauna omul trebuie să facă ceea ce îi place și potrivit talentului cu care este înzestrat. Eu pot picta după pofta inimii. Ce mi-aș putea dori mai mult ?“

— Ai auzit ce s-a întîmplat ? întrebă Blanka.

— Nu știu la ce te gîndești, spuse Tábori privind fața gînditoare a surorii lui.

— Au vrut să-l omoare pe musafirul nostru.

— Ce vorbești ? Pe Huber ?

— Pe el. Liza l-a salvat...

Îi povestește cele petrecute. Profesorul asculta năucit.

— Liza de unde știa că viața lui Huber este în pericol ? întrebă.

— Uite că știa. În secret, familia Salgó a instalat un microfon în camera de zi și înregistra probabil orice șoaptă. Acum îți dai seama de ce sînt iritată ?

— E revoltător ! N-aveau nici un drept să facă așa ceva. Iar după toate acestea mai au și neobrăzarea să-mi ceară să le împrumut mașina. Tábori păli, scoase repede din buzunar un sedativ și, cu degetele tremurînde, îl vîrî în gură și-l înghiți cu o sorbitură de apă din pahar. Nu. așa ceva e de nepermis, izbucni și mai nervos, ridicîndu-se și începînd să se plimbe prin încăpere. Și de cînd ne intercepează ?

— Crezi că vor să spună ? L-am întrebat pe Salgó dar, ca de obicei, a ocolit răspunsul prin glume. Știi ce a spus ? Că trebuie să-i fim recunoscători. Dacă n-ar fi instalat microfonul, Huber n-ar mai fi în viață. Ce puteam să-i mai spun ?

— Uite, chiar acum voi vorbi cu colonelul Kara. Voi cere satisfacție. Îl voi reclama la procuratură. Vocea lui Tábori clocotea de revoltă. Asta înseamnă desconsiderarea personalității noastre. Înseamnă încălcarea legii !

Blanka a așteptat pînă cînd fratele său s-a mai liniștit puțin și l-a înștiințat :

— Colonelul Kara este la Budapesta. A încheiat o tranzacție cu Huber.

— Huber unde e acum ?

— În camera lui. Este foarte afectat de pericolul din care a scăpat ca prin urechile acului. Blanka își frămîntă mîinile nervoasă și neliniștită. Trebuie să-ți spun că mie niciodată nu mi-au plăcut acești Salgó. Convingerea mea este că ne urmăreau. Sînt niște provocatori ordinari. Dar ce să fac dacă ție ți-au căzut cu tronc și nu mai puteai de dragul lor ? Deodată se simți slabă, vocea i se stîngea tremurînd. Maté dragă, e foarte greu de trăit în felul acesta. Mi-e frică. Uneori mă simt fără nici o apărare, la cheremul oricui. După-masă am fost la Füred, povesti privind în gol, rătăcită. M-a dus Kázmér cu mașina, iar seara a venit să mă ia. Nici nu mai țin minte cînd am fost ultima oară la biserică. Am intrat și... te rog să mă crezi, Maté, nu mi-ar fi părut rău dacă muream acolo, pe loc. Mă simțeam tare singură. Dumnezeu, de s-ar termina odată.

Tábori se uita stupefiat la sora lui. S-a apropiat de ea și a îmbrățișat-o cu brațele lui vînjoase.

— Prea le vezi pe toate în negru. Doar nu ești singură. Știi că întotdeauna poți conta pe mine.

Blanka plîngea.

— Spune-mi ce a reprezentat viața asta pentru mine ? Un șir de renunțări, suferințe, teamă...

— Te rog. Blanka...

Tábori n-a reușit să spună mai mult. Simțea chinul re-mușcărilor, asemenea unei dureri fizice. Poate că viața lor ar fi fost alta, dacă atunci de demult, ura nu l-ar fi îndemnat să redacteze acea scrisoare dură, pe un ton care nu admitea nici o replică și care a decis soarta sorei sale : „Îți cer și aștept să devii stăpînă pe sentimentele tale. În aceste vremuri există lucruri de mii de ori mai importante decît dragostea. Mă obligi să-ți spun categoric : ori el, ori eu.

Trebuie să alegi. De la prietenii mei am aflat cine este omul care a pus stăpînire pe tine și împărtășesc întru totul opinia lor. Tocmai de aceea îți comunic că nu vreau să-l cunosc, nu vreau să dau mîna cu el..." Undeva, departe, se auzi un claxon : ecoul lui melodios se pierdu pe întîndările lacului. Nu se mai auzeau decît suspinele Blankăi.

— Nu mai plînge, spuse profesorul, încearcă să te stăpînești. Știu bine ce mult îți datorez. Trebuie să ai încredere în mine.

În acest timp se întrebă cum ar proceda dacă ar fi în situația ei. Ar proceda la fel, doar mai rațional, cu mai mult tact, cuvintele prin care și-ar exprima gîndurile ar fi mai blînde. Dar nici acum n-ar da mîna cu ucigașii. Dealtfel și evenimentele i-au dat dreptate. Soarta Blankăi ar fi fost și mai crudă. Dar n-are rost să ne pierdem în meditații asupra evenimentelor trecute. Știm doar că ne-am născut, dar nu mai știm pe unde ne vor purta pașii, în cîte stații va trebui să ne oprim, pentru a ne odihni puțin, unde va trebui să facem transbordarea sau cînd ne vom schimba traseul. Sîntem purtători ai fericirii și nefericirii noastre. Și nu e sigur că rezultatul final depinde numai de noi. Zilnic se nasc milioane și milioane de copii. Oameni. Și, dintre aceștia, sute și sute de mii nu ajung să supraviețuiască pînă în momentul cînd să-și poată da seama cine sînt. Pier înainte de a fi avut posibilitatea să întrebe de ce s-au născut și de ce trebuie să moară așa de repede.

— Aș putea să te rog să-mi faci o cafea ? îi zise, deși de fapt n-avea poftă de cafea. O cunoștea însă pe soră-sa și știa că are în sînge dorința de a le fi de folos altora, că nu se poate elibera de gîndurile care o frămîntă decît servind sau ajutînd pe cineva. Sînt obosit, Blanka, și nu mă simt nici prea bine, îi mărturisi Tábori.

Csordás István, picherul comunal ce se ocupa de întreținerea drumurilor, i-a primit morocănos pe Salgó și pe Felméri. În momentul cînd au sunat ei la ușă, tocmai adormise. Odată cu el, s-a trezit și soția sa ; a întrebă ceva, apoi s-a întors pe partea cealaltă și a continuat să doarmă.

Csordás era un bărbat scund, slab, în jur de cincizeci de ani. N-a aprins lumina, se orienta perfect și în întuneric. În locuința familiei Csordás domnea o ordine exem-

plară. Fiecare lucru își avea locul lui, nimic nu trebuia căutat aiurea. Soția lui Csordás se obișnuise foarte greu cu această ordine exasperantă și nu arareori îi spunea : „Tu nu ești om, ești doar un magazioner“. Dacă voia să-l scoată din sărite pe Csordás, „uita“ să pună ceva la locul cuvenit. Scandalul era gata.

Felméri s-a legitimat, dar Csordás n-a devenit mai vesel nici după ce a aflat cine erau vizitatorii. I-a rugat pe acești oaspeți de la miezul nopții să se șteargă bine pe picioare, deoarece pe linoleumul pus de curînd se vedea fiecare fir de praf. După aceea i-a condus la bucătărie. O curățenie de laborator și acolo. Mobila și vasele de cupru, bine lustruite, reflectau lumina de te dureau ochii.

— Luați loc, spuse cu o voce răgușită, dar să nu fumați, deoarece noi, mă rog frumos, nu fumăm. Fumatul e dăunător și sănătății și mobilei.

— E-n regulă, spuse Felméri punînd țigara înapoi în pachet. Pe ascuns îi aruncă o privire lui Salgó. Bătrînul zîmbi malițios, mișcîndu-și semnificativ ochii, cam în sensul : „Ce să-i faci, asta-i situația !“ Nene Csordás, începu locotenentul, te daranjăm într-o problemă importantă privind securitatea statului. Îți cer, sau mai bine zis îți cerem ajutorul.

Omulețul netezi fața de masă cu o mișcare a mîinii firave.

— Mă rog frumos, despre ce este vorba ?

Se încruntă observînd pe fața de masă o tăietură abia perceptibilă, parcă făcută cu lama. Bineînțeles că Ella a fost, sigur că ea este vinovată, întotdeauna taie pîinea direct pe masă.

— Ai putea să ne spui dacă, în noaptea de nouăsprezece, cei de la întreținerea drumurilor sau cei de la canalizare au lucrat și pe ce stradă au lucrat ?

— Noaptea, mă rog frumos, noi nu lucrăm.

— Scuză-mă, m-am exprimat greșit, retractă Felméri. Vreau să spun : în caz că vreo lucrare făcută ziua rămîne neterminată, pe timpul nopții instalați un felinar roșu care s-o semnaleze ?

— Noi, mă rog frumos, totdeauna respectăm regulamentul. Eu, mă rog frumos, am grijă să se respecte cu strictețe. „Dracu s-o ia, fața asta de masă nici nu mai poate fi

lipită. Se va rupe în continuare“. Regulamentul, mă rog frumos, trebuie să fie respectat de toată lumea.

— Nea Csordás, tocmai despre asta e vorba, spuse Felméri. Ai putea să-ți reamintești unde erau instalate felinare roșii în noaptea de nouăsprezece ?

— Asta, mă rog frumos, ca să spun așa, nu este o problemă de memorie. În vocea lui Csordás se simțea o anumită mândrie. Pentru moment uitase și de tragedia feței de masă, cu toate că, instinctiv, o pipăia în continuare cu palmele, ca pe o rană dureroasă. Dacă mâine dimineată, mă rog frumos, îmi faceți o vizită la birou, atunci o să vă spun, tovarăși, cu exactitate, unde au fost puse felinare roșii în noaptea respectivă.

— Noi trebuie să aflăm încă în noaptea asta, dragă tovarășe inginer, spuse cu o voce mieroasă Salgó. Acum, imediat. Dumneata ești funcționar de stat, dumneata ești un om de încredere, tovarășe Csordás, deci nu trebuie să-ți explicăm ce înseamnă securitatea statului. Nu este o întâmplare că tocmai pe dumneata te-am căutat. Puteam merge eventual la președinte sau la secretarul Consiliului popular. Dar noi știm foarte bine cui trebuie să ne adresăm în asemenea cazuri confidentiale.

Omul firav parcă ar fi crescut în timp ce-l asculta. Păcat că Ella n-a auzit cuvintele acestui bărbat gras, zîmbitor, poate atunci l-ar respecta mai mult. Uitase definitiv și de fața de masă. Se ridică.

— Vă rog să așteptați puțin, tovarăși. Imediat mă îmbrac, mă rog frumos.

Peste o jumătate de oră, în biroul lui Csordás István, studiau însemnările din registrul de lucrări, consemnate pe data de nouăsprezece. Salgó dădea din cap, văzînd exactitatea cu care erau trecute în registru toate datele. I se păru normal cînd Csordás scoase din dulapul galben un caiet și căută dosarul șaiszeci și nouă pe nouăsprezece.

— Iată, mă rog frumos, pe această schiță găsim toate datele, spuse Csordás mîndru, îndreptîndu-se și întinzînd degetul arătător, asemenea unui conducător de oști.

„Napoleon a stat, probabil, tot așa de mîndru în fața comandanților săi, atunci cînd le aducea la cunoștință planul bătăliei care urma“, își spuse Salgó amuzat.

— Aceste cercuri roșii, mă rog frumos, explica omulețul, reprezintă locurile de muncă prevăzute cu felinare. Se uită la Felméri și observă în mîna acestuia pachetul de țigări. Puteți să fumați, mă rog frumos. Acum, în mod excepțional, puteți să vă aprindeți țigara.

Așteptă pînă cînd locotenentul își aprinse țigara și de-abia după aceea continuă să explice figurile și însemnările de pe schiță :

— După cum vedeți, mă rog frumos, pe data de nouăsprezece oamenii au lucrat în cinci locuri de muncă. Data aceasta reprezintă ziua începerii lucrării, mă rog frumos, iar cealaltă termenul stabilit pentru terminarea lucrării.

— Minunat, spuse Felméri. De mult n-am mai văzut o asemenea perfectă organizare a muncii. S-ar părea că, în secret, tovarășul Csordás a absolvit Academia militară.

— N-am urmat Academia militară, mă rog frumos. Ca să zic așa, nici măcar n-am fost militar. Dar îmi place să gîndesc, mă rog frumos. Și îmi place ordinea.

Între timp Salgó studia harta. Căuta amplasamentul spitalului. În imediata apropiere a spitalului erau două puncte roșii...

— Dumneata, tovarășe inginer-șef...

— Din păcate, nu sînt inginer-șef, spuse Csordás făcînd pe modestul. Nu pentru că n-aș fi putut deveni, mă rog frumos, dar...

— N-are importanță, îl întrerupse Salgó, în ochii mei dumneata ești inginer-șef. Presupun, cunoști Fűred-ul ca pe propriul buzunar.

— Asta ar mai lipsi, mă rog frumos, ce m-aș face dacă n-aș cunoaște localitatea ? Pe celălalt birou găsiți o scrumieră, i se adresează lui Felméri, după care se întoarce iarăși spre Salgó. Aici m-am născut, mă rog frumos, aici am mers la școală, iar începînd din patruzeci și cinci sînt în serviciul statului. Puțini oameni pot spune despre ei, mă rog frumos, așa ceva. Ca să spun așa, mă rog frumos, eu am crescut, m-am dezvoltat împreună cu comuna. Cunosc nu numai străzile, dar și oamenii.

— Atunci precis că ne poți spune, arată Salgó cele două cercuri din apropierea spitalului, ce străzi marchează aceste semne.

— Bineînțeles, mă rog frumos. Semnul M este, deci, strada Mályva, iar celălalt, mă rog frumos, este strada Bálványos. Deci, așa cum arată semnul acela galben. În strada Mályva se schimbau conducte de apă, iar aici, pe strada Bálványos, s-a surpat drumul. Această lucrare, mă rog frumos, o vom termina peste trei zile.

— Deci felinarul se află acolo și în momentul de față, spuse Salgó.

— Bineînțeles, mă rog frumos.

— Dintre cele două străzi, care este în pantă ? întrebă Felméri.

— Ambele străzi sînt în pantă. Pe strada Mályva circulația se desfășoară în sens unic, mă rog frumos. Adică pentru cei care circulă cu mașinile este în coborîre ; iar strada Bálványos, mă rog frumos, dacă venim din dreapta, atunci urcă, dacă venim din stînga, atunci coboară. Aceasta este relativitatea, mă rog frumos.

Cu o mișcare lentă, Salgó își aprinse un trabuc. Nu-și lua privirea de pe schiță. Ghicindu-i gîndul, Felméri întrebă :

— Nea Csordás, pentru cineva care vine de pe Siófok cu mașina și trece pe strada Bálványos. drumul urcă sau coboară ?

— Urcă.

Locotenentul se uită la Salgó.

— Plecăm ? întrebă.

Bătrînul dădu din cap.

— Notează și numele celorlalte străzi, îi spuse lui Felméri.

Csordás dictă cu exactitate numele străzilor și numerele caselor în dreptul cărora, în noaptea de nouăsprezece, au stat felinare.

— Vă ducem acasă, spuse Salgó.

Csordás refuză. Odată ce este la birou, mai rezolvă una sau alta, mai deschide ferestrele pentru aerisire. „E îngrozitor fumul ăsta, mă rog frumos“.

— Scuze, spuse Salgó, nemișcîndu-se din loc. Aș mai întreba ceva.

— Poftiți, mă rog frumos, spuse Csordás și legă frumos dosarul înnodându-l cu fundă, apoi cu mișcări rapide făcu o ordine exemplară și pe birou.

— Îl cunoști pe profesorul Tábori Máté ? Are o vilă la Balatonémőd.

— Cel cu vilă ? Cum să nu-l cunosc, mă rog frumos ? Bineînțeles, numai din vedere și din auzite. E un om de vază.

— O cunoști și pe sora lui ?

— Pe pictorița aia trăsniță ? Da, mă rog frumos. Dealtfel, cine n-o cunoaște ?

— O cunoști personal ?

— Nu, personal n-o cunosc, mă rog frumos. Dar am văzut-o de multe ori desenînd. Am văzut-o și pictînd. Cu ani în urmă, mă rog frumos, destul de des o vedeam pictînd pe faleză. Eu, mă rog frumos, nu prea mergeam la balul Anna, dar am auzit că, înainte de război, mă rog frumos, a cîștigat de mai multe ori concursul de frumusețe al balului.

— A fost o fată foarte frumoasă, spuse Salgó. Știi că după război a înfiat un orfan ?

— Știu, mă rog frumos. Pe copilul Mészáros.

Salgó se uită mirat la Csordás.

— Dumneata știi cine a fost tatăl băiatului ? întrebă și privirea lui se întîlni cu a lui Felméri.

— Asta nu știu, mă rog frumos.

— Parcă ai spus „copilul Mészáros“.

— Ei, da, mă rog frumos. Eu așa am auzit : că în patruzeci, dacă-mi aduc bine aminte ce se birfea pe atunci, într-o noapte, a sunat cineva la poarta vilei Mészáros. Domnul avocat Mészáros, mă rog frumos, a ieșit, a întrebă cine e, dar nu era nimeni. A deschis poarta, s-a uitat pe stradă și atunci a observat lîngă poartă un coș împletit. În coș era un sugar. Așa se spunea, mă rog frumos, că avea trei sau patru luni. Mészáros a luat coșul și s-a prezentat cu el la postul de jandarmerie. Acolo, șeful postului, Bórivó Vince, a încheiat un proces verbal. Asta am auzit-o chiar de la el...

— Unde locuiește Bórivó Vince ? întrebă Felméri.

— A murit acum doi ani, mă rog frumos. A fost un jandarm reabilitat, a meritat. Mă rog frumos, de ce să nu fie reabilitat, dacă era om de treabă ? Un lucru este sigur, mă rog frumos, era un om muncitor. A lucrat la întreținerea drumurilor.

— Bórivó ce a făcut cu copilul ? întrebă Salgó.

— Se spune, mă rog frumos, că s-a înțeles cu domnul avocat Mészáros ca, a doua zi, domnul avocat împreună cu procesul verbal să-l ducă la Veszprém, la casa copilului. Atita știi, mă rog frumos.

— Interesant, spuse Salgó. Dar de unde știi că Tábori Kázmér este acel copil găsit ? De la domnul avocat ?

— Nu, mă rog frumos. Domnul avocat știa că sugarul pe care l-a găsit dînsul a murit. Eu știu de la Bórivó. El l-a numit pe domnul inginer „copilul Mészáros“. Iar acum doi ani spunea, mă rog frumos, că să crape el dacă Tábori Kázmér nu este unul și același cu „copilul Mészáros“. Spunea că pe omoplatul stîng al sugarului era o aluniță în formă de prună. Acest semn distinctiv a fost menționat, mă rog frumos, și în procesul verbal. Iar pe omoplatul domnului inginer există o aluniță, mi-a spus el. În formă de prună, mă rog frumos.

„Într-adevăr, se gîndi Salgó, pe omoplatul stîng al lui Kázmér este o aluniță în formă de prună.“

— Foarte interesant, spuse. Unde locuiește acest avocat ?

— Pe strada Petöfi. I-au luat vila, deoarece locuia singur în ea, mă rog frumos. Apoi domnul avocat a stat la o rudă la Budapesta. Se spune că lucra ca muncitor necalificat. Apoi, în cincizeci și opt sau cincizeci și nouă, s-a reîntors la Füred, mă rog frumos, iar fratele său, domnul canonic Mészáros, a aranjat să i se restituie vila. Bineînțeles că ulterior aproape au reconstruit-o, deoarece, cît au lipsit ei, aici au funcționat, mă rog frumos, birourile Întreprinderii de valorificare a vinului.

— Care este numele complet al domnului avocat ? întrebă Felméri.

— Mészáros Bálint.

— Și canonicul stă tot aici ?

— Stă la Veszprém. Îl găsiți la episcopie. În curînd iese la pensie. Așa am auzit.

Salgó se ridică greoi. Îi mulțumi lui Csordás pentru informații și își luă rămas bun de la el.

Ilonka aștepta neliniștită în mașină.

— Mi-era teamă că ați pățit ceva, nene Salgó, răsuflă ușurată. Nu e deloc plăcut să aștepți singură, noaptea.

— N-ai tu norocul să te fure cineva, glumi Salgó bine dispus. Să vedem mai întîi cum arată strada Bálványos. Am să te dirijez. Urmărea drumul și-i spunea locotenentului pe unde s-o ia. Idei ciudate îi treceau, între timp, prin minte. De ce susținuse avocatul Mészáros că sugarul care a fost dus la Casa copilului s-a prăpădit ? De unde știa ? Ce păcat că Bórivó Vince, jandarmul „de treabă”, a murit. Mai încet, îi spuse tînărului. Cînd ajungem la casa aceea cu etaj, o iei la dreapta. Locotenentul reduse viteza și o luă pe strada largă străjuită de castani. După cîteva secunde Salgó îi spuse să oprească. Strada urca ușor, iar în depărtare se zărea felinarul. Salgó se întoarse spre Ilonka și îi spuse : Noi coborîm. Te vei așeza pe locul meu. Gîndește-te că ești în mașina lui Mennel și încearcă să-ți reamintești cum s-au petrecut lucrurile în noaptea respectivă. În ce direcție a plecat Mennel ? A luat-o înainte sau înapoi ?

— A luat-o înainte, apoi, dacă-mi aduc bine aminte, pe undeva la stînga.

Salgó și locotenentul coborîră din mașină, iar fata rămase acolo. Înaintau încet pe stradă.

— Dacă presupunerile noastre se adevăresc, spuse locotenentul, spre stînga e o stradă.

În curînd ajunseră acolo. Salgó se opri.

— Deci asta ar fi.

Pe ambele părți ale străzii erau plantați platani ; coaroanele copacilor parcă se îmbrățișau. Avea senzația că se aflau pe drumul cel bun ; în noaptea respectivă pe această stradă s-a întîlnit Mennel cu cineva sau aici a vrut să vadă ceva.

— La ce vă gîndiți ? întrebă tînărul rezemîndu-se de trunchiul gros al unui copac și stînd astfel ca să poată vedea și autoturismul.

— Mă gîndesc..., cam ce treabă putea să aibă aici Mennel ?

— Numai el ar putea răspunde la această întrebare, replică locotenentul. În cazul că a fost într-adevăr pe aici...

— Să considerăm că a fost. Dar de ce a venit aici ?

Salgó se lăsă greoi pe o piatră. Respira anevoie, obosit după scurta plimbare.

— Mă întrebați pe mine ?

— Aș putea să mă întreb și pe mine.

Locotenentul aprinse o țigară.

— Dacă răspund că a avut o întâlnire, atunci va trebui să răspund în continuare la o nouă serie de întrebări.

— Și anume ?

— S-a înțeles dinainte asupra datei și orei întâlnirii ? Cum de a nimerit locul imediat ? Sau mai fusese pe aici ? Poate a venit la cineva care putea fi găsit permanent ? S-a pregătit dinainte pentru această întâlnire sau s-a hotărît pe drum ? Sau a fost o pură întâmplare ? S-a oprit, poate, într-o doară, la capătul străzii Bálványos să facă o plimbare ca să-și mai limpezească mintea ?

— Bune întrebări, spuse Salgó. Foarte bune. Dar eu nu cred în întâmplare. Mennel era un individ hotărît. Dacă a lăsat fata în mașină, înseamnă că avea un anumit motiv. Cum se numește această stradă ?

— Strada Bém, spuse tînărul.

— N-ar strica să vedem ce putem găsi pe aici. Dar e prea tîrziu pentru așa ceva.

Se ridică încet și făcu cale întoarsă.

— Aici ne-am oprit, spuse cu fermitate Ilonka, cînd reveniră în mașină. Sînt sigură. Îmi aduc aminte de casa aceea cu turn. Atunci cînd l-am văzut, mi-au venit în minte „Cele șapte turnuri” și versurile lui József Attila...

— Care versuri ? întrebă Felméri.

— „Este închis în Cele șapte turnuri...”, exact nu pot cita, dar cam așa sună. Ți-am mai spus ce rău mă simțeam. Dar nu mă înșel. Uitasem de această vilă spurcată cu turn.

— Și asta e ceva. Nu e mult, dar nici puțin, spuse Salgó. Mîine dimineată vom cerceta amănunțit cine sînt locatarii de pe aici. Putem pleca, băiatule.

Pe Liza a găsit-o încă trează. Asculta radioul. Îl privi bosumflată.

— Credeam că nu mai vii acasă. De-abia mai stai în picioare. Mîine nu puteai rezolva ?

— Nu, steaua mea, spuse Salgó și se întinse în fotoliu. Începu să-i povestească ce au făcut.

Liza opri aparatul de radio și-l întrebă unde l-a lăsat pe Felméri.

— Hodoronc-tronc ! se supără bătrînul. Eu îți povestesc lucruri importante, iar tu mă descoși în legătură cu Felméri. A plecat să lase mașina de unde a luat-o. Vine imediat.

Liza îngenunche pe covor și-i trase pantofii din picioarele umflate.

— Să-ți pun comprese, sau vrei să le ții în apă caldă ?

— Mai bine în apă caldă.

Femeia aduse ligheanul.

— Dacă e prea fierbinte, să-mi spui.

— Dumnezeiască ! exclamă cu plăcere bătrînul. Ei, steaua mea, n-ai nici o părere ?

— Nu știu ce să spun.

Intră Felméri. Cînd îl văzu pe bătrîn, îl pufni risul.

— Ei, da, ăsta mai zic și eu lux. Se așeză la masă, uitîndu-se nedumerit la Liza : De ce nu vă culcați ? E foarte tîrziu.

— L-am așteptat pe hodorogu-ăsta. Cum era să mă culc înainte de a-l vedea acasă ? Iar acum, dacă a venit, uite că iar mi-a fugit somnul...

Felméri se șterse la ochi, amintindu-și de mama lui. Tot așa face și ea. Niciodată nu se culcă pînă cînd tatăl lui nu vine acasă. Stă cite o dată pînă-n zori la masa din bucătărie și-l așteaptă.

— Eu zic să-l suni pe Kara, îi spuse Salgó. Raportează-i ce am făcut și poate n-ar strica să-i ceri niște date despre avocatul Mészáros. Și despre fratele lui, canonicul.

— N-avem timp și mîine dimineață ?

— Ba da, spuse Liza. Culcați-vă. Cînd se uită omul la voi, i se face rău văzînd în ce hal arătați.

— Bine, bine. Dar înainte de culcare vreau să mai ascult o dată înregistrarea, spuse bătrînul mîngîindu-și piciorul bolnav.

— Cu asta sînt și eu de acord, spuse locotenentul simțînd deodată că nu-i mai era somn.

Liza aduse magnetofonul și-l puse în funcțiune. Ascultară din nou, cu atenția încordată, discuția dintre Herzog și Huber.

— Pot să pun o întrebare ?

Liza opri magnetofonul și se uită la locotenent.

— Dacă am înțeles bine, cînd s-a făcut prima înregistrare pe magnetofon, Mennel luase legătura cu Braun prin radio.

— Ai înțeles bine, spuse Salgó.

— În consecință, ultimul mesaj al lui Mennel a dispărut.

— După cît se pare, da, confirmă bătrînul. Iar eu îl caut la prietenul nostru. Ce bine ar fi de-am ști ce este pe acea ultimă bandă.

Liza puse în funcțiune magnetofonul. Ascultau glumele criminale ale lui Herzog și explicațiile disperate ale lui Huber. Locotenentul se cutremură. Se gîndi cum ar fi procedat el în locul lui Huber.

„Dar această schiță a cărei clădiri este ?“

„Vreau să-mi construiesc o vilă.“

„Aici ?“

„În Bavaria.“

„O vilă chiar atît de mare ?“

„Atît de mare. M-am gîndit că peste cîtiva ani am să deschid o pensiune.“

„Dumneata ai proiectat-o ?“

„Doar m-am jucat.“

Liza opri aparatul.

— Mi-am adus aminte, spuse, că Huber mi-a făcut o vizită.

— Ce voia ?

— Spunea că face ordine prin actele lui Mennel și are senzația că au dispărut cîteva însemnări. M-a întrebat dacă, atunci cînd l-au arestat pe Herzog, l-au perchezițio-

nat. Își aduce aminte că în momentul în care am intervenit eu, Herzog a înghesuit actele aflate pe masă într-o geantă de plastic, pe care eu i-am luat-o ulterior. Datorită surescinderii n-a fost suficient de atent și nu știe dacă Herzog n-a ascuns vreun document în buzunar. I-am spus că nici eu nu știu. Geanta de plastic i-am înapoiat-o. Da, dar are senzația că nu i s-au restituit toate documentele. „Așteaptă puțin, i-am spus. Dacă nu mă-nșel, maiorul a găsit niște hîrtii la Herzog, dar, chiar dacă m-ar răstigni pe cruce, n-aș putea spune ce fel de acte au fost“ Mi s-a părut că vorbele astea l-au indispus pe Huber. „Dar ce acte cauți în definitiv ?“, l-am întrebat. Mi-a spus că nu găsește nicăieri exemplarele parafate ale contractului și nici proiectul contractului. Avea o mutră foarte acră.

Femeia aștepta ca bătrînul să spună ceva. Dar aștepta degeaba. Salgó stătea cu ochii închiși și tăcea. Liza porni din nou magnetofonul.

— Fantastic, spuse locotenentul, după ce ascultară întrecaga bandă. Asta mai zic și eu că e o treabă frumoasă, tanti Liza. N-aș vrea să ajung în plasa lui Braun. Dar nici în pielea lui Huber.

Se uită întrebător la bătrîn. Roșu la față, Salgó își ștergea picioarele și gemea de durere. Între timp, Liza duse ligheanul în bucătărie și puse aparatul la loc. Se uita îngrijorată la bărbatul ei, neînțelegînd de ce nu scotea nici un cuvînt.

— Ceva însă nu mi-e clar, spuse locotenentul. Dacă Huber era suspectat de Braun, de ce l-au trimis totuși aici ?

— Cînd se va ivi prilejul o să-l întrebăm pe el, spuse Salgó, în timp ce-și punea papucii în picioare. Bineînțeles putea avea multe motive. Între care și cel divulgat de Herzog : că aici voiau să-l suprime.

— Știți ce l-aș întreba eu pe Huber ?

— Chiar dacă nu știu, o să-mi spui, nu ?

— Dacă știa de microfonul instalat în camera sa, de ce n-a spus nimic, sau de ce nu l-a stricat ?

Salgó dădu din cap nemulțumit.

— Asta nu e o întrebare bună, fiule. Dacă Huber este curat, dacă intențiile lui sînt cinstite, motivul ar fi că nu-l

deranja. Dacă, în schimb, și el participă la joc, înseamnă că n-a spus nimic pentru că vrea să ne deruteze. Eu presupun că Huber, câteva zile, n-a știut de existența microfonului. Mai bine răspunde-mi : de ce a venit Huber aici cu schițele vilei pe care vrea s-o construiască în Bavaria ? Și de ce ar fi vrut să-și construiască o vilă acolo, din moment ce se pregătea să fugă ?

— Asta nu mai știu, spuse locotenentul. Poate că schița nu este a lui, ci a lui Mennel. O fi găsit-o printre acte. .

— Dar atunci de ce nu i-a spus lui Herzog că nu este a lui ? De ce a recunoscut că-i aparține, de ce a dat o explicație care, dealtfel, era o minciună ? În schimb, dacă schița este a lui Mennel, putem presupune anumite legături. Să zicem că schița reprezintă acea vilă din Ungaria, unde respectivul ofițer a ascuns bijuteriile furate. Dacă acceptăm acest lucru, înseamnă că și Huber știa și din acest motiv nu i-a spus lui Herzog.

— În acest caz Huber nu este sincer.

— S-ar putea. Mîine vom avea răspunsul și la această întrebare, spuse Salgó. Dis-de-dimineață ne apucăm de treabă. Sună-i pe cei din Veszprém și spune-le ca la ora opt să fie aici cel mai bun specialist în dactiloscopie.

După ce, în numele lui Kara, Felméri a luat legătura cu grupul de criminaliști, s-a bărbierit, a făcut un duș, dar se simțea atît de obosit, că n-a putut adormi. Îi era și prea cald. Dădu pătura la o parte, dar nici asta nu-l ajută. „Ce naiba să fac ? se gîndi. Dacă nu dorm, mîine am să fiu rupt de oboseală“. Cu grijă, fără să facă zgomot, se dădu jos din pat, își luă țigările și bricheta și ieși din cameră. Spre marea lui surpriză îl găsi pe terasă și pe Salgó. Stătea culcat pe un pat de campanie și trăgea din trabuc.

— Ce e, băiete, nu te simți bine ? îl întrebă.

Locotenentul se așeză într-un șezlong și-și umplu plămîinii cu aer proaspăt.

— Mă înăbuș de căldură, spuse. Parcă aș fi băut. Spuneți-mi, vă rog, cum se face că uneori mă tutuiți, iar alteori îmi vorbiți cu dumneata ?

— Dracu știe, spuse bătrînul. Așa cum îmi vine pe buze. N-are importanță. Cît o fi ceasul ?

— Două și cincizeci de minute, spuse Felméri. Încă puțin și trebuie să plecăm la treabă.

— Părinții tăi cu ce se ocupă ?

— Tatăl meu a fost tipograf. Zețar. A fost promovat. A terminat Academia de partid. Apoi a fost în multe locuri, unde era nevoie de oameni pe care să te bazezi. A studiat un an și la Leipzig. Acum este director tehnic. Are cap bătrînul. Mama lucrează pe strada Váci, la Uzinele Medicor. Este economistă.

— Frați ai ?

— Am o soră. Anul acesta a dat bacalaureatul. N-a reușit la facultate. Anul viitor încearcă din nou. Pînă atunci lucrează la tipografie. Vrea să devină ziaristă. E o prostie, dar ea și-a băgat-o în cap și nu-i chip să i-o mai scoți. Scrie destul de bine. Dealtfel este o ființă de treabă. Sîntem prieteni buni. Aș putea întreba și eu ceva ?

— Dă-i drumul.

Felméri se întoarse pe jumătate, încercînd să scruteze fața bătrînului, dar nu văzu prea mult din pricina întunericului.

— Nene Salgó, cînd v-ați hotărît să lucrați în securitate ? Și de ce ?

Capătul trabucului se încinse mai tare pentru o secundă, luminînd fața bătrînului.

— De ce întrebî ? Nu că n-aș vrea să răspund...

Locotenentul i-a relatat discuția avută cu Ilonka și Kázmér. Nu-i ascunse că l-a durut, cînd i-au numit vînători de oameni.

— Oare de ce, întrebă gînditor, unii oameni, care de altfel sînt foarte buni comuniști, ne desconsideră ? Nu de mult, un conferențiar de la universitate, susținea că membrii serviciilor secrete provin îndeobște din familii de aventurieri. Pentru ei nu contează sub ce steag luptă. Acest serviciu, afirma el, le pretinde abilități care nici cu cea mai mare bunăvoință n-ar putea fi numite cinstite. Trebuie să te prefaci, să minți, să induci în eroare și, eventual, să lovești fără milă.

— Tu ai ucis vreun om ?

— Nu. Și sper că nici nu va fi nevoie.

— Nu te frământa, spuse bătrînul. Pe asemenea oameni, oricum nu-i vei convinge. Dacă va veni timpul să dispară statul, atunci nu vor mai exista nici armată, nici poliție și securitate. Dar pînă atunci vor fi oameni care își vor asuma această sarcină, vor juca rolul care li s-a încredințat, după cum vor exista și oameni care-i vor desconsidera pentru acest lucru. Omul trebuie să-și asume răspunderea pentru tot ce rezultă din acțiunile lui, din misiunea pe care o are.

Departe, o stea căzătoare descrise pe boltă un arc luminos, apoi dispăru fără urmă. Felméri tăcea. Da, toate acestea sînt adevărate, se gîndi el, dar numai prin ele nu se poate explica totuși antipatia deosebită cu care sînt priviți ei.

— Mă gîndesc, spuse, că poate alta ar fi situația noastră dacă în anii cincizeci n-ar fi avut loc și nu s-ar fi întîmplat ce s-a întîmplat.

— Asta fără doar și poate, încuviință Salgó. Dar de atunci au trecut totuși cincisprezece ani. Kázmér, ca să revenim acum la cazul lui, ar trebui să știe că, în acest răstimp de un deceniu și jumătate, n-a mai avut loc nici o încălcare a legalității — exceptînd-o poate doar pe aceea săvîrșită de mine, cînd am percheziționat camera lui Szalai, adăugă el mai în glumă, mai în serios. Da, uneori eu am încălcat legalitatea, trebuie să recunosc. Am introdus și un microfon în camera de zi al lui Máté. Ce să fac? Așa sînt eu. Am învățat meseria mai demult. Dar în ce mă privește, trebuie să-ți spun că întotdeauna îmi clarific aspectele și implicațiile morale ale faptelor mele. Oare de ce am făcut-o ? Ca să profit, să am un avantaj de pe urmă ei ? Nici măcar dușmanii mei nu afirmă așa ceva. Am acționat așa deoarece apăr legile noastre ; deoarece vreau să-l prind pe ucigașul lui Mennel. Ah, n-am răspuns însă la întrebarea ta. De ce am intrat în securitate ? Am avut niște pile, m-au considerat om de încredere. Veneam din linia cealaltă. După ani și ani de zile, am devenit vînător de oameni. Da, băiatul meu, atunci cînd am deschis frontul împotriva comuniștilor, într-adevăr am devenit vînător de oameni. Desigur, nu dintr-o dată am înțeles acest

adevăr. Dar l-am înțeles. Și astfel am ajuns în linia cea-laltă a frontului.

— Ca și Huber.

— Asta încă nu știu. Eu mă aflu aici de douăzeci și cinci de ani. El de-abia acum spune că vrea să vină de partea asta. Apropo, bine că mi-am adus aminte : mâine, înainte de masă, mergem la oficiul cadastral din Füred. Vom compara schița găsită la Huber cu planurile vilelor care s-au construit înainte de război în perimetrul străzii Bálványos.

— Va fi o muncă uriașă.

— Da. Dar, fiule, nimic nu ți se dă de pomană. Înțelegi, vânătorule de oameni ?

— Înțeleg, spuse tinărul.

— Nenorocirea este că am obosit, spuse necăjit Salgó. Și „computerul“ meu nu mai funcționează prea strălucit. Nici acum nu înțeleg anumite lucruri.

— Între timp, însă, multe lucruri s-au clarificat, spuse Felméri. Iar planul ar putea explica multe. Ați vorbit cu Szücs Tibor ?

— Am vorbit. Are umor, maimuțoiul. Credeam că nici nu va voi să audă de afacerea asta. Dar uite că Szücs Tibor nu e numai un om amărît și lovit, este și deștept.

— Pînă la urmă a fost de acord ? întrebă locotenentul.

— Bineînțeles. Păcat de acest om.

— Și ce fac ei toată ziua ?

— Dacă ai avea puțină fantezie, fiule, cred că ți-ai fi dat seama, și n-ai mai întreba, spuse Salgó.

— De dimineată pînă seara ? se minună locotenentul. Dar fata aceea drăguță este de fier ?

— Nu știu. Dar, după cîte înțeleg Szücs Tibor este deocamdată în formă. Dealtfel mai merg și la ștrand.

— Ar fi trebuit să aranjăm o întîlnire între ei și Szalai. Puteau ieși niște scene colosale.

Salgó își deschise ochii.

— Păcat că ideea asta nu ne-a venit în minte mai din timp. Szalai este un individ șiret. Nu ne-a spus totul. Ascunde ceva foarte important. Numai el știe care este

motivul. Trebuie să-l determinăm să vorbească. Bătrînul scoase un căscat răsunător. Hai să dormim, se hotărî în sfîrșit. Du-te înăuntru că răcești.

Tînărul se ridică.

— Somn ușor, nene Salgó.

12

A doua zi, înainte de masă, în vila lui Tábori au apărut Szücs Tibor și Bea. Le-a deschis însuși profesorul și i-a condus în camera de zi.

— Îl căutăm pe domnul Huber, spuse bărbatul.

— Imediat îl anunț, spuse Tábori arătînd spre niște scaune. Luați loc !

Între timp a intrat și Blanka. Szücs s-a prezentat, apoi a prezentat-o și pe Bea și s-au așezat.

Blanka o studie îndelung pe frumoasa fată.

— Dumneata, domnișoară, îmi pari foarte cunoscută. Ai mai fost pe la noi, nu-i așa ?

— Cu cîteva zile în urmă, spuse fata. L-am căutat pe domnul Mennel.

— Înseamnă că memoria nu mă înșeală. Știți ce a pățit, nenorocitul ?

— Știm, spuse Szücs și trase mai aproape de el geanta de voiaj.

— În ziua cînd s-a întîmplat tragedia, am servit împreună micul dejun. Dacă l-ați fi văzut ce bine dispus era...

— Nu se gîdea că în scurt timp va muri, spuse Szücs.

Intră Huber urmat de Tábori. Profesorul făcu prezențările, apoi plecă împreună cu Blanka. Huber se uită cu suspiciune la cei doi tineri.

— Cu ce vă pot fi de folos ?

— Scuzați-ne că vă deranjăm, spuse Szücs. Sîntem într-o situație de forță majoră. Scoase un plic din buz-

nar. În urmă cu cîteva zile am primit de la Viktor Mennel această scrisoare. Este o adresă oficială expediată de firma Hanza, cu semnătura domnului Mennel. Uitați-vă, vă rog. Huber luă scrisoarea, se uită la ștampilă și la semnătură.

— Da, spuse dînd din cap, e semnătura lui Viktor Mennel. Începu să citească scrisoarea. Pe măsură ce parcurgea rîndurile, fața i se întuneca. Despre afacerea menționată în scrisoare nu știu nimic, spuse, uitîndu-se la Szücs. Dacă nu mă înșel, dumneata ești artist decorator sau așa ceva și ai o comandă de la firma noastră.

— Exact, domnule, spuse Szücs. Domnul Mennel mi-a încredințat confecționarea unei colecții de nasturi, realizată artistic, pentru firma pe care o reprezenta.

— Colecție de nasturi ? se miră Huber.

— Nu e nimic surprinzător, domnule. Nasturii moderni sînt foarte căutați pe piață, în special cei de serie mică sau unicatele.

— Și ai pregătit mostrele ?

— Bineînțeles. O colecție întreagă. Szücs scoase din geantă nasturii cusuți pe un carton. Pofțiți. Fiecare bucată este unicat, tocmai de aceea este valoroasă. Aici este împuternicirea din partea firmei „Artex“ pentru a preda direct reprezentantului firmei Hanza mostrele solicitate.

Huber privea cu interes nasturii.

— Interesant, spuse. Habar n-am avut că firma noastră se ocupă și cu nasturii la modă. Sînt realizați cu gust. Îmi plac. Sînt frumoși. Deși trebuie să recunosc că eu nu am competența să decid în această direcție. Dar, de fapt, ce solicitați ?

— Am vrea, conform înțelegerii avute, să preluați colecția de nasturi și s-o achitați.

— Cu plăcere. Dar eu nu pot decît să virez cei cinci sute de dolari în contul „Artexului“, așa cum prevede înțelegerea.

— E în regulă, domnule. Comunicați „Artexului“ că ați preluat de la Szücs Tibor mostrele și rugați să mi se plătească suma virată.

— Da, cred că așa este corect. Îmediat vă dau o chitanță oficială că am preluat mostrele.

— Și cinci mii de dolari, spuse Szücs. Bani gheață sau în cecuri.

Huber se uită mirat la tînărul care-i suporta foarte calm privirea.

— Cinci mii de dolari ? În afară de cei cinci sute ?

— Întocmai, domnule.

— Pentru nasturii aceștia ? Glumești, tinere.

— Sînt mostre, domnule Huber, spuse cu subînțeles Szücs. Pentru firma Hanza acestea valorează și o sută de mii de dolari.

— Ei, dar ce-ți închipui ? protestă Huber. Sînt din aur ? Din platină ? Dacă nu mă-nșel, o parte sînt confecționați din lemn obișnuit de carpen, iar restul din ceramică și sticlă colorată. Cinci mii de dolari ? Unde te trezești dumneata, tinere ?

— În Ungaria, răspunde la întrebare Bea, care pînă în acel moment asistasese liniștită la discuția lor. Dar sper că nu pentru prea mult timp.

— Dumneata, domnule Huber, întrebă dintr-o dată bănuitor Szücs Tibor, dumneata într-adevăr nu știi despre ce este vorba ?

Huber se înfurie :

— Eu știu doar atît că mă luați drept cretin. Nu sînt turist american și n-o să-mi vindeți nici Balatonul, nici abația din Tihany și nici nasturii ăștia. În orice caz, nu pentru cinci mii de dolari.

— Scuzați-mă, spuse Szücs și luă de pe masă cartonul cu inițiala A-l. Cu un briceag desfăcu unul dintre nasturi, apoi cu vîrfurile lamei scoase ornamentația din sticlă din locașul respectiv. Din geanta de voiaj scoase apoi un aparat asemănător unui microscop. Cu un ac magnetic extrase din scobitura nasturelui ceva, ca un bob negru, care de-abia se vedea, pe care-l așează într-unul din orificiile aparatului optic. Privi prin lentila ocularului și învîrti niște rozete. Poftiți, domnule Huber. Dacă imaginea nu vi se pare suficient de clară, o puteți regla învîrtind rozeta de sus.

Huber privi cu interes în aparat. Imaginea era perfectă.

— Dacă nu mă înșel, aceasta reprezintă o rampă de lansare a rachetelor, spuse uitîndu-se stupefiat la Szücs.

— Exact, domnule. Acum înțelegeți despre ce este vorba ?

— Cred că înțeleg, spuse Huber. Se uita nehotărît cînd la tînră, cînd la foaia de carton. În fiecare nasture este un microfilm ?

— Numai în cele cusute pe cartoanele cu simbolurile A-1 și A-2, spuse Szücs. Radiolocatoare, rampe de lansare a rachetelor, aerodroame. Adică tot ce a cerut Mennek. Vi se mai pare suma prea mare pentru munca mea ?

— Nu, domnule. Nu mi se pare mare, spuse Huber pe gînduri. Reciti scrisoarea lui Mennek, încredințat că nu era vorba de un fals.

— Ceva vi se pare că nu e în regulă, domnule ?

— Nu, nu e nici o problemă. Doar, că n-am atîția bani la mine. Iar carnetul de cecuri este la colegul meu. Cînd ar trebui să plătesc ?

— Imediat, spuse Szücs. Nu pot risca. Unde este prietenul dumitale ?

Huber deveni precaut.

— Permite-mi să nu-ți răspund la această întrebare. Se uită pe fereastră. Dacă am noroc, îl găsesc acasă. Scuzați-mă. Se duse la telefon, formă un număr și așteptă puțin. Alo, aici Otto Huber, spuse în germană. Credeam că mai dormi... Da, mă simt bine... Nu, am dormit destul de bine. Trebuie să achit urgent o sumă mai mare. Te rog să-mi aduci carnetul de cecuri... Cum nu înțelegi ? Carnetul de cecuri... Așa este. Mulțumesc. Te aștept. La revedere. Puse receptorul în furcă și, cu pași molcomi, reveni la masă. Dumneata, presupun, vorbești germana ! Szücs înclină din cap. Atunci nu e nevoie să-ți traduc. Prudența nu strică niciodată. Împrejurimile sînt înțesate de polițiști.

Scoase din sertar o cutie cu trabucuri, îi oferî lui Szücs Tibor, își aprinse și el unul.

— Apropo de polițiști, spuse Szücs, cu trei zile în urmă era cît pe-acî să cădem și noi în plasă. Nu strică să știi că vecinul dumitale, Salgó Oszkár, este omul poliției.

— Știu, spuse Huber.

— A început să ne suspecteze, interveni fata. Greșeala eu am săvîrșit-o din păcate, dar Tibor a reușit să se descurce de minune. Pînă la urmă am reușit să spulbe-

răm suspiciunea lui Salgó. Problema rămasă deschisă, în continuare, era cum să predăm fotografiile. Era de presupus că și pe dumneavoastră vă supraveghează, așa că trebuia să fim precauți. Ne filau, și nu puteam să ne mișcăm în voie.

— Acum sînteți siguri că nu vă mai filează ? Întreb pentru că din moment ce ați hotărît să mă vizitați...

— Am făcut-o chiar din însărcinarea lui Salgó, spuse Szücs. Da, el, bătrînul clovn în persoană m-a racolat. Nu vă șperiați, nu sînt provocator. Oferta lui Salgó a venit însă tocmai la timp. Am acceptat, bineînțeles, misiunea de a vă căuta ca agent al lui Mennel. Lui, nici în vis nu-i trece prin minte că, de fapt, sînt colaboratorul dumneavoastră și vă predau fotografiile chiar cu ajutorul lui.

— Lui Salgó ce ai să-i spui ?

— Că am îndeplinit misiunea, dar că dumneavoastră m-ați dat afară, pur și simplu. Important este ca și dumneavoastră să-i comunicați același lucru. Pentru a fi la unison.

— Te-ai gîndit la toate, spuse Huber.

Bea zîmbi sigură de sine : .

— Polițiștii noștri se cred foarte deștepți. Nici măcar nu le trece prin cap că și alții ar avea minte. Întreaga afacere cu nasturii am pus-o la cale anul trecut, în Italia, împreună cu Viktor.

— De cînd sînteți în legătură cu noi ?

— De trei ani. Cu Viktor am luat legătură în Austria. După cîe m-am întors, l-am atras și pe logodnicul meu, iar vara trecută și pe Tibor. El s-ar fi întîlnit acum personal cu Viktor. N-a reușit. Anul trecut, la Livorno, Viktor m-a despărțit de logodnicul meu. Nu cunosc ce misiune i s-a încredințat, știu doar că a trebuit să ia legătura cu altcineva. Nenorocirea stă în faptul că logodnicul meu este de o gelozie feroce.

„Guralivă fată ! se gîndea Huber ascultînd-o cum trîncănea. Vorbește atît de deschis, convinsă fiind probabil că sînt șeful lui Viktor Mennel. Dar, se întrebă după aceea, oare de ce Viktor a ascuns aceste relații față de Braun ? Cunoștea toate relațiile lui Mennel ; de acest fir, însă, nu-și aducea aminte în ruptul capului. Interesant.

Oricum am privi însă lucrurile, metoda asta cu colecția de nasturi este de apreciat ca deosebit de ingenioasă.“

— Într-adevăr, domnișoară, este o idee originală, spuse după ce Bea își încheie sporovăiala. Am însă senzația că dumneata și prietenul dumitale îl cam subapreciați pe Salgó. Eu recunosc bărbătește că mi-e teamă de el. Asemenea oameni, care fac întotdeauna pe proștii, sînt foarte periculoși. După opinia mea, Salgó știe încă de acum cîteva zile cine l-a omorît pe Viktor Mennel.

— Dacă știa, l-ar fi arestat de mult pe criminal, spuse Bea. Dragă domnule Huber, la noi și polițiștii au normă.

— S-ar putea. Totuși, cred că ar fi greșit să-l confundăm pe Salgó cu un oarecare muncitor industrial. După cîte știu, pe logodnicul dumitale l-au arestat.

— Se descurcă Géza.

În acel moment, pe ușa terasei își făcu apariția Salgó Oszkár însoțit de Felméri.

Bătrînul își împinse pălăria de pai pe creștetul capului. Era îmbrăcat cu o bluză de un alb imaculat și cu pantaloni la dungă, proaspăt spălați. Pe fața lui se vedea că-n noaptea care trecuse n-a dormit prea mult. Szücs înjură în sinea lui, întrebîndu-se ce se va întîmpla dacă tocmai atunci avea să pice și prietenul lui Huber cu carnetul de cecuri. Dracu să-l ia ! El știa că Salgó plecase la Fűred, și-acum, poftim surpriză !

Salgó îi salută bine dispus, apoi i-l prezintă pe Felméri lui Huber.

— Ei, la naiba, spuse, zăpăcit mai sînt. Acum îmi dau seama că tu nu-i cunoști nici pe acești tineri : Szücs Tibor din Budapesta, domnișoara Kürthy Beáta din...

— Strada Tölgyfa, spuse Bea.

— Eu sînt din Angyalföld, spuse Felméri.

Salgó dădu cu ochii de nasturii de pe masă. Aparatul nu mai era acolo, Szücs îl pusese în geantă înainte de sosirea lor.

— I-ai cumpărat ? îl întrebă bătrînul pe Huber, arătînd spre nasturi.

— N-am avut încotro, spuse Huber. Era tranzacția lui Mennel, mai precis a firmei.

— Cu cît i-ai vîndut ? îl întrebă Salgó pe Szücs.

Szücs aruncă o privire furișă spre Huber.

— Cu cît era prevăzut în înțelegere, spuse precaut. Cel care profită e statul. Valuta forte e a lui, pe mine mă plătesc în forinți.

— Îți vine să crezi, băiete, că pentru asemenea nasturi se pot încasa dolari ? îl întrebă Salgó pe locotenent.

— Drept să spun, la așa ceva nu m-aș fi gîndit, spuse Felméri, și ridică de pe masă unul dintre cartoane. Ce-i drept, nu sînt urîți. Cît valorează ? îl întrebă pe Szücs.

— Mult, răspunse tînărul.

— Vreau să spun... cam cît în dolari ? continuă să-l descoasă locotenentul.

— Cam..., Szücs ridică din umeri prefăcîndu-se că face un calcul în minte.

— Cinci mii cinci sute de dolari, i-o luă înainte Huber.

— Jur că-mi schimb meseria, exclamă Felméri, punînd cartonul la loc pe masă. Frumușică sumă, nimic de zis...

— Ai și plătit ? întrebă Salgó.

— N-am atîția bani la mine, spuse Huber.

— Cred că domnul Szücs acceptă și un cec, opină bătrînul. Se schimbă la bancă.

— Numai că n-am nici carnetul de cecuri la mine, spuse Huber.

— Așa-i ! spuse Salgó dîndu-și o palmă în frunte. Ca să vezi..., am uitat complet de carnetul de cecuri, deși tocmai pentru asta venisem. Poftim, zise scoțînd un plic din buzunar și înmîinîndu-i-l lui Huber.

— Mulțumesc, spuse Huber.

Szücs îl privi stupefiat pe neamț :

— El era... prietenul dumitale ? întrebă arătînd spre Salgó.

— De ce te miră ? N-ai spus dumneata să fim în unison ? replică Huber.

— Trădător împuștit ! șuiera Szücs Tibor cu o ură înăbușită.

— Sînt agenții lui Mennel, îi spuse Huber lui Salgó. Domnișoara și logodnicul ei au fost recrutați în urmă cu trei ani, iar domnul Szücs numai de un an. În nasturi sînt ascunse microfilme.

Szücs se uită la ei pierdut, cu o ură mocnită. În schimb, Bea de-abia acum înțeluse ce s-a întîmplat.

— Dumneata ești informator ? îl întrebă încet pe Huber. Ne-ai trădat ? Uite pentru cine ne-am riscat noi viața...

Szücs o luă de braț :

— Încetează, Bea. N-are nici un rost. Am intrat singuri în cursă.

— Dumneata, doctore, ne-ai cam păcălit, spuse trist Salgó. Jur că te-am crezut. Dar, conform unui obicei păcătos, m-am verificat și pe mine însumi, ca și pe dumneata, dragul meu.

— Te urăsc ! scrișni Szücs. Înțelegi ? Te urăsc !

— Curios ar fi dacă m-ai iubi, spuse bătrînul și se întoarse spre fată : Scumpă Bea, și, dumneata mă urăști ?

— Du-te dracului, spuse fata, gata să izbucnească în plîns. Știi ce ești dumneata ? O spurcăciune în putrefacție. Vede-te-aș în fundul iadului !

— Deocamdată, fetița mea, încă nu sînt dispus să merg acolo, spuse Salgó. Mai am anumite treburi aici, pe pămînt. Băiatule, îi făcu semn lui Felméri, dă dispoziție să fie luați. În scurt timp plec și eu. Mergeți frumos, copii, cu domnul locotenent. Ia-ți și lucrurile, băiatul meu.

— Luați-o spre terasă, domnișoară, îi indică Felméri.

După ce au rămas numai ei doi, Huber tăcu un timp, posomorît.

— Aș vrea să-mi răspundeți sincer la o întrebare, domnule Salgó, spuse așezîndu-se.

— S-auzim, zise Salgó.

— Nici acum nu aveți încredere în mine ?

— Te gîndești la microfon ?

— Să zicem că da.

— Convingerea mea este că-ți datorezi viața acelei previziuni savante.

— E ceva foarte greu de suportat, domnule Salgó, spuse Huber, închizîndu-și ochii, să știi că acești oameni mă vor urî pînă la moarte.

Salgó își aprinse un trabuc.

— Nu putem trăi nici în așa fel, încît să ne iubească toată lumea. Trase cîteva fumuri. Dumnezeu spune să-l alungi pe Satana din preajma ta. Moise, cartea a cincea.

— Da, asta înțeleg, spuse îngîndurat Huber. Dar spuneți-mi : pînă cînd tot trebuie să aduc dovezi după dovezi ca să mă credeți ?

Salgó își împreună mîinile pe burtă.

— Dacă o să-mi permiteți, domnule Huber, și nu veți considera lipsă de modestie, voi cita din operele alese ale lui Salgó Oszkár : Viața omului, pînă cînd moare, constituie un șir de dovezi. Explicația, domnul meu, este următoarea : cu fiecare faptă sau acțiune de-a noastră, dovedim ceva. Uneori numai nouă înșine. Se ridică și își scutură scrumul de pe bluză și pantaloni. Odihnește-te, domnule. La revedere.

— La revedere, spuse Huber și-l conduse pînă la terasă unde îl reținu iarăși : Domnule, încă o secundă, vă rog.

Salgó se opri.

— Așa-i că dumneavoastră știți de-acum cine l-a omorît pe Viktor Mennel ?

Bătrînul își scoase trabucul din gură. În ochii lui mlajea o licărire vicleană.

— Nu există nici un secret care să nu fie evident și nici un lucru ascuns care să nu se afle, roști el, ca și cum ar fi citat un aforism și, întorcîndu-se pe călcîie, porni agale.

— Și asta face parte din operele dumneavoastră complete ? îl ajunse din urmă glasul furios al lui Huber.

— Nu, domnule, răspunse Salgó fără să se întoarcă. Aceste cuvinte poți să le găsești în evanghelia apostolului Luca. Partea a opta, versetul șaisprezece..

Huber îl urmări îndelung cu privirea, fără să observe, că între timp Blanka intrase în camera de zi și îl aștepta. Rămase surprins văzînd-o cum stătea rezemată de masă, cu fața palidă și buzele crispate. Cu tot aerul ei de oboșală, tot frumoasă era. Cu pași măsurați, calm, Huber se apropie de ea și o prinse de braț.

— Mă doare, scînci Blanka. Dă-mi dumul. Huber luă mîna de pe ea. Pleacă de aici, îi șopti Blanka. Te sfătuiesc spre binele tău : pleacă pînă nu este prea tîrziu.

Huber se dădu puțin înapoi ca să-i vadă mai bine fața. Se uită la ochii ei negri, la trăsăturile ei rigide ca de statuie.

— Mă ameninți ? întrebă. Sau într-adevăr mă sfătuiești ?

— Te sfătuiesc, spuse ea și, ocolindu-l, ieși pe terasă și privi spre grădină. Huber veni după ea.

— Și lui Viktor Mennel i-ai dat același sfat ?

Femeia rămase nemișcată, evitînd să-l privească.

— Același ; dar el nu m-a ascultat, spuse ea, gîndindu-se că 'ar trebui să-l privească în ochi fără sfială, să nu observe cît de frică îi era de el, pentru că dacă ar observa, ar fi pierdută, fără scăpare. Se întoarse încet și se așeză într-un fotoliu, de unde putea să vadă și intrarea. Huber aprinse un trabuc. Părea sigur de sine, puternic.

— Deci, dacă nu-ți accept sfatul, termini și cu mine, conchise el pe un ton rece, obiectiv.

— Nu răstălmăci cuvintele mele, îl rugă Blanka.

— Nu răstălmăcesc. Se apropie de ea, dar se răzgîndi, și se așeză pe canapea. Cine l-a ucis pe Viktor ? întrebă. Și de ce ?

Femeia freca nervoasă cu un deget piatra de topaz din montura inelului ; fața îi era și mai palidă.

— Nu ți-aș spune chiar dacă aș ști.

— Mie poți să-mi spui.

— Nimănui nu i-aș spune.

— Salgó te bănuiește pe tine, spuse Huber, iar Kara îl bănuiește pe fiul tău.

— Salgó e un nătărău. Pe Kara nu-l cunosc și nu mă interesează. Își ridică privirea spre chipul lui calm. Nu știu prin ce raționament au ajuns să mă bănuiască !

— Ți s-a făcut rău, cînd ne-am întîlnit. Colosală greșală, spuse Huber, dar în voce nu se simțea nici o urmă de reproș. După aceea mi s-a părut curios că zile întregi m-ai ocolit.

— Tu m-ai avertizat să fiu prudentă, spuse femeia.

— Dar nicidecum să exagerezi. Vocea lui Huber avea o abia perceptibilă nuanță de ironie : Să fiu sincer, avertizarea mea părea să te bucure. Îți oferea tocmai justificarea de care aveai nevoie pentru a mă evita.

— Ai spus că în casă e instalat un microfon.

— N-am spus în „casă“ Exprimă-te exact. Îmi aduc perfect aminte că ți-am spus : „în această cameră este un microfon.“ Așa am spus. Ore întregi mă plimbam pe faleză. Puteai să vii după mine. De trei ori am fost la Fűred. Știai că merg la cimitir...

Blanka nu răspunse. Continua să se joace cu inelul. La fiecare zgomot, privirea ei aluneca neliniștită de la terasă la ușă și înapoi.

— Ești sigur că nu mai există nici un microfon în cameră ? întrebă.

— Poți să iei și otravă pe motivul ăsta, spuse Huber.

— Poate că o să vină timpul și pentru asta. În casa asta omul găsește ușor otravă. Pot să-ți spun, îi destăinui ea cu o undă de amărăciune în glas, că de la o vreme încoace o port și eu, în permanență, asupra mea.

— De ce ? o întrebă Huber, privind-o cu un zîmbet ironic. Tu, oricum, n-ai s-o iei. Eventual o vei da altcuiva. Cel puțin ai să încerci.

— Ți-e teamă că te otrăvesc ? întrebă Blanka și, fără să mai aștepte răspunsul, îl asigură : Nu trebuie să te temi.

— Nu mă tem, spuse Huber. Gîndește-te că, dacă mi s-ar întîmpla ceva, pe tine te-ar aresta imediat. Gîndește-te că Salgó te suspectează... și poate nu fără temei, adăugă el aruncîndu-i o privire cu subînțeles.

— Nu l-am omorît eu pe Viktor, spuse Blanka. Cîneva mi-a luat-o înainte.

— Deci ai vrut să-l omori, spuse Huber.

— Nu neg. Atunci cînd mi-a comunicat acea nebunie, m-am decis să-l omor. Hotărîrea mea era atît de fermă, încît chiar în noaptea respectivă am coborît în camera de lucru a lui Máté și am sustras o porție de ciainură. A doua zi, încă în zori, am plecat la Fűred și m-am spovedit protopopului. Sărmanul de el, aproape a leșinat ! N-am spus numele, nici motivul pentru care voiam să-l otrăvesc. I-am cerut să mă dezlege de păcat, de acel păcat pe care nu-l săvîrșisem decît cu gîndul. Bineînțeles, nu m-a dezlegat. Acum știi totul.

Huber o compătimea. Înțelesese de ce i-a povestit cu atîta lux de amănunte intenția ei de crimă. Nu fiindcă simțea nevoia să destăinuie cuiva secretul. Nicidecum pentru asta. Voise să-l avertizeze că, în cazul în care el

ar face „nebunia“ aceea, nu s-ar da înapoi nici de la săvîrșirea unei crime. Scutură scrumul și strivi trabucul.

— Înainte de a pleca, trebuie să vorbim despre „nebunia“ aceea, spuse el liniștit...

Se aștepta ca Blanka să protesteze, dar ea se făcu pur și simplu că nu auzise.

— Cînd pleci ?

— Sper că diseară sau mîine dimineață.

— Și nu ne vom mai întîlni niciodată.

— Niciodată. Așa mi-ai cerut.

— Da. Și de mîine o să-mi dai pace.

— Mi-am dat cuvîntul de onoare.

— Da, dar...

Blanka tăcu, trecîndu-și obosită palma peste frunte, vrînd parcă să-și netezească ridurile.

— N-ai încredere în mine.

— Nu mai am încredere nici în mine.

Huber se încruntă. Dacă nici Blanka nu mai avea încredere în el, însemna că orice efort nu mai avea absolut nici un sens. Neîncrederea lui Salgó era de înțeles și normală. Dar la Blanka de unde atîta neîncredere ?

— E straniu, spuse el gînditor. Am predat poliției doisprezece agenți. I-am predat, de asemenea, pe Herzog și pe Jellinek — cei mai bine pregătiți și cei mai hotărîți oameni ai lui Braun ; iar, cu puțin timp în urmă, pe Szűcs Tibor și pe Kürthy Bea cu numeroase microfilme, unul mai valoros decît celălalt. Cum nu înțelegi că sînt sincer ? Am renunțat la toate, iar viața mea este în pericol. Toate astea nu constituie dovezi ? Ce mai vrei de la mine ?

Femeia își înclină capul. Prin minte îi trecură amintiri amare, amintiri dureroase.

— Chiar avînd încredere în tine, spuse, ce pot face cînd îmi aduc aminte de suferințele mele ? Tu nu știi cît am suferit. Ochii i se umeziră. Nu știi, șopti. Nu poți să știi...

Huber întinse mîna peste masă, spre mîna ei. Blanka se feri însă cu oroare de orice atingere.

— Îmi pare rău, oftă el cu adîncă amărăciune. Aș vrea să mă crezi că n-am vrut să te fac să suferi. N-am cerut să mă ajuți, ți-am comunicat numai faptele. M-ai ajutat.

Recunosc, mi-a făcut plăcere. Dar poți să mă crezi, n-aveam de unde să știu că o să iasă ce a ieșit. N-ar fi trebuit să mă ajuți, probabil.

— Nu este vorba de asta, spuse femeia. De bună voie am făcut ceea ce am făcut. Un zîmbet amar îi apăru în colțul gurii. Ai afirmat că nu m-ai rugat să te ajut, ci mi-ai comunicat numai faptele. Parcă nu știai că pentru mine va fi suficientă cunoașterea faptelor pentru a-mi sacrifica și viața. Știai. Trebuia să știi, deoarece cunoșteai sentimentele mele. Știai foarte bine că întotdeauna mi-am pus în joc tot sufletul. Inima mea, viața mea. E adevărat, nu mi-ai cerut, dar ai acceptat. Nu pot învinui pe nimeni. Singură am ales acest drum, singură am hotărît ce să fac și dacă va veni momentul cînd va trebui să dau socoteală — și va veni acel moment — voi da socoteală. Numai că sînt tare obosită.

Lui Huber nu-i mai plăcu gustul trabucului. Îl aruncă și privi cu inima strînsă spre terasa însorită. Fiecare cuvînt al Blankăi era adevărat; ar fi fost o jосnicie din partea lui să încerce să se justifice, punîndu-le adevărul la îndoială.

— După ce a murit Greti te-am rugat să vii cu mine, spuse.

Amărăciunea care izvora din străfundul sufletului acoperi cu încetul fața obosită a femeii.

— E adevărat. M-ai chemat.

— Te-am rugat.

— M-ai rugat. Dar știai că nu-i puteam lăsa pe Máté și copilul. În afară de asta, mai păstram și o fărîmă de mîndrie. Din rămășițele ei am trăit pînă astăzi. Cine știe, poate mai rămîne ceva și pentru mîine.

— Mîndria aceea blestemată ! spuse Huber.

Parcă, de data aceasta, se simțea că depășise limitele răbdării. Mai vru să spună ceva, dar femeia i-o luă înainte.

— Acum este totuna. Așa a fost să se întîmple. Diseară pleci, iar peste cîteva zile te vei întîlni cu fiul tău și vei începe o viață nouă. Și eu voi încerca imposibilul.

— Ție o să-ți reușească, Blanka, spuse omul cu convingere. Mie, însă, nu e sigur că-mi va reuși. Am un

drum mult prea lung în față. Și pînă atunci mai trebuie să rezolv cîteva lucruri. Inclusiv „nebunia“.

— Să nu vorbim despre asta, spuse hotărîtă femeia, și fața ei frumoasă se crispă.

— Trebuie, dragă mea.

— Vrei să mă forțezi ?

— Și eu sînt forțat, Blanka. Toți acționăm sub imperiul unei forțe mai presus de noi.

— Nu mă poți forța, se-ndîrji femeia. Nimeni nu mă poate forța. În sufletul meu s-a lăsat definitiv bariera. Pînă aici puteam să merg. Doar pînă aici. Mai departe nu. Am dreptul să mă autodistrug. Este dreptul meu de om. Am trăit conștientă de acest drept al meu. Dar nu-i pot nimici pe alții. N-am dreptul la așa ceva. Nici tu n-ai dreptul s-o faci. Dacă totuși ți-ai asuma răspunderea să execuți acea „nebunie“, toți vom pieri. Iar tu nu-l vei mai vedea niciodată pe băiatul tău.

Huber știa foarte bine că femeia era sinceră. Cuvintele ei nu constituiau o simplă amenințare. Nu putea, totuși, să dea înapoi.

— Blanka, nu vom pieri, spuse. Acum nu mai putem pieri. Dacă ți-ai duce gîndul în liniște pînă la capăt, ți-ai da seama că este și în interesul tău.

— Atunci cînd Viktor Mennel mi-a prezentat proiectul, m-am gîndit la toate...

— Blanka, nu e vorba de un proiect. E o hotărîre.

— Proiect sau hotărîre, totuna, spuse femeia. Pe mine nu mă interesează.

— Te rog foarte mult, Blanka, nu mă pune într-o situație în care să fiu obligat să...

— Mă ameninți ? E inutil. Acum nu-mi mai e frică de nici un fel de amenințări.

— Nu e vorba numai de noi doi, spuse Huber. Soarta noastră, a tuturor, este în mîna ta. Și a lui Máté. Și a lui Kázmér.

— Ce vrei să spui ? întrebă Blanka bănuitoare.

— În dimineața zilei de nouăsprezece am vorbit cu Viktor, spuse el încet. În dimineața zilei de nouăsprezece. Peste o oră Viktor a murit. Convorbirea am înregistrat-o pe bandă.

— Minți ! spuse femeia.

— Serveați în doi micul dejun, continuă el netulburat. A adus din nou vorba de „nebunie“. V-ați certat. I-ai comunicat că cineva vrea să-l întâlnească la opt și treizeci. Ați ieșit pe terasă și i-ați arătat locul unde va fi așteptat. I-ai atras atenția că individul era filat și ar fi de preferat, deci, să ia barca, deoarece de pe apă putea să vadă malul în întregime.

Blanka se făcu albă ca varul la față.

— Mennel ți-a spus și numele individului ?

— Mi-a spus.

— Deci știi cine l-a omorât ?

— Știam încă de când eram la Hamburg, preciză Huber. Dar numai eu. Braun și ceilalți n-au știut nimic. Iar Salgó doar bănuiește cine a comis fapta. E singurul, de altfel, de care mi-e frică. Spune-mi, Blanka, tot te mai cramponezi în refuzul de a vorbi despre „nebunia“ aceea ?

Blanka respiră adânc. Apoi, liniștită, începu să ridă încet.

— Da, nici un cuvânt despre „ea“, spuse hotărâtă. Nici un cuvânt !

Pe drum se auzi frînînd o mașină.; zgomotul acoperi un moment rîsul femeii. Blanka sări sprintenă de pe canapea, fără vreo urmă din oboseala de mai înainte. Văzu în treacăt figura stupefiată a lui Huber, dar nu-i dădu nici o atenție. Se grăbi să iasă pe terasă. Pe poartă tocmai intra Kázmér. Femeia flutură mîna rîzînd :

— Ai venit, băiatul meu drag ! Apoi se întoarse spre Huber : Nu te speria, n-am înnebunit. Și în timp ce se apropia de el : Doar m-am înveselit. Nici nu mai știu de când n-am mai rîs cu atîta poftă. Să-ți spun ceva : și eu vreau să duc pînă la capăt lupta mea, nu numai tu. Iar de data asta se pare că fiecare își va duce singur propria luptă.

Huber nu mai avu cînd să răspundă. Intrase Kázmér. A sărutat-o pe maică-sa, apoi l-a salutat politicos pe oaspete :

— Bună ziua, domnule Huber.

— Bună ziua, răspunse acesta.

— Am auzit că iarăși au vrut să vă lichideze, spuse tînărul în timp ce scotea din dulap o sticlă de coniac și

pahare. Umplu două pahare. Unul i-l dădu lui Huber.
— Cum adică iarăși ? întrebă Blanka. Te rog toarnă-mi și mie.

În timp ce Kázmér umplu și cel de-al treilea pahar, femeia continuă :

— Ieri au vrut într-adevăr să-l omoare pe oaspetele nostru.

— Nu vorbesc de ieri, spuse Kázmér și dădu pe gît coniacul. Mă refer la balamucul de astăzi.

— Nu știu, domnule inginer, la ce te referi, spuse Huber și așeză paharul gol pe masă. Azi știu că am stat de vorbă cu mama dumitale.

— Ei, cum să spun, șovăi puțin Kázmér, căutîndu-și cuvintele. Se așeză pe brațul fotoliului. La Fűred m-am întîlnit cu papa Salgó. Ducea mașina lui Mennel la Veszprém. În mașină se afla o frumoasă tînră roșcată și un individ puțin mai, în vîrstă decît mine, în compania unui agent. Amîndoi, în cătușe. L-am întrebat pe bătrîn de ce purtau brățări cei doi pe căldura asta, iar el mi-a răspuns că au vrut să-l lichideze pe domnul Huber. Consideră că dumneata te-ai descurcat în mod genial. Spunea ceva de un telefon.

— Nu era vorba de lichidarea mea, spuse Huber. Domnul Salgó se pare că glumea. Acei tineri erau niște provocatori ordinari. Dealtfel, m-au căutat din însărcinarea lui Salgó, dîndu-se drept agenți de-ai lui Mennel.

— Și de fapt erau oameni lui Salgó. Înțeleg. Pe dracu, nu-nțeleg nimic. De ce i-a pus Salgó în cătușe pe propriii lui oameni ?

— Pentru că într-adevăr erau agenții lui Viktor Mennel, spuse Huber și povesti cum Szücs și Bea l-au păcălit pe Salgó.

Kázmér ascultă îngîndurat.

— Înțeleg, spuse. Prin urmare Salgó trebuie să-ți fie recunoscător.

— Toată lumea este recunoscătoare întregii lumi ! spuse femeia, la fel de bine dispusă ca și înainte. Domnul Huber le este recunoscător Lizei și lui Salgó...

— Iar Salgó îi este recunoscător frumoasei Ilonka, preluă tonul ei vesel.

Blanka dădu din mîini.

— Ilona...

Pronunță astfel numele fetei încît se simțea că n-avea o părere tocmai bună despre ea. Huber ar fi vrut să știe de ce Salgó îi era recunoscător fetei, dar deocamdată nu întrebă.

— Iar o ultragiezi pe Ilonka ? întrebă zîmbind Kázmér și se înloarse spre Huber. O cunoști ? Nu-nțeleg de ce mama nu o poate suferi.

— Este o făptură foarte drăguță, spuse Huber.

— N-am nimic cu frumusețea ei, spuse Blanka. Dar nu mi-e dragă. De ce ar trebui să îndrăgesc pe toată lumea ?

— Cîndva o lăudai de parcă ar fi fost propria ta fiică, îi aminti Kázmér, în timp ce-și aprindea o țigară.

— Să punem capăt discuției pe această temă. N-o îndrăgesc și gata, spuse Blanka.

— Spune-mi, domnule Huber, de fapt de ce voiau să vă omoare ? întrebă Kázmér.

— Așa este lumea, domnule inginer. Anarhică. Nu vezi ce se-ntîmplă ? Deturnări de avioane, diplomați ținută ostateci. Nu-mi face nici o plăcere să discut despre acest subiect.

— Nu vă forțază nimeni, domnule. Mămico, nu m-au căutat cumva de la Externe ?

— Nu, răspunde Blanka.

— Cînd plecați, domnule inginer ? se interesă Huber.

— Peste două săptămîni. Ați fost vreodată la Moscova ?

— Încă nu, spuse Huber. Am văzut-o doar de departe. În iarna lui patruzeci și doi.

— Trebuie să fi fost o priveliște frumoasă, spuse Kázmér.

— Ei... În Statele Unite încă n-ați fost ?

— Încă nu, spuse Kázmér. Pentru o lună, două m-aș duce cu plăcere acolo.

— E o țară interesantă, spuse Huber. Și acum, scuzați-mă, dar sînt nevoit să vă părăsesc. Trebuie să fac pregătirile de drum. Ne întîlnim la dejun. Înclină capul, se întoarse și, cu pași liniștiți, ieși din cameră.

Salgó stătea întors într-o parte pe scaun și-l privea pe Szücs Tibor care se uita încruntat drept înainte. Mîna

lui stîngă, în cătușe, era prinsă de dreapta încătușată a fetei. Felméri ședea lîngă fată.

— Tovarășe, îi spuse Salgó șoferului, să oprești la Fűred în fața consiliului popular. Tînărul plutonier dădu din cap că așa va face. Beáta, i se adresă apoi bătrînul fetei, nu se-ntîmplă cumva să știi cine este Silvia ?

— Nu știu.

— Nici dumneata, Tibor ?

Szücs îl privi cu ură :

— Să-ți fie clar un lucru, bătrîne domn, spuse încet, că nu doresc să întretin nici un fel de dialog cu dumneata. Mulțumește-te să știi că mi-e scîrbă de dumneata și n-am altă dorință decît să scap cît mai repede din închisoare, ca să termin cu dumneata. Iar acum, lasă-mă în pace. Sînt spion, trădător de țară și tot ce mai vrei, dar lasă-mă în pace.

— Asta a fost, într-adevăr, o exprimare clară, dragul meu, spuse bătrînul. Clară, dar neroadă cum nu se mai poate.

— De ce nu-l plesniți peste bot pe ticălosul ăsta, nene Salgó ? se revoltă plutonierul... Dumnezeul lor de deîbiede... După ce că e un trădător de țară nenorocit, mai face și pe grozavul.

— Nu te enerva, tovarășe plutonier, spuse Felméri. Te asigur eu că în scurt timp domnul Szücs va deveni mai atent la ce-i iese pe gură și ceva mai modest.

— Atunci dumneata, domnule locotenent, nu mă cunoști, se grozăvi Szücs. Pe mine nu mă puteți speria. Nu țin așa de mult la scîrba asta de viață, ca să fac ce vreți voi.

— Deocamdată n-am de gînd să mă contrazic cu dumneata pe tema asta, spuse Felméri.

Salgó încercă încă o dată s-o facă pe Bea să vorbească, dar ea se încapățîna să tacă. Se uita disperată în față, gîndindu-se că totul s-a terminat. S-a terminat tinerețea, nu va mai face dragoste, totul a luat sfîrșit. În cel mai bun caz, va lua pe puțin zece ani de închisoare. Un singur lucru ar mai putea s-o ajute : să nege. Are această posibilitate, deoarece Mennel nu mai e în viață și nu mai există altcineva care ar putea depune mărturie împotriva ei. Géza cel mult ar putea declara că, în urmă cu doi ani,

l-a recrutat și i-a dat anumite însărcinări. Dar nu poate dovedi nimic referitor la ce a făcut ea cu datele primite de la el. Poate nega și ceea ce au discutat anul trecut cu Mennel la Livorno. Ar trebui să-i mulțumească celui care l-a omorât pe Mennel. Dacă va fi isteată, poate nici măcar zece ani nu va primi...

Își aminti de noaptea aceea de vară pe care a petrecut-o cu Viktor. „Nu trebuie să-ți fie frică, i-a spus Mennel. Chiar de departe voi avea grijă de tine. Nimeni nu știe ce misiune vei primi de la mine. Nici măcar logodnicul tău. În schimb tu nu trebuie să știi ce misiune îi dau lui. Mîine vom merge împreună la filiala din Livorno a Băncii Zürich. Vom deschide un cont secret pe numele tău și vom depune onorariul tău pe un an. Pentru a primi banii, va fi suficient să ai parola. Gîndește-te la o parolă grozavă. Ai s-o spui acolo. Vei primi un carnet de cecuri. Nu-l vei lua cu tine, ci îl vei pune în seiful tău, îl vei închide și vei păstra cheia. Cînd o să ai nevoie de bani, scoți carnetul de cecuri din seif, completezi o foaie pe care scrii parola și apoi ridici banii. Începînd din acest moment, în fiecare lună voi depune în contul tău o mie de mărci.“

Bineînțeles, acum nici asta nu mai are vreo importanță. Degeaba are în cont peste treizeci de mii de mărci pe parola „Viktoria“. Nu-i mai poate ridica. Poate, cîndva, după ce i se va reda libertatea. Dumnezeuule, unde au greșit ? Totul părea să meargă atît de bine. Cine să se fi gîndit că Huber îi va trăda ?

Mercedesul rula lin pe asfalt. Fata nu înțelegea de ce poliția folosește o mașină cu număr vest-german ; nu știa că mașina în care călătorea îi aparținuse lui Viktor Mennel.

Salgó fusese sigur că deocamdată Szücs și Bea nu vor face mărturisiri ; a-i scoate din încăpățînarea lor era o chestiune de timp și de răbdare. Această tăcere îndărătnică era un indiciu că puseseră mîna pe o captură importantă, că nu aveau de-a face cu niște agenți oarecare. În asemenea cazuri de spionaj foarte rar se găsesc dovezi materiale, iar agenții sînt bine instruiți, știu acest lucru și mai întotdeauna recunosc numai în limita probelor descoperite.

În cazul de față există și probe materiale — microfilmele — dar ar putea să parieze că Szücs, mai mult de atât, nu va recunoaște. Va recunoaște că el a făcut fotografiile, dar va susține că aceasta a fost prima lui acțiune... și care, din păcate, domnilor, n-a reușit. Salgó își aprinse un trabuc. Se uita la linia mediană a drumului, recapitulînd în minte ce reușiseră să facă pînă în acel moment : au descoperit rețeaua lui Mennel, este adevărat că datorită bunăvoinței lui Huber ; au capturat și doi ucigași de profesie ; l-au făcut inofensiv pe Szücs împreună cu Bea și, dacă raționamentul lui se va dovedi corect, în scurt timp îl va demasca și pe ucigaș. Felméri nu știa încă ce descoperire uluitoare făcuse specialistul în dactiloscopie : pe planul vilei necunoscute erau imprimate amprentele lui Viktor Mennel și ale Blankăi. Asta înseamnă că planul a fost adus de Mennel. Acum totul depinde de ceea ce vor găsi în arhiva oficiului de specialitate. Și mai este sigur că doctorul Huber tănuiește ceva foarte important.

Mașina se opri în fața sediului consiliului popular.

— Trimite, băiete, doi agenți, îi spuse Salgó locotenentului. Să-i ducă pe acești doi îndărătnici îndrăgostiți la secție. Peste cîteva zile vom sta de vorbă cu ei.

Un sfert de oră mai tîrziu, Salgó și Felméri erau în arhivă printre rafturile și dulapurile ticsite cu documente, unde, sub conducerea locotenentului major Fekete, de la ora zece se cercetau aprobările și planurile de construcții. Locotenentul major organizase totul cu ingeniozitate : pe o tablă agățată pe perete a afișat copia mărită a schiței, cu contururile pereților trase cu cărbune, pentru a fi cît mai vizibilă și lesne de comparat, de la distanță, de către cei care răsfoiau documentele din rafturi.

Era o muncă grea și oboșitoare, deoarece trebuiau cercetate toate schițele găsite în dosare. Alături de arhivari, participau și cei doi colaboratori ai secției de sistematizare, precum și trei agenți.

— Încă n-am găsit nimic, spuse Fekete.

Fața lui slabă, pistruiată, ca și mîinile bronzate ajunseseră cenușii ca praful de pe acte.

— Nu-i nimic, continuați cercetările, spuse Salgó. Este foarte important ceea ce faceți acum.

Un om între două vârste se opri în fața lui Salgó. Cu felul de a privi specific persoanelor cu vederea slabă, se uită la bătrîn. Buzele îi tremurau de enervare.

— Sînt doctorul Jámbor, spuse și întinse mîna slabă, tremurătoare și ea, pe care Salgó i-o strînse rostindu-și, la rîndul său, numele.

— Vă rog, tovarăși, spuse cu o voce gravă, melodică, aș vrea să repet o propunere pe care tovarășul locotenent-major, invocînd anumite reguli și dispoziții, mi-a respins-o.

— Despre ce este vorba ? întrebă Salgó cu vădit interes.

— Tovarăși, aș începe cu constatarea că această căutare ar putea dura zile întregi. Dacă am înțeles bine explicațiile tovarășului locotenent-major, după presupunerile dumneavoastră, tovarăși, schița de pe tablă este a unei vile din Füred. Pe dumneavoastră vă interesează unde se află această vilă.

— Exact, spuse Felméri, ștergîndu-și fruntea transpirată. Dumneavoastră sînteți inginer constructor ?

— Nu, tovarăși, eu sînt inginer pur și simplu. Mă pricep însă și la construcții, într-atît ca să pot declara că această clădire, după cum rezultă din schiță, a fost construită în anii treizeci, prin împrejurimile noastre. În perioada respectivă erau la modă soluțiile arhitectonice de tipul : pridvorul la fațadă și plasarea scărilor pentru pivniță și pod de pridvor. Dar, ca să nu vă plictisesc, tovarăși, v-aș prezenta propunerea mea. Să-i facem o vizită tovarășului Boldizsár. Cu un an în urmă, bătrînul a ieșit la pensie. Patruzeci de ani, fără întrerupere, a lucrat aici. Cunoaște toate clădirile și ar putea să vă spună cine, cu ce aprobări și cînd a făcut modificări. Tovarăși, bătrînul are o memorie extraordinară. Susțin, tovarăși, că, dacă el se uită la schiță, vă va spune imediat despre care vilă e vorba.

Felméri își ciupea lobul unei urechi privind spre Salgó. Operațiunea fiind condusă de el, tot el trebuia să decidă.

— O propunere perfect rațională, se pronunță bătrînul. Tovarășul locotenent-major împreună cu doctorul

Jámbor să-i facă o vizită lui papa Boldizsár. Rugați-l să fie așa de amabil și să vină pînă aici.

Peste o jumătate de oră, Boldizsár Beni, un bătrînel pirpiriu, cu o mustață enormă și cu pipă în gură, ședea lîngă el și se uita cu mare atenție la schița luată de la Huber.

— Acest desen, vă declar cu respect, n-a fost făcut de un constructor, rosti el îngîndurat, fără a-și lua ochii de pe schiță. Amicul nostru a folosit linia și trăgătorul de tuș, cu toate că nu-și amintea cu exactitate unele detalii. Își scoase pipa din gură, apoi, cu ochii lui vioi îi făcu semn lui Jámbor : Băiete, te-aș ruga să scoți dosarul M-1176—04/1927. Este la al doilea geam în dulapul doi.

Jámbor dispăru printre rafturi, iar bătrînul Boldizsár, trăgînd din nou cu zgomot din pipă, privi schița.

— Nu văd mansarda. Se pare că autorul schiței nu știa că vila a fost refăcută.

— E vila Mészáros, spuse Jámbor, apărînd de după rafturi.

Boldizsár dădu din cap muștrător :

— Tu chiar nu ți-ai dat seama ? Îl luă el la rost. Sigur că este vila Mészáros. Luă dosarul din mîna lui Jámbor și, cu mișcări sigure, îl așeză pe masă, desfăcu, răsfoi, apoi scoase dintre schițe un exemplar îngălbenit : Pofțiți, tovarăși, comparați-le !

Salgó și ceilalți observară imediat că schițele erau identice. Salgó și Felméri se uitau unul la celălalt, amîndoi simțind că descoperiseră un element foarte important. Bătrînul se scărpină în ceafă și, gînditor, se așeză pe un scaun. Lucrurile luau o întorsătură interesantă. Firele principale mergeau încă paralel, dar undeva se vor întîlni, deoarece nu poate fi o pură întîmplare faptul că Mészáros a fost cel care l-a găsit pe Kázmér în poarta vilei, iar schița vilei lui Mészáros a fost adusă din Germania, de către Mennel.

— Strada Petőfi cît de departe e de strada Bálványos ? îl întrebă Salgó pe bătrîn.

— Zece minute de mers pe jos, spuse Boldizsár.

— Vă mulțumesc pentru amabilitate, se înclină Salgó în fața tuturor. Puteți să întrerupeți căutările.

Mai târziu, la cafeneaua „Édes“, în timp ce-și aprindea o țigară, Felméri spuse :

— Firele se încurcă din ce în ce mai mult. Dacă este așa cum ați spus...

— Așa este, cum îți spun, își întări Salgó afirmația. Pe schiță au fost descoperite amprente a două persoane : Blanka și Mennel.

— Atunci, pe bună dreptate presupunem că în noaptea de nouăsprezece, Mennel, venind de la Siófok, a mers la vila Mészáros. Probabil mai fusese acolo și cu alte ocazii.

— Așa este. Acum trebuie să decidem dacă îi facem o vizită domnului avocat Mészáros.

— Și ce-o să-i spunem ?

— Asta aș vrea să știu și eu. Salgó îi făcu semn fetei care servise și îi achită nota de plată. Hai, vino, îl zori pe locotenent, încercarea moarte n-are.

La ora unsprezece, maiorul Bálint a pornit înapoi de la Budapesta și nu s-a oprit decît la Veszprém. Înainte de a merge la poliție, a dat o fugă pînă acasă. Să facă o baie, să-și schimbe rufăria și, dacă nevasta sa a gătit ceva, să servească masa de prînz.

Tînăra femeie, blondă, de parcă ar fi presimțit că soțul ei va face o vizită acasă, gătise o supă de fasole à la Jókai și clătite cu brînză de vaci. Nu i-a făcut nici o observație, era obișnuită ca, zile întregi, el să nu treacă pe acasă. Atunci cînd a acceptat să devină soția lui Bálint, știa că trebuie să se acomodeze cu greutățile meseriei lui. Datorită acestei capacități de adaptare, răbdării ei pline de înțelegere trăiau în pace și bună înțelegere. În timp ce Bálint își lua dejunul, femeia a dat drumul la apă în cadă și i-a pregătit lenjerie curată. Tot în fugă, i-a comunicat și veștile primite de la copii : erau bine, cu o zi mai înainte primise o scrisoare de la ei, își iubeau bunica și se simțeau minunat.

Avea doi copii, Miki de nouă ani și Erzsi de șapte ani. De patru săptămîni era la părinții lui Bálint, la Bakony-szék, unde bătrînul Bálint era pădurar-șef.

— Miki scrie, i-a spus femeia zîbind, că ar fi bine dacă am cîștiga la loterie și, de sărbători, i-am dăru un cal.

— Se simte influența tatei. Îmi închipui ce fac ei doi împreună, spuse maiorul golind o sticlă de bere. Ai gătit o mîncare dumnezeiască, o lăudă apoi, sărutînd-o. S-ar putea ca duminică să-i vizităm pe copii. Ce părere ai ?

— Am să cred numai cînd vom fi acolo.

— O zi-două și terminăm cu cazul ăsta.

Făcu o baie bună. Se simțea alt om : proaspăt, bine dispus și într-adevăr credea că într-o zi, două vor termina cercetările.

Cu ajutorul și prin bunăvoința lui Huber au reușit să facă o captură extraordinară. După opînia lui Kara, vor putea lichida una dintre cele mai periculoase organizații de spionaj din ultimii ani. Buna dispoziție a lui Bálint a crescut și mai mult cînd a aflat că Huber colaborase la prinderea lui Szücs Tibor și a Beei Kürthy. Simțea o satisfacție deosebită, deoarece încă din prima zi el a afirmat că Szücs și fata erau agenții lui Mennel. Bătrînul a ținut-o, însă, pe-a lui. Idei fixe și așa mai departe. L-a făcut de rușine chiar în fața lui Kara. Dar acum își va spune și el părerea. Însoțit de șeful pazei, s-a dus să-l vadă pe Szücs în celulă. Stînd indiferent, pe marginea patului, Szücs nu i-a acordat nici o atenție lui Bálint.

— Tot n-ai nimic de spus, Szücs Tibor ? îl întrebă maiorul.

— N-am, spuse acesta și se ridică plictisit

— Eu credeam că vrei să-ți descarci conștiința.

Bărbatul își plimbă privirea întunecată de la perete la maior și invers, fără să scoată un cuvînt.

— Dacă te răzgîndești, bate în ușă. Îți voi da hîrtie și creion, și-ți vei putea ușura sufletul.

— O să mă gîndesc.

Cînd au deschis ușa celeilalte celule, fata a sărit ca arșă de pe pat. Cele cîteva ore petrecute în celulă o dărimaseră. Avea părul despletit, fața îi era obosită, ochii încercănați.

— Vă rog frumos, spuse șoptind, eu nu știu nimic, eu nu știu nici măcar faptul că Tibor... Deodată tăcu, ochii îi jucară în lacrimi și începu să plîngă în hohote. Căzu pe pat, ghemuindu-se ca un arici, își ascunse fața în mîini și nu i se mai văzu decît spatele zguduindu-se de plîns și părul roșcat răvășit.

— Aveți grijă de ea, spuse Bálint, după ce au închis ușa celulei. Nu cumva să facă vreo prostie.

Pe coridorul strîmt, răsună plînsul disperat al fetei.

Au intrat la Szalai Géza. Inginerul stătea ca o stană de piatră, rezemat de peretele celulei. Se uită speriat la Bálint.

— Cînd ați prins-o pe Bea ? întrebă cu o voce înceată și tremurătoare.

— Ce te face să crezi că am prins-o ?

— Nu mă crede nebun. Îi recunosc vocea. Plînsul. Ați bătut-o ? Cum ați îndrăznit să dați în ea ?

— Pe dumneata am să te plesnesc, dacă nu te porți ca lumea, spuse Bálint. Gunoioule ! Cum îndrăznești să-mi vorbești pe tonul ăsta ?

Szalai începu să urle cu toată forța, în speranța că Bea îi va recunoaște vocea și va „înțelege“ mesajul.

...Vara trecută, la Livorno, într-o noapte Mennel i-a spus lui Szalai :

— Nu vreau să te păcălesc. Trebuie să fii conștient că această activitate comportă și riscuri.

— Știu la ce mă angajez, a răspuns mîndru inginerul. Pentru viitorul meu îmi asum orice risc. Îți închipui că nu vreau să cad...

— Bineînțeles, a fost de acord Mennel. Dar asta nu depinde numai de tine. Natural, voi face totul ca să-ți poți desfășura activitatea în condiții cît mai puțin riscante. Tocmai de aceea am decis să nu acționezi împreună cu Bea. N-aveți voie să știți unul de misiunile celuilalt. Tu vei continua să faci pe logodnicul gelos ; în felul acesta, multe acțiuni nu vor mai bate la ochi.

— Înțeleg. Și cu cine voi ține legătura ?

— Periodic îți va telefona cineva. Să fii foarte atent la ce-ți va spune. De la el vei afla dacă vrea să se întâlnească cu tine și unde. Mennel umplu paharele cu Calvados și băură. Va spune : „Vreau să vorbesc cu domnul Wagner“. Vei întreba : „Ce număr ați format, domnule ?“ Răspunsul lui va fi un număr. Întotdeauna alt număr. Numai suma primului cu ultimul va fi totdeauna cifra nouă. Înțelegi ? Deci poate fi și unu plus opt, doi plus șapte și așa mai departe. Cele două numere din mijloc, adunate, vor indica ora la care te vei întâlni cu el pe Insula Margareta,

în fața Hotelului Grand. Dacă, de exemplu, la întrebarea ta va răspunde că a chemat două sute patruzeci și nouă opt zero șapte...

— Asta înseamnă, l-a întrerupt Szalai, că doi plus șapte fac nouă și ne întâlnim la ora cinci, deoarece nouă plus opt fac șaptesprezece, adică ora cinci după-masă. După acest mesaj, putem să ne întâlnim numai pînă la ora șase.

— Nu, îl corectă Mennel, deoarece în cazul cînd cel de al treilea număr este zero, se va adăuga și numărul care-l precede. De exemplu, opt sute douăzeci și trei nouăzeci și unu. În acest caz, opt plus unu este nouă, adică s-a prezentat omul meu ; douăzeci și cu trei din celălalt grup de cifre fac douăzeci și trei, adică întâlnirea va avea loc în fața la Grand Hotel sau la parcare la ora unsprezece noaptea.

— Și cum îl recunosc pe omul tău ?

— Trebuie să-i recunoști mașina, spuse Mennel. Nu după marca mașinii, ci după însemnul firmei Hanza, aplicat pe geamul din spate. Mennel scoase din portvizit o matrită de mărimea unei palme, pe care se vedeau clădirile specifice orașului medieval Hanza, iar în planul al doilea marea și un far. Dedesubt se putea citi : Hanza—Hamburg. Acesta e însemnul, spuse Mennel. Și continuă : Portiera din dreapta va fi deschisă. Intri în mașină și-l aștepti pe omul meu, dacă lipsește în momentul respectiv, dar, după instrucțiunile pe care le are, se va afla precis acolo. Îl vei recunoaște după cravata de un albastru închis, cu buline, pe care o va purta de fiecare dată. Dacă nu poartă cravată cu buline, înseamnă că ai de-a face cu un provocator. S-ar putea ca omul meu să nu fie bărbat, ci femeie, dar și în acest caz va purta cravată albastru închis cu buline sau un fular de aceeași culoare și tot cu buline.

Szalai era plăcut impresionat de această organizare prevăzătoare. I-a și spus-o lui Mennel, care primi cu modestie aprecierile lui.

— Încă ceva trebuie să-ți bagi bine în cap, a adăugat neamțul. Cu toate precauțiunile luate, s-ar putea, totuși, ca în urma unei întâmplări sau trădări să cazi. Noi am instruit pe toți oamenii noștri ca în celulele poliției să facă scandal. E nevoie de aceasta pentru a le aduce la cunoștință celor care, eventual, au căzut mai înainte, că încă unul

de-ai noștri se află acolo. Esențialul este ca, în cursul acestei izbucniri isterice, între insultele proferate, o dată sau de două ori, să figureze, sub o formă sau alta, și frazele : „Omorîți-mă în bătai ! Nu știu nimic ! Puterea este în mîinile voastre !“ Aceasta înseamnă că n-ai făcut nici o declarație, iar camarazii tăi trebuie să fie de asemenea fermi. Dacă unul dintre aceștia va înțelege mesajul tău, va urla : „Mi-e rău ! Chemați doctorul !“ Bineînțeles, a continuat îngîndurat Mennel, s-ar putea ca după această izbucnire să te alegi cu cîteva palme. N-ai ce face, astea sînt riscurile meseriei.

— Înțeleg, a spus Szalai. Acum, mai trebuie să aflu un singur lucru, la care te rog să-mi răspunzi sincer.

— Spune, bătrîne.

— Dă-mi cuvîntul de onoare că între tine și Bea n-a fost nimic.

— Îți dau cuvîntul meu. N-aș vrea să mă înțelegi greșit. Bea într-adevăr a petrecut o noapte la mine, timp în care am pregătit-o pentru o acțiune importantă. Pentru ce acțiune, nici măcar tu nu trebuie să știi. Nu ai voie să știi...

Szalai se uită în ochii furioși ai lui Bálint și începu să urle cît putu mai tare :

— Snopește-mă în bătai ! Omoară-mă ! Nu știu nimic ! Poți să faci cu mine ce vrei. Puterea este în mîinile voastre ! Omorîți-mă în bătai !

— Taci din gură ! scrișni Bálint, apucîndu-l de guler. Cu mare greutate reuși să se abțină să nu-l plesnească. Ești un om de nimic, îi zise scîrbit, luînd mîna de pe el.

Szalai tăcu. Ochii i se umplură de lacrimi.

— Vă rog să nu fiți supărat, șopti tremurător, dar nervii mei au cedat.

Între timp, însă, aștepta atent un răspuns. Nu trebui să aștepte mult. Se auziră bătai în ușa unei celule. Bea strigă :

— Mi-e rău ! Chemați doctorul !

„N-am fost deloc inspirat cu vizita asta, se gîndi Bálint. Dacă nu-i potolim, smuciții ăștia isterici vor provoca o dezordine cum nu s-a mai pomenit, în rîndul deținuților.“ Noroc că oamenii de pază au intervenit rapid. Bea a încetat să mai țipe. Maiorul nici nu bănuia că urletele fetei

il liniștiseră complet pe Szalai. Inginerul părea complet dărîmat. Se așezase morocănos pe pat, chibzuind de fapt la ce avea de făcut. Nu mai încăpea nici o îndoială că rețeaua lor căzuse. Dar, după cum decurgeau lucrurile, deduse că poliția n-a reușit să pătrundă prea adînc în dispozitivul lor. Se vede că nu dăduseră de urma Silviei, nu știau unde s-o caute. Nu-ncăpea îndoială că, dacă ar fi căzut și „ea“, poliția n-ar fi întîrziat s-o confrunte cu el. Prin urmare, nu era pierdută orice speranță că va scăpa. Dar cum să procedeze ? Să facă o depoziție prin care să recunoască totul și să ceară clemență ? S-o trădeze pe Silvia ? Nu se poate. Aici nu e vorba numai de Silvia, ci de mulți alții, nici el nu știa cîți, care aveau încredere în el. Deodată îl năpădi un val de amărăciune. La drept vorbind, Mennel ar merita să i se demaște agenții. Își spuse apoi că probabil nu mai era în toate mințile dacă putea gîndi așa despre individul acela spurcat : ca și cum ar mai fi în viață. Trădarea nu l-ar mai putea atinge. Mennel nu mai există, dealtfel, nu e nici un păcat, și-a meritat soarta. În schimb, el, Szalai, a fost păcălit îngrozitor. Mennel l-a tras pe sfoară. Și el, tîmpitul, l-a crezut. A contat pe cuvîntul lui că n-a avut relații intime cu Bea. Își aminti de întîlnirea din luna martie cu Helga. Totul a decurs normal, conform instrucțiunilor : apelul telefonic, întîlnirea. În fața Hotelului-Grand a descoperit imediat mașina. Helga stătea la volan. Părea cam de douăzeci și cinci de ani, era blondă, cu ochi albaștri și vorbea o franceză perfectă. Conducea foarte bine. Pînă la Szentendre i-a comunicat femeii datele cerute. Nu era vorba de lucruri cîtuși de puțin dificile. Mennel și ai lui erau curioși să afle care sînt întreprinderile care participă la producția de armament și dacă are cunoscuți acolo. I-a și spus tinerei femei că, probabil, cei de la Hamburg știau mai bine ca el care erau întreprinderile respective. În consecință, ar putea să-i îndrepteze și lui misiuni mai importante.

— Știi, sigur că știi, spuse Helga. Dar la noi este o regulă ca autenticitatea fiecărei date să fie verificată... Verificarea este foarte importantă.

— Înțeleg, spuse el.

A întrebato apoi ce sarcină va avea pentru viitor.

— La prima vedere și aceasta va părea ușoară, spuse femeia. Dumneata ai menționat cunoscuții pe care îi ai în uzinele respective. Acum va trebui să faci o caracterizare amănunțită a fiecăruia. Ce fel de oameni sînt, dacă au pasiuni, dacă prezintă încredere din punct de vedere politic, dacă circulă prin Occident, și așa mai departe.

Szalai n-a întrebat-o pentru ce erau necesare aceste date, știa regulile jocului. Mennel și ai lui adună cu deosebită sîrguință orice date compromițătoare despre cei care lucrează în industria de armament. Cînd cineva devine interesant, ca să-l atragă, se înarmează la rîndul lor cu toate aceste date. Trebuia să recunoască faptul că se lucra cu precauție și inteligent. Cine s-ar putea gîndi că nemțoaica aceasta blondă și atît de drăguță este agenta lui Viktor Mennel ? Nimeni. Helga Wolf a venit la Budapesta să studieze pinacotecile, deoarece strînge material documentar pentru teza de doctorat. Această fetișcană din Hamburg studiază influența Renașterii asupra artei plastice ungare în epoca feudală, și în teza ei de doctorat vrea să demonstreze existența acestei influențe. De ce să nu o creadă cei în drept ? Cine știa, de exemplu, că diplomatul suedez Jarring vorbea foarte bine ungurește ?

Mai tîrziu s-au oprit la Esztergom, ca să se odihnească. S-au așezat la o masă, în semiumbră, într-o cafenea. Fata părea îngrijorată. A întrebat-o dacă a vizitat vreodată muzeul bisericii din Esztergom.

— De două ori, spuse Helga. Este extraordinar. Am fost și la Pannonhalma. Am cules informații foarte interesante.

Helga bău un ceai fierbinte, iar el o cafea. Szalai tresări deodată la gîndul : ce s-ar întîmpla dacă ar fi legitimați acum ? Ce ar spune, dacă ar fi întrebați de unde se cunosc ?

— Așa e, am uitat să ne înțelegem în acest sens, spuse fata, cînd i-a atras atenția asupra omisiunii care putea deveni fatală. Ne-am cunoscut anul trecut la Livorno, în ziua de zece august. Amîndoi am stat la hotelul „Razele soarelui“. Dumneata la etajul unu, Beă și mama ei la etajul doi. Eu locuiam la etajul trei.

— Într-adevăr ai fost acolo ?

— Am fost. Credeam că știi.

— N-am știut. Dar dacă așa este, ar trebui, poate, să mai știu câte ceva despre dumneata.

— Numele mi-l știi. Stau la Hamburg. Părinții locuiesc la Bonn. Tatăl meu este secretar de stat la Ministerul de război. Altceva : Viktor este logodnicul meu.

— Nu știam. Ce bine că mi-ai spus, se bucură el și începu să rîdă. Mi-ai luat o piatră de pe inimă. Eu eram convins că, la Livornò, Bea m-a înșelat cu Mennel. Atît de tare mă rodea gelozia, că aș fi fost în stare să-l omor.

— Și n-au avut relații intime ? întrebă fata.

— Nu. Mennel și-a dat cuvîntul de onoare. Iar dacă mă uit la dumneata, înțeleg că logodnicul dumitale n-ar avea nevoie să...

— Chiar atît de cretin poți să fii ? îl persiflă fata. Nu mi-aș fi închipuit. Și-a aprins o țigară. Privirea ei se întunecase. Viktor este un om de nimic, i-a destăinuit Helga. Este un specialist desăvîrșit, dar ca om este un gunoi. Dacă nu l-aș iubi atît de mult, dacă nu mi-ar fi așa de drag, de mult i-aș fi sucit gîtul. Ei bine, află că au avut relații intime. Viktor te-a mințit. De ce crezi că, pe cîncisprezece august, așa, pe nepusă masă, ați plecat de la Livorno ? Pentru că eu am cerut acest lucru. I-am prins în flagrant delict. Și dacă vrei să știi totul, pot să-ți spun că și în momentul de față Viktor corespundează cu logodnica dumitale.

În acel moment, lui Szalai i s-a părut că se deschide pămîntul și-l înghite. Se gîndea la Mennel cu o ură fără margini și, în acel moment, ar fi fost capabil să-l ucidă fără nici o remușcare. Încă în seara respectivă a palmuit-o pe Bea reproșîndu-i că l-a mințit. Ea a recunoscut totul.

— Așa stînd lucrurile, eu unul am terminat cu acest joc, i-a spus el hotărît. Nu sînt tîmpit de tot. Și, dacă mă mai întîlnesc cu lepra aceea, îl desființez.

Mai tîrziu, în pat, s-au împăcat. Bea era mai deșteaptă ca el.

— Am păcătuit față de tine, s-a sclifosit ea. Iartă-mă, crede-mă, numai pe tine te iubesc. Mennel nu reprezintă pentru mine mai mult decît un pahar cu apă pentru un om însetat. Și mai gîndește-te la ceva, iubitul : carnetul de cecuri se află în buzunarul lui. Îl putem urî pe el, dar n-avem voie să ne pierdem capul. Ne-am decis că nu vrem să trăim aici. Greșesc cumva ?

— Nu.

— Acum sîntem în mîinile lui. Peste un an, însă, vom fi liberi. Vom avea atîția bani, încît vom putea începe o viață nouă. Și nu una prăpădită.

— Asta este adevărat. Dar eu, cu lepra aceea, nu mai lucrez nici în ruptul capului.

— Nu fi cretin, iubitule. Mennel nu reprezintă decît o roțiță din angrenaj. Noi nu lucrăm pentru Mennel, ci pentru aceia pe care îi slujește și Mennel.

Pînă la urmă a recunoscut că Bea avea dreptate. Dar gelozia a continuat să-l roadă. De fapt, nu era gelos numai pe Mennel, ci și pe Szücs Tibor, deși Bea i-a explicat că Szücs nu era amantul ei, ci numai legătura. Tibor îndeplinea o misune importantă și ea trebuia să lucreze împreună cu el. Szalai nu știa nici acum dacă între ei au existat legături amoroase. Bea a continuat să nege, iar Szücs n-a recunoscut nimic...

Szalai s-a ridicat și a început să se plimbe prin celula strîmtă. Pe coridor era liniște, nu se auzeau nici pașii paznicului. Măcar de-ar putea vorbi cu Bea. Avea remușcări. Sărmana fată ! Ce bătaie a putut să-i tragă atunci cînd a găsit scrisoarea lui Mennel ! Bineînțeles, nu-i putea ieși din minte ce i-a spus Helga despre Mennel. Parcă o auzea din nou pe nemțoaica aia blondă și frumoasă : „Chiar atît de cretin poți să fii ?... Viktor era un om de nimic.“ Într-adevăr. A fost un om de nimic. A negat, pur și simplu, că s-a întîlnit cu Bea. Este totuna ! Acum este totuna, Mennel nu mai există, nu mai are de ce să fie gelos pe el ; trebuie să decidă însă, ce să facă. Au găsit ilustrata Silviei, dar prea mult folos de pe urma ei nu pot avea, dacă el continuă să nege. Iar pe Silvia n-o trădează, deoarece este singura persoană care l-ar mai putea ajuta. Numai să nu-și piardă capul. Trebuie să se gîndească la toate, calm, stăpînit. Dacă Bea cedează și începe să facă declarații, va trebui să nege în continuare, deoarece nu pot dovedi nimic în privința lui. Nu va recunoaște că a făcut spionaj. Va susține povestea cu gelozia. Deodată îi veni o idee salvatoare. Se duse la ușa celulei și începu să bată cu putere. Paznicul privi pe gemuleț :

— Ce vrei ? îl întrebă încet, neprietenos.

— Vreau să vorbesc cu domnul maior. Spune-i că este foarte urgent. Grăbește-te, te rog.

Peste zece minute l-au condus la Bálint, care încă se afla în secție.

— Ce vrei, Szalai ?

— Aș vrea să fac o depoziție.

13

Braun porni instalația de aer condiționat și se uită pe furiș la fată. Helga stătea indiferentă în fotoliu și fuma. Nu părea că pierderea logodnicului ar fi afectat-o în mod deosebit, remarcase el.

Cu pași apăsați, se duse înapoi la birou și se așază. În realitate era foarte prost dispus : cu câteva ore în urmă primise știri alarmante de la Schleissig. Herzog și amicul lui nu s-au prezentat la ora convenită. Tăcerea lor însemna că n-au reușit să-l lichideze pe Huber. Convingerea lui intimă era că Herzog și Jellinek au căzut. Lui Schleissig nu i-a suflat însă nici un cuvânt. Mai era și această scrisoare. Se uită la plicul de pe birou. Dovedea că nu totul era în ordine în privința lui Mennel. Își aprinse un trabuc.

— Ai călătorit bine ? o întrebă pe fată.

Helga avea fața bronzată, iar ochii albaștri străluceau viu pe acest fond de culoarea ciocolatei.

— Da, am călătorit foarte bine. Chiar aveam nevoie de această odihnă. Nervii mei erau foarte obosiți.

— Când ai aflat tragedia ?

— Aseară, pe aeroport. De la tatăl meu.

— Te rog să primești condoleanțele mele, spuse Braun.

— Mulțumesc... dar nu mă ajută cu nimic. Când va avea loc înmormântarea ?

— Săptămîna viitoare.

Fata trase mai aproape scrumiera, pe care își așeză țigara, apoi scoase din geantă o batistă frumos brodată. Cu mișcări fine și-o apropie de nasul frumos.

— Știți ceva precis despre această tragedie ? întrebă și puse la loc batista în geantă.

— Știm multe lucruri, dar și mai multe sînt presupunerile. Sincer vorbind, chestiunea este destul de complicată și unele elemente sînt de neînțeles.

— Cine l-a omorît pe Viktor ?

— Nu știu.

Helga privi în gol. Trase un fum în piept și îi dădu drumul încet. Își îndreptă privirea spre Braun.

— Aș vrea să întreb ceva, spuse încet. Întrebarea mea nu se adresează șefului, ci prietenului familiei mele. Egon, ar fi bine dacă mi-ai răspunde sincer.

— Bineînțeles, Helga. Pentru noi, asta e o datorie reciprocă.

— Cînd ați decis că Viktor trebuie să plece în Ungaria ?

— Atunci cînd ne-am decis asupra acțiunii Silvia. Așteaptă. Îți spun cu exactitate. Se gîndi cîteva momente. La sfîrșitul lunii mai. Atunci am decis ca Viktor să plece în Ungaria.

— I-ați comunicat ?

— Natural.

— Canalia ! spuse fata cu ură. Ticălosul. Și-a meritat soarta. A jurat că, orice s-ar întîmpla, nu va pleca în Ungaria. A jurat acum trei săptămîni. Acum pricep de ce m-a convins să plec în insulele Bermude.

Cu mișcări nervoase, Helga își stinse țigara.

— Am impresia că ne-a păcălit crunt, ticălosul. Da, Egon. Și pe dumneata, și pe mine.

Braun simțea că aceasta este clipa psihologică cînd îi poate arăta fetei scrisoarea. Întrucît acum Helga se gîndea cu ură la Mennel, decepția și amărăciunea o puteau determina să spună totul cu sinceritate. Luă scrisoarea de pe masă și i-o dădu.

— Am găsit-o în apartamentul lui Mennel, spuse. Citește-o.

Helga luă scrisoarea. Se uită cu atenție la literele lunguiețe și începu să citească :

„Scumpul meu Viktor,

M-am bucurat de ultima ta scrisoare. Prietenul tău este într-adevăr amabil, deoarece mi-a promis că va trece pe aici ca să-ți poată aduce răspunsul meu. Îți scriu deschis, avînd convingerea că scrisoarea nu va fi citită de altcineva, în afară de tine. În sfîrșit, după luni de zile, ne vom putea întîlni iarăși. Asemenea unei școlărițe, de-abia aștept clipa aceea și număr zilele care au mai rămas pînă la revederea noastră. Conform ordinelor tale, am luat de pe acum toate măsurile. Am primit deja răspunsul de la Banca Națională. Răspuns pozitiv. Drept urmare, am înaintat cererea de pașaport. Cred că, pînă vei sosi tu la Budapesta, îl vei avea. Vizele le vei aranja tu. Mă întrebi unde m-aș stabili cu cea mai mare plăcere. Cu tine, oriunde. Vom pleca acolo unde te vei simți în cea mai mare siguranță. Pentru mine, securitatea ta este mai importantă ca orice. Tibor a făcut o treabă extraordinară, a strîns anumite materiale — cu foarte multe eforturi și nu cu puține riscuri, e adevărat — la care nici nu visai. Scumpul meu, trebuie să-ți mărturisesc ceva : Tibor e convins că sînt îndrăgostită de el. Dacă vă veți întîlni, te rog nu-l deziluziona, deoarece, săracul băiat, numai pentru «această dragoste mare și dezinteresată» și-a asumat toate riscurile. De fapt mi-e tare milă de el, este un om nenorocit, care merita să aibă parte de o soartă mai bună. Vreau să-ți aduc la cunoștință că logodnicul meu a aflat de legătura noastră. Este gelos. Ferește-te, deoarece Géza își pierde repede capul și atunci este în stare de orice lucru îngrozitor. Nu mă gîndesc că te-ar trăda, este prea deștept pentru a nu-și da seama că, în felul acesta, s-ar autotrăda. Cel mai bine ar fi dacă nu v-ați întîlni. Din păcate, indiscreția a săvîrșit-o domnișoara Helga. Sărăcuța de ea, este la fel de geloasă ca și Géza. Eu o înțeleg, este extrem de dureros cînd dragostea unei femei nu este împărtășită. Nu sînt supărată pe ea, cu toate palmele pe care le-am primit de la Géza. Biata Helga s-a gîndit, probabil, că prin bătăile pe care le voi suporta de la logodnicul meu, în asemenea situații o fiară, va reuși să distrugă dragostea pe care ți-o port. Dumnezeuule, ce proaste sînt femeile îndrăgostite ! În ultimul timp m-am gîndit mult, dacă n-ar fi fost mai bine ca încă din vara trecută s-o fi rupt cu

Géza. Dacă ai ști cât mă plictisește și ce scîrbă mi-e de el. Doar pentru tine continui să joc teatru. Sper totuși că nu va mai dura mult. Ar fi foarte bine dacă nu te-ai întîlni cu el. Mi-e teamă pentru tine, scumpule. Te aștept. Mult de tot. A ta, Bea.“

Helga scăpă scrisoarea din mînă.

— Am fost logodnica lui Viktor, spuse, dar, după toate astea nici măcar la înmormîntarea lui nu mă voi duce. Nu-nțeleg, însă, de ce n-a distrus scrisoarea. De ce a ținut s-o păstreze ? Era așa de sigur de ceea ce făcea ?

— Știi cine este această Bea ? întrebă Braun.

Fata dădu din cap. Avea gura uscată și simțea că n-ar fi în stare să scoată un singur cuvînt. Luă paharul plin cu Coca-cola și bău cîteva înghițituri. Se simțea ceva mai bine. În mintea ei apărură imaginea fetei bronzate, cu corp splendid și cu părul arămiu, bogat revărsat pe spate.

— O cunosc, spuse. Mă miră că voi nu o cunoașteți.

— Ar trebui s-o cunoaștem ?

— Neapărat. Bea era agenta lui Viktor.

Fata își îndreptă privirea spre Braun.

— Nici doctorul Huber n-a spus nimic despre ea ?

— Huber ? Braun se uită mirat la fața bronzată a fetei : Huber o cunoștea ?

— O cunoștea. Anul trecut, în august, a fost și el la Livorno.

— Foarte interesant. N-am știut nimic, spuse sincer Braun. În sinea lui se gîndea înciudat că a fost dus de nas ca un novice. Dragă Helga, mi-ai putea povesti și mie, așa, ca unui prieten, ce știi despre această istorioară curioasă ? Nu te rog în mod oficial.

Fata aprinse o țigară.

— Știi, cine l-a omorît pe Viktor ? întrebă.

— Nu știu.

— Szalai Géza. Ridică scrisoarea și o așează pe biroul lui Braun : Da, el, „fiara“, logodnicul acestei Bea. Dar ca să înțelegi mai exact, trebuie să-ți povestesc totul, de la un capăt la celălalt. La începutul lui august, anul trecut, Viktor a spus că trebuie să plece pentru trei săptămîni la Livorno.

— Într-adevăr. A avut întîlnire cu cîțiva agenți unguri. Între aceștia era și Szalai Géza. Numărul lui, în evidența noastră, este G-16.

— Da. Dar dacă te vei uita în materiale, se afirmă că Viktor l-a racolat pe Szalai în o mie nouă sute șazeci și șapte, la Paris. Afirmatia nu corespunde adevărului. În șazeci și șapte Szalai n-a fost la Paris. Kürthy Bea împreună cu mama ei au fost acolo. Viktor a racolat-o pe fată, dar dumitale, Egon, ți-a raportat altceva. Bea a fost cea care l-a convins pe logodnicul ei, după ce s-a întors în Ungaria. Toate acestea le-am aflat de la Szalai în martie, anul acesta. Deci, s-a întâlnit pentru prima dată cu Szalai anul trecut, la Livorno. Szalai Géza se afla în Italia împreună cu logodnica lui, ca turist. Îi însoțea mama fetei. Stăteau la hotelul „Razele soarelui“. Lucrurile au luat o asemenea întorsătură, că pe doisprezece august a trebuit să plec la Livorno. Am vrut să-i fac o surpriză lui Viktor. Cheia de la camera lui nu era la recepție. N-am acordat nici o importanță acestui amănunt.

Viktor, ca măsură de precauție, nu lăsa niciodată cheia la recepție. Atunci mi-a venit o idee nebună : să-i fac o surpriză. I-am dat femeii de serviciu patru sau cinci sute de lire și mi-a împrumutat dublura cheii de la camera lui Mennel. Helga făcu o scurtă pauză, bău și continuă : L-am găsit făcând dragoste cu fata. Atunci n-am făcut nici un scandal. M-am urcat în camera mea. Peste zece minute Viktor era la mine. Să-ți povestesc ce am simțit atunci ? Cred că ți dai seama. Viktor s-a dat de ceasul morții să mă convingă că era vorba de o misiune oficială, importantă..., că a fost nevoit să se supună, lădorința fetei. N-am acceptat nici o explicație. I-am cerut să părăsească încăperea. Mi-am scos verigheta și i-am aruncat-o în față. „Află, i-am spus, că ți-ai încheiat cariera și, după toate astea, nu voi mai face nimic ca să te scap de închisoare“.

— De închisoare ? întrebă curios Braun. Îi reveniră în minte cele spuse cu puțin înainte de Helga : „...,lucrurile au luat o asemenea întorsătură, că pe doisprezece august a trebuit să plec la Livorno“.

— Da, de închisoare, spuse fata. Nu întâmplător am plecat la Livorno, ci din însărcinarea tatălui meu. Tatăl meu are un prieten american. Este funcționar superior la F.B.I. Cu două zile înainte de a pleca, i-a făcut o vizită tatălui meu. În mod discret, i-a adus la cunoștință că, de mai mult timp, urmăreau o bandă care se îndeletnicea cu contra-

banda de stupefiant. Contrabandiștii transportau cantități mari de hașiș, LSD, marijuana și nu mai știu ce în Europa. Firele au adus la anumiți ofițeri americani care staționează pe teritoriul Germaniei. Oamenii FBI-ului au arestat în secret doi ofițeri — un căpitan și un maior — și i-au făcut să dispară. N-au negat nimic. La prima audiere au declarat că, la transportul stupefiantelor, participă și un ofițer german de Informații, Viktor Mennel. Poți să-ți închipui stupefacția tatei. John Cohlen este un om cinstit. L-a căutat pe tata, deoarece, după cum spunea, afacerea era delicată, avînd în vedere că Viktor era logodnicul meu. Cei de la „Spiegel“ ar face un mare târăboi dacă afacerea ar deveni publică. L-a rugat pe tata să vorbească cu Viktor. Dacă Viktor îi va destăinui lui Cohlen legăturile sale, atunci FBI-ul, din considerație pentru noi, va uita că Viktor a fost amestecat în această afacere...

Braun ascultase cu atenție, iar cînd fata, puternic marcată de amintirile evocate, făcu o nouă pauză, întrebă :

— Pînă la urmă, i-ai spus lui Mennel despre ce era vorba ?

— Numai seara tîrziu, spuse Helga. În momentul acela eram într-o asemenea stare sufletească, încît nici nu mă puteam uita la el. Serveam cina în cameră, cînd m-a vizitat Otto Huber. Era politicoș, calm, cu o voce liniștită. Și-a cerut scuze că m-a deranjat și mi-a spus că mă roagă foarte mult să-l ascult. În acel moment eram mai liniștită și începea să mă intereseze ce au mai inventat. Huber a recunoscut că revolta mea era îndreptățită, deoarece toate aparențele pledau împotriva lui Viktor. Numai că aici era vorba de pregătirea unei acțiuni de cea mai mare importanță în Ungaria, în care fata aceea avea unul dintre rolurile principale. Din păcate — ce să-i faci, cîteodată mai intervin și asemenea neprevăzute — Kürthy Bea nu a acceptat să execute misiunea care-i revenea, decît cu condiția ca Viktor să întrețină relații amoroase cu ea.

— Huber ți-a expus și planul acțiunii din Ungaria ? întrebă Braun, începînd să bănuiască unde se înnodau ițele.

— Mi-a povestit o istorie destul de confuză. A amintit ceva despre niște bijuterii extrem de valoroase care au fost ascunse în timpul celui de-al doilea război mondial de un

ofițer german într-o vilă din Ungaria. Aceste bijuterii ascunse trebuie să fie obținute cu ajutorul fetei.

— Huber a dat și vreun nume ?

— Nu. N-a dat nici un nume. A spus doar că dumneata cunoști afacerea. Știai, într-adevăr ?

— Știam, spuse Braun. Numai că fata nu avea nici un amestec în povestea cu acele bijuterii. Te-au mințit și Huber, și Mennel. Dar despre asta vom vorbi mai târziu. Până la urmă te-ai împăcat cu Mennel ?

— N-am avut încotro, răspunse Helga. Viktor a venit la mine în cameră. Mi-a spus același lucru ca și Huber. Am acceptat explicația cu condiția ca a doua zi să trimită fata acasă. Mi-a promis. Atunci i-am povestit istoria cu stupefiantele. Au urmat niște momente deplorabile. Lui Viktor i s-a făcut rău. De-abia am reușit să-l liniștesc. A doua zi s-a dus să vorbească cu tatăl meu. Eu am rămas la Livorno, unde mi-a încredințat anumite sarcini.

— Te-ai întâlnit cu Huber ?

— Nu m-am întâlnit cu el. Nici cu el, nici cu fata. Au plecat. Viktor s-a reîntors după două zile. Era de nerecunoscut. La început n-a spus nimic, nu făcea altceva decât să bea. Mai târziu a început să-l facă pe tata cu ou și oțet. Până la urmă am aflat ce s-a întâmplat. Tata împreună cu Cohlen i-au cerut să rupă orice relație cu mine. Viktor a promis că așa va face. Ulterior, tata mi-a cerut și mie același lucru. Bănuiam ce plan și-au făcut. Dacă vom rupe aceste legături, americanii vor avea mînă liberă să-l aresteze pe Viktor, cu ocazia unei călătorii întreprinse în străinătate. În acest caz, familia noastră n-ar mai fi fost implicată. N-ai cumva o băutură mai tare ? întrebă fata.

Braun puse pe masă o sticlă de coniac. Helga bău cu nesaț. Coniacul parcă o liniști. Vorbi mai curgător.

— Ne întîlneam pe ascuns. Pe tata îl șantajam spunînd că, dacă Viktor pățește ceva, voi face scandal. Dar nu s-a întîmplat nimic. Îți aduci aminte, cred, că Viktor învența mereu cîte un motiv pentru a fi reținut în țară, astfel că n-a mai plecat deloc în străinătate. Știa că oamenii lui Cohlen erau cu ochii pe el. Bineînțeles, n-a rămas un secret pentru tata că numai oficial am rupt-o unul cu celălalt. Cu patru săptămîni în urmă, Viktor a fost la mine. Mi-a spus că dumneata vrei să-l trimiți în Ungaria pentru exe-

cutarea „operațiunii Silvia“. Nu mi-a plăcut acest lucru, eram geloasă. În martie, cînd am fost la Budapesta și m-am întîlnit cu Szalai Géza, am aflat că Viktor continua să corespundea cu fata. Poate că atunci am făcut cea mai mare prostie din viața mea. Mai știi ? rosti ea cu o vagă îndoială. Lui Szalai i-am spus că logodnica lui a fost amanta lui Viktor, iar pe el, logodnicul, l-au dus, pur și simplu, de nas. Nici nu mi-ar fi trecut prin cap că, de fapt, pregăteam sfîrșitul lui Viktor. Egon, mă înțelegi ? N-aveam de unde să știu, deoarece Viktor și-a dat cuvîntul că nu se va întîlni cu fata, iar acum trei săptămîni mi-a comunicat că a renunțat la călătoria în Ungaria, urmînd ca, în locul lui, să plece altcineva. În noaptea aceea am băut mult. În zori, Viktor m-a întrebat dacă am încredere în el. I-am spus că da. Atunci îl iubeam foarte mult, simțeam că n-aș putea trăi fără el. Viktor vorbea foarte lucid. Spunea că trebuie să decidem. Nu putem trăi mereu cu frica-n sîn. Aici sîntem urmăriți permanent. Planul lui era să părăsim Germania și să dispărem undeva, în America de Sud. Cum ? l-am întrebat. Nu poți să dispari așa, pur și simplu. El zîmbea plin de sine. „Totul este pregătit“, mi-a spus. De ani de zile are un cont deschis la o bancă din Elveția. Bineînțeles, nu pe adevăratul său nume, ci pe un altul, ce figurează pe documentele pe care și le-a pregătit în secret. Așa am aflat că Viktor își procurase documentele necesare pentru începerea unei vieți noi, legalizînd și „trecutul nostru“. Că întîi va pune mîna pe comoara ascunsă în Ungaria, apoi vom dispărea amîndoi.

— E clar, deci, că dumneata știai că va pleca în Ungaria.

— Știam. Mai înainte am mințit. Mi-a promis cu mîna pe inimă că nu se va întîlni cu fata. A reușit să procure planul acelei vile din împrejurimile Balatonului, unde ofițerul german a ascuns comoara. Mi-a arătat și schițele. Braun umplu din nou paharul fetei. Helga nu se lasă rugată și bău coniacul pînă la ultima picătură. Cu Viktor am discutat în cele mai mici amănunte planul fugii noastre. Ne-am înțeles ca eu, pe paisprezece iulie, să plec în insulele Bermude, iar el, a doua zi, în Ungaria. În cinci zile avea să termine misiunea acolo, iar pe douăzeci se va reîntoarce la Viena. De acolo, cu acte false, avea să ia imediat alt avion

și să ne întâlnim la Montreal. Conform acestei înțelegeri, în dimineața zilei de douăzeci eu eram la Montreal. L-am așteptat la cursa de la Viena. N-a venit. În dimineața următoare, eram din nou la aeroport. Nimic. Deveneam din ce în ce mai nervoasă. Patru zile la rînd am avut același program, pînă cînd am luat legătura cu societatea de transporturi aeriene. După cum știam, Viktor își reținuse un loc pentru data de douăzeci la cursa Viena—Montreal, pe numele de Fred O. Connor. Am cerut să mi se comunice ce s-a întîmplat de n-a venit. După cîteva ore am primit răspunsul că la nici una dintre societățile de transporturi aeriene din Viena nu s-a reținut vreun loc pe numele respectiv. Ca urmare, m-am reîntors. Ieri am aflat de la tata cele întîmplate. Asta e. Și arătînd spre scrisoarea de pe birou : Acum înțeleg totul. Și sînt sigură că Szalai Géza este cel care l-a omorît pe Viktor.

— Și eu cred la fel, spuse Braun, deoarece, conform misiunii pe care o avea, Mennel trebuia să se întâlnească cu Szalai.

Se ridică de pe fotoliu și se plimbă gînditor, uitîndu-se din cînd în cînd spre fată. „Helga este o făptură minunată, se gîndea, ar merita să te ocupi de ea. Bineînțeles, nu acum, ci mai tîrziu. În primul rînd trebuie clarificat ce s-a întîmplat, de fapt“. Se opri la fereastră și privi afară. Departe de tot, în port, se vedeau macaralele șantierelor navale.

— Helga, o întrebă după un răstimp, fără să se întoarcă. Pot conta în continuare pe dumneata ? Întreb, fiindcă știu că numai de dragul lui Viktor ai fost de acord să faci pe curiera. Viktor nu mai este, astfel că dumneata nu mai ești prin nimic legată de noi.

— Natural. La fel ca și pînă acum. Fără nici o obligație. Cu atît mai mult, cu cît bănuiesc că, pe undeva, și Cohlen cu ai lui sînt interesați în afacerea asta.

Braun se apropie de ea.

— Și eu am aceeași senzație. După convingerea mea, moartea lui Viktor nu a avut la origine numai gelozia.

— Egon, spune-mi, mie poți să-mi divulgi secretul, de ce Viktor a trebuit să se întâlnească personal cu Szalai Géza ?

Braun aprinse un trabuc. Se sprijini de birou și acum văzu de aproape de tot fața frumoasă a fetei.

— Mennel a plecat în Ungaria cu o misiune dublă : să pună mîna pe comoara ascunsă și să execute „acțiunea Silvia“. Una dintre condițiile acesteia din urmă era și întîlnirea cu Szalai. Conform planului, Szalai ar fi trebuit să preia cîțiva agenți de la unul dintre rezidenții noștri. Pot să-ți confirm că Bea și Szalai n-aveau nici un amestec în misiunea privind comoara ascunsă. Pentru noi nici nu era prea importantă.

— Deci, ținînd seama de toate acestea, doctorul Huber m-a mințit ?

— Și încă cum. Dintr-un motiv cît se poate de clar : cu această minciună voia să-l ajute pe Viktor. Logodnicul dumitale, evident, s-a plîns că l-ai dat afară, drept care, Huber, în maniera lui „genială“, a inventat întreaga poveste, pentru a-l salva, și a prezentat astfel lucrurile ca și cum nu se putea pune mîna pe comoară decît cu ajutorul acelei fete.

— Eu nu pot să înțeleg cum de n-ați știut voi nimic despre fata aceea.

— Eu cred că n-am știut, pentru că Viktor nu lucra numai pentru noi. Lucra și pentru alții, spuse Braun. Dar în scurt timp se va clarifica și acest lucru. Dacă această presupunere a mea se adeverește, atunci este evident că noi nu-i cunoaștem pe toți agenții lui Viktor Mennel. Din păcate, contrainformațiile noastre fac o muncă de mîntuială. Helga, aș vrea, însă, ca tot ce am vorbit acu, să rămînă strict între noi.

— Nu vrei să plec în Ungaria ?

— Deocamdată, nu. E destul de clar ce s-a întîmplat acolo. Am avut un eșec total. Huber a trădat. Lichidarea lui n-a reușit și, după toate probabilitățile, au căzut și oamenii noștri de acțiune. Cu toate că era atît de bine organizată, rețeaua noastră a suferit o pierdere serioasă. Du-te acasă, Helga. Odihnește-te. Dacă-mi permiți, într-una din serile următoare îți fac o vizită și atunci vom discuta proiectele de viitor.

După ce a rămas singur, Braun s-a întins comod în fotoliul larg. Se gîndea la Huber. Niciodată nu-i plăcuse.

Dacă ar fi absolut sincer cu sine, ar trebui să recunoască că Huber a fost singurul om în fața căruia nu s-a simțit niciodată în largul lui și care nu rareori îl făcea să-și piardă siguranța. N-a reușit să se apropie de inima și mintea lui. De multe ori ar fi vrut să știe la ce se gîndește Huber, ce planuri ascunde în capul lui. Niciodată nu polemiza cu el. La întrebările pe care i le punea, răspundea curgător, iar dacă nu era de aceeași părere cu el, îi comunica opinia sa cu politețe, neuitînd să adauge întotdeauna : „dumneata ești șeful, dreptul de a decide îți aparține“. Se aplecă, puse dictafonul în funcțiune și ceru ca Schleissig să vină la el.

Întîi august cădea într-o vineri. În această zi era aniversarea zilei de naștere a lui Salgó Oszkár. N-a fost o aniversare prea reușită, deoarece de-abia dimineța el și Felméri s-au întors acasă, de la Füred, și erau atît de obosiți că imediat s-au culcat. S-au trezit tîrziu, după-masă. Lui Salgó nu-i era foame. În schimb Felméri a mîncat cu o poftă de lup. Bătrînul se plimba prin grădină ca să-și limpezească gîndurile. Stabiliseră multe legături, dar aveau prea puține dovezi cu care să-și poată demonstra fără echivoc presupunerile făcute. Trebuie creată o asemenea situație — se gîndea — ca vinovatul să se demaște singur în fața tuturor. Un timp se plimbă pe lîngă gardul despărțitor dinspre familia Tábori. Din cînd în cînd, mai arunca o privire în grădina acestora, astfel că văzuse cînd Kázmér și profesorul plecaseră pe faleză. Ajungînd pe panta grădinii, îi văzu pe Blanka și pe doctorul Huber. Stăteau în partea de nord-vest a vilei, sub nucul cel bătrîn — femeia pe un șezlong, iar Huber pe un scaun de grădină. Bucuros ar fi ascultat bătrînul discuția dintre cei doi. S-a dus mai încolo, ferindu-se de căldura dogoritoare, la umbra unui castan sălbatic. I se păru că ușa garajului era deschisă. Privi un timp, apoi deschise cu băgare de seamă poarta grădinii și, cu pași liniștiți, se îndreptă spre garaj. După vreo jumătate de oră, stătea pe terasa umbroasă, înfulecînd cu poftă gustarea de după-masă. Sosi maiorul Bálint. Liza îl invită și pe el la masă. Tînărul nu așteptă să fie rugat de două ori. Se așeză, își tăie o bucată mare de cozonac cu stafide și începu să mănînce cu poftă.

— Scumpa mea Liza, o întrebă el în glumă, merită oare acest hodorog bătrîn să-i dai cozonac cu stafide ?

— Scumpul meu, astăzi își aniversează ziua de naștere, spuse Liza. De fiecare dată, în această zi, are la gustare cacao și cozonac cu stafide.

— Ziua de naștere ? Extraordinar ! În comună circulă vorba că...

— Continuă, dacă tot ai început să spui, zise Salgó.

— Probabil, steaua mea, a vrut să spună, că pe tine te-a adus pe lume soarele...

— Și niște animale blinde m-au hrănit, pînă cînd m-a găsit și m-a înfiat mama Salgó, așa cum a făcut Blanka cu copilul Kázmér...

— ...Spre supărarea și marea neșansă a mătușii Liza, adăugă maiorul rîzînd.

Fața lui Salgó strălucea de sudoare. Era la fel de bine dispus ca și maiorul. Gluma acestuia nu-l supărase cîtuși de puțin.

— De ziua lui, nu-și mai încape-n piele, zîmbi Liza. Spune-mi, te rog, dar pe cuvîntul tău de onoare, voi, acolo, în Veszprém, ați văzut vreodată, în viața voastră, niște diversioniști adevărați ? Ei bine, dacă n-ați văzut, puteți să-mi sărutați mîna, fiindcă eu v-am prins doi, doi diversioniști veritabili.

Bálint puse căna goală pe masă și scutură firimiturile de pe pantaloni.

— Atunci cînd puștiu-ăla de Tibor, cu Bea te-au tras în piept, bătrîne, nu erai chiar așa de vioi.

— Sincer vorbind, n-am fost. Ca să mă exprim clasic, m-au păcălit, pungașii. Recunosc. Mi-am dat o notă proastă. Își aprinse un trabuc. Norocul nostru a fost că Huber a jucat cîstit.

— Spune, papa, tot îl mai suspectezi ? îl întrebă Bálint.

În locul lui Salgó răspunse Liza, care încă nu știa cu ce rezultat se-ncheiase excursia din noaptea precedentă, la Füred.

— Nu de suspectare e vorba, Miklós. Salgó ar dori să găsească răspunsuri la anumite întrebări.

Bálint se lăsă pe spate, își întinse picioarele lungi, aprinse o țigară și, cu o mină de autotîștiutor, se uită la bătrîn.

— Să auzim întrebările, spuse. Astăzi, nenea Miklós este bine dispus și răspunde gratis la întrebări.

— Adu, te rog, scumpa mea Liza, tabla neagră și creta și notează cu grijă tot ceea ce va spune Miklós Templár. Merită să reținem fiecare cuvânt. N-ar strica să-l chemi și pe Felméri. Pe unde umblă băiatul ăla ?

— A spus că merge să înoate.

— Hai, bătrîne, nu mai schimba vorba. Să auzim întrebările.

— În regulă, spuse Salgó. Prima întrebare : cine e criminalul ?

— Erich Fox, colecționar de obiecte de artă din München.

— Dovezi ?

— Ampretele și urmele pantofilor.

— Au găsit și urme de pantofi ? se interesă Liza.

— Acum am primit rezultatele de la Veszprém. Urmele găsite în garaj provin de la niște pantofi numărul patruzeci și doi, cu tălpi de cauciuc. După părerea specialiștilor, purtătorul are platfus și merge ca un gîscan.

— Atunci va fi foarte ușor să-l găsim, spuse Salgó cu un aer derutant.

— De ce o să fie ușor ? întreba Bálint.

— Trebuie să fim atenți doar la gîgîitul lui, spuse Salgó. Dacă pășește ca un gîscan, înseamnă că, în timp ce merge, gîgîie.

— Bătrîne, lasă prostiile. Ori discutăm serios, ori punem punct.

Replica lui Salgó nu-i scăpase lui Felméri, care tocmai intra. Aceasta rîse zgomotos și luă loc pe banchetă.

— Să discutăm serios, spuse bătrînul. Dar înainte de toate să clarificăm ceva. Spune-mi, Miklós, ampretele pe care le-ai găsit nu erau cumva chiar propriile tale amprente ?

— E păcat de timpul pe care-l pierdem, se bosumflă Bálint. Cu dumneata nu se poate discuta serios.

— Nu mai fi chiar atît de supărăcios, băiete. Presupunerile tale sînt foarte bune, chiar dacă mie nu-mi plac. Sînt foarte bune, dacă ții neapărat să-nchei afacerea. Inventarul e gata. Domnul Fox este ucigașul. Nu-i mai pu-

țin adevărat că el a plecat în Vest, că amprentele n-au putut fi identificate, sigur, însă, că numai de la el pot proveni. Pe lângă toate acestea am capturat douăsprezece bucăți agenți, două bucăți ucigași de profesie, una bucată chirurg care se ocupa cu confecționarea nasturilor și una bucată iapă roșcată, calitate de lux. Un asemenea inventar nu este de lepădat, iar asemenea cifre de îndeplinire a planului nu sînt chiar de colo. Vocea lui scăpără de ironie. Ba, pot spune că sînt chiar excepționale. Pentru liniștirea sufletului meu, însă, toate astea nu fac două parale, dragul meu. Da, pentru asta nu sînt deloc bune, spuse din nou. Apoi pe alt ton : Miklós, la Veszprém am cercetat împreună mașina lui Mennel, nu-i așa ?

— Împreună. Dar asta nu schimbă faptele.

— Însă eu am găsit explicația privind indexul. Dispozitivul arăta nu numai dacă aparatul de emisie-recepție este în stare de funcționare, ci și dacă vreo mînă străină a umblat la ea. De aici se pot trage cîteva concluzii. Dacă Mennel a găsit lucrurile, într-adevăr, pe mine mă interesează și unde au fost ascunse. Totul trebuie dovedit. Pînă cînd tu nu vei reuși să dovedești totul, eu voi continua să-l caut pe ucigaș.

„Numai că nu e deloc sigur că-l vom găsi, se gîndi Felméri. Nu înțelegea jocul bătrînului. De ce nu-i spunea lui Bálint ce muncă fructuoasă au făcut ei, doi, în noaptea trecută, la Fűréd ?“

Bálint se uită la ceas.

— Într-o oră vă voi dovedi că Fox a fost ucigașul, spuse hotărît.

— Tare aş vrea s-o văd și p-asta ! spuse Salgó uitîndu-se cu tîlî la Felméri.

Sună telefonul. Liza intră în casă. Salgó și ceilalți o auzeau cum trîncănea veselă cu cineva.

— Salgó ! strigă ea din casă. Veniți înăuntru. Vă caută Ernő.

Bătrînul intră și luă receptorul.

— Servus, da, eu sînt, spuse.

— Bálint este acolo ?

— Din păcate. Mi-a lichidat toată rezerva de cozonac pe care-o mai aveam.

— Dă-mi-l la telefon.

Bálint luă receptorul și se prezintă regulamentar.

— Miklós, fii atent, spuse Kara și începu să-i explice ceva pe îndelete.

Salgó și ceilalți îl vedeau pe Bálint doar cum dădea din cap și cum spunea din când în când : da, am înțeles. Convorbirea aceasta a durat cam patru minute, după care maiorul a spus :

— Raportează că am înțeles totul. Și îi dădu receptorul lui Salgó.

— Fii atent la mine, maestre al undiței, spuse Kara bine dispus. Pe Bálint l-am informat cu lux de amănunte despre afacerea noastră. Totul decurge excepțional. Mă gândesc la „colectare“.

— Indivizii sînt figuri interesante ?

— Sînt periculoși de interesați. Cred că Huber merită o decorație.

— Fă repede o propunere, nu cumva să ți-o ia altul înainte, îi sugerează supărat bătrînul.

— Ei, nu te enerva. Vreau doar să-ți spun că rețeaua nu e formată din oameni de duzină. În momentul de față, însă, asta are o importanță mai mică. Și acum, un lucru care te interesează pe tine, în special : am găsit-o pe Talabér Anna, fosta șefă a Casei copilului din Veszprém. Acum e pensionară, sărăcuța, dar are o memorie bună. Își aduce aminte de Tábori Kázmér. A relatat următoarele : în toamna anului patruzeci și unu s-a prezentat la Casa copilului un bărbat elegant...

— Cum îl chema ? întrebă Salgó.

— Anna nu-și amintește numele individului, spuse Kara.

— În schimb, bine că memoria o are bună... Nu știe nici cîți ani avea ?

— Ba da, spuse Kara, bine dispus. Spunea că era un domn bine îmbrăcat, în jur de patruzeci de ani. Înțelegi, Salgó, un domn, deci nu din categoria ta. Individul i-a spus că, noaptea, cineva i-a lăsat la poartă sugarul, bine înfășat. El l-a găsit dimineța. Imediat s-a prezentat la postul de jandarmi și a anunțat cele întîmplate. Ești atent, Salgó, sau dormi ?

— Bineînțeles că sînt atent.
— Atunci, din cînd în cînd mai oftează și tu în receptor.

Salgó oftă adînc.

— Corespunde ? întrebă.

— Da. La post au încheiat un proces verbal despre cele întimplate. Asta i-a povestit Annei individul. Înțelegi ?

— Prietene, spuse bătrînul, acum vorbești cu mine și nu cu Bálint Miklós ; eu puteam înțelege și dacă înșirai o jumătate din vorbele pe care le-ai spus.

— Punct pentru tine, mișelule, șopti Bálint. Ei, lasă că egalez eu în scurt timp.

— Deci..., spuse bătrînul, și Kara continuă rîzînd :

— ... Individul, după cîte se pare, locuia la Balatonfüred, pe strada Kázmér. Așa se explică de ce, la Casa copilului, sugarului i-au dat numele de Füredi Kázmér. Copilul, după opinia medicului, putea avea cam o lună jumătate, pînă-n două luni.

— Despre înfiere ce știe Anna ? întrebă Salgó.

— Știe că încă nu se terminase războiul, era pe la sfîrșitul lui aprilie patruzeci și cinci, cînd Tábori Blanka a venit la ea. I-a spus că ar vrea să adopte un băiețel de doi-trei ani. Aveau vreo zece-doisprezece orfani cam de vîrsta asta. Tábori Blanka i-a văzut pe toți și l-a ales pe Füredi Kázmér.

— Asta-i tot ? întrebă Salgó.

— Nu-ți ajunge ? După opinia mea, lucrurile se desfășoară extraordinar.

— Încă nici nu bănuiești cît de extraordinar, spuse Salgó. Pentru că noi știm mai mult decît Anna.

— Folosești pluralul maiestății ?

— Nu. M-am gîndit și la Felméri. De ce țacăne telefonul ăsta păcătos ?

— Probabil că te joci cu el, spuse rîzînd Kara. Mai bine povestește-mi restul.

— Ei, află că acel domn care a găsit copilul la poartă și l-a dus la Casa copilului din Veszprém era domnul avocat Mészáros. Și nu stătea pe strada Kázmér, ci pe strada Petőfi. Azi, în zori, am avut o discuție îndelun-

gată cu el. Convorbirea noastră a avut un început furtunos și, pentru orice eventualitate, prietenul nostru Felméri a imortalizat-o pe bandă de magnetofon. N-ar fi rău să asculți și tu înregistrarea. Dacă-n momentul ăsta ai fi aici și l-ai vedea pe Bálint Templár ce mirat și cu ce ochi stupizi se uită la mine, te-ar umfla râsul. Și știi de ce se uită așa ? Pentru că nici el nu cunoaște încă rezultatul excursiei noastre de astă-noapte. Pînă la noi dispoziții, cu aprobarea ta ulterioară, am sechestrat vila domnului avocat Mészáros. În acest scop, ne-am permis să apelăm la serviciile polițiștilor din Fűred. Vocea îi deveni deodată serioasă : Ernő, aș vrea foarte mult să vii imediat aici.

— Imposibil, Salgó. La „colectare“ trebuie să fii aici. Nici gînd să mă pot mișca acum de aici.

— Atunci, va trebui să iei cunoștință că voi acționa pe propria mea răspundere. Natural, cu ajutorul lui Bálint Miklós. Felméri pleacă spre tine, în această clipă, cu banda de magnetofon. Sper că, după ce vei asculta banda, vei înțelege de ce trebuie să vii aici imediat.

— S-ar putea..., vocea lui Kara trăda nehotărîre. Dacă Felméri pleacă imediat, în două ore poate fi aici. Știi ce ? Documentele lui Huber le voi trimite prin el înapoi. Bálint poate să-i spună lui Huber că, pînă cel tîrziu la miezul nopții, va putea pleca spre Praga. Acum totul e clar ?

— Pentru mine, da.

— Pe Liza o sărut. La revedere. Oricum, vom ține legătura.

— În regulă. Salgó puse receptorul în furcă și se așeză. În camera răcoroasă se simți un miros plăcut de gutui. Deci totul este în regulă !

Bálint făcea zîmbre.

— Ce secrete aveți față de mine, papa ? întrebă el.

— Nu avem nici un secret. Atîta doar că pînă acum n-am discutat noile evenimente. Dar o să vină timpul și pentru asta. Felméri cu ce mașină poate pleca la Budapesta ?

— Am să cer Fiatul cel mare al bătrînului, spuse Bálint.

— În regulă.

Salgó se întoarse spre Felméri, care nu era deloc entuziasmat că trebuia să plece la Budapesta. Ar fi vrut să fie lângă Salgó ; era curios să știe care va fi următoarea mutare a bătrînului.

— Dacă te întorci repede, îi spuse bătrînul, am să te aștept. Dar, pînă vine mașina, fă-mi copie după înregistrarea cu Mészáros.

În timp ce locotenentul pregătea copia înregistrării, Salgó îl puse la curent pe Bálint cu cele rezultate din cercetarea întreprinsă în noaptea precedentă.

— Fantastic ! aprecie maiorul și începu să se plimbe nervos. Este cel puțin la fel de extraordinar ca și presupunerile mele în legătură cu Erich Fox.

Au ieșit pe terasă și s-au așezat la umbră. Bătrînul contemplă întinsul apei și bărcile cu pînze care se vedeau în depărtare.

— Kara ce mesaj i-a transmis lui Huber ? întrebă.

— Trebuie să-i comunic planul elaborat în legătură cu plecarea lui. Dealtfel mi-a dat atîtea sarcini, că nici nu știu cînd le voi executa.

— Pe Huber, tu îl însoțești pînă la Praga ?

— Numai pînă la Rajka, preciză Bálint.

— Ce sarcini ți-a mai dat ?

— Trebuie să-l audiez pe Kázmér. Dacă nu va da explicații acceptabile în ce privește locul unde se afla în momentul săvîrșirii crimei, va trebui să-l rețin preventiv.

— Asta este o tîmpenie, spuse Salgó.

— Și încă ce tîmpenie ! mai turnă și Liza gaz peste foc.

— Kara probabil că încă nu ne-a comunicat ceva..., spuse maiorul. Ceva important, adăugă.

Salgó vru să răspundă, dar, dînd cu ochii de Huber, care se apropia prin grădină, tăcu.

Neamțul sărută ceremonios mîna Lizei, dădu mîna cu bărbații, apoi se așeză pe banchetă, lângă Salgó.

— Vă deranjez numai un minut, domnule Salgó.

— Chiar și două, domnule. Ți-ai făcut bagajele ?

— Da. Tocmai despre asta este vorba. Făceam ordine în documentele lui Mennel, și... am senzația că lipsesc unele însemnări. Își îndreptă privirea spre Liza : Poate

vă aduceți aminte, stimată doamnă, atunci când am plecat cu Herzog, pe masă au rămas mai multe acte, însemnări...

— Îmi aduc aminte și v-am mai spus : le-a luat Herzog.

— Miklós, ce ai găsit la Herzog ? întrebă Salgó.

— Actele lui personale, facturi, documente...

— Între ele era și planul unei clădiri, spuse Liza. Am văzut-o eu, precis.

— Aș putea să văd și eu actele respective ? întrebă Huber.

— Actele au fost duse la Budapesta, împreună cu Herzog, se grăbi Bálint să răspundă. De ce nu le-ați cerut, domnule, mai înainte ? Era ceva important ?

— Nu găsesc, spre exemplu, exemplarele contractului.

Salgó își aprinse un trabuc, îl servi și pe Huber.

— Domnule, eu nu înțeleg ceva, spuse. Dumneata nu ești un începător. Atunci când soția mea a apărut în cameră, unde erau actele ?

— Dacă îmi amintesc bine, la Herzog. A pus toate actele într-o geantă de plastic. Recunosc că am săvârșit o greșeală, trebuia să fi luat geanta de la el. Dar eram în asemenea măsură sub influența evenimentelor, încît mi-a fost imposibil să raționez logic. Sentimentul prin care trecusem și ideea că am scăpat mă zăpăciseră complet. Cred că puteți să mă înțelegeți. Ulterior m-am gîndit că stimata dumneavoastră soție le-o fi luat de la el.

— Am luat numai pistolul și lista cu agenții, spuse Liza. Nu mi-a dat prin minte că și celelalte acte sînt, poate, la fel de importante.

— Dumneata ai fost împreună cu Herzog în cameră, spuse Salgó. N-ai văzut ce a făcut cu actele ?

— N-am văzut, răspunse Huber, decarece doamna Liza ne-a închis în încăperi diferite.

— Asta așa este. Geanta, în schimb, a trebuit să i-o restituim, ca nu cumva să bănuiască ceva. Și am mai vrut ca, atunci cînd va fi arestat, să aibă asupra lui dovezile acuzatoare. Femeia se uită cu nevinovăție la Salgó și se neliniște : Dumnezeule, nu cumva am comis o greșeală ?

— Nu, steaua mea, spuse bătrînul pe un ton liniștitor. Ai procedat, în toate, foarte bine.

Jucau excepțional, asemenea unor actori de prima mînă, care-și cunoșteau perfect rolurile. Salgó se uită la Huber, care, calm, părea că nu acordă o prea mare importanță chestiunii aflate în discuție.

— De fapt, spuse, eu am vrut numai să vă ajut pe dumneavoastră.

— Dacă memoria nu mă înșeală, spuse Liza concentrîndu-se, atunci cînd Herzog a întrebât ce reprezintă desenul, dumneata, domnule Huber, ai spus ceva în sensul că vrei să construiești o vilă în Bavaria și că numai așa, jucîndu-te, i-ai schițat planul.

— Da, așa am spus.

— Tocmai de aceea nu m-a interesat pe mine. Bănuiam că n-ai spus adevărul.

— N-am vrut ca planul să ajungă în mîna lui Herzog, spuse Huber. Schița, de fapt, era a lui Mennel. Din păcate, nu am cercetat-o mai cu atenție, dar bănuiesc că reprezenta planul vilei în care acel ofițer german a ascuns bijuteriile în timpul retragerii.

Bálint, care urmărise atent toată discuția, se lovi deodată peste frunte :

— Ei, drăcia dracului. Păi de ce n-ai spus așa ? Salgó și ceilalți îl privesc cu interes. Herzog a distrus planul, spuse Bálint.

— De unde știi ? întrebă Salgó.

— De la cei doi care discutau în mașină, cînd îi duceam la Budapesta. Credeau că eu nu înțeleg nimic în germană. Jellinek l-a întrebât pe Herzog dacă s-a terminat construcția vilei. Herzog i-a răspuns că nu, deoarece planurile au fost distruse. Lîngă mine stătea translatorul, care l-a întrebât pe Herzog unde a vrut să-și construiască vila. Amicul nostru a răspuns că în Alpii Bavarezi, dar că de acum nici gînd nu mai poate fi de așa ceva, s-a terminat cu visul despre construirea vilei. Îmi pun capul că Herzog ori a ars planul, ori l-a făcut să dispară în alt mod.

— Pare foarte verosimil ce spui, încuviință Salgó, dar mă gîndeam totuși să vorbesc cu domnul colonel, să-l rog să ne trimită urgent actele înapoi, prin Felméri.

— Pe mine, spuse Bálint, vă rog să mă scuzați, dar am foarte multe treburi. Trebuie să plec la Veszprém. Domnule Huber, domnul colonel vă transmite că, pînă la miezul nopții, veți avea actele necesare pentru călătorie. Acum, domnul locotenent pleacă la Budapesta, de unde se va întoarce cu ele. Sper să vi le înmînez în timp util. Vă găsesc acasă, da ?

— Natural.

Bálint enumeră rapid, îndoind pe rînd degetele unei mîini :

— Pașaport diplomatic, biletele de avion, numărul de ordine cu C.D. pentru mașină, talonul de înmatriculare al autoturismului, un nou carnet de conducere. Deci ne-am gîndit la toate.

— Vă mulțumesc foarte mult, spuse Huber recunoscător.

Se vedea că înștiințarea lui Bálint îl liniștise.

— Domnul colonel vă transmite, la rîndul său, sincere mulțumiri, spuse Bálint. Eu voi fi răspunzător de siguranța deplasării dumneavoastră. A rămas stabilit că vă voi însoți numai pînă la frontieră, iar acolo, la Rajka, voi preda această misiune maiorului Psihoda, din Securitatea cehoslovacă. El o să vă conducă pînă la aeroport și o să vă ajute în toate privințele.

— Mulțumesc, domnule maior, spuse Huber. Îmi face plăcere s-o spun : dumneavoastră, toți, sînteți într-adevăr foarte atenți. Se ridică. Nu vreau să vă mai deranjez cu prezența mea, domnilor. Se înclină. O să vă aștept, domnule maior.

După plecarea lui Huber, Bálint întrebă :

— Ei, papa, ce părere ai ?

— Despre ce ?

— Despre mesajul lui Kara. Huber ne-a făcut un mare serviciu.

Salgó își mîngîie bărbia rotundă și privi spre maior prin crăpătura îngustă dintre pleoape :

— Vrei să știi părerea mea sinceră ?

— Da.

— Lizante habesz, deldirium hubertiozmus, turui dintr-o răsufare Liza întrînd în cameră.

Bálint căscă ochii.

— Ce a spus ? întrebă.

Bătrînul făcu un gest de lehamite :

— Nici pînă acum n-ai învățat dialectul Salgó ! spuse. Păcat. Să-ți traduc, ce să fac ? În limba ta sună cam așa: Și soarele, și Huber trebuie lăudați după ce-au apus.

— Curioși oameni mai sînteți și voi, papă. Eu, pur și simplu, nu pot înțelege cum puteți trăi așa ?

— De ce ? Cum trăim ?

— Sînteți neîncrezători. Aș putea să pariez că voi nu aveți încredere nici măcar unul în celălalt. Nu te supăra, bătrîne, dar este îngrozitor să trăiești așa. Îl bătui pe umărul muscular, apoi se așeză pe marginea terasei. Ne cunoaștem bine, așa că putem vorbi deschis. Dumneata știi bine că eu îi urăsc pe naziști. În vara anului trecut am fost cu nevastă-meă la Auschwitz. Am vizitat muzeul, lagărul și mi-am spus : este bună și frumoasă pacea, coexistența pașnică, dar crimele naziștilor nu pot fi iertate. Își scoase briceagul și începu să-și curețe unghiile cu el. Asta, pe de o parte, continuă el. Pe de altă parte, însă, avem de-a face cu Huber, fostul nazist. De ce să nu-l credem că s-a schimbat ? Dumneata, papa, nu înțelegi că noi nu numai că proclamăm dezvoltarea conștiinței umane, dar trebuie să și credem în ea ? Este un lucru esențial. Dar să revin la Huber. Dacă el ar trăi în Republica Democrată Germană, atunci nici măcar nu ne-am pune problema : avem încredere în el sau nu ? În loc de Herr Huber, ne-am adresa cu Genosse Huber, și totul ar fi în ordine. Dumneata, azi-noapte, la Füred, ai descoperit multe lucruri interesante. Recunosc, dumneata și Felméri ați lucrat excelent. Nici măcar nu pot spune că v-a ajutat întîmplarea. Acum devine din ce în ce mai clar rolul lui Mennel. Înțelegem și de ce Mennel ținea morțiș să facă o excursie la Balaton. În plus, eu sînt sigur că Erich Fox este cel care a săvîrșit crima. Peste cîteva ore, îmi vei da dreptate. Dar spune-mi, te rog, papa, ce amestec ar putea să aibă Huber în toate acestea ? Felméri ieși

din cameră, gata de drum, cu o servietă în mână. Se așează pe balustradă și urmărește cu atenție spusele lui Bálint : Huber a făcut tot ceea ce omeneste era posibil. Eu nu știu ce ți-a spus dumitale tovarășul colonel. Mie, însă, la repezeală, mi-a comunicat într-adevăr să-i mulțumim călduros lui Huber pentru tot ajutorul pe care ni l-a dat. Pe Herzog l-ai audiat și dumneata, așa că în privința lui nu mai am ce adăuga. În schimb, revenind la Huber, oricum am privi lucrurile, în situația de acum eu văd în el un condamnat la moarte. Nu-l invidiez. Miinile lui Braun ajung departe. Dacă vor, îl pot găsi și la capătul pământului. Dealtfel Kara a verificat imediat și într-adevăr băia-tul lui Huber trăiește la Havana, unde a obținut azil po-litic. Este de înțeles, prin urmare, de ce Huber vrea să meargă acolo. Să-i luăm acum pe Szücs Tibor și pe amanta lui, Kürthy Bea. Nu este meritul dumitale că au căzut. Este exclusiv al lui Huber. Nu-l obliga nimeni și nimic să-i denunțe.

— Eu nu sînt chiar atît de convins de asta, tovarășe maior, spuse Felméri, în locul lui Salgó. După părerea mea, acest pas al lui avea o puternică bază psihologică.

Bálint dădu din mîini.

— Vorbe. A fost o chestiune de întîmplare sau, dacă vă place mai mult, o chestiune de baftă. Bálint se uită la bătrîn : Recunoaște, nu-i așa că l-ai crezut pe Szücs ? Ai crezut toată povestea aia cu ARTEX-ul, care era tocmai bună pentru adormit copii.

— Am crezut, spuse Salgó. Cum să n-o cred, dacă era atît de bine ticluită ? Ai uitat, însă, un lucru, Miklós.

— Anume ?

— Antecedentele, spuse bătrînul. Ai uitat de starea psihică în care se afla Huber. Aceasta nu se datoră în-tîmplării. Din primul moment Huber a știut, a simțit că nu aveam încredere în el. A observat că era filat, a găsit microfonul, deci știa că noi îi ascultam convorbirile, se aștepta la noi și noi surprize. Pur și simplu nu-și putea asuma riscul de a fi de partea lui Szücs și Bea, mai ales că se temea că are de-a face cu niște provocatori. El, chiar în cazul în care nu era cinstit, nu avea altă soluție decît să procedeze așa cum a și procedat dealtfel.

— Tot așa cred și eu, afirmă Felméri. În cazul de față, însă interesează nu ce a crezut nenea Salgó despre Szücs, ci cum a reușit să intervină în desfășurarea evenimentelor. Putea chiar din prima zi să-l trimită pe Szücs la Huber, dar, după toate probabilitățile, în acest caz înregistra un insucces.

— Dacă-nțeleg eu bine și dumneata nutrești aceeași neîncredere față de Huber, spuse Bálint.

— Asta are mai puțină importanță, răspunse Felméri. Vreau să spun însă că nenea Salgó are dreptate să susțină că faptele lui Huber pot fi explicate și altfel decât s-a încercat să se explice.

— Asta e un punct de vedere îngust. Într-adevăr, faptele pot fi apreciate în multe feluri. Dar așa nu se poate ajunge nicăieri. Cel puțin pentru mine, un asemenea drum este necirculabil. Colonelul Kara a apreciat serviciul adus de Huber ca incommensurabil.

De fapt, în legătură cu Kara, Bálint intenționase să spună cu totul altceva, dar s-a gândit că l-ar fi jignit pe bătrîn și a renunțat. Își dădea seama că și așa cuvintele lui îl afectaseră pe Salgó. Mai târziu, însă, cînd el și Felméri se apropiiau de Veszprém, își dezlegă totuși limba.

— Știi, spuse tutuindu-l pe locotenent, Kara, cu ani în urmă, mi-a povestit una din întîmplările dureroase. Știi, nu, că în anii cincizeci, a stat, nevinovat, mai bine de cinci ani la închisoare ?

— Știu, spuse Felméri, privind oarecum absent peisajul schimbător și gîndindu-se în continuare la bătrîn. Ce a povestit Kara ? întrebă și încercă să fie atent la ce spunea Bálint.

— A fost executat nevinovat, spuse maiorul, unul dintre prietenii lui. Nu mai știu dacă a asistat sau nu la execuția prietenului, importantă este esența întîmplării. Prietenul lui Kara, ajuns sub spînzurătoare, a început să strige : „Trăiască Stalin. Trăiască Uniunea Sovietică !” Și știi ce au spus cei care au decis spînzurarea aceluia om nevinovat ? Au spus că e un dușman cu multă experiență, dacă pînă și în clipa cînd îl spînzurau aplica tactica învățată. Ei, cred că înțelegi despre ce este vorba...

— Da, cred că da, spuse locotenentul. Dar sentimentul este că Salgó nici pe departe nu aparține acestei secte. Nu cred că ar fi în stare să condamne pe cineva care nu este vinovat. Presupune el ceva în legătură cu Huber; dar nu mi-a destăinuit nici mie despre ce e vorba. Cu câteva zile în urmă, am parcurs cu barca drumul pe care a mers Mennel înainte de a muri. După ce am acostat și am tras barca pe mal, s-a apucat să-i cerceteze interiorul foarte amănunțit. A găsit în barcă un obiect mărunț, dar n-a spus ce este și nici nu mi l-a arătat. L-am întrebat de ce face pe secretosul. Mi-a răspuns că nu vrea ca, într-un fel sau altul, să-mi influențeze raționamentele și concluziile. Fapt este că n-are încredere în Huber. Dar, la urma urmei, este dreptul lui să creadă ce vrea. În fond ce ar putea să facă împotriva lui Huber, cît timp tovarășul colonel are încredere în el? Nimic. Huber va primi actele, potrivit înțelegerii la care s-a ajuns, ne va mulțumi; la rîndul nostru o să-i mulțumim și noi pentru lista cu agenți și pentru celelalte servicii pe care ni le-a adus și cu asta totul va fi O.K. În următoarele zile ne vom ocupa de prinderea ucigașului. Dacă crima n-a fost înfăptuită de Erich Fox, atunci bătrînul — și sînt sigur de asta — în scurt timp va pune mîna pe făptaș.

— S-ar putea, spuse Bălint. Se simțea din tonul lui că nu prea îi plăcuse că tînărul îi ținea atît de mult partea lui Salgó.

Potrivit ordinelor lui Kara, Bălint a luat toate măsurile necesare ca Szücs Tibor și Kürthy Bea să fie duși la Budapesta sub o pază puternică. Szücs continua să nu scoată nici un cuvînt. A recunoscut doar că Bea l-a recrutat și că, fără a fi fost constrîns, a participat la misiunile care i s-au încredințat. Organele de urmărire cunoșteau acțiunile lui, microfilmele i-au fost reținute, în schimb era hotărît să nu spună, chiar riscînd să fie spînzurat pentru asta, cînd și cum a realizat fotografiile sau de la cine le-a procurat. Cel mai bine ar fi dacă l-ar spînzura. Pentru el viața tot nu mai reprezintă nimic și nu mai ține la ea. Nu neagă că este îndrăgostit de Bea, dar din moment ce nu vor mai putea fi împreună, deoarece

e clar că fata nu va scăpa fără a fi condamnată la cel puțin zece-cincisprezece ani, la ce bun să mai trăiască fără ea ?

Bálint făcu un semn. Lui Szücs i s-au pus cătușele și l-au luat. Mașina specială de transportat deținuții aștepta în curtea secției de poliție. Urma la rînd Bea pentru a fi audiată de maior. De cum intră, ea ceru o țigară și fumă cu nesaț. Avea privirea tulbure, mișcări necontrolate.

— N-ai vrea să bei ceva ? întrebă maiorul așa, la înșelătoare.

— Dacă mi s-ar da un pahar cu coniac...

— Cu plăcere, spuse Bálint și-i făcu un semn agentului să aducă băutura. Cam cît ai obiceiul să bei ? o întrebă pe Bea, în timp ce aștepta să vină agentul.

— Nu sînt alcoolică, spuse fata, bănuind sensul întrebării. Beau o dată sau de două ori pe zi cîte cincizeci de grame de coniac. Asta nu înseamnă încă alcoolism.

Agentul reveni cu o sticlă neîncepută. Îi turnă fetei într-un pahar de apă cam două-trei degete de coniac. Bea bău pe nerăsuflăte și nici măcar nu clipi.

— Unde mă duceți ? întrebă ea.

— La Budapesta. A căzut întreaga voastră rețea, fețișo, spuse maiorul. Acum, soarta dumatăle depinde de felul cum te vei comporta. De cît de deșteaptă vei fi.

— La cîți ani aș putea fi condamnată ? Privirea i se mai limpezise, ca și cum țigara și băutura ar fi avut un efect binefăcător asupra ei.

— Tribunalul va decide. Practica însă demonstrează că se ține seama de multe lucruri atunci cînd completul de judecată trebuie să cîntărească gradul de vinovăție. De regulă, se apreciază ca circumstanță atenuantă dacă cineva, prin declarații sincere, a contribuit la progresul cercetărilor. Dacă, de exemplu, declarațiile aduc elemente noi, necunoscute de organele de cercetare, în asemenea cazuri, cel care le-a făcut, scapă foarte ieftin. Eventual cu cîteva ani. Pentru femei contează foarte mult să scape cu cîteva ani. În special pentru cele tinere.

Fata privi sticla de coniac. Agentul turnă din nou, iar maiorul îi făcu semn fetei că poate să bea. Se răzgîndi însă deodată și retrase paharul. „Tîmpit mai sînt, se gîndi,

la procuratură va spune că am îmbătat-o." Îi părea rău că i-a dat să bea. Se ridică și puse sticla și paharul în dulap. Ochii fetei străluceau, simțea o sete nebună.

— Încă un păhărel, îl rugă ea în șoaptă.

— Mai târziu, Bea, după eliberare. Bálint își aprinse o țigară. Spune, fetițo, după părerea dumitale, cine l-a omorît pe Mennel ?

Bea își mușcă buza inferioară, care și așa era umflată. Țigara o ardea la unghii, dar continuă să tragă din ea. Situația ei era disperată. Viktor nu mai este în viață, așa că viitorul atît de frumos, pe care și l-a visat, nu se va realiza niciodată. L-a pierdut și pe Tibor. Pe Géza nu-l iubește. Dar chiar dacă l-ar iubi, dragostea asta tot n-ar însemna nimic, deoarece și pe el l-au arestat. O cuprinse amărăciunea. Își reaminti izbitura în plină față a pumnului osos al lui Szalai. Parcă resimțea și durerea. „Știi ce ești tu ? auzi vocea răgușită și simți duhoarea de bere a lui Szalai. O curvă ordinară, ca și mă-ta. Înțelegei ?... Nu te vei mai întîlni niciodată cu individul acela scîrbos. Nu veți mai reuși voi să mă duceți încă o dată de nas. Nu, scumpa mea, pe mine nu mă veți mai trage pe sfoară. Mai bine te omor. Întîi însă, am să-i vin de hac celui ticălos nenorocit. Îți spun eu că nu te vei întîlni cu el. Nici să nu te mai gîndești la așa ceva ! Dă-mi scrisoarea aceea !“ „Nu-ți da arama pe față, Géza ! îl ruga ea plîngînd. Te rog nu-ți da arama pe față. Și să nu dai în mine, să nu îndrăznești să mă atingi.“ Dar Szalai a bătut-o fără nici o milă. Ca, după o oră, ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat, să fie iarăși drăguț cu ea. Bea nu simțea însă decît durerea și ura... Îi reveniră în minte și cele spuse în seara respectivă de Szűcs Tibor, care, în acel moment, nu știa cît de rău o bătuse Géza. „Îl urăsc, i-a spus Bea lui Tibor, și vreau să rup relațiile cu el.“ Era în locuința lui Tibor și parcă și acum simte mîngîierile lui drăgăstoase. Tibor stătea pe canapea, și, dintr-un motiv oarecare, era foarte trist. În anumite momente părea chiar că uitase de prezența ei. Fuma țigară după țigară. „Poți să-l urăști, i-a spus gînditor, dar nu poți rupe relațiile cu el. Deocamdată, nu. Sîntem unii la cheremul celorlalți. Ai făcut o

mare greșeală că l-ai atras și pe el în rețeaua noastră. Dacă ai rupe cu el, s-ar duce să ne denunțe.“

— Vă rog, spuse uitându-se distrusă la maior ; vă rog foarte mult, mai dați-mi un pahar de coniac.

„E alcoolică, se gândi Bálint. Se vede cum suferă. Sînt un cretin dacă-mi fac probleme de conștiință dintr-un pahar de băutură. Trebuie să consider că ar avea o durere de cap și i-aș da un antinevralgic.“

După un alt pahar de coniac, fata părea că s-a calmat. Avea privirea mai vioaie. Situația nu i se mai părea chiar atît de gravă și disperată, ca în urmă cu cîteva ore. Ideile „eroice“, care erau vii în conștiința ei imediat după arestare, începeau să-și piardă orice valoare și simți instinctiv că nimeni nu o va ajuta, că trebuie să se bazeze pe propriile ei forțe. Sub efectul băuturii, mintea ei deveni mai ascuțită, mai pătrunzătoare. Își dădu seama că s-a antrenat într-un joc la care nu trebuia să ia parte, iar căderea ei se datora tocmai acestui lucru. Înțelese că trăia momentele cele mai tragice ale vieții ei. Sosise clipa cînd putea fi pe deplin sinceră față de sine. Putea să-l mintă pe Mennel, pe Géza, pe părinții ei, pe toți ceilalți, dar ar fi lipsită de rațiune dacă s-ar încapățîna să se mintă în continuare pe sine. De fapt n-a participat la acțiunea de spionaj, fiindcă ar fi avut anumite principii în virtutea cărora ar fi acceptat să-și ajute „prietenul“. Aceste minciuni sunau foarte bine cu doi ani în urmă, la Paris, cînd a devenit amanta lui Mennel. De fapt nu ținea decît să trăiască mai bine decît trăise pînă atunci.

— Domnule maior, spuse și întinse mîna după o țigară. Bálint îi oferî un foc. Trase fumul adînc în piept și continuă : Dacă voi recunoaște sincer totul, se va ține seama de acest lucru ?

— Cu siguranță. Crede-mă, fetiço, eu nu-ți vreau rău.

— În regulă. Vă voi spune ceea ce știu. Întrebați-mă.

— Cine l-a omorît pe Mennel ?

— N-am probe, dar convingerea mea este că logodnicul meu, Szalai Géza.

— Ai avea curajul s-o spui și de față eu el ?

— Dacă voi fi confruntată cu el, îi voi spune în față. Atunci cînd mi-a luat scrisoarea lui Viktor și m-a bătut,

la despărțire mi-a spus că-l omoară pe Mennel dacă n-orup cu el. Géza are o putere de animal și este foarte gelos.

— Aduceți-l pe Szalai, îi spuse Bálint agentului.

Cuvintele lui Bálint îl afectaseră pe Salgó. În același timp încerca un sentiment de satisfacție, la gândul că Felméri îi lua apărarea.

— Pe Miklós îl înțeleg, îi spuse Lizei, după cină, în timp ce ea, isprăvind de spălat vasele, îi pregătea apa pentru baia de picioare, recomandată de medic. Amintirea anilor cincizeci ne urmărește în continuare, iar în cazul când Bálint și ai lui fac anumite greșeli, unii sînt gata să sară cu gura că, uite, iarăși se încalcă legalitatea.

— Nu te frămînta, iubitul meu, spuse femeia turnînd în lighean apa caldă ce răspîndea un miros plăcut de ierburi. Pînă acum n-am făcut nici o greșeală. Dacă este prea caldă pentru piciorul tău bolnav, să-mi spui.

— Este excepțională, spuse bătrînul. Nici nu știu ce s-ar întîmpla cu mine, dacă n-ai fi tu.

— Ai avea o altă Liza, spuse femeia și, îngenunchind lîngă lighean, începu să maseze piciorul bolnav al bătrînului. Ernő a fost de acord cu planul tău, și asta este lucrul cel mai important. După părerea mea, raționamentul tău nu este nefundamentat. Dar să presupunem că am greșit. Atunci ce se va întîmpla ? Nimic.

Bătrînul voia să răspundă, dar tocmai atunci începu să sune telefonul.

— Stai acolo, sufletul meu, ți-l aduc îndată.

Femeia se ridică anevoie și aduse apáratul lîngă Salgó.

— Emőd, șaisprezce, spuse bătrînul ridicînd receptorul.

La capătul celălalt al firului se auzi o voce bărbătească răgușită, care întrebă în limba franceză :

— Colonelul Kara ?

— Nu. Domnul colonel este la Budapesta. Se întoarce mîine sau poimîine.

— Vă rog, domnule, eu trebuie să vorbesc urgent cu domnul colonel.

Salgó îi făcu semn Lizei și arată spre celălalt aparat. Femeia ridică receptorul și, în șoaptă, discută ceva cu operatoarea de serviciu de la centrala telefonică. Între

timp, bătrînul îl sfătui pe necunoscutul de la celălalt capăt al firului ca, dacă este atît de urgent, să telefoneze prin interurban la Ministerul de Interne. Dacă are noroc, va putea vorbi cu colonelul. Îl întrebă de unde vorbea.

— De la Keszthely, răspunse necunoscutul.

— V-aş sfătui să mergeţi la poliţie. Secţia de acolo are legătură directă cu Budapesta.

— Ar dura prea mult, iar măsurile ce trebuie luate se impun de urgenţă, spuse necunoscutul. Colonelul n-are pe nimeni acolo care-i ţine locul ?

— Ba da, domnule. Eu îi ţin locul. Salgó Oszkár.

— Atunci va trebui să mă întîlnesc neîntîrziat cu dumneavoastră. Mă numesc Pierre Monthieux. Sînt cetăţean francez. Turist. Locuiesc la Hotelul Sellő la Balatonemőd, de la data de cincisprezece. Am venit aici, la Keszthely, numai pentru două zile.

— Am înţeles, domnule, spuse Salgó. Sînt la dispoziţia dumneavoastră.

— Sînteţi de acord să ne întîlnim ?

— Unde şi la ce oră ? întrebă bătrînul.

— La Siófok, Hotel Europa. În bar. Ceasul meu arată acum ora opt şi cinci minute. La zece vă convine ?

— În ordine, domnule. Dar cum am să vă recunosc ?

— Foarte simplu. Veţi spune chelnerului că mă căutaţi pe mine.

— Vrei să vă repetaţi numele ?

— Pierre Monthieux.

— Pierre Monthieux, repetă bătrînul. Liza notă numele. Sînteţi aşa de amabil să-mi spuneţi despre ce este vorba ?

— Am să vi-l arăt pe ucigaşul lui Viktor Mennel... pe Erich Fox.

— Pe Erich Fox ? Domnule, dumneavoastră glumiţi ? După cîte ştim noi, Erich Fox a părăsit Ungaria pe data de douăzeci.

— A plecat, dar ieri s-a reîntors. Iar mîine va pleca din nou, dacă nu-l veţi aresta în noaptea aceasta. Deci la Siófok, la ora zece, spuse Pierre Monthieux şi puse receptorul în furcă.

Bătrînul se uita la Liza. Femeia chemă din nou centrala şi ceru un număr. Centralista îi spuse că numărul

solicitat era ocupat ; să aștepte pînă se termina convorbirea și-i va face legătura imediat.

— Lasă, iubita mea, spuse Salgó. Cere hotelul.

După cîteva clipe, bătrînul discută cu recepționera de noapte, Dobrai Ági.

— Spune-mi, fetița mea, stă la voi un francez cu numele de Pierre Monthieux ?

— De la data de cincisprezece, nene Oszi, spuse fata. Dar ieri a plecat la Keszthely. E ziarist, un tip foarte de treabă... și frumos ca...

— Ca mine, nu ? spuse acru bătrînul.

Dobrai Ági rîse.

— Eu m-am gîndit la Jean Gabin. Dar nu știți cumva, nene Oszi, de ce s-a interesat maiorul Bálint de Erich Fox ?

— S-a interesat ?

— Da. Dar foarte confidențial.

— Și tu chiar știi ceva despre el ?

— Cum să nu ? Ieri s-a reîntors de la München, și-a achitat nota de plată, apoi s-a ureat în mașină și a plecat. Spunea că se duce la Siófok. De ieri de la prînz îl căutam pe domnul maior, dar nu reușim să vorbim cu dînsul. Dacă-l vedeți cumva, să-i spuneți că Fox s-a reîntors.

— Am să-i spun, negreșit. Îți mulțumesc frumos. Noapte bună, fetița mea.

— Noapte bună.

— Povestea devine din ce în ce mai complicată, îi spuse Salgó soției după ce puse receptorul la loc. Îi relatează apoi amănunțit ce discutase cu Pierre Monthieux. Dacă Peti nu apare, va trebui să merg la Siófok.

— Și dacă apare ?

— Atunci... normal că se schimbă schema, ieni el scoțindu-și piciorul din lighean. Iar după ce și-l șterse cu prosopul, oftă de plăcere : Hee... ce bine-i acum. Mă simt ca un nou născut. Și, după ce îndoii și relaxă de cîteva ori laba piciorului, din gleznă, spuse : Merge... chiar și la un concurs de maraton.

— Tare aș vrea să fiu și eu de față la concursul ăla ! bombăni femeia, ieșind să deșerte ligheanul.

Cînd reveni, Salgó vorbea din nou la telefon.

— Sînt atent, micuțul meu Peti. Sînt numai urechi...
Și dădu satisfacut din cap : Mulțumesc Pefi, îți mulțumesc foarte mult. Sper că n-ai greșit. Bun. Nu uita să-mi faci imediat legătura cu colonelul Kara. Se-nțelege că aștept. Știi bine că răbdarea lui Salgó Oszkár este fără margini. Puse apoi receptorul în furcă și își aprinse un trabuc. Dacă mă vor căuta, îi zise după aceea Lizei, le spui că am plecat la Siófok și mă întorc de-abia dimineța. Fii te rog bună și dă-mi niște șosete curate. Și elegante !

Femeia făcu întocmai, fără să scoată un cuvînt.

14

În momentul în care Huber bătu la ușă și intră, Kázmér ședea în camera lui, lîngă șemineu și citea o revistă literară.

— Vă deranjez, domnule inginer ?

— Nu, domnule, poftiți și luați loc.

Huber luă loc și aruncă o privire asupra revistei.

— Vă pasionează literatura beletristică ? întrebă.

— Ori de cîte ori îmi permite timpul, citesc cu plăcere, spuse tînărul. Mă preocupă, îndeosebi, în ce măsură și în ce mod revoluția tehnică influențează literatura.

— Și o influențează, într-adevăr ?

— Într-un anumit sens, da. Cu toate că astăzi această schimbare se resimte mai ales în temerile scriitorilor că revoluția tehnică înstrăinează omul din ce în ce mai mult, înăbușindu-i sentimentele umaniste. De fapt, e vorba de o influență cu mult mai complexă. Pot să vă ofer ceva ?

— Mulțumesc, domnule inginer, dar nu servesc nimic. Cina a fost foarte bună, iar de băut nu beau, mai cu seamă înainte de a porni la un asemenea drum.

— Totul e în regulă ? întrebă Kázmér, aprinzându-și o țigară.

— Fără probleme. Și asta, în primul rînd, datorită colonelului Kara, pe care-l consider un adevărat domn, în sensul cel mai bun al cuvîntului. Nimic de reproșat. Și-a respectat toate promisiunile făcute.

— Nu știu, am văzut bine ? Acel tînăr locotenent — Felméri parcă așa se numește, nu ? — a montat pe mașină un număr de circulație cu însemnele corpului diplomatic.

— Ați văzut bine, domnule inginer, zîmbi Huber. Iată-mă, deci, și în diplomație.

— Eu nu mă pricep la diplomație. Nu călătoresc cu pașaport diplomatic, rosti Kázmér posomorît. „Dacă e adevărat ce a spus Ilonka, în urmă cu o jumătate de oră, se gîndi, atunci s-ar putea ca nici călătoria lui la Moscova să nu mai aibă loc“. „L-am auzit pe Felméri, spunea fata, că vor să te ducă la Budapesta.“ Se ridică precipitat : Domnule Huber, vă rog să mă scuzați, dar trebuie să vorbesc ceva cu papa Salgó. Sper să vă regăsesc tot aci.

— Stați puțin, spuse Huber. Unchiul dumneavoastră mi-a spus mai înainte că domnul Salgó și locotenentul au plecat. Mama dumneavoastră știa că s-au dus la Siófok.

— Să văd totuși dacă nu cumva s-au reîntors. Scuzați-mă, domnule Huber, dar e vorba de ceva important, spuse Kázmér.

Acasă la Salgó o găsi pe Liza stînd pe vorbă cu Ilonka. Fata avea ochii roșii de plîns.

— Ce s-a întîmplat ? o întrebă. Ilonka începu să plîngă din nou. Tînărul rămase încurcat, uitîndu-se cînd la ea, cînd spre Liza care croșeta o vestă din lînă maro. V-ați certat ? o întrebă pe Liza.

— Eu... cu Ilonka ? se miră femeia. De ce să ne fi certat ?

Kázmér se duse la fată și o prinse de umăr, zgîlțîind-o ușor.

— De ce plîngi ?

— Fiindcă nu e în toate mințile, mititica, spuse Liza. Se ține de prostii... și pe urmă-i vine să se dea cu capul de pereți, cînd își dă seama ce-a făcut.

— M-ai lămurit buștean, se strimbă Kázmér.

— Colonelul e un om de nimic, izbucni fata printre lacrimi și suspine. A profitat de credulitatea mea. I-am spus că în noaptea de nouăsprezece am fost împreună cu Mennel. Și i-am mai spus că și tu ai fost la mine, mărturisii ea dintr-o răsuflare.

— Ai înnebunit ?

— S-ar putea. Eu i-am declarat totul, fiindcă mi-e teamă pentru tine. Am vrut să dovedesc...

— Ce ? o întrerupse Kázmér. Că ești proastă ? Asta ai reușit într-adevăr să demonstrezi. Bine, Ilonka, nu mi-ai dat tu cuvîntul de onoare că nu vei scoate un cuvînt ? îi reproșă inginerul, profund dezamăgit. Papa Salgó unde e ?

— A plecat, spuse Liza.

— Cînd se întoarce ?

— Habar n-am. Femeia își îngrămădi în poală lucrul la care croșeta. Kázmér, îl apostrofă ea fierbînd de indignare, trebuie să-ți spun deschis că ești brutal, bătăran și moșic. Să știi că fata asta nu e o cîrpă, ca să-i vorbești pe un asemenea ton. Știi că te iubește și tocmai de aceea abuzezi de dragostea ei ! Pe deasupra mai ești și de o lășitate respingătoare. De unde se vede că n-o iubești cu adevărat. Da. Ce ție uiți așa la mine ? Dacă ai iubi-o, de mult i-ai fi spus totul mamei tale.

— Știi ce, tușă Liza ? îi sări țandăra lui Kázmér. Ce-ar fi să mă scutești de asemenea lecții de conduită ? Am și așa destule pe cap. Iar ce și cînd îi voi spune mamei, nu te supăra, dar voi decide singur. Tu de ce mai bizii ? o luă apoi la rost pe Ilonka. Auzi, cu tine vorbesc. O îmbrățișă : Te iubesc. Știi foarte bine că te iubesc. Chiar în seara asta voi vorbi cu mama. Nu fi supărată. Iartă-mă. Sint un dobitoc brutal și egoist. O sărută : Mea culpa. Mea maxima culpa. Vino, te conduc pînă acasă.

— Mai rămîn puțin, spuse fata ștergîndu-și lacrimile.

— Bine, acceptă Kázmér îmblînzit. Și întorcîndu-se spre Liza : Spune-i, te rog, lui papa Salgó că vreau să stau de vorbă cu el.

În camera de zi îl găsi pe Huber. Stătea singur și citea ziarul.

— Ei ? îl întrebă pe inginer. L-ați găsit pe domnul Salgó ?

— Nu e acasă, spuse Kázmér.

— V-a căutat mama dumneavoastră. I-am spus că v-ați dus la Salgó. Am impresia că nu prea i-a plăcut. Vă iubește foarte mult, din câte pot să-mi dau seama.

— Și eu o iubesc, spuse Kázmér. Aș face orice pentru ea.

— Fiți atent, domnule inginer, îl sfătui Huber. Afirmînd sus și tare așa ceva, s-ar putea să aveți necazuri.

— Ce vreți să spuneți ? îl întrebă Kázmér.

— Colonelul Kara vă suspectează, spuse Huber. Știu de la el.

Kázmér dădu din umeri în semn de lehamite.

— Să suspecteze. N-are decît. Asta-i treaba lui de polițist. Probabil, încă n-a aflat rezultatele cercetărilor lui Bálint. Ați auzit și dumneavoastră ce spunea ieri despre Erich Fox.

— Am auzit.

— Supozițiile maiorului par foarte întemeiate și după opinia lui Salgó. Dar ce pot face dacă, în pofida oricăror orgumene, lui Kara nu-i place figura mea și continuă să mă suspecteze ? S-ar putea să și cunoască supozițiile lui Bálint și să nu le accepte, cu toate că legăturile dintre unele lucruri apar mai mult decît clare. Mennel a pus mîna pe bijuterii sau mai știu și eu pe ce obiecte de valoare. Fox l-a urmărit și, la momentul potrivit, l-a lichidat. Fox e anticar. Bálint are și dovezi : amprente provenite de la o persoană necunoscută, precum și urmele găsite în garaj. Dar ce să fac, dacă pentru colonelul Kara toate astea nu contează ? Știi ce ordin i-a dat locotenentului ? Dacă n-am un alibi pe care-l pot dovedi, să mă aresteze și să mă ducă la Budapesta. Asta e situația, domnule. Eu știți ce spun ? Poftiți, sînt aici, arestați-mă, dar dovediți că eu l-am omorît pe Viktor Mennel.

Huber trăgea liniștit din trabuc și asculta cu atenție vorbele amare ale inginerului.

— Și dacă colonelul Kara va dovedi ? întrebă.

Kázmér își ridică sprâncenele.

— Ce ?

— Faptul că dumneavoastră sînteți criminalul.

— Glumiți ?

— Nu. Mă gîndesc cu voce tare.

— Prostii. Adică eu l-am omorît pe Mennel și am pus mîna pe bijuterii ?

— Colonelul Kara știe mult prea bine că Viktor nu a fost ucis pentru bijuterii. Salgó i-a și dovedit, cred, și tocmai din acest motiv nu acceptă ipoteza lui Bálint, cu toate că pare foarte logică. Astea le-am înțeles de la maestrul Salgó.

Kázmér privi stupefiat fața dură a lui Huber. Între timp trabucul se stinsese. Huber aprinse un chibrit și privi cîteva clipe flacăra.

— Kara și ai lui au dreptate, spuse. Ei știu, cum știu și eu, că bijuteriile nu sînt la cel care l-a omorît !

O stare de neliniște punea stăpînire pe sufletul lui Kázmér. I se făcu deodată foarte cald și începu să transpire.

— Atunci cine credeți că l-a omorît pe Mennel ? întrebă gîtuit de emoție

— Kara și ai lui numai bănuiesc. Eu în schimb știu.

— De la cine ?

— De la Viktor Mennel.

Kázmér zîmbi ironic.

— Asta, într-adevăr, schimbă totul, spuse ironic. Am înțeles : i-ați făcut o vizită lui Mennel la morgă și ați stat de vorbă cu el...

— Nu. Am vorbit cu el înainte de a muri, spuse încet Huber, neluînd în seamă tonul ironic al tînărului. Da, domnule inginer. A stat de vorbă cu mine cu o jumătate de oră înainte de a muri. Dumneavoastră știți că în mașina lui Mennel era un aparat de emisie-recepție.

— Știu. Kázmér deveni extrem de atent. Și despre ce ați discutat ?

— Mennel mi-a spus că se va întîlni cu cineva. Se te-
mea de consecințele acestei întîlniri.

— A spus cu cine se va întâlni ?

— A spus. Convorbirea, conform practicii, a fost înregistrată. Am reușit să fac o copie după bandă, pe care am adus-o cu mine.

— Nu vă înțeleg, spuse Kázmér aprinzându-și nervos o țigară. După ce ați dat atîția agenți pe mîna securității ungare și știți cît își bat capul Kara și ai lui să-l descopere pe ucigaș, ce vă reține să le dați înregistrarea aceea care ar lămuri totul ?

— Ce mă reține ? Un singur motiv : nu vreau ca mama dumitale să aibă ne cazuri, spuse Huber.

— Mama mea ? exclamă Kázmér uluit. Domnule, dumneavoastră sînteți nebun !

— Vă înșelați, domnule inginer. Sînt absolut în toate mințile. Știu foarte bine ce vorbesc. Mennel era spion. Am deconspirat doisprezece membri ai rețelei sale. În schimb n-am scos nici un cuvînt despre cel de al treisprezecelea agent.

Kázmér arăta în acel moment ca după o lovitură primită în moalele capului.

— Vreți să spuneți că..., și tăcu, neîndrăznind să încheie fraza.

— Da, domnule inginer, asta vreau să spun, continuă Huber. Cel de al treisprezecelea agent al lui Viktor Mennel e mama dumneavoastră, Tábori Blanka.

— Domnule, luați seama la ce afirmați ! îl preveni Kázmér amenințător și rugător în același timp.

— Regret, dar asta e realitatea.

— Nu e adevărat ! spuse Kázmér. Nu poate fi adevărat !

— E adevărat, domnule inginer. Afirmația o pot dovedi, rosti Huber cu un aer implacabil. Iar după o scurtă pauză : Spuneți-mi ce știți despre mama dumneavoastră ?

— Totul. Mama nu mi-a ascuns niciodată nimic.

— Domnule inginer, rosti Huber încet, aș vrea să mă ascultați. E în interesul dumneavoastră. Vă voi spune cîteva lucruri și am să vă rog, oricît de greu v-ar veni, să vă stăpîniți și să încercați să apreciați cît mai obiectiv cele auzite, ca și cum n-ar fi vorba de persoane ce vă sînt apro-

plate. Știți, probabil, că dragostea dintre frații Tábori Blanka și Tábori Máté este ieșită din comun. Așa au fost crescuți de părinți. Și unul și altul sînt în stare de orice sacrificiu pentru celălalt. Accentuez asupra acestui profund sentiment, deoarece pentru a înțelege ceea ce vă voi povesti va trebui să țineți seama de el, ca de un factor esențial.

— Toate astea le știu foarte bine, spuse nervos Kázmér.

— Tábori Máté este de stînga...

— Știu și asta. Treceți la obiect.

— Domnule inginer, se încruntă Huber, eu înțeleg că sînteți nervos, dar vă rog să mă urmăriți cu atenție, chiar dacă o să vă spun și lucruri cunoscute. Trase din trabuc, tăcu cîteva clipe, apoi continuă : Tábori Blanka nu face politică. Pictează. Nu este la fel de echilibrată ca fratele său, savantul. Dimpotrivă, e impulsivă, extravagantă, are o concepție personală asupra lumii. În patruzeci a făcut cunoștință cu un căpitan de stat-major, pe nume Monostory-Müller Károly. În scurt timp cunoștința s-a transformat în dragoste. Blanka i-a scris fratelui ei că s-a îndrăgostit. A primit o scrisoare din Danemarca. Tábori Máté a cerut informații de la prietenii din Budapesta. I s-au transmis păreri foarte proaste asupra lui Monostory ; că este un om cinic și lipsit de scrupule, un mercenar fascist, înclinat spre aventură, spre crimă și distrugere. Că aparține acelei categorii de indivizi de clasă care susține că omenirea merită să fie distrusă, iar cei puternici există pentru a-i subjugă pe cei slabi. Blanka îl vedea însă altfel pe iubitul ei ; și-a contrazis cu vehemență fratele. Tábori a replicat dur : ori el, ori Monostory. Pentru a nu-și supăra fratele, Blanka a rupt relațiile cu Monostory. Dar numai în aparență, ei continuînd, de fapt, să se întâlnească pe ascuns. Naziștii l-au arestat în Danemarca pe Tábori Máté și pe soția lui și i-au internat într-un lagăr de concentrare. Superiorii lui Monostory au început să-l preseze și pe acesta s-o rupă cu Blanka. Căpitanul o iubea, însă, și a vrut s-o ia de soție. Nu i s-a aprobat. Drept pedeapsă, pentru că insistase, l-au trimis pe front. Acolo, bestia din el s-a dezlănțuit cu toată ferocitatea. Nu mai asculta nici de Dumnezeu, nici de om. Continua să corespundă în secret cu Blanka. Fidelitatea și atașamentul față de ea

aveau o influență extraordinară asupra bieteii femeii. Ferm convinsă că Monostory suferea din cauza ei, nici nu bănuia că acesta săvârșea crime îngrozitoare în țările ocupate. Cuvîntul crimă îl pun în ghilimele, deoarece în anii respectivi nici căpitanul, nici superiorii lui nu calificau faptele acestuia astfel, dovadă stînd numeroasele decorații și avansarea cu care a fost răsplătit. Apoi intervine ... retragerea. În luptele de dincolo de Dunăre, maiorul Monostory are o discuție aprinsă cu un general german. Maiorul îl împușcă pe general.

— De ce ? întrebă Kázmér.

— La comanda generalului, naziștii au decimat populația unui sat. Au dat foc castelului și au distrus totul. I-au împușcat, între alți, pe sora și cîmînatul maiorului Monostory. Maiorul l-a tras la răspundere pe general. Acesta a vrut să-l aresteze. Maiorul l-a împușcat și, fugind, s-a ascuns la Blanka. Situația era de-a dreptul tragică. Monostory era căutat și de germani, și de ruși. Nu l-au găsit nici unii, nici ceilalți. S-a terminat războiul. Tábori Máté cu soția s-au reîntors acasă. N-aveau nici cea mai vagă bănuială că Blanka l-ar ascunde pe maiorul pe s sub urmărire. Blanka îi făcuse rost de acte false. Găsise, în apropiere, un ofițer german rănit mortal în timpul luptelor, care a murit curînd. Blanka l-a îngropat și i-a luat actele, cu gîndul că, ulterior, le va trimite rudelor. Apariția lui Monostory a făcut-o să-și schimbe intențiile. I-a dat actele acestuia și, cu ajutorul lor, maiorul a reușit să fugă din țară. S-a stabilit în zona americană din Germania, unde s-a apucat de contrabandă. Afacerile i-au mers din plin. În patruzeci și opt a fost arestat. Cineva l-a recunoscut și astfel s-a aflat trecutul lui. Monostory a recunoscut totul cu sinceritate. Eu eram acolo, la audiere, și tot ceea ce am povestit pînă acum, știu de la el. A fost obligat să devină spion sub amenințarea că, în caz contrar, va fi predat organelor sovietice.

Kázmér asculta stupefiat relatarea, în stil aproape telegrafic, a lui Huber. Nu știuse nimic din cele auzite. Mama lui nu-i vorbise niciodată despre aceste lucruri. Dar dacă Huber mințea ? Nu, povestea părea logică și verosimilă.

Intrară în cameră Blanka și Tabori Máté. Huber tăcu. Kázmér stătea în fotoliu, copleșit.

— Cînd plecați, domnule Huber ? întrebă Máté.

— Curînd. Mi-am făcut bagajele. Mai am însă cîteva lucruri de aranjat.

Blanka privi fața răvășită a lui Kázmér și înțelese ce se întîmplase. „Dumnezeule, se gîndi, de-aș reuși să mă stăpînesc, să fiu tare în clipele grele ce vor urma...”

În acest timp, profesorul scoase o sticlă din dulap.

— Doriți un păhăruț ? îl întrebă pe oaspete.

— N-am obiceiul să beau înainte de a conduce, spuse Huber, dar, de data aceasta, voi bea cu plăcere pentru sănătatea dumneavoastră.

Profesorul umplu paharele.

Kázmér era din ce în ce mai agitat. Ar fi dorit să continue discuția întreruptă, să afle totul despre mama lui. I se părea de necrezut că Blanka a fost în stare să iubească un om despre care știa că are numeroase crime pe conștiință. Deodată tresări. Ce se va întîmpla dacă toate aceste elemente din biografia mamei-sii vor fi date în vileag ? Plecarea la Moscova e ratată, în tot cazul. Deși, la urma urmei, ar putea să explice că el n-a avut ce face, nimeni nu-și alege părinții, nici măcar mama adoptivă. Revolta și amărăciunea îi înecau sufletul. Dacă ar fi fost după el, ar fi fugit undeva, cît mai departe, unde să nu-l știe nimeni. Dar cum să fugă ? Și dacă ar fugi, tot n-ar putea șterge din memorie cele întîmplate. Nu, asta nu era o soluție. Trebuia să privească lucrurile în față.

— Unchiule Máté, spuse deodată cu hotărîre. Vrei să ne lași singuri pentru cîteva minute ?

Profesorul îl privi mirat.

— Cum singuri ? Cu cine ? întrebă.

— Cu mine, spuse femeia. Dar, fiule, n-are nici un rost. Poți vorbi de față cu Máté fără nici o jenă. El știe totul.

— Deci este adevărat ? Ceea ce a spus domnul Huber corespunde adevărului ? întrebă Kázmér privind neîncrezător fața calmă, liniștită a mamei lui.

„Fantastic ! se gîndi. Nu-i tremură nici măcar mîna !”

Blanka bău coniacul și puse paharul gol pe masă.

— Este adevărat. Telefonul îți stă la dispoziție. Sună-l pe maiorul Bálint și comunică-i că cel de-al treisprezecelea agent al lui Mennel e mama ta.

Kázmér își mușcă buzele.

— Știi bine că n-am să te denunț, spuse încet, complet dărîmat. Cum ai putut să faci așa ceva, mamă ?

Pentru cîteva momente se așternu liniștea.

— Ce puteam să fac ? Știu răspunsul tău, spuse cu o ironie amară femeia. Trebuia să-mi iau inima-n dinți și să declar totul la poliție. În locul tău, și eu i-aș spune altcuiva același lucru. Rațiunea, cinstea, morala, toate mă obligau să procedez altfel decît am procedat. Ce să fac ? Pur și simplu n-am fost în stare să procedez decît așa cum știi. Nici tu, Kázmér, nu ți-ai încărcă conștiința cu un denunț în urma căruia s-ar putea să fiu spînzurată. Cu asta, să nu crezi că vreau să mă scuz. Nu, băiatul meu. Cunosc mai bine ca oricine vina pe care o am. Dacă păcatele mele ar fi date în vileag, pot să vă spun că nu aș încerca să mă dezvinovățesc.

— Mamă, dar nu-ți dai seama că odată și odată vinovăția ta va ieși oricum la iveală ? spuse Kázmér.

— Atunci o, să-mi asum toată răspunderea, cu consecințele de rigoare, spuse hotărîtă femeia. Băiatul meu, n-am putut proceda altfel. Nu-ți cer să mă absolve de vină, ci doar să mă înțelegi.

Kázmér se uită disperat la profesor, care asista cu un aer impenetrabil.

— Și tu știai, unchiule Máté ? Și ai lăsat-o pe mama să se îndrepte spre pierzanie ?

Privirea profesorului îl străfulgeră.

— Mie nu-mi vorbi pe tonul ăsta, băiete ! Nu știam nimic. Mama ta de-abia acum cîteva zile mi-a povestit că a căzut într-o capcană. Ce puteam să fac ? S-o denunț ? Și apoi să trăiesc cu conștiința încărcată că eu am fost cel care și-a băgat sora la închisoare, pînă la sfîrșitul vieții ? A fost șantajată. Blestematul acela...

— Dar cu ce au reușit s-o șantajeze ? întrebă Kázmér și se uită întrebător spre Húber care stătea fără să scoată un cuvînt.

— Cu ce ! repetă Blanka, zîmbind cu amărăciune. L-am iubit pe omul acela. Fiecare iubește altfel. Eu așa l-am iubit. Din toată inima. Din acest motiv nu m-am măritat.

— Cum ai fost în stare să iubești un asemenea ticălos ? întrebă Kázmér oripilat. Nu te deranja nici măcar faptul că fratele tău se chinuia într-un lagăr de concentrare ?

Blanka își strînse pleoapele pentru un moment și toată fața i se crispă ca sub impulsul unei dureri cumplite.

Ce putea să răspundă ! Că o „deranja“ într-o asemenea măsură, încît era să și piară din această cauză ? Dar o chinuia și faptul că Monostory suferea pe front, tot din cauza ei. La trupele de asalt. Din cauză că n-a vrut să se despartă de ea. Mesajele pe care i le trimitea, chiar și acum o făceau să i se strîngă inima. «Draga mea, aici e numai sînge. Sînge și mîoarte. Ne omorîm unii pe alții. Ei pe noi, noi pe ei. Așa ne apărăm viața. Dar nu există chin pe care să nu-l pot suporta pentru dragostea ta.»

Blanka aprinse o țigară. Mîinile îi tremurau.

— Nu știam de crîmele săvîrșite de el. Chiar cînd mi s-a spus că omora copii și femei nevinovate, cu zecile, n-am crezut. Nu puteam să cred. Eu știam că lui îi plăceau copiii. N-am crezut nici atunci cînd un necunoscut venit din Germania de vest mi-a adus o scrisoare de la el. Mă ruga să-l ajut. Că dacă nu-l voi ajuta, va fi predat autorităților sovietice și va fi executat. Să mă gîndesc că nici el nu m-a renegat. Pentru mine a fost în stare să treacă prin chinurile iadului. Atunci m-am îmbolnăvit. Adu-ți aminte că am stat cîteva săptămîni în pat, eu care pînă atunci nu știam ce e boala. La două zile mi se telefona : „Ce s-a întîmplat, doamnă ? De ce tragi de timp ?“ Reciteam scrisoarea lui în fiecare zi. „Viața mea se află în mîinile tale. De cinci săptămîni sînt ținut într-o pivniță. Dacă refuzi cererea mea, voi fi adus la Berlin și predat autorităților sovietice.“ Mă mai gîndeam că, poate, nici nu era adevărat ce se spunea despre el și că, în cazul cînd îl vor preda Ungariei, nu va fi condamnat la prea mulți ani.

Gîtul i se uscaseră. Bău puțin coniac.

— L-am rugat pe un prieten al nostru, care era avocat, continuă după aceea, să se intereseze ce condamnare ar primi Karoly dacă ar ajunge în fața tribunalului. Ar fi judecat de un tribunal militar sovietic, mi-a spus el, și ar fi spânzurat. Atunci m-am hotărît și l-am ajutat. După aceea nu a mai existat nici o posibilitate de a mă opri. Mai târziu am aflat că nu fusesem șantajată de americani, ci de Braun și de oamenii lui. Dar, la urma urmei, asta nu mai conta.

— Dragă domnule inginer, spuse Huber, n-o condamnați pe mama dumneavoastră. Orice om poate fi șantajat. Și pe mine, și pe unchiul dumneavoastră, și pe dumneavoastră personal vă pot șantaja.

— Nu, domnule, protestă Kázmér cu convingere, pe mine n-ar putea să mă șantajeze.

Huber zâmbea cu modestie, dar sigur de sine.

— Domnule inginer, sînteți sigur de acest lucru ?

Kázmér îl privi în ochi fără ezitare.

— Domnule, eu nu sînt nici savant și nici erou nu mă pretind. De anumite lucruri sînt însă absolut sigur. Știu bine, spre exemplu, ce-mi datorez mie și ce le datorez prietenilor mei.

— Îmi permiteți să vă spun ceva ? întrebă Huber aruncînd o ocheadă spre Blanka.

— Vă ascult, spuse Kázmér. Cred că e momentul să lămurim totul.

— Știți care era misiunea lui Mennel ?

— Știu ce i-ați spus colonelului Kara.

— Ceea ce i-am spus eu colonelului Kara se referea la o parte din misiunea lui. Mennel a venit aici, dragă domnule inginer, ca să vă racoleze și pe dumneavoastră. Sa vă oblige să lucrați pentru organele de informații vest-germane. A obligat-o și pe mama dumneavoastră să participe la racolarea dumneavoastră.

— Ca tu să mă... ? îngăimă Kázmér uitîndu-se stupefiat la mama lui. Ca eu să fac spionaj ?

— Exact, domnule inginer. Dumneavoastră plecați pentru patru ani la Moscova și Braun are nevoie de un rezident de încredere acolo. Ați fost ales dumneavoastră,

— Deci am avut noroc că l-au omorît pe Mennel, spuse Kázmér.

— Numai că acest fapt nu-i deranjează prea mult pe Braun și pe ai lui, spuse Huber. Mennel nu era decît o rotiță în marele angrenaj. S-a defectat, a fost înlocuită. Domnule inginer, se va prezenta la dumneavoastră alt-cineva. Nu pot fi omorîți toți, nu-i așa ?

— Vreți cumva să insinuați că noi l-am omorît pe Mennel ? se încruntă Kázmér.

— Dacă îmi permiteți, la această întrebare voi răspunde mai tîrziu, spuse Huber. Deocamdată rămînem la subiectul aflat în discuție. Să presupunem, deci, că înainte de plecare se prezintă la dumneavoastră omul lui Braun. El spune următoarele : dorința noastră este, domnule inginer, să preluați conducerea rezidenței noastre din Moscova. Ce ați răspunde la această propunere ?

— L-aș trimite în mă-sa. Sau l-aș da pe mîna poliției.

— Nu se poate. Și știți de ce ? Pentru că împreună cu el, vrînd-nevrînd, ați denunța-o și pe mama, ba chiar și pe unchiul dumneavoastră. Huber se aplecă puțin în față și continuă, rostind fiecare cuvînt rar și cumpănit. Ei, acum vom ajunge la șantaș. Omul lui Braun v-ar spune următoarele : dacă nu vreți să fii conducătorul misiunii noastre de la Moscova, domnule inginer, îi vom denunța pe mama și pe unchiul duminale. Întrebarea care se pune este următoarea : Tábori Kázmér își asumă oare răspunderea ca mama și unchiul lui să stea pînă la sfîrșitul vieții la închisoare ?

— Dar asta e o nebunie ! exclamă tînărul și se ridică nervos. Domnule, e o nebunie. O infamie de cea mai joasă speță.

— Fără doar și poate, după judecata dumneavoastră așa este. După Braun și ai lui este o simplă realitate. Huber ședea liniștit. Da, domnule inginer, o simplă realitate, continuă el, cu care, într-o anumită măsură, pot merge la sigur. Vă pot obliga să lucrați pentru ei nu numai pentru a nu vă denunța mama, dar și pentru a nu vă denunța pe dumneavoastră pentru uciderea lui Viktor Mennel.

— Pe mine ? Dar nu eu l-am omorît.

— Dumneata ești ucigașul, domnule inginer, ar spune respectivul agent. Avem și probe în acest sens. Fiți atenți. Din buzunarul de la haină scoase un magnetofon miniaturizat de producție japoneză și îl puse în funcțiune. Înregistrarea era foarte bună. Recunoscurea imediat vocea lui Mennel. Vorbea în germană. „Viktor, aici, Viktor. M-am prezentat. Totul este O.K. Cu câteva minute în urmă m-am înțeles cu Silvia“. Acesta este numele conspirativ al mamei dumneavoastră, îi șopti Huber lui Kázmér. „Peste o jumătate de oră merg să fac o plimbare cu barca împreună cu Kázmér. După toate probabilitățile vom încheia afacerea. Individul este arogant, dar e foarte inteligent. Mi-e cam frică de întâlnire, deoarece tipul se enervează repede, întâi dă și apoi începe să se gândească. Ieri după masă ne-am cam încăierat. Dar cred că în fața faptelor nu va mai avea ce face. Dacă nu va fi de acord, unul din noi doi va rămîne acolo.“

Huber opri magnetofonul. Se lăsă o tăcere grea. Fața palidă a profesorului Tábori se acoperi brusc de spuzeala unei transpi ații reci. Kázmér încremenise, ca paralizat. Blanka simțea zvicnetul sîngelui în urechi și în tîmple. Acum înțelegea de ce, în discuția avută după masă cu Huber, acesta a amintit de convorbirea cu Mennel.

— E o minciună, șopti Blanka. E o minciună sfruntată.

— Tot ce e posibil, spuse pe un ton obiectiv Huber. Dar banda de magnetofon nu știe acest lucru. După toate probabilitățile, Viktor a mințit. N-a îndrăznit să raporteze că pînă la momentul respectiv nu-și îndeplinisese misiunea. Dar cine poate dovedi că a mințit ? Magnetofonul, nicidecum. Colonelul Kara îl bănuiește pe Kázmér. Această înregistrare probează bănuiala lui. Dumneavoastră ați putea demonstra nevinovăția lui Kázmér, dacă l-ați prinde pe făptaș. Dar nu știți cine l-a omorît pe Mennel.

— Szalai Géza ! spuse Blanka.

Simțea pericolul care plana asupra fiului ei și știa că nu mai poate să tacă.

— Szalai Géza ? întrebare aproape în același timp și Kázmér și Tábori ? De unde știi ?

— Știu, spuse femeia. Adu-mi, te rog, un pahar cu apă, îi ceru fratelui ei.

Kázmér i-o luă însă înainte profesorului, aduse sifonul, umplu paharul și i-l dădu mamei sale. Mîinile femeii tremurau așa de tare, că vărsă o parte a lichidului pe fustă, fără a-i da, însă, vreo importanță. Și Huber rămase surprins de declarația femeii, dar își păstră calmul. Era curios cum se vor desfășura în continuare lucrurile.

— Tu îl cunoști pe Szalai Géza ? întrebă Kázmér.

Blanka pusé paharul pe masă și începu să vorbească.

...Cînd îl văzu pe Mennel, femeia începu deodată să tremure, cuprinsă de frică. Știuse că se vor întîlni curînd, deoarece ea copiasse și trimisese la Hamburg ofertele de prețuri. Tînărul avea un zîmbet plăcut, era foarte atent și politic. Femeia încercă să se liniștească, spunîndu-și că era vorba de o întîlnire obișnuită, ca și cele anterioare, că n-avea de ce să-i fie frică, Mennel a venit doar să preia informațiile adunate. Apoi se gîndi că, dacă ar fi fost vorba numai de așa ceva, n-ar mai fi fost nevoie de o pregătire și o organizare atît de neobișnuite ? Oare nu vor ceva de la Máté ? Sentimentul de frică creștea pe măsură ce se scurgea timpul. Simțea că Mennel, înainte de culcare, vrea să vorbească cu ea. După ce s-a retras în camera ei, nu s-a dezbrăcat. La scurt timp auzi un ciocănit în ușă. Intră Mennel. Era prietenos și sigur de el.

— Vă rog să mă scuzați, doamnă, dar trebuie să discutăm ceva. Băiatul dumneavoastră s-a dus în sat, iar profesorul s-a culcat. Putem vorbi liniștiți.

— Am pregătit materialul, spuse femeia. Puteți să-l luați.

— Mulțumesc. N-am venit însă numai pentru asta.

— Dar pentru mai ce ?

— Károly vă trimite salutări.

Femeia tăcu. Se gîndi la Károly cu scîrbă și ură.

— Vă transmite salutările și reproșul lui.

— Reproș ? Pentru ce ?

— Știu, doamnă, că dumneavoastră trebuie să raportați...

— Nu e nevoie să-mi spuneți, știu foarte bine ce trebuie să raportez.

— Nu vă supărați. Poate că știți, dar ați uitat.

— Ce anume ?

— Să comunicați numele celor care sînt trimiși de stat pentru o perioadă mai lungă la Moscova. Știți, doar, ce importanță are organizarea rezidenței noastre la Moscova.

— Știu, spuse femeia. N-am avut însă ce raporta, deoarece din cercul meu de cunoștințe nu este nimeni trimis pentru o perioadă mai lungă la Moscova.

— Așa să fie, oare ? După informațiile lui Braun, Tábori Kázmér va pleca în curînd pentru patru ani.

Femeia deveni palidă. Teama îi răscoli suferința. De ani de zile nu mai simțise asemenea dureri în stomac.

— Nu, șopti disperată și gata de orice. Nu. Nu permit asta. Așa ceva nu puteți face. Lăsați-l în pace pe Kázmér. Nu puteți să-l amestecați în jocul ăsta murdar. Înțelegeți ? Cu mine puteți face ce vreți, dar cu Kázmér, nu. Pe el sînt hotărîtă să-l apăr chiar și cu prețul vieții mele.

— Doamnă, spuse Mennel, eu n-am venit să mă confrunt și să mă contrazic cu dumneavoastră. Eu am primit un ordin și îl voi executa, fie cu ajutorul dumneavoastră, fie fără acest ajutor. Dumneavoastră știți foarte bine că dispun de toate mijloacele necesare pentru a vă determina să faceți ceea ce trebuie făcut.

— Eu, da. Kázmér, nu.

— Să nu ne contrazicem pe această temă. Discuția e încheiată. Acum, vă rog să fiți atentă. În timpul războiului, Károly a ascuns obiecte de valoare în vila Mészáros, pe care trebuie să le găsim și să le iau eu mine. Dumneavoastră cunoașteți vila și pe avocatul Mészáros. Trebuie să mă ajutați.

— În această misiune vă ajut, spuse femeia. Dar știți, oare, că în o mie nouă sute cincizeci vila a fost naționalizată și a suferit transformări serioase ?

— Știm. Károly a reconstituit schița vilei din memorie și a însemnat locul unde a ascuns comoara.

Mennel scoase schița și i-o arătă femeii.

— S-ar putea să o găsim cu ajutorul acestui desen, spuse femeia și privi cu atenție schița. I se păru că Mennel devenise mai blind.

— Mai avem încă ceva de discutat, spuse Mennel Șefii au hotărât ca dumneavoastră, doamnă, să vă odihniți o perioadă mai lungă. Legăturile pe care le aveți vor fi predate lui Szalai Géza. Îl cunoașteți ?

— Nu-l cunosc, spuse femeia. Numele i-l aud pentru prima dată.

— În momentul de față se află la Balatonfüred. I-am dat dispoziție să vină aici. Astăzi, i-am expediat de la Budapesta o ilustrată. Codificată, bineînțeles. Pe nouăsprezece, Szalai va veni aici și vă va căuta. Mennel scoase o foaie de agendă și i-o înmână femeii. Citiți, vă rog, și memorați textul. Aceasta este parola de recunoaștere.

Femeia citi textul scris în limba maghiară. Datorită cifrării, suna de-a dreptul stupid. Descifră în câteva secunde adevărâtul sens al mesajului. „Te așteptăm la Emőd“.

— Dar de unde va ști Szalai cine și unde îl așteaptă ? întrebă, deoarece textul nu părea să facă nici o referință la aceasta.

— Știe, spuse Mennel zîmbind. Pe Szalai eu l-am instruit anul trecut, în Italia. Am stabilit un sistem de codificare cu ajutorul căruia sensul textului poate fi rezolvat în continuare. Rezultatul : Tábori Blanka. După cum vedeți, doamnă, data...

— Săptesprezece, spuse femeia.

— Astăzi sîntem, însă, în cincisprezece. Aceasta va fi data care va figura pe ștampila poștei. Adică o diferență de două zile, pe care Szalai o va adăuga la șaptesprezece. Cred că e destul de simplu, nu ? Femeia nu răspunse nimic. Szalai este un informator de clasă, continuă Mennel. Are un singur cusur : e foarte gelos.

— Probabil nu fără motiv, spuse femeia.

— Tîmpenie ! replică el disprețuitor. Trăim în era atomică.

Povesti apoi cum a făcut cunoștință cu Kürthy Bea la Paris și a recrutat-o, cum a devenit amanta lui. După ce s-a reintors în țară, Bea l-a recrutat și pe Szalai. Anul trecut s-au întîlnit la Livorno. Szalai devenise bănuitor, dar Mennel l-a liniștit, negînd că ar avea relații intime cu

femeia. În timp ce își povestea cu vădită plăcere aventura amoroasă, în mintea femeii începea să se înfiripe un plan încă nebulos. Nu reușea să scape de ideea că Szalai era de o gelozie patologică. Așa trecură zilele. Îl ocolea pe Mennel și se frământa cum i-ar putea dejuca planul privind-l pe Kázmér. Într-o seară, într-un moment de exasperare extremă, i-a mărturisit fratelui ei că, de ani de zile, era agentă a serviciilor de spionaj vest-germane, aducându-i totodată la cunoștință și misiunea cu care venise Mennel. N-a îndrăznit să-i spună însă totul. Văzuse cum fratele ei înțepenise ca o stană de piatră și cum, deodată, se prăbușise în fața ei. Începu să regrete momentul de sinceritate. Venindu-și în fire, Tábori îi promisese că va încerca s-o ajute, căutând o cale pentru a ieși din impas, dar că deocamdată nu întrevădea nimic concret.

Sîmbătă după-masă sosi Szalai Géza. După ce au luat legătura, au stat puțin de vorbă. Nu i-a trebuit prea mult ca să-și dea seama că Szalai era într-o stare sufletească foarte labilă.

— Nu accept această sarcină, i-a declarat el. Unde este Mennel? Trebuie să mă-ntîlnesc neapărat cu găinarul ăla.

— Nu poți vorbi cu el, i-a spus femeia. Nu vrea sau nu are timp să te întîlnească.

— Aha, e ocupat, ticălosul. Mare pramatie. Probabil se distrează cu Bea.

— De ieri, puse femeia paie pe foc. N-am știut că fata aceea frumoasă care l-a căutat este logodnica dumitale.

— Unde sînt?

— Nu știu. S-au stabilit într-o vilă particulară. Fata este foarte drăguță. Dar se tem de ceva, deoarece se întîlnesc în secret. Mennel îl consideră tîmpit pe logodnicul fetei. Nici prin minte nu mi-a trecut că despre dumneata era vorba. Într-adevăr e de-a dreptul scîrbos ca cineva să întrețină relații intime cu logodnica camaradului său. Pur și simplu scîrbos. Și-au petrecut noaptea împreună din cîte știu.

— Doamnă, o imploră Szalai, vă rog ca pe Dumnezeu, încercați să aflați unde locuiește Bea.

— Mie frică de Mennel, spuse femeia. Nu îndrăznesc să mă pun rău cu el. E un om periculos și lipsit de orice scrupule. Într-o seară mi-a povestit un caz, nu știu în ce măsură e adevărat sau mințea, dar oricum îl caracterizează. Anul trecut, în Italia, a trăit o aventură amoroasă extraordinară cu o fată. Așa de bine a organizat toată combinația, încît logodnicul fetei n-a observat nimic. După cum spunea, odată i-a dat ca sarcină acestui logodnic îmbrobodit și încornorat să vegheze pe coridor pînă cînd el îi va transmite fetei o misiune importantă. Logodnicul a păzit cu conștiinciozitate coridorul, în timp ce ei făceau dragoste în cameră și se distrau pe seama lui.

Femeia vedea după expresia feței lui Szalai și după gesturile lui nervoase că spusele ei nimeriseră în plin. Neîndoindu-l, impulsivul Szalai îl ura de moarte pe Mennel. Iar ea nu făcuse decît să-l întărească, împingîndu-l spre punctul de a se dezlănțui.

Seara, înainte de plecarea lui Mennel, femeia îi spuse :

— Am vorbit cu Szalai. Totul este în regulă. Te sfătuiesc totuși să fii precaut. E convins că logodnica lui se află la Emód și dumnecata o ascunzi pe undeva.

— Bine ar fi, dacă ar fi aici, spuse Mennel rîzînd. Din păcate însă n-a sosit. Și vru să plece.

— Încă ceva, îl reținu femeia. S-a prezentat numărul șaptezeci și șase, vrea să se întâlnească urgent cu dumneata. Materialele vrea să ți le predea duminică, personal.

— Cînd vrea să se întâlnească ?

— Mîine dimineată la orele opt. Are impresia că e filat de poliție. Aici nu poate veni și nu vă puteți întâlni nici într-un loc public. Te așteaptă la cele trei sălcii pletoase. Acolo unde ai făcut plajă după-masă. Propunerea lui este să te duci cu barca.

— De ce ?

— De pe apă poți vedea toată plaja. Dacă observi că șaptezeci și șase este urmărit, nu acostezi, vislești mai departe, pe lîngă stufăriș. Șaptezeci și șase va veni înot la dumneata. Dacă nu constăți nimic suspect, acostezi.

— E în regulă. Comunică-i că voi fi acolo.

— Ia și bani cu dumneata, îi recomandă femeia.

Seara a telefonat de cîteva ori la motel căutîndu-l pe Szalai care, însă, nu era de găsit. În sfîrșit, după miezul nopții a reușit să vorbească cu el. Și-a schimbat vocea, a încercat să-i dea un timbru tineresc.

— Géza ?

— Szalai Géza. Cu cine vorbesc ?

— Credeam că o să-mi recunoști vocea. Dar n-are nici o importanță. Sînt prietenă cu Bea. Am văzut că și dumneata ești la Emőd. În seara asta am fost împreună cu Bea. I-am spus că ești aici. Era cu un individ... unul, Mennel, dacă nu mă-nșel. Un turist neamț. Nostim tip. S-au distrat toată seara pe seama dumatile. Pe urmă el a spus că trebuie să plece nu știu unde și au stabilit că se vor întîlni azi-dimineață la orele opt, să facă o plimbare cu barca. Bea îl va aștepta la cele trei sălcii pletoase. Știi unde sînt sălciile ?

— Nu știu.

— Știi unde este vila profesorului Tábori ? Acolo stă Mennel.

— Știu.

— Atunci mergi pe plajă pe lîngă vilă. De acolo vei vedea în depărtare sălciile pletoase. Știi, Géza, să nu mă-nțelegi greșit, dar mie nu-mi place cînd un om de treabă este considerat prost.

Femeia închise telefonul. Era transpirată, simțea că i se face rău. Îl ura pe Mennel, se ura pe sine însăși, ura toată lumea. Numai cînd se gîndi la Kázmér se liniștea oarecum. De fapt nu urmărise altceva decît să-l salveze pe el.

— ...Dacă știam, spuse amărît Tábori, într-un fel sau altul împiedicam această nebunie.

Kázmér era dărîmat. Se ridică, dar nu găsi destulă putere să se țină pe picioare. Se așeză din nou, își îngropă fața în miini.

— Oribilă decădere ! șopti. Cum ai fost în stare să te pretezi, cu sînge rece, la asemenea înscenări criminale ?

— Vorbește frumos cu maică-ta ! îl admonestă Tábori. Pentru tine a făcut totul !

— Nu-mi lua apărarea, Măté, spuse femeia. Are dreptate Kázmér. Merit să mă desconsider. Se vede că dispărarea te poate împinge la săvârșirea oricărei nemernicii.

— Pentru mine a făcut ? izbucni Kázmér. Deci vinovatul, de fapt, sînt eu, nu-i așa ? Eu am rugat-o să împingă un om la săvârșirea unei crime. Nu-înțelegi că ne-nvîrtim într-un cerc diabolic ? Acum înțeleg de ce neagă Szalai. Știe că tu nu-l vei trăda, pentru că, implicit, te-ai trăda și pe tine. Împotriva lui nu există dovezi.

Huber îi făcu femeii un semn discret să se calmeze, apoi se îndreptă spre Kázmér.

— Vă înțeleg, domnule inginer, spuse cu compasiune, dar vă sfătuiesc să nu vă pierdeți capul.

— N-am nevoie de sfaturile dumitale, îl repezi iritat tînărul. Cu sfaturi sînt și așa mult prea bine... aprovisionat.

Se întoarse și se rezemă cu umărul de rama ușii.

— În regulă, nu vă dau nici un sfat. Dar pot să vă rog să mă ascultați ? Huber nu așteaptă răspunsul inginerului și continuă pe același ton : Situația este foarte gravă. Dumneavoastră aveți perfectă dreptate. Szalai poate să nege, deoarece mama dumneavoastră într-adevăr va tăcea. Există, însă, aici înregistrarea pe banda de magnetofon...

Kázmér se întoarse brusc.

— Ce vrei cu înregistrarea aceea ? Dumneata știi mai bine ca oricine că Mennel a mințit.

— Știu. Sigur că știu. Dar acest lucru nu rezultă din înregistrare.

Kázmér dădu din umeri.

— Ei și ? zise întorcîndu-se la masă. Își turnă coniac și bău. N-ai decît să i-o predai lui Kara. Puțin îmi pasă. După cele întîmplate, nu mă mai interesează absolut nimic.

— Domnule inginer, poate că pe dumneata nu te mai interesează nimic, spuse pe un ton oarecum mai ridicat Huber, dar pe mine mă interesează multe lucruri. Eu am venit aici cu misiunea de a vă scăpa de Braun și de oamenii lui.

— De la cine ai primit această misiune ? întrebă Kázmér.

— De la tatăl dumitale, spuse Huber.

Se lăsă o liniște mormîntală.

— De la tatăl meu ? întrebă încet Kázmér, făcînd ochii mari. Avea gîtul uscat, înghițea din greu. Deci, tatăl meu trăiește ?

— Trăiește, spuse Huber. Trăiește și, din depărtare, are grijă de dumneata.

— Tu ai știut ? se întoarce Kázmér spre maică-sa. Voi ați știut ? repetă privindu-l întrebător pe Tábori.

— Am știut, spuse încet femeia.

— De ce ai tăcut ? De ce nu mi-ai spus că trăiește ?

— Pentru că n-am vrut să te fac nefericit ! spuse profesorul. Intenția noastră era să nu afli niciodată că tatăl tău a fost un fascist. Și ar fi fost foarte bine să nu ajungem niciodată să vorbim despre acest lucru.

— Dar eu vreau să știu cine este tatăl meu ! Vreau să știu totul despre el !

— Un moment, domnule inginer, spuse Huber. Găsesc că dorința dumitale e perfect îndreptățită. Ai, într-adevăr, dreptul să știi totul despre tatăl dumitale. Deocamdată însă mulțumește-te să știi doar că trăiește în America. Sîntem prieteni. Tatăl dumitale este ofițer în cadrul serviciului secret american. Pe vremuri era cetățean maghiar, acum este american. De mult urmărește cu atenție evoluția dumitale. Așa a aflat ce pregătesc Braun și oamenii lui. Bineînțeles, în privința asta am avut și eu un rol. Informațiile au provenit de la mine. Ne-am gîndit împreună cum am putea să vă ajutăm pe toți trei — pe dumneata, pe mama și pe unchiul dumitale. Vă rog să aveți încredere în mine. Știți că i-am predat poliției pe oamenii lui Braun. Toate astea numai ca să vă salvăm pe dumneavoastră.

— Dumnezeuule, unde am ajuns ?! exclamă cu deznădejde inginerul. Mama mea adoptivă este spioană germană, tatăl meu, spion american. Se întoarce brusc către Tábori. Tu ce fel de agent ești ? Mie poți să-mi spui. Dădu din mîină, apoi se uită la Huber și continuă cu amără-

ciune : Hai, povestește-mi despre tatăl meu. E milionar ? E general ? E înalt ? Scund... ?

— Băiatul meu, îl imploră Blanka răvășită. Am să-ți spun totul despre tatăl tău, dar, te rog foarte mult, ai răbdare, să-l ascultăm întâi pe domnul Huber. Timpul trece și el trebuie să plece. Acum e vorba de viața noastră.

Kázmér se așează, își ascunse fața între mâini, parcă ar fi plîns.

— Vorbește, spuse.

— Braun vrea să te forțeze să devii rezidentul lor la Moscova. Dumneata poți răspunde : pe mine nu mă poate obliga la nimic. Pot să te silească, însă, domnule inginer. În posesia lui Braun se află înregistrarea pe bandă, după care am făcut eu copia, audiată și de dumneata. În caz de refuz, el ar putea trimite acest ultim raport al lui Mennel colonelului Kara. În afară de asta, dumneata nu ai voie să uiți că situația mamei dumitale e în mâinile lui Braun, care oricînd o poate denunța. Apoi mai e și profesorul. Ne-am gîndit foarte mult cum vă putem salva. Pînă la urmă am găsit următoarea soluție. Dumneata, domnule inginer, doar ca o formalitate, vei da acum o declarație că vei lucra pentru noi. Te vei angaja ca, la Moscova, să îndeplinești ordinele care-ți vor fi transmise de americani, al căror agent vei fi în acest sens.

— Au înnebunit ! rosti stupefiat Kázmér.

— Un moment, domnule inginer, continuă Huber. Îți repet, aceasta este numai o formalitate. Imediat o să înțelegi despre ce este vorba. Tatăl dumitale o să-i arate declarația șefului său. Pe această bază, americanii îl vor împiedica pe Braun să acționeze, iar el nu va avea altceva de făcut decît să ia cunoștință de noua situație. Din acel moment toți trei vă veți afla sub ocrotirea tatălui dumitale, respectiv a americanilor. Tatăl dumitale n-o să vă dea nici o misiune, ba mai mult vă distruge și declarația dumitale. Îmi dau și cuvîntul meu în acest sens. Trebuie să înțelegi că este singura posibilitate de a scăpa din această capcană. Garanția o reprezintă faptul că-am predat rețeaua lui Braun poliției. Cu toate că și americanii s-ar fi putut folosi de acești agenți. Poftim, citește. Scoase din buzunar o coală de hîrtie bătută la mașină și i-o dădu.

Kázmér luă hîrtia. O citi. Avea amețeli, camera se învîrtea cu el. Dacă semnează, merită să fie spînzurat. Și dacă nu semnează ? Inevitabil, o aruncă pe maică-sa în închisoare. O privea pe Blanka, care stătea prăbușită, fără nici o vlagă. „Această femeie, gîndi el, a săvîrșit crime îngrozitoare. Ar putea s-o renege, deoarece era o străină de fapt. Dar cum să facă una ca asta ? La urma urmei, cu toate păcatele ei, această străină l-a crescut ca o mamă, îl iubea, îl mai iubește și acum. Hotărît lucru, nu poate să rupă miile de fire care o leagă de viața lui, de copilăria și tinerețea lui“.

— Cred, băiatul meu, spuse Tábori, că putem avea încredere în domnul Huber. Tatăl tău nu poate fi chiar atît de mișel, încît să folosească această hîrtie împotriva ta.

— Și dacă vor găsi declarația asupra dumitale ? întrebă îngrijorată Blanka.

— Dumneavoastră prea mă desconsiderați, zîmbi cu amărăciune Huber. De ce credeți că am cerut pașaport diplomatic ? Pot să vă asigur că mi-am organizat temeinic această călătorie. Am avut în vedere toate posibilitățile, n-am lăsat nimic la voia întîmplării, știind că Braun și ai lui nu numai că sînt adversari periculoși, dar sînt și deștepți. Pînă la frontieră voi fi însoțit de maiorul Bálint, iar de acolo de oamenii organelor de securitate cehoslovace. Domnule inginer, te rog să ai încredere în mine.

— Dacă semnez, o lăsați în pace și pe mama ?

— Îmi dau cuvîntul de onoare, rosti Huber solemn.

Kázmér privi spre maică-sa. Trebuie să-I creadă pe Huber. Nu există altă soluție. În cîteva zile acest om a dovedit prin fapte că este cinstit. „Cinstit ! zîmbi el amar. Uite, a și început să reconsidere noțiunile.“

— Dacă îmi dai înregistrarea, semnez, puse Kázmér o ultimă condiție.

Huber scoase din buzunar magnetofonul și, zîbind, i-l dădu tînărului.

— Poftim.

Kázmér scoase stiloul și semnă declarația.

— Iată-mă și agent american. Nu-mi cunosc tatăl, nu știu nimic despre el, dar dacă nu se va ține de cuvînt,

atunci să fie blestemat, spuse dîndu-i lui Huber declarația semnată.

— Dacă mă conduci pînă la frontieră, domnule inginer, spuse neamțul, îți voi povesti cu plăcere multe despre tatăl dumitale.

— Nu ! se împotrivi Blanka. Kázmér rămîne aici. Dumneata mi-ai povestit mie, iar eu am să-i relatez fiului meu. În plus, am să-i povestesc și despre mama lui. Lucrul cel mai inteligent pe care l-ai putea face, domnule, ar fi să pleci cît mai repede.

În acel moment, intră pe ușa Salgó, însoțit de Liza. După cum se putea observa, erau bine dispuși.

— Bună seara, la toată lumea ! salută bătrînul ridicîndu-și pălăria veche de pai. Se întoarse spre Huber. Mă temeam că ai să pleci fără să-ți iei rămas bun. Ia loc, iubita mea, o invită apoi pe Liza, ajutînd-o grijuliu să se așeze pe canapea. Îmi permiteți să mă așez și eu ?

— Chiar voiam să te rog, spuse Tábori, pe care vizita lui Salgó nu-l bucura deloc.

Știa că bătrînul va începe cu glumele, iar el nu se simțea nicidecum dispus să le suporte. Natural, însă, trebuia să fie politicos, nelăsînd să transpară nimic din ce se întîmplase aici cu cîteva momente mai înainte.

Salgó se așeză și, văzînd sticla de coniac pe masă, ochii începură să-i lucească.

— Martell. Ia uite, iubita mea...

— Fără aluzii, Salgó ! îl ținu Liza din scurt. Te porți ca și cum în clipa asta ăi vedea coniac pentru prima dată în viața ta.

— Dumnezeule, se văicări el, cum să nu mă port așa ? Știi că mă dau în vînt după coniacul Martell !

— Adică n-ai să mă refuzi, spuse Kázmér și, în mod inexplicabil, în apropierea lui Salgó se simți calm și stăpîn pe sine.

— Scuzați-mă, spuse Huber, aș vrea să-mi iau rămas bun, înainte de a începe să beți. Se uită la ceas : Repede mai trece timpul !

— Domnule, totul este în regulă ? întrebă bătrînul.

— Este în perfectă ordine, domnule Salgó. Cu o oră în urmă am primit de la maiorul Bálint documentele necesare pentru călătorie. Așa cum mi-a promis, au fost aduse

de la Budapesta de domnul locotenent. Ne-am înțeles ca la unsprezece și jumătate să ne întâlnim la Veszprém, în fața sediului poliției. De altfel v-am căutat, dar maiorul Bálint mi-a spus că sînteți plecat din localitate. Mă folosesc de acest prilej ca să vă rog să-i transmiteți domnului colonel mulțumirile mele. Cînd îl veți întâlni, vă rog să-i transmiteți neapărat.

— Îi voi transmite, domnule Huber, făgădui Salgó.

Huber strînse mîna bătrînului, apoi își luă rămas bun de la toți ceilalți, sărută mîna Lizei, se apropie de Blanka, se înclină ceremonios și, apropiindu-și buzele de mîna ei tremurătoare, îi șopti : „Să ai încredere în mine“.

Femeia închise ochii. Huber se apropie de Kázmér :

— Domnule inginer, vă doresc din toată inima fericire.

— Mi-ar prinde bine, domnule, răspunse tînărul îngîndurat. Dar nu depinde numai de mine.

Huber se mai opri o dată în ușă. Avea o privire serioasă și oarecum tristă.

— Dumnezeu să vă ajute, spuse și coborî treptele terasei.

În liniștea care se lăsase, auziră cum se îndepărtau pașii lui călcînd apăsător, militaros.

Salgó ridică paharul.

— Pentru fericirea ta, Kázmér.

Ciocni cu tînărul și băură amîndoi.

— Cred că și eu voi bea un păhărel, spuse Tăbóri și își umplu paharul. Am avut o zi obositoare. De-abia așteptam să plece odată Huber.

— Nu sîntem prea politicoși, spuse deodată Liza. După obiceiul locului, cel care pleacă trebuie condus pînă la poartă. Iar domnul Huber a plecat la un drum lung.

— Iubita mea, atunci de ce nu l-ai condus ? întrebă Salgó.

— Fiindcă nu era oaspetele meu.

Se auzi zgomotul produs de demaror.

— Asta e, spuse Salgó. Huber a venit, Huber poate să plece.

— Pentru dumneavoastră omul ăsta a fost o curată binefacere, spuse Kázmér. V-a făcut cadou o întregă

echipă de fotbal, încercă el, printr-o glumă, să mai lăve-sească puțin atmosfera de înmormîntare care domina. Cu toate că numai poftă de glume nu avea. Gîndurile îi zburau spre tatăl lui, pe care nu-l cunoștea, și de-abia aștepta să rămînă în doi cu maică-sa adoptivă, care știa totul despre părinții lui adevărați.

— După părerea mea, răspunse Salgó, ca să rămînem în continuare în domeniul sportului, prietenul nostru Huber n-a trimis încă pe teren jucătorii de schimb.

— Oszkár, voi sînteți niște oameni foarte curioși, spuse indispusă Blanka. Huber a trădat, dînd pe mîna poliției o droaie de indivizi : Herzog, Jellinek, Kürthy Bea, Szücs Tibor... Ce mai vreți ? Pe cine să mai bage la răcoare ?

— Să zicem pe masorul, administratorul, fără să uităm de antrenorul echipei, spuse Salgó în timp ce răsucea în mînă paharul de coniac. Nu-i scăpase atenției nervozitatea Blankăi și a celorlalți. „Răbdare, se gîndi, răbdare să am. Momeala înfiptă în cîrlig e bună și, mai devreme sau mai tîrziu, prada va mușca. Atunci voi putea începe s-o obosesc.“

— Șaisprezece oameni nu vă ajung, Salgó ? întrebă Táboři.

— Ei, dragă Máté, spuse Liza, parcă nu știi că pofta vine mîncînd.

În ușa care dădea pe terasă apărură Huber.

— Scuze, spuse. Ceva s-a defectat la aprindere. Nu vrea să pornească. Unde aș putea găsi un mecanic ?

— Acum, noaptea ? Naiba știe... Kázmér stătu și se gîndi : «După masă mașina nu avea nimic. Pornea imediat.» Mă uit, dacă vreți. Trebuie să fie vreo defecțiune la instalația electrică.

— Cunoașteți motoarele Mercedes. domnule inginer ? întrebă Huber.

— Am văzut cîteva.

Kázmér se îndreptă spre ieșire.

— Ce tip e mașina dumneavoastră, domnule ? întrebă Salgó.

— S.E. două sute treizeci, spuse Huber în timp ce-și ștergea cu o cîrpă degetele murdare de ulei.

— Kázmér, spuse Salgó cu calmul nelipsit al înțelepților, ar trebui să verifici capacul de la delcou. După părerea mea acolo este defecțiunea. Se întoarse spre Liza : Draga mea, nu vrei să bei ceva ? o întrebă el, grijuliu. Avea aerul împăcat al omului care și-a făcut datoria. El spusese unde era defecțiunea ; în rest, treaba lor.

— De ce crezi, papa, că defecțiunea este la delcou ?

Salgó turnă coniac pentru Liza și, fără să se uite la Kázmér, spuse așa, peste umăr :

— Nu cred, sînt sigur, băiatule. Marele dezavantaj, la tipul două sute treizeci, este că nu pornește fără platină. Se uită la Huber. Poți să dai drumul la demaror, să apeși pe accelerație, el nici în numele lui Dumnezeu nu vrea s-o ia din loc. Nu se mișcă și pace bună. Dumneavoastră n-ați constatat același lucru ?

Tábori se burzului :

— Salgó, nu bate cîmpii. Cine naiba nu știe că nici o mașină nu pornește fără platină ?

— Iar mașina mea, spuse Huber, are platină.

— Așa crezi dumneata, domnule, răspunse Salgó cu un calm insolent. Eu îți spun că nu are platină. Cum să aibă cînd chiar eu m-am dus și i-am scos-o ? preciză el, spre stupefacția tuturor.

— Îmbătrînește scumpa mea jumătate, oftă Liza. Devine din ce în ce mai uituc. Puteai să le spui, de la bun început, dragul meu, îi reproșă ea lui Salgó. Doar pentru asta am venit, de fapt, aici.

— Zău că eu am scos platina din delcou, reconfirmă Salgó cu o desăvîrșită candoare.

Huber îl privi fix, cu ochii dilatați. Se simțea încolțit, fără scăpare. Nu degeaba se temuse de el.

— Cînd ai scos-o ? întrebă apropiindu-se de masă.

— Înainte de a pleca de acasă. M-am gîndit să vă joc o festă.

— Glume tîmpite și lipsite de gust ! se pronunță Blanka. Măcar acum, la bătrînețe, ar fi fost cazul să-ți vină mintea la loc.

— Draga mea Blanka, zîmbi bătrînul fără supărare, cîtă vreme are chef de glume, omul rămîne tînăr.

— Departe de mine intenția de a-i lua apărarea, interveni Liza, dar cred că de data asta avea perfectă dreptate să ncerce și el o glumă. Habar n-aveți ce festă extraordinară i s-a jucat și lui, sărăcuțul. Cum era să rămână dator ?

— Într-adevar lipsește platina, spuse Huber.

— Așa-i că n-am mințit ? Mi s-a jucat, deci, o festă, iar eu am egalat.

— Dumnezeu lui, ajunge cu poveștile ! spuse iritat Tábori. Dă-i platina lui Kázmér.

Salgó îi aruncă o privire chiorș :

— Măi Tábori, pe ce ton vorbești cu mine ? Eu sînt musafir în casa ta. Deci, te rog să ții seama de regulile ospitalității. Dumnezeu lui... Bine că nu mă dai afară.

— Pînă la urmă n-ar fi exclus să ai parte și de așa ceva, dacă nu vei renunța la acest comportament insuportabil, se înfierbîntă Tábori. M-am săturat de felul ăsta al tău de a te purta.

— Măi, da' nervos ești...

— Domnule Salgó, îi întrerupse Huber, despre toate acestea veți putea sta de vorbă și mai tîrziu. Eu aș vrea să plec. Știți foarte bine că trebuie să mă întîlnesc cu maiorul Bălint...

— Imediat, domnul meu, vreau doar să-i mai spun ceva prietenului meu Máté.

— Salgó, termină odată ! strigă supărat profesorul. Totul are o limită !

— După unii, realismul n-are nici o limită, spuse bătrînul.

— Nici obrăznicia dumitale ? i-o trînti Blanka, scoasă din sărite.

— Vreți să mă ascultați sau nu ? întrebă Salgó pe un ton ridicat. Adică voi puteți să faceți glume neobrazate cu mine, în schimb, pe ale mele nu sînteți dispuși să le gustați ? Halal să vă fie.

— Papa, despre ce glume vorbești ? întrebă Kázmér.

— Despre festa cu telefonul.

— Ce fel de telefon ? întrebă Blanka.

— Scuzați-mă, dar ce amestec am eu în glumele dumneavoastră ? se precipită Huber.

— Încă nu vă pot răspunde, deoarece nu știu. Dar merită să ascultați ce voi spune. Poate că o să râdeți cu poftă. De ce nu ? Aseară cineva m-a sunat la telefon. Vorbea în franceză. Numele : Pierre Monthieux. Mi-a fixat o întâlnire la Siófok, promițând că mi-l va arăta pe ucigașul lui Menșel. Bună glumă, așa-i ?

— Și noi ce amestec avem în tîmpenia asta ? se scandaliză iarăși Tábori.

— Nu mare lucru. Am fost sunat din această casă. Atîta tot, spuse Salgó. M-ați trimis la Siófok. Exact la ora zece să fiu acolo. Ce ziceți ? Frumos vă stă să faceți o asemenea glumă cu un om bătrîn ?

— Dar, papa, de unde știi că de aici te-au sunat ? întrebă Kázmér.

— E o cacialma, spuse Huber. Dumneata ca inginer electrotehnist știi foarte bine că postul care te cheamă nu poate fi identificat.

— Așa crezi dumneata, scumpul meu domn, îl contrazise bătrînul. Numai că eu am un aparat cu ajutorul căruia se poate stabili. Asta fără a mai vorbi de faptul că se poate afla cu atît mai ușor, cînd omul se și așteaptă la așa ceva.

— Vrei să spui că voi ne-ați interceptat convorbirile telefonice ? întrebă revoltat profesorul.

Salgó desfăcu brațele cu o prefăcută disperare :

— Ce aș putea răspunde la asta ? Că am vrut numai să știm cu cine mai stați la taclale ?

— Dar este o acțiune ilegală, spuse Tábori.

— Într-adevăr, recunosc Salgó.

— Eu am impresia că dumneavoastră faceți abuz de puterea pe care o aveți, spuse Huber.

— Domnule, eu n-am nici o putere, declară Salgó, cu un aer trist. Martoră poate să-mi fie Liza.

Femeia aprobă cu o mină nevinovată.

— Chiar așa este. Puteți să-l credeți, domnule.

— Papa, și chiar ați fost la Siófok ? întrebă Kázmér.

— Am fost la Füred, minți bătrînul.

Kázmér îl privi nedumerit.

— Păi, dacă v-au chemat la Siófok, de ce v-ați dus la Füred ?

— Fiindcă mi-am dat seama cine m-a sunat, spuse Salgó.

Tábori rîse forțat. -

— Bine, măcar te-ai dus la Füred. Slavă Domnului...

— Dar înainte de a pleca am scos platina din delcou.

— Dacă-i glumă, glumă să fie, comentă Liza. Nu-i așa?

Blanka se plimba prin cameră. Se opri deodată în fața lui Salgó.

— Ce vrei de fapt ? Spune-ne ce dorești, la urma urmei ? Eu nu sînt dispusă să mai suport jocul ăsta al nervilor.

— Scumpa mea Blanka, o muștră Liza pe un ton drăgăstos ca de mamă. Nu-ți dai seama că Salgó în mod intenționat te enervează ?

— Dar, cu ce scop ? Spune-mi de ce ?

— Asta e metoda lui. Vrea ca vinovatul să se auto-demaște.

— Vinovat ? tresări Tábori. Ce fel de vinovat ?

— De exemplu, ucigașul lui Viktor Mennel, spuse Liza.

— După maiorul Bálint, interveni Kázmér cu oarecare șovăire, criminalul este anticarul münchenez Erich Fox, care, luînd bijuteriile, a fugit în Occident.

— Bálint a greșit, spuse Salgó. Fapt este că Erich Fox a părăsit țara chiar în ziua crimei, pe data de douăzeci, Dar ieri s-a întors. Știți de la cine am aflat ? De la Pierre Monthieux. Cel care mi-a fixat o întîlnire la Siófok. Francezul ăsta e un om bine informat.

— Iar ai început să ne îndrugi verzi și uscate. observă Tábori excedat. Puțin mai înainte ai afirmat că te-au sunat din această casă. Acum vorbești de un francez. Cine este acest francez ?

— Locuiește în hotelul Sellő. Cineva m-a sunat de aici în numele lui. Știa exact că Pierre Monthieux a plecat pentru două zile la Keszthely. Mai știa că Bálint îl bănuiește pe Fox, care a plecat pe douăzeci. Planul lui de a mă îndepărta de aici, trimițîndu-mă la Siófok, probabil că i

s-a înfiripat în căpătină cînd a aflat că domnul Fox s-a reîntors.

— Dar, își aminti Kázmér, Bálint a descoperit amprențele ucigașului în mașină și în camera lui Mennel...

— ...Iar în garaj urmele lăsate de încălțăminte criminalului, continuă profesorul.

— Bálint a greșit, repetă Salgó.

— Fantastic. Toată lumea greșeste, numai tu nu greșești, îl ironiză Tábori și, de nervos ce era, rupse țigara între degete.

— Amprențele provin de la mine, spuse Salgó. Iar proprietarul urmelor găsite în garaj tot eu sînt. Deci Bálint a greșit. Ucigașul n-a plecat în Occident și bijuteriile nu sînt la ucigaș.

— Atunci la cine sînt ? întrebă Kázmér :

Salgó își aprinse un trabuc. Suflă chibritul, îl privi în față pe Kázmér.

— Prada, spuse el calm, se află în mașina domnului Huber.

— În mașina mea ? Huber își desfăcu mirat brațele.

— M-am convins de acest lucru, spuse Salgó. Dar pe Mennel nu dumneata l-ai omorît, domnule !

Huber afișă o mină de om mirat.

— În mașina mea ? Cum au ajuns drăciile alea în mașina mea ?

— Motivul pentru care au aterizat acolo este că dumneata beneficiezi de imunitate diplomatică, deci poți să le treci peste frontieră fără pericolul de a fi supus controlului vamal. Bănuiesc că dumneata însuți le-ai pus acolo.

Huber adoptă o expresie de om învinuit pe nedrept. Nu-i scăpase faptul că Salgó nu i se mai adresa cu dumneavoastră și nici că adoptase un ton mai dur. Presimțiri rele începuseră să pună stăpînire pe el.

— Jur că nu le-am pus eu în mașină, îl asigură.

Salgó dădu din cap :

— Dumneata, Otto Huber, ești un om tare iscusit, spuse. Și trebuie să recunosc că tot ce ai făcut pînă acum a fost conceput într-un mod genial.

— Spune-mi, omule, de ce mă provoci ? se încrunță Huber. Bănuiam eu că aici vom ajunge. Ții neapărat să mă convingi că ar fi într-adevăr o prostie să aibă omul

încredere în voi ? Că nu vă țineti de cuvînt ? Nu-nțelegeți că tocmai din această cauză n-aveți aliați în Occident ? V-am predat șaisprezece agenți. Mi-am riscat viața. Au încercat să mă asasineze. Ce mai vreți de la mine ?

— Ai predat șaisprezece agenți, spuse Salgó, pentru pașaportul diplomatic, pentru imunitatea diplomatică. Genial. Dar, te întreb eu, i-ai fi mai predat, oare, dacă nu observai că am descoperit stația de emisie-recepție în mașina lui Mennel ?

— Nu înțeleg despre ce vorbești.

— Despre discul semnalizator electronic. Pe disc sînt trei semne : plus, zero și minus. Cînd ai controlat dumneata mașina, indexul era la minus. Ai înțeles din asta că noi descoperisem stația de emisie-recepție. Dar ai mai înțeles că, din moment ce noi știm despre stație, nu vei putea duce mașina înapoi. În acest caz, un om deștept procedează întocmai cum ai procedat dumneata. Confidențial mi-ai comunicat că Mennel era agent. Ai comunicat, adică, ceea ce știam și noi.

— Dar nu era obligat să vă dea lista agenților, obiectă Kázmér.

— Serviciu contra serviciu. A făcut-o deoarece într-adevăr a rupt-o cu Braun și ai lui, iar agenții nu însemnau mare lucru. Importanță avea, pentru el, comoara ascunsă, pe care intenționa s-o scoată din țară. Și o importanță esențială avea, de asemenea, pașaportul diplomatic.

— Fantasmagorii de-ale tale, Salgó, spuse Tábori. Dacă într-adevăr așa ar fi, cum spui tu, atunci n-ar fi cerut bilet de avion pentru Havana.

— Convingerea mea este că nici nu voia să ajungă acolo, spuse Salgó. Avionul face o escală în Canada...

— Sînt pur și simplu consternat de fantezia dumneavoastră, domnule, spuse Huber. Ei bine, aflați că, din tot ce ați spus, nici un cuvînt nu corespunde adevărului și realității.

— Calmul și perseverența dumitale merită tot respectul, rosti Salgó admirativ. Pe toți sfinții, ești rezistent, dar trebuie să înțelegeți că jocul s-a terminat.

— Dumneata ai înnebunit complet ! murmură Huber pälind.

— Colonelul Kara și-a dat un număr de telefon, așa este ?

— Da, mi-a dat.

— Ei, acest număr îl cunoșteai numai dumneata. Nimeni altcineva. Nici acum nu înțelegi ? Pe mine m-au sunat la acest număr pentru întâlnirea de la Siófok. Numai dumneata puteai telefona. Și numai din această casă. Ai vorbit în limba franceză. Noi am verificat pe linia cealaltă. Ce altă dovadă mai vrei ?

— Nu-i adevărat. Nu, spuse Huber. Și deodată înversunarea lui păru să se frângă : La urma urmei, faceți ce vreți. Puteți demonstra, dacă vreți, că eu sînt generalul Gehlen în persoană.

Salgó dădea din cap mirat și neîncrezător. Nu se așteptase la o asemenea rezistență. Pînă în acel moment crezuse că, după primul șoc, Huber va trece la atac și va trebui să se autodemaste. Se înșelase. Își simțea mintea îngreunată de oboseală. După o scurtă descumpănire înțilni privirea încurajatoare a Lizei și se concentrează din nou.

— Ce părere ai de această schiță ? întrebă, scoțind din buzunar planul vilei. Dacă nu mă înșeală memoria, azi după-masă tocmai asta căutai.

— Nu e a mea, spuse, fără să clipească. Am găsit-o printre hîrțiile lui Mennel.

— Înțeleg, spuse Salgó și se întoarse spre Blanka : Dumneata cunoști această schiță, Blanka ?

— N-am văzut-o niciodată.

— Interesant, spuse bătrînul. Foarte interesant. Și știi de ce ? Pentru că pe această schiță se află amprentele lui Mennel, ale lui Huber și ale dumitale.

— Habar n-am cum au ajuns acolo, spuse femeia netezindu-și părul cu palmele.

— Și nu știi nici măcar schița cărei clădiri este ?

— De unde naiba să știu ? replică ea iritată.

— Uită-te mai de aproape.

— La ce să mă uit ?

Salgó se apropie cu schița.

— De exemplu, la această cameră. Are două ferestre către Balaton. Aici este strada Kázmér, actualmente Petőfi. Vezi ? Importanța acestei camere stă în faptul că aici s-a născut Kázmér.

- Ce vorbești ? exclamă tinărul și se apropie de Salgó.
— I-am arătat mamei tale camera în care te-a născut.
— Pe mine... ? Kázmér îl privi uluit pe Salgó. Vrei să spui că...

— Vreau să spun că Blanka te-a născut în această cameră, te-a alăptat pînă la vîrsta de două luni, apoi te-a dat la Casa copilului, pentru ca în patruzeci și cinci să te adopte. Orice s-ar spune și oricum am privi lucrurile, acest ultim act trebuie să recunoaștem că era corect și cinstit.

Blanka stătea cu privirea pierdută în gol.

— Ea este mama mea adevărată ?

— Este mama care te-a născut și te-a crescut. În această cameră, care are fereastra spre curtea interioară, îi arătă după aceea pe schiță, trăia tatăl tău, maiorul de stat major Monostory Müller Károly. Salgó întinse un deget spre Huber : El. Numai că acum îl cheamă Otto Huber. Dacă vei privi această fotografie, ți se va risipi orice îndoială. Scoase din buzunar o fotografie și i-o dădu lui Kázmér.

— Dumneata ești într-adevăr tatăl meu ? întrebă inginerul după ce-și plimbă privirea de la fotografie la Huber.

— Pune totul pe masă ! porunci Huber și, cu o mișcare rapidă, scoase un pistol.

Știa că cercul s-a închis în jurul lui ; de-acum înainte va trebui să lupte pentru a-și salva viața.

— Ei, vezi ? remarcă Liza. Pînă la urmă tot i-au cedat nervii. A fost nevoit să se demaște.

Profesorul își mușca buzele, privind-o consternat pe Blanka.

— Nenorocito, de ce nu mi-ai spus cine este acest om ?

— Lasă-mă-n pace, Máté, scînci femeia. Lasă-mă-n pace. Nu e totuna ? Da, el este. Uită-te bine la el. Acesta este omul pe care l-am iubit. Pentru acest om mi-am sacrificat viața. Acest om este tatăl lui Kázmér.

— Liniște ! spuse hotărît Huber. Despre acest subiect veți avea tot timpul să discutați mai tîrziu. Salgó, pune totul pe masă. Și schița.

Salgó se supuse.

— Există fotocopii, îl informă el cu o blîndețe dragăstoasă. Nu numai una.

— Și platina.

— O am în buzunar, lângă pistol, spuse Salgó. Pistolul are glonțul pe țevă. Trag din buzunar ca James Bond. Pot să bag mîna în buzunar ? Să scot platina, bineînțeles. Huber ezită o clipă.

— Profesore, spuse apoi decis, pe un ton ce trăda obișnuința de a da ordine, scoate-i platina din buzunar.

Printre pleoape, Salgó observa totul cu atenție. Văzu clar că Tábori nu mai avea nici un pic de demnitate și se supunea ca o oaie. Veni la el și îi scoase platina din buzunar.

— Și pistolul, profesore, comandă din nou Huber.

— Unde îți este pistolul ? întrebă Tábori cu o voce jalnică.

— Máté, eu nu port arme la mine, spuse bătrînul și i se făcu tare milă de prietenul său.

— Atunci de ce ai spus... ?

Zîmbetul dispăru de pe fața lui Salgó.

— Eram curios de ceva, spuse bătrînul cu seriozitate.

— Profesore, spuse Huber, dă-mi platina.

Tábori porni spre Huber, dar înainte de a ajunge la el, Kázmér îi smulse platina din mînă.

— Terminați ! spuse în culmea miniei. Terminați cu minciunile ! Și, după ce reuși să-și înfrîngă scîrba și greața, adăugă sumbru : Nu pleacă nimeni de aici.

Această întorsătură neașteptată îl descumpăni pe Huber. Nu se aștepta ca fiul său să-i opună o asemenea rezistență. Cu un aer înduioșat, întinse mîna spre el :

— Băiatul meu, dă-mi mie...

— Nu, refuză inginerul, înăbușit de ură. Nu-ți ajunge că ai distrus viața mamei, vrei să mă distrugi și pe mine ? N-ai îndrăznit să-mi spui că ești tatăl meu ! N-ai îndrăznit să te uiți în ochii mei ! Ai inventat niște povești de adormit copiii, ca să mă poți șantaja...

Blanka interveni cu o voce stinsă :

— Eu i-am interzis să spună cine este. N-am vrut să-ți cunoști tatăl.

— Cine ești dumneata, de fapt ?

— Fiule, acum n-am timp să-ți explic.

— Cum, Kázmér, tu nici pînă acum nu știi ? se miră Salgó. A fost un agent german, care, după ce a rupt-o cu foștii lui stăpîni, a trecut de partea americanilor. Pentru

el un singur lucru era important : să pună mîna pe bijuterii.

— Și să mă racoleze pe mine... Acum înțeleg și pretextul de care s-a folosit pentru a mă face să semnez declarația că voi lucra pentru americani. Așa a vrut să mă salveze de Braun.

— Platina ! Vocea lui Huber era dură, amenințătoare. Dă-mi platina !

— Dă-i-o, Kázmér, îl rugă Blanka. Nu poți fi ucigașul tatăl tău. Dacă-l prind, s-a terminat cu el.

— Dumneata chiar și acum îl mai aperi ? Pentru dumneata încă și acum acest om mai înseamnă ceva ?

— Pe tine te apăr, băiatul meu, spuse femeia. Numai pe tine. Dacă nu i-o dai, te împușcă. E în stare. Tu nu-l cunoști. Iar pentru mine, dacă ții să știi, omul pe care-l iubeam, cel pe care atîta vreme l-am crezut nevinovat, a încetat definitiv să mai existe. N-a existat, de fapt, decît în imaginația mea. Cumplită înșelăciune. Omul acesta mi-e la fel de străin cum îți este și ție, Kázmér. Dar te implor, dă-i piesa aceea blestemată și ducă-se în voia lui Dumnezeu...

Liza se apropie de tînăr și-l prinse de braț.

— Dă-i piesa, fiule, spuse cu blîndețe. Mama ta are dreptate. Acest om nu mai are ce pierde și e în stare de orice...

Nehotărît, Kázmér se uită la Salgó. Bătrînul dădu din cap, în semn de aprobare.

— Dă-i-o. Tu n-ai avut de unde să-i cunoști pe fasciști.

Tînărul trase aer în piept și aruncă platina la picioarele lui Huber. Acesta se aplecă repede și ridică piesa. Smulse apoi cablul telefonic din perete și sfărîmă aparatul pe dalele de piatră ale terasei.

— Cine părăsește camera, îl omor, făgădui el sumbru, la sfîrșit.

— Nu iese nimeni. Mult noroc, fi ură Salgó și se așează din nou în fotoliu, de unde se uită după Huber, care părăsea grăbit camera.

— Nebun nenorocit. Dacă nu se va preda, va fi împușcat, rosti el molcom. Îi făcu apoi un semn Lizei, care

scoase din geantă un aparat de emisie pe ultra scurte și i-l dădu. Bătrînul trase antena și puse în funcțiune aparatul : Atenție, Ernő ! A plecat. Vedeți că e înarmat. Aici totul e în regulă. Poți să-l trimiți pe Miklós. Îi restitui apoi Lizei aparatul de emisie : Prea departe nu va ajunge el...

Tábori, omul acesta care părăsise atât de puternic, era complet frînt.

— De l-ar împușca ! spuse.

— Nu-l vor prinde în viață, spuse Blanka. Dacă nu va reuși să fugă, își va pune sigur capăt zilelor.

— Bineînțeles că nu va reuși, o asigură Liza.

Blanka se adresa lui Salgó :

— Arestează-mă.

— Nu e treaba mea, spuse bătrînul. Și, în afară de asta, mai am încă de rezolvat anumite mărunțișuri.

Kázmér se plimba nervos, negăsindu-și locul.

— De unde ai știut că este tatăl meu ?

— Cu ajutorul schiței am găsit vila Mészáros. Spune-mi, Blanka, dumneata știai că Huber — să folosim în continuare acest nume — acolo a ascuns bijuteriile ?

— N-am știut. Le-a ascuns acolo, probabil, cînd eu nășteam. Am aflat de-abia cînd a apărut Mennel. El mi-a arătat schița cerîndu-mi să-l conduc la această vilă și să-l ajut să găsească bijuteriile.

— Bijuteriile le-a scos din vilă Mennel ? întrebă Kázmér.

— Tu le-ai adus de la domnul protopop, spuse Salgó.

— Nu erau cărți în valiză ?

— Nu, spuse Blanka, și simți cum o apucă amețea. Bău un pahar cu apă, dar după aceea n-a mai fost în stare să scoată un cuvînt.

Salgó povesti că de fapt drumul spre dezlegarea enigmei le-a fost deschis de Ilonka, pe care Felméri a convins-o să spună ce se întîmplase.

— În noaptea respectivă Mennel l-a vizitat pe avocatul Mészáros, relatează bătrînul. Ilonka a rămas în mașină, nu știa unde plecase Mennel, nici dacă se întîlnise cu cineva. Cu toate nebuloasele din povestirea ei, ne-a furnizat cîteva date importante pentru continuarea cercetării. Printre altele ne-a spus că, pînă-n zori, tu ai stat la

ea. În schimb, nu pot decât să presupun unde ai fost după ce ai plecat de acolo.

— La un prieten, la Veszprém. Era o petrecere la el. Dar ce importanță are ?

— Fiindcă pe ucigașul lui Mennel nu l-am prins nici pînă acum. Despre asta, vom vorbi însă mai tîrziu, spuse bătrînul. S-o luăm, deci, de unde am rămas : pe baza schiței am găsit vila Mészáros. L-am vizitat pe bătrînul domn. În prealabil aflasem multe lucruri despre el. Avocatul Mészáros era frate vitreg cu tatăl tău. Foarte greu am reușit să-i dezlegăm limba ; nu voia să-și aducă aminte de nimic. Mai devreme sau mai tîrziu, însă, vinovații tot încep să vorbească — asta e un adevăr vechi. Pînă la urmă și nenea Mészáros a început să povestească. Ne-a destăinuit că numai el știa de relațiile intime dintre tatăl tău și mama ta. La el se întâlneau, pe ascuns. Cînd maică-ta a rămas însărcinată și s-a hotărît să păstreze sarcina pînă la capăt, Mészáros s-a oferit s-o găzduiască în vila lui pe timpul nașterii. După ce te-ai născut, maică-ta te-a alăptat două luni. Apoi, într-o dimineață, Mészáros s-a dus la postul de jandarmi și a anunțat că a găsit un sugar în poarta vilei.

Blanka izbucni în plîns.

— Am vrut să te țin la mine, spuse, dar nu se putea. Eu nu te-am lepădat. În fiecare săptămînă te-am vizitat la Casa copilului. Nimeni nu știe cît am suferit. Te-am adoptat imediat ce s-a putut. Iar despre bijuterii, n-am știut nimic. Nimic.

— Tot ce se poate, spuse Salgó. Eu te cred. Dar spune-mi, Huber n-a pomenit nimic de bijuterii nici măcar atunci cînd se ascundea aici, în stațiune ?

— Nici atunci. De la Mennel am auzit pentru prima dată.

— Mészáros, însă, știa de ele. Bijuteriile le-au ascuns împreună. Cînd vila a fost naționalizată, Mészáros a scos comoara și a încuiat-o într-un geamantan pe care l-a dus la domnul protopop, rugîndu-l să i-l ascundă. Protopopul n-a știut nimic despre conținutul geamantanului. El știa, însă, că avocatul era legat de episcopie prin anumite relații de rudenie. În noaptea de douăzeci, cînd Mennel l-a vizitat pe Mészáros, acesta i-a comunicat unde se afla

geamantanul și au stabilit ca a doua zi să meargă împreună la protopop.

— A doua zi, însă, Mennel a fost ucis, spuse Kázmér.

— Așa e. Deci n-a mai apucat să ia bijuteriile. După aceea a sosit Huber. Cred că maică-ta ți-a povestit...

— Știe. M-a trimis după geamantan.

— Iar ea m-a trimis pe mine și l-am cărat de acolo. Fantastic ! spuse Kázmér. Mamă...

— Lăsați-mă. Recunosc totul și știu că îmi merit soarta, dar lăsați-mă în pace. Nu mă mai chinuiți.

— Totuși va trebui să te mai confrunt cu cineva, spuse Salgó, uitându-se îngândurat la această femeie nenorocită, care se resemnase cu soarta și nu mai aștepta nimic de la viață.

15

Cu cătușe la mâini, Szalai Géza stătea în mijlocul încăperii. Lângă el se aflau maiorul Bálint și unul dintre subordonații acestuia. Felméri împreună cu colonelul urmăreau mașina lui Huber.

— Cu cine ai stat de vorbă în după-amiaza zilei de nouăsprezece ? întrebă Bálint.

Szalai arată spre Blanka.

— Da, cu mine, confirmă Blanka. Recunosc totul. Eu l-am sunat la telefon noaptea și l-am mințit pentru a-l incita să-l omoare pe Viktor Mennel. Ce mai vreți de la mine ?

Deodată simți că nu mai are aer și i se făcu rău.

— Kázmér, spuse Salgó, condu-o în camera ei și răzoli acolo, lângă ea. Liza, tu trimite-o pe Ilonka după un medic.

Kázmér o luă pe Blanka în brațe ca pe un copil și o duse în camera ei.

— Cred că de acum totul este clar, spuse Bálint. Ce ai de spus, domnule Szalai ?

— Recunosc totul. Tot ce vreți. Canalia aceea și-a meritat soarta.

— Domnule profesor, spuse Bálint, locotenentul Kiss va rămîne aici. Pînă la noi dispoziții sora dumneavoastră, Tábori Blanka, nu-și va părăsi camera. N-are voie să se întilnească cu nimeni.

Puse mîna pe brațul lui Szalai :

— Ia-o înainte.

Cu capul tras între umeri, Szalai o luă din loc.

— În curînd vin și eu după voi, spuse Salgó.

După plecarea lui Bálint, bătrînul îl trimise pe locotenentul Kiss la etaj, s-o păzească pe Blanka.

Era o noapte liniștită. Se auzeau valurile spărgîndu-se pe stîncile de pe plajă. Din cînd în cînd, răzbătea pînă la ei zgomotul autoturismelor care goneau nebunește pe șosea.

— Blanka mi-a mărturisit că ea le-a trimis tot materialul privind licitația, spuse Tábori.

— Bănuiam. Salgó aprinse un trabuc și privi cu milă la fața răvășită a prietenului său.

— Ce apatic era ! spuse Tábori.

— Cine ? Huber ?

— Nu, Szalai.

— Așa e. Dar știi că tribunalul îl va achita ?

— De ce l-ar achita ? ! exclamă Tábori contrariat. Era spion.

Scoase o țigară.

— Asta, da. Mă gîndeam că te referi la omor. Salgó scoase, la rîndul său, din buzunar un țigaret cu filtru. Uite țigaretul tău. Să nu faci cumva cancer la plămîni. I-l înmîină lui Tábori. Are gravată monograma ta.

— Unde l-ai găsit ? întrebă profesorul. De-ai ști cît l-am cautat. Potrivești țigara în țigaret, scăpără un chibrit, o aprinse și trase un fum.

— L-am găsit în barcă, spuse Salgó.

— În care barcă ?

Salgó privi calm fața prietenului său.

— O fi căzut atunci cînd ai cărat cadavrul lui Mennel. Tábori își ridică privirea. Respiră adînc.

— Știi ?

— De mult. Știe și Kara.

— Eram în legitimă apărare. Aș vrea să mă crezi.

— Știu. Dar l-ai lăsat pe Szalai să apară în fața tribunalului acuzat de omor.

Profesorul își plecă fruntea. Tăcea. După câteva momente spuse :

— Cred că m-aș fi prezentat. Dar nu știu...

Salgó scoase din buzunar niște foi împăturite. Le frunzări căutînd ceva, apoi începu să citească :

— „A doua zi dimineața, adică în ziua de douăzeci, m-am ascuns în stufăriș, cu ferma hotărîre că voi termina cu Mennel și cu Bea. Eram acolo la opt fără cîteva minute. Lîngă una dintre sălciile groase am observat un bărbat musculos. Era în costum de baie. Pe umăr avea un prosop. Stătea cu spatele la mine, nu-i vedeam fața. Era un bărbat mai în vîrstă, deoarece avea părul destul de cărunț. Necunoscutul a luat halatul întins pe iarbă. Din buzunarul halatului a scos o țigară pe care a pus-o într-un țigaret și s-a apucat să fumeze. După puțin timp l-am observat pe Mennel care se apropia într-o barcă. Era îmbrăcat. Pe Bea n-am văzut-o nicăieri. Și necunoscutul îl observase, probabil, deoarece s-a ascuns după salcie. Mennel a acostat și s-a uitat la ceas. Necunoscutul a ieșit din spatele copacului. Mennel părea surprins. Au început să discute. Dădeau din mîini din ce în ce mai agitat. N-am auzit nimic din discuția lor. Deodată Mennel i-a tras un pumn în bărbie și necunoscutul a căzut. Mennel s-a așezat cu genunchii pe picptul lui și l-a apucat de gît, vrînd să-l sugrume. Necunoscutul și-a revcnit. Trebuie să fi fost tare puternic, deoarece l-a răsturnat pe Mennel. S-au rostogolit de cîteva ori, pînă cînd necunoscutul l-a prins pe Mennel de gît. Acesta a rămas întins pe iarbă. Apoi necunoscutul a dus corpul lui Mennel în barcă, s-a urcat și el și a început să vîslească puternic. M-am speriat și m-am întors la motel...”

Salgó împături hîrtia și o puse la loc, în buzunar.

— Asta nu constituie o probă împotriva ta, deoarece Szalai nu te-a recunoscut nici atunci și nici acum. Dar tu te-ai trădat. Țigaretul nu l-am găsit atunci, în barcă. Ci alaltăieri, în cutia cu trabucuri. Nu te supăra, te-am min-

tit. Țigaretul reprezenta momeala. Presupuncam că ai s-o muști.

— Poate că e mai bine așa, spuse profesorul fără su-părare. Eu n-am vrut să-l omor. Dealtfel, nici nu știam nimic din ce plănuise Blanka. Pur și simplu, acolo făceam eu baie, de obicei. Întîmplarea, deci...

— Tu nu știai că Mennel era spion ?

— Nu știam nimic. Am aflat de-abia cînd Blanka mi-a mărturisit disperată de ce venise el la noi. Poți să-ți închipui ce am simțit. Sora mea spioană ! E adevărat că a fost șantajată, dar tot spioană. Și ca să vezi, nenorocita de ea, după tot ce pășise, tot se mai ferea de mine. N-a îndrăznit să-mi spună că Huber era, de fapt, Monostory !

— Dar tu de ce n-ai spus nimic ? Nici mie, nici alt-cuiva ?

— Te-am căutat de două ori. Nu crai acasă. N-am dormit toată noaptea. Căutam o ieșire. Ce să fac ? S-o denunț pe sora mea ? Dimineața te-am căutat, dar tu erai plecat din zori la pescuit. M-am dus la plajă. Acolo m-am întîlnit cu Mennel și l-am luat la rost. El mi-a răspuns obraznic și disprețuitor. Mi-a spus că ne aflăm la chere-mul lui. Că îl va racola și pe Kázmér. În cazul acesta i-am spus, fie ce-o fi, eu mă duc să-l denunț. S-a speriat. M-a atacat, m-a lovit, aproape că m-a sugrumat. Restul îl știi și tu...

— Din păcate, spuse Salgó.

— Acum ce să fac ?

— Mîine dimineața să te prezinți la Dálint. Să-i spui sincer, totul.

Ușa se deschise brusc și apărură Kázmér, alb ca varul.

— S-a otrăvit ! șopti cu o voce răgușită... A murit... Se uitară unul la altul, stupefiați.

— Dumnezeu, s-a otrăvit ? repeta inginerul lăsîndu-se frînt pe canapea.

Tábori aruncă o privire spre tînărul disperat, apoi ieși grăbit din cameră. Kázmér își puse capul pe masă și începu să plîngă.

De pe terasă se auziră pași apropiindu-se. Soscau Liza, Ilonka și doctorul Szegfű.

— Du-te sus, doctore, îi indică bătrînul. S-a otrăvit.

Szegfű traversă încăperea fără să scoată un cuvînt.

Ilonka stătu cîteva minute, apoi se așeză lîngă Kázmér și îi mîngîie ușor umerii zguduiți de plîns :

— Kázmér...

Liza îi făcu semn bătrînului, care veni lîngă ea și îi luă mîna. Cîteva clipe se uitară la cei doi tineri, apoi ieșiră din încăpere și se îndreptară spre casa lor.

— De-ai ști ce rău mă dor picioarele, iubita mea, spuse bătrînul.

— Imediat încălzesc apă, spuse Liza. Am să pun și lîmîiță în infuzia de ierburi. Am auzit că e foarte bună...

— Ce bine, Liza mea, că te-ai născut și ești așa cum ești, spuse Salgó. Extraordinar de bine...

— SFIRȘIT —

noiembrie, 1970

Redactor : VIOLICA NEAGU
Tehnoredactor : GIL CUCUȘ

*Eun de tipar 31.07.1985. Apărut 1985.
Coli de tipar 23. B10685*

Comanda nr. 50 234
Combinatul poligrafic „Casa Scintei”.
Piața Scintei nr. 1, București,
Republica Socialistă România

EDITURA MILITARĂ

Lei 17